

Bir Kobanê Direnişi

Direnişin Öfkesi

İkinci Cilt: Ŗehir Savaşı

Masîro FERAŖÎN

Abdullah Öcalan Sosyal Bilim Akademisi Yayınları

Bir Kobanê Direnişı

Direnişin Öfkesi

İkinci Cilt: Şehir Savaşı

Masîro FERAŞÎN

Basım Yeri: Azadi Matbaası

Basım Tarihi: 2024

Abdullah Öcalan Sosyal Bilim Akademisi Yayınları

İÇİNDEKİLER

Adı Burada Geçenlere	7
İlk Görüntü	9

BİRİNCİ BÖLÜM:

DÜŞÜNCELER, KARARSIZLIK VE İNANÇ

Bir Bahoz'lu Zaman.....	13
Barut Kokusunda Direnmek.....	20
İki Zıtlığın Anlamı.....	23
Ruhun Umutlu Ve Umutsuz Hali.....	28
Kirli Pazarlıklar	33
Kobanê Düşerse Tüm Kürdistan Düşer!.....	36
Öl ve Öldür	39
Savaşacak Ruhun Sığınağı	44

İKİNCİ BÖLÜM:

FEDAİLEŞEN RUHLAR ÇAĞI

Burası Benim Şehrim!.....	49
Arin'in Günü	55

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM:

VE ŞEHİR SAVAŞI

Düşünmek Seyid'i Bir Yemek Kokusunda	59
'Bilmekle' Şahadete Ulaşmanın Güzelliği	71
Ruken'in Kelebekleri	80
Karışık Hallerin Zorluğunda Direnmek	85
Zılgıtların Çığlığında Kadınlar	92
Rüzgarın Son Uğultusu	99
Görün, Mırıldanın, Sarılın.....	106
İçinde Tuzum Yoksa	
Benim Değildir Bu Çorba	109
Merak Etmeyin Burada Ben Varım.....	118
Zehra	121
Daha Güzeldir Sevmeye	
Karar Vermiş Olanın Düşü	124

Kanatları Olana Barut Hükümsüzdür	129
Biraz Nefes	134
Tecrübenin Dili Ve Pratiği.....	137
DİRENİŞİN BUNDAN SONRASI,	
Eylemin Örgütlü Halleri:	
1-Eylemin Sabotaj Hali	147
2-Eylemin Sızma Hali	154
3-Eylemin Suikast Hali	156
4-Tamamen “Made in Kobanê”	161
GÜCÜN ÖRGÜTLÜ HALİ,	
Tamamlayabilmek Eksik Olanı	165
Direnış Akademileri	168
Savaş Kamerası	171
İkna Etme Sanatı.....	174
Ve Ekmeğimiz Ve Aşımız.....	179
FEDAKARLIK CEPHESİ,	
Sırtı Ambulans Doktorlar	181
İyilik Melekleri:	
Laleşin, Dılan û Roza	186
SAVAŞ DERİNLEŞİYOR, Devletin	
Satılık Şeyleri.....	189
Ruhuna Fısıldayan Kadın	192
‘Bu Sesi’ Milyonlarca Ses	
Arasında Bile Olsa Tanırdım	197
Toprağa Girdin de Öldün mü Sandın.....	204
KARGALAR ÇAĞI,	
Karanlığı Yırttığımız Bir Sırada	
‘Geldiler’	215
Yüzün Kaybı, Parçalanmışlığı	220
Direnış Çarşısı’nın Hırsızları.....	223
TARZ DEĞİŞMELİYDİ,	
Biraz da Gerillacılık.....	227
Bir Umut Kırılması.....	236
Bir Umut Kırılması Daha	241
Kırılan Umutları Onarmak.....	247
Yakın Işıkları, Aydınlansın Gökyüzü	270
Bulduk Şehrin Kayıp Seslerini.....	275

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM:

KÖYLER DE ÖZGÜR OLMALI

Köy Savaşlarında Can Vermiş Tüm

Canlar İçin Yürüdük.....	279
‘Biz Olmadan Asla Başaramazsınız’	284
Artık Üşümüyorum!.....	288
Bir Aslan, Bir Baran ve Bir Anne	291
Kapıdaki Düşman	293
Mayınlar Arasında Bir Zehra.....	296
Ve Şehirden Zehra’ya Mektup	301
Aydınlığa Beş Kala.....	304
Kanlı Bir Haziran Sabahı.....	307

BEŞİNCİ BÖLÜM:

KARANLIĞA VEDA VE AYDINLIK.....	311
Aydınlık İçen Çocuklar Görüyordum.....	317
Kobanê Direniş Konferansı:	
Zafer Direnenindir	323
GİTMEDEN ÖNCE,	
Biraz Daha Aydınlık İçin	327
Ve Ben Anlam İçin Savaşım.....	332
VE DAĞLARA, DAĞLARA DOĞRU	
Birbirleriyle Konuşan Sınırların	
Arasından Geçtim	339
Onlar.....	345

Adı Burada Geçenlere

Özgürlük, içindeki inanca rağmen yine de kendisini aramaya gidenlerle mümkün, bu dünyada. İçindeki anlamı bulmasına rağmen yine de yeryüzünün bir yerlerinde hakikati aramaya gidenlerle mümkün her şey, her soluk, her dokunuş. Çünkü etrafta, yukarıda, aşağıda, karşıda ve baktığımız her yerde öylesine uzak, yabancı, zalim ve kana susamış yüzler var ki; özgürlüğün, adaletin, iyiliğin canına okuyorlar ve sonra iyi olan her şeyi kendi dünyalarından aşağıya atıyorlar. Kendileri yaşasın diye, kendilerini mutlak bir keyfiyette bulsunlar diye, adı ötekiler listesine yazılmış herkesi birer günahkâr ilan ediyorlar ve adlarına ölüm fetvaları okuyorlar. Evet, yaşamak içindeki yaşam aşkına rağmen yine de gerçek yaşamı aramaya gidenlerle mümkün ve daha güzel, daha uzun, daha sonsuz. Çünkü yaşam, bilinen yüzlerin ellerinde sadece bir tutam ölümdür. Çünkü yaşam, kendisini kaybetmiş olanın ellerinde sadece ölü bir çocuktur, bir anne, bir şehir, bir doğa ve bir sürü şey...

Bu kitapta, bu yazılanlarda adı geçen sizler; öylesine dü-rüst, öylesine içten, öylesine güzel insanlarsınız ki, yaşamı ve özgürlüğü kendisinde aramaya gidenlerin ardına düştünüz, koştunuz. Düşerken koştunuz, koşarken düştünüz. Ama hiçbir zaman arayışınıza ara vermediniz, kesme- diniz nefesinizi ve iyi olan hiçbir şeyin kalbini kırmadınız. İncitmediniz inancı, kopartıp atmadınız yüreğinizde umudu ve hiçbir yerde yalnız bırakmadınız aydınlığı, maviyi... Çünkü sizler başkalarının çizdiği ahlaka göre, anlama göre, kurallara göre değil, kendi emeğinizle, kendi mücadelenizle yarattığınız ahlaka, anlama ve kurallara göre yaşamak istediniz. Çünkü sizler, kendi doğrularınıza yürekten ve candan inandınız ve onları çiğnetmeye çalışanlara karşı muazzam bir direniş gösterdiniz. Yaşam adına, güzellik adına, özgürlük adına tecrübeli ve yetenekli insanlarsınız. İyiliğe, kardeşliğe, anlama ve aydınlığa herkesten daha çok inandınız ve herkesten daha çok sevdiniz taşı, dağı, doğayı ve patikayı. Hayır, asla tenezzül etmediniz haram bir lokmaya, asla yeltenmediniz mazlumun malına, canına. Asla terk etmediniz darda olanı, yangında kalanı. Sırt çevirmediniz size koşan gözlere, sözlere. Ve asla ötekileştirmediniz yersiz, yurtsuz kalmış hiç kimseyi.

Kendinizden verdiniz hep. Kulaklarınıza ığlığı uğramış herkese kucak açtınız, kardeş bildiniz ve herkese yoldaş gibi, can gibi, umut gibiydiniz. Canı yanmış olana su, ruhu yakılmış olana nefes olmak için ırpındınız.

Ve savaştınız. Güzel şeyler için, ebedi anlamlar için, sevimli, onurlu ve huzurlu bir yaşam için savaştınız, can verdiniz. Enkazlardan geçtiniz, barutun kokusundan koştunuz, mermilerin kenarından yrdnz. Defalarca kez düştünüz, milyon kez ayağa kaktınız ve tekrar koştunuz.

Biraz zgrlk için, biraz anlam için, biraz aydınlık için aylarca savaşın içinde kaldınız. Uykusuz, a ve yorgun nice zamanlardan geçtiniz. şikyet etmeden, fkelenmeden ve kızmadan birbirilerinize can oldunuz, kan oldunuz. Yoldaşça sarıldınız yarası olana, acısı olana, can vermiş olana... Herhangi bir zamanın herhangi bir anında, ölümlerin en beterinden geçtiniz. Ama te-laşa vermediniz ruhunuzu, kaybetmediniz inancınızı ve sapasağlam çıktınız aydınlığa, anlama. Barbarlık ölürken kazanan sizler oldunuz, sizler. İşte bu yüzden güzelsiniz, ebedisiniz, mthişsiniz. İyi ki var oldunuz, iyi ki var olmuşsunuz...

Masdar Masro

İlk Görüntü

Şehrin göğsünde bir umut tohumu önce. O umutla, o aydınlıkla büyümeyi bekleyen bir özgürlük. Ama sonsuz, ama kutsal ve uzunca. Belli ki çok anlamlı. Hissettirir kendini her solukta, her bakışta, her uzanmada. Usul usul önce, sonra büyüterek, artırarak basıncını. Belki yaşamın kıyısından, belki yaşamın kendisinden. Ama anlam dolu, ama huzur dolu bir özgürlük...

Anlam özgürlüğünün yanında cılız kalır her şey. Hiçbir şey bir anlamın özgürlüğü kadar kalıcı ve sonsuz değildir. Anlam özgürlüğünün kudreti söndürür diğer her şeyin ateşini. Zorbalığın ateşini mesela... Ya da gaddarlığın. Anlam özgürlüğü başka bir yaşamın kapısını açar: İnsanca yaşamanın.

Hem özgürlük olmadan nasıl yaşayabilir insan? Özgürlük olmadan bir şehir nasıl aydınlığa kucak açabilir? Üstelik kapalı ışıklar altında, üstelik tüm sesleri kaybolmuşken.

Yıkık anlamlar çağında özgürlüğe en çok susayan şehirlere kulak verebilmeli insan. Bin bir emekle yeniden anlamlandırılmış şehirlerde yaşam sonsuz bir gündür çünkü. Değerlerin kutsal bir günle buluştuğu her şehir özgürleşmeye layıktır ve özgürleşebilmeli.

Şehirleri karanlığa çeken tüm seslerin ardında hep bir gaddarlık gizli, hep bir zulüm Hayatı sıkıştıran, günü ve güzellikleri batıran bir gaddarlık, bir zulüm. Kendi özgürlüğünden, kendi anlamlarından uzak kalmış veya uzak bırakılmış şehirlerde ne zaman geleceği belli olmayan patlayışlar olmakta. Hayatları ve anlamları yok eden, süpüren patlayışlar. Ve hangi elden ineceği belli olmayan kırbaçlar. Sırtı acıtan ve kan akıtan kırbaçlar. Anlamını arayan bir şehrin parmaklarına vurulan ıslak odun ağrısı, biraz da yamalı yaralar tadında çığlıklar... Ve hepsi bir işkence geçidi. Sonra kanatarak kansız bırakmak sokaklarını, ışıklarını ve elektrik tellerini.

Ve bitmek bilmeyen zulümler geçidinde, aydınlığın başlamasını beklerken bir anda karanlığa gömüldüğünü fark eden bir şehir. Buğday tarlalarında yaşam doğuran bereketiyle doğaya nimet dağıtarak, ardından güneşin o apaydınlık yüzünde umutlu

sabahlar beklerken bir anda zulmün ve gaddarlığın pençesine düştüğünü fark eden bir şehir...

Yaşamın uzun umutlar doğurduğu bir şehirde her şeyi haram kılan bir düşmanın ettiklerine, yaptıklarına bakmadan; çok kirli düşünceler eşliğinde karanlığı dayatan düşmanın söylediklerine, anlattıklarına kanmadan sadece kendi özüne dokunmayı isteyen bir şehirde her şey biraz kırılmıştı. Sokak yüzleri, dükkân tabelaları ve düşlerin ayak izleri... Muğlaktı ve kilitli kapılar ardında sessizdi tüm görüntüler. Özgürlük ve aydınlık da korkmuştu, yaralanmıştı.

Yabancı olduğu bir karanlığı üzerinden def etmeye çalışan bir şehrin arasından ilerlerken, karşımıza karanlığın adamları çıkıyordu her sokağın, her evin kenarından, penceresinden. O karanlık yüzlü adamlar şehri teslim almaya çalıştıkça, karanlıktan kaçan tüm anlamlar ruhumuza sığınıyordu. Yanımızdan kırılmış anlamlar geçiyordu. Hepsinin yüzlerinde mavi ve kanayan gündüzler, geceler... Hepsinin vakti sınırlı... Hepsi aydınlığı özlüyordu. Yüzlerine bakıyorduk. Sanki o an yaşadıkları her şey lanetli gibiydi. Sanki bir yerden kaçıp, çok uzakta bir yere koşuyor gibiydiler. Bir şeylerden korkmuşlardı, ama korktukları şeyleri anlatacak vakitleri bile yok gibiydi.

Yanımızdan kanayan anlamlar geçiyordu. Karanlıktan ve koşmaktan kırık yaralar çıkıyordu ağızlarından. Ve parmaklarından acı çığlıklar duyuluyordu her birisinin.

Şehrin kenarındaydık, kıyısındaydık, bazılarımız ise tam ortasında, merkezinde. Yanımızdan geçerken hafif gülümseyen ama gülümserken

Acı akıtan anlamlar görüyorduk. Her şey susmaktaydı o an. Karanlığın dayattığı o tuhaf hissin altında kalan herkes ve her şey susuyordu. Orada, o şehrin karanlık çağında konuşan, hareket eden sadece bizdik. Yani savaşanlar. Yani gitmeyi susturanlar. Yani direnenler.

Düşmanın karanlığından korkup kaçan şehrin o tüm anlamlarına bakmaya çalıştıkça, onların ne kadar aydınlığa muhtaç kaldıklarını hissedebiliyorduk. Bu muhtaçlığı hissettiğimiz anda sarılmıştık tüm anlamlara. Çünkü o anlamların sarılmaya ihtiyaçları vardı. Sevgiye, saygıya ve merhamete. Çünkü o anlamlar

yaralıydı. Çünkü hangi anlama dokunduysak eksik, kirli ve kanamalı. Çünkü hangi anlama dokunduysak aydınlığa sonsuz bir yakarış. Çünkü hangi anlama dokunduysak o büyük karanlığın sancısına, acısına dokunur gibi oluyorduk.

Düşman şehrin yakınındaydı ve her taraf düşmanın dayattığı karanlığa karşı direniyordu. Şehir direniyordu karanlığa karşı, zulme ve gaddarlığa karşı. En çok siyaha karşı, anlamsızlığa karşı, yok oluşa karşı.

Şehir direniyordu. Çünkü direniş vardır. Direniş bu hayattadır, yaşıyordur. Direniş canlıdır, elle tutulan bir şeydir. Çünkü direniş vardır. Çünkü direnişi unutmak içimizdeki yaşam aşkını unutmak gibidir. Karanlığın hüküm sürdüğü bir şehirde direnişi unutmak teslim olmak demektir. Yenilmek demektir, kaçmak demektir, pes etmek demektir. Oysa direniş vardı. Şehir direniyordu çünkü.

Sonra tuttuk tüm anlamların ellerinden, parmaklarından. Sahibi oldukları o şehri tüm düşman karanlığından kurtarıncaya kadar sığınmışlardı ruhumuza, merhametimize. Kayıp seslerine kavuşuncaya kadar misafir ettik anlamları yüreğimizde, ruhumuzda.

Ve karanlıktan kaçarak aydınlığa kavuşmak isteyen tüm o anlamlar için savaştık. Şehrin tüm kayıp seslerini bulmak için en çok. Çarpıştık karanlık yüzlü adamlarla. Karanlık içen, barbarlık yutan, zalimlik kokan adamlarla.

Kobanê için savaştık, bizim olan şehrimiz için. Buğday tarlalarında bereket dağıtan şehrimiz için. Hiç kaygılanmadan, geri adım atmadan savaştık uzunca. Onun için, onun hatırına. Yürüdük yani, epeyce ve hiç soluklanmadan. Bazen nefessiz kalarak bazen de nefesin kendisi olarak. Ama ruhumuzdaki canlılığı hep koruyarak ve hiç düşürmeden umudu parmaklarımızda, yürüdük uzunca. Adımlarımıza takılan her şeyi tanıyarak ve anlayarak tüm yolları, koştuk direnişin yollarından, kıyısından ve ortasından. Umutça koştuk, güvenerek birbirimize ve inanarak adımlarımıza, ruhumuza. Koştuk savaşın içinden, düşmanın arasından ve şehrin merhametinden.

Her yürüyüşün bir anlamı olduğunu bilerek ve özgürlüğün o sonsuz bereketini hissederek savaştığımız her günü kutsal bulduk. Direnişin ve yürüyüşün her saatini yaşam bildik. Çünkü şehirde direniş vardı. Direniş canlıdır, vardır ve yaşıyordur.

İşte bu direnişe inanarak savaştık, çarpıştık, yaralandık, can verdik.

Her şey anlamlar içindi. Karanlıktan aydınlığa kavuşan anlamlar için. Şehrimiz için, Kobanê için, sizler için.

Ve iyi ki de savaştık.

Masîro Feraşîn

*Zordur, hakikati ruhta ve parmak uçlarda barındırmak...
Ruhunda ve parmak uçlarında hakikati barındırmış
Ve o şekilde can vermiş olan'a olanlar'a...*

BİRİNCİ BÖLÜM: DÜŞÜNCELER, KARARSIZLIK VE İNANÇ

Bir Bahoz'lu Zaman

Miştener Tepesinin yamacındaydık. Alacakaranlığın ortasında şehri yutacak siyahlığı seyrediyorduk. Karanlık yutuyordu şehri. Yanımda Bahoz vardı, oydu bana Heval diye seslenen. Sesi uzaktı bana, kesik kesik yağın yağmur gibiydi sesi. Dokunmak istedim Bahoz'un sesine, dokunarak o kalabalık uğultulardan kurtarmak istedim. Döndüm, baktım yüzüne Bahoz'un. İnce, kederli bir tebessüm vardı yüzünde, gözlerinde. Bakışlarında görebildiğim sadece biraz umuttu. Ellerimle dokundum omuzlarına. Dokundum ve dışarı çıkartmaya çalıştım o umudun diğer yarısını. Telaşlanma, dedim Bahoz'a. Telaşlanmasın ruhun. Biz hep direnerek bu ana kadar geldik, gelmeyi başardık. Bundan sonra da aynı iradeyle direneceğiz. Düşman hiç pes etmeyecek, geri adım atmayacak ama karşısında da hep direnen bizleri görecektik, dedim.

Hayır, dedi. Umutsuz değilim. İrademi güçlü tuttum, gücümü hep korudum. Telaşım bu savaşı kaybedecek oluşumuza değil, bizi yarı yolda bırakacak olana, olanlara dedi.

Haklıydı Bahoz. Bu hepimizin telaşıydı çünkü. Direnişin ortasında bizi yarı yolda bırakacak tüm eksik yoldaşlıklar içindi içimizdeki o telaş. Fakat inandığımız değerler vardı ve bu bizi hep umutlandırıyordu.

İnandığımız değerlerin en güçlü silah olduğunun farkındaydık. İnandığımız davanın verdiği güç, huzur ve anlam bizi amansız birer savaşçı yapıyordu. Köy ve ova savaşında tutundüğümüz anlamın bizi hepten var edeceğine olan inancımız nasıl ki

hep diri kalmışsa, şehir savaşında da aynı inançla ve aynı tutumla ayakta kalmanın ve direnmenin umudunu sürekli canlı ve sonsuz kılıyordu.

Çetelerin şehir savaşında neler yapacağından çok onlara karşı nasıl bir savaş verelim'in üzerinde yoğunlaşıyorduk. Çetelerin ne düşündükleri, silahları, çapları, biçimleri, anlamları hiçbirimizin umurunda değildi. Onları düşünecek zamanımız bile yoktu. Biz direnişin ve anlamın zamanındaydık. İrademizi güçlü kılmanın, yoldaşlarımızla bu davayı sonuna kadar en cesaretli, en onurlu ve en layıkıyla korumanın sözünde ve derinliğindeydik. Umurumuzda olan tek anlam devamımızdı. Direniş ve savaşmak zaten işimizdi bizim. İşimizi de yapacaktık. Bu işi yaparken de bazen imkânsızlığımızın azizliğine uğruyorduk. Savaştı, yoğundu, derindi. Her anlamda zorlanmalar yaşanabilirdi. Takatimiz ve gücümüz yettiğinde temposu düşmeyen bir savaş halini yakalamanın her an peşinde ve arayışındaydık. Bu süreci elde etmek için bazen iniş çıkışlarımız oluyordu ki bu da doğal bir durumdu. Her tarafı işgal edilmiş bir şehrin içinde hafif silahlarla, bir güce karşı savaşarak ayakta kalmak bir mucize olduğu gibi en büyük başarıydı da. Kendi imkânlarımız dışında hiçbir güç, teknik, doğaüstü ve mucize yoktu etrafımızda, solumuzda, sağımızda. Ne varsa biz, kim savaşıyorsa biz, kim direniyorsa bizdik. Hal böyle iken başka anlamlardan, başka devletlerden, başka güçlerden medet ummak boş, anlamsız ve gereksiz bir bekleniydi. Biz kendi irademize inanıyor, kendimizi tanıyor, biliyor ve anlıyorduk. Sımsıkı sarıldığımız inancımızla çetelere karşı amansız bir direniş vereceğimizi ve ancak bu şekilde zafere ulaşacağımızı çok iyi çözmüştük. İnançla, anlamla direnişi büyütmenin sonsuz bir kurtuluş olacağına olan umudumuz sürekli büyüyordu.

Miştener Tepesi'nde gelişen savaşla ilgili değerlendirme yaparken, Narin, Mahmut ve Çektar Amed arkadaşlar da aynı hakikatle direnişi büyütmenin fikrinde ve kararındaydılar. Bu kararlılığımızı işlevsel hale getirmek için aldığımız planlama doğrultusunda hareket etmek istiyorduk. Çeteler Miştener Tepesi'ne yaklaşımadan onların ilerleyişini durdurabilmenin yol ve yöntemi vardı fakat düşündüğümüz eylemi gerçekleştirmek için de

yeterli imkânlarımız yoktu. Daiş çetelerinin ilerleyişini durdurabilmek için güçlü bir grubun olması gerekiyordu. Aynı zamanda bu gücün arkasında bir savunma hattı oluşturarak şehri korumak istiyorduk. Çetelerin amacı şehri ele geçirmektir. Gözünü şehre dikmiş bir orduyu durdurabilmenin yol ve yöntemleri üzerinde yoğunlaşırken imkânsızlığın dayattığı zorlukları atlamanın çarelerini arıyorduk. Bize o an iki güç gerekiyordu. Şehre yaklaşmakta olan çetelere darbe vuracak savaştan bir güç ile savunma yapabilecek bir güç. Bu iki gücü oluşturmada zorlanıyorduk doğrusu. Çünkü yeterince profesyonel savaşçımız yoktu. Çetelere karşı direnebilecek, savaşabilecek ve darbe vurabilecek yaklaşık on beş yoldaşımız vardı. Kürdistan'ın farklı yerlerinden koşup gelen yurtseverlerimizden oluşan bir gücümüz daha vardı fakat gelişen şehir savaşının o zorlu süreçlerinde bu gücümüzü savaştırmayı düşünmüyorduk. Aralarında şehri tanımayanlar, silah kullanmasını bilmeyenler vardı. Henüz iyi bir silah eğitiminde geçmemiş bir gücü savaştırmak doğru bir tutum olmazdı. Bu seferberlik gücümüz savaşabilirdi, direnebilirdi fakat savaşı ve direnişi bilince çıkartarak zafere ulaştırmanın yol ve yöntemlerinde birtakım zorlanmalar yaşayacak olması kötü sonuçları doğurabilirdi. Hepsisi de iyi kalpli insanlardı. Tarihini, anlamını ve halkını her türden gelişen saldırıya karşı korumak için savaş cephesine akın etmişlerdi. Bu bilinçle gelen yurtseverlerimizi de korumak zorundaydık. Derin ve ağır bir savaşın içinde olmamız bu yurtseverlerimizi savaştırmayı gerektirmezdi. Onlar henüz savaşın ağır koşullarında zaman geçirmiş değillerdi. Tecrübesiz ve acemiydiler, üstelik yarısının da silahları bile yoktu. Şehir savaşının ağırlığı ve derinliği kapsamında direnebilecek, savaşabilecek ve Daiş'e oldukça ağır darbeler vurabilecek esas gücümüz belliydi. Bu güç Cepheth El Nusra çetelerine karşı gelişen ilk saldırılardan bu yana sürekli hareket halindeydi. Yıpranmış, yorgun ve ağır bedeller veren bu gücümüz, savaşın her cephesinde, her koşulunda ve her aşamasında çetelere karşı savaştıyordu. Miştenur Tepesi'nde aldığımız plan çerçevesinde hareket etmek istediğimizde mevcut gücümüzle tepeye yaklaşan Daiş çetelerinin önünü durdurabilmek çok zordu. Daiş bu savaşa yaklaşık 17 bin çeteyle, 150 tankla ve ağır bir cephaneye girmişti.

Biz kendi gücümüze inanıyorduk. İrademizin neler başardığına, neleri atlattığına, hangi darbelerle çeteleri zavallı bir hale getirdiğine şahitlik ediyorduk zaten. Daiş'in gücünü de biliyorduk kendi irademizin sarsılmazlığını da. Bu yüzden "olmaz" fel-sfesinin bizde yeri yoktu. Ne varsa direniş ne kaldıysa direniş. Direnişi iyi örgütlemek de aldığımız planın başarılı olmasına olanak sağlayacaktı. Nitekim elimizdeki gücün sayısal olarak az olu-şunun bizi tüm planlarımızdan alıkoymasına izin veremezdik. Her ne kadar sayısal ve teknik olarak durumumuz kritik olsa da irademize ve anlamımıza olan inancımız sayesinde derin bir umutla kendi hallerimizi güçlü kılabilirdik. Yapmamız gerekenler belliydi. Amansızca ilerleyecek bir savaşa doğru taktik-lerle yaklaşarak sonuç alıcı pratikler yapmalıydık. Bunun için gü-cümüzü doğru kullanmak istiyorduk.

Bu süreçte bizler yönetim olarak iki gruba ayrılmanın ve bu şekilde savaşı koordine etmenin daha mantıklı ve yararlı ola-cağını düşünmüştük. Her taraftan gelişecek bir savaş kapımız-daydı artık. Hem ruhsal açıdan hem de teknik boyutta bir ön ha-zırlık yapmak şarttı. Bunun için öyle uzunca düşünmeye gerek yoktu. İmkânlar ortadaydı, güç de belliydi. Bu savaşı koordine eden, yöneten, yürüten ve yön verenler olarak bizler, derin bir örgütlemeye ihtiyaç duymuştuk. Bizler beş arkadaştık. Heval Mahmut, Heval Çektar, Heval Narin, Heval Mesa ve ben. Savaş zorlu geçecekti, inişli çıkışlı anlarımız olacaktı, zorlanacağımız durumlar yaşanacaktı. Mevcut hallerle yaşanacak bu anları doğru temelde çözümlemek ve doğru bir stratejiyle ele almak bizi daha örgütlü kılacaktı. Ben, heval Çektar ve heval Mahmut, gelişen savaşı yürütecektik. Çetelere karşı darbeler vurma, on-ları gerilla taktiğiyle zayıflatma, savaşı koordine etme gibi du-rumları yönetecektik. Heval Narin ile heval Melsa da savaştığı-mız ve direndiğimiz cephelere savaşçı hazırlama, lojistik sağ-lama ve cepheye ulaştırma gibi faaliyetleri yönetecekti. Bu du-rumlarla hem savaşacak hem de hazırlıklar yapacaktık. Bu şe-kilde Daiş'in "şehri ele geçirme eylemine" karşı savaşacaktık.

Aldığımız planlar çerçevesinde hareket etmenin zamanı gelmişti artık. Bizler Miştenur Tepesi'nde belli planlamalar alır-ken, yanımızda Bahoz Amed de vardı. Yanılmıyorsam Botan Böl-gesi'nden gelmişti. Cesaretli ve fedakâr bir ruha sahip olması

onu güçlü bir savaşçı kılmıştı. Mevcut durumumuzu anlamış ve savaşı iyi bir şekilde çözümlemiş arkadaşlarımızdan biriydi. Bizler, yaklaşmakta olan çetelere karşı taarruza geçmek üzereyken saldırıya katılma isteğinde bulunmuştu. Planlama belliydi. Güçlü bir grupla, yaklaşmakta olan çetelere gerilla taktiği ile darbeler vuracaktı. Bu güçlü grubun komutanı olarak Bahoz Amed'i görevlendirmiştik. Bir grup savaşçıdan oluşan bu taburumuz mümkün olduğu kadar çetelere darbe vurup onları oyalayacaktı. O sırada bizler de başka bir grupla savunma mevzilerini oluşturalacaktık. Yani hem saldırı yapacak hem de savunma hatlarını hazırlayacaktık. Bu iki eylemi de ayna anda yapmanın imkanını bir şekilde yaratacaktık.

Bizler eylem hazırlığındayken, Kobanê'nin yurtsever tamircilerinden müjdeli bir haber gelmişti. Bizim için "zırhlı bir araç" yapmışlardı. Kobanê'nin emekçi tamircileri tarafından yapılan tankımızla birlikte eyleme katılacaktık. Bu habere en çok sevinen Bahoz olmuştu. "Heval, siz o tankı bana verin. Ben o tankla bir çeteyi bile sağ bırakmayacağım," demişti. Çeteler Kon-pingar ile Şêran Köyü arasında kalan birkaç evi ele geçirmişti. Bizler de eylemi koordine etmek için Miştenur Tepesi'nin yama-cında bulunan Helincê Köyü'ne inmiştik.

Dar ve imkânsız zamanlarımızı bilen savaşçılarla birlikte bir eylemi yürütmenin huzuru ve inancı bambaşka bir duygudur. Öyle zamanlarda insan daha güçlü ve kendinden daha emindir. Bir merminin kıymetini bilen ruhlarla aynı mevzide savaşmanın anları daha derindir. O an her şey biraz daha netti, daha açıktı. Savaşı iyi çözümlemiş savaşçılarla birlikte olmak her zaman güçtü, mutluluktı. Bahoz da böyleydi. Bir merminin kıymetini bilerek savaşan bir ruha sahipti. O, savaşı, direnişi, imkânsızlığı, tarihi, anlamı ve var olmayı anlayan en iyi savaşanlardan biriydi. Zırhlı araca binip giderken ruhundaki cesaretin yüzüne yansdığına gördüğümde eylemin gücüne bir kez daha inanmıştım. Bu eylem mutlaka başarılı olacaktı. Nitekim ifade edilen niyetin ve kararlığın dayattığı sonuç zaferdi. Bunu görmek o kadar zor değildi o an.

Bahoz, zırhlı aracıyla birlikte çetelerin kaldığı noktaya doğru hareket etmişti. Ele geçirdikleri evlere eylemini gerçekleştiren Bahoz, kısa bir sürede bir sürü çeteyi etkisiz hale getirmişti.

Zırhlı aracımızdan korkup kaçan çeteler de yakın yerlerde bulunan köylere sığınmıştı. Eylem planladığımız şekilde geçmiş ve başarılı olmuştu.

Konpingar Köyü çevresindeki eylemler üzerinden birkaç gün geçtikten sonra çeteler manevra yaparak şehre diğer köylerden yaklaşmak istiyordu. Gulmik Köyü, Mištenur Tepesi'ne komşu bir köydü, üstelik Halep'e giden karayoluna yakın bir yerdeydi. Bu sebeple çeteler, burayı ele geçirip ulaşım imkânlarımızı kısıtlamak istiyordu. Köyün komutanı olan Kendal Efrin bizimle bağlantıya geçerek çetelerin yoğun bir şekilde saldırdıklarını ve müdahale için bir grup arkadaşın oraya yönlendirilmesi gerektiğini bildirmişti. Bizler de hiç vakit kaybetmeden Bahoz'un taburunu ve zırhlı aracımızı da yanımıza alarak o köye doğru hareket etmiştik. İdikê ile Konpingar Köyü arasında kalan yerlere saldıran çeteler, hızlı bir şekilde ilerlemek ve Mištenur Tepesi'ne doğru yanaşmak istiyorlardı. Bahoz aynı tarzla hareket etmeye karar verdikten sonra yanına taburunu ve zırhlı aracını da alarak saldırıların geliştiği alanlara doğru hareket etmişti. Bu eylemlerle çetelerin ilerleyişi durdurulmuş ve o yoğunluk dağılmıştı. Ayrıca eylemler neticesinde etkisizleştirilen bir sürü çeteyle birlikte ele geçirilen silahlar da olmuştu.

Talan kültürünün ağır bastığı bir zihniyet görüntüsünün somut halleri gözümüzü önünde en açık şekliyle ortadaydı. İşgal etmenin mantığı talancılıktı. Bu, artık bilinmesi gereken tek gerçeğiymiş savaştın. Çetelerin kokuşmuş egolarının altında yatan hakikatin hırsızlık ve yağmacılık olduğunun artık bilimsel bir izahı vardı. Şehri kimsesiz bilen bu anlayışın hoyratça ve insan dışı bir açlıkla saldırılarını yoğunlaştırması sanırım anlaşılıyor artık.

Bahoz da bu şekilde saldırılarını yoğunlaştıran çetelere karşı taburu ve zırhlı aracıyla birlikte yaklaşık bir hafta boyunca savaşmıştı. Özellikle Gulmik Köyü çevresinde şiddetli bir şekilde devam eden saldırılara karşı yoğun bir direniş gösterilmekteydi. Bahoz Amed savaştığı alanı korumak için her türlü fedakârlığı ortaya koymuştu. Direnişiyle, duruşuyla çetelere karşı ayaktaydı hep. Bu savunma ve direniş hattında onlarca defa çetelere ağır darbeler vuran, onların ilerleyişini durduran Bahoz Amed, sa-

vunduğu davanın sonsuzluğuna inanmış ruhuyla amansız bir direnişin içindeyken şehit düşmüştü. Zırhlı tankı da çetelerin eline geçmişti.

Şehir kapısına yaklaşmakta olan bir savaşa karşı verilen mücadelenin sonu fedailikti. Bunun başka yol ve yöntemleri yoktu. Yani direnişi başka bir eyleme dönüştüren anlamın fedailik olduğunu ve buna bağlı kalarak mücadeleyi büyütmenin gerçeğine bürünen her savaşçı, iradesindeki gücü ikiye katlayarak savaşıyordu. Direniş bu şekilde geliyordu. Kopuk, eksik, parçacı bir tarzın hiçbir anlam ve sonuç ifade etmediği gibi bir yararı da yoktu. Direniş sonuçlanana kadar devam ediyordu. Ya zafer ya şahadet. Her tarafı çetelerle dolu bir savaşın arasından fedai bir ruhu seçmek ve bu ruhla sonuna kadar savaşan bir iradenin her saniyesi, her saati ve her günü amansız bir direnişle geçiyordu. Savaşı bilen bilmeyen, silahtan anlayan anlamayan her bir savaşçının yüreğinde aynı his ve aynı inanç vardı, direnerek fedailleşmek. Bu ruhun edindiği gücün ve enerjinin sonuna kadar hiç bitmeden işlemesi barbarları elbette zorluyordu. Süper imkânlarına rağmen adım atmakta zorlanan bu barbarlar, davasına ve anlamına derinden bağlanmış iradeye karşı bazen çaresiz ve zavallı kalıyordu. Direnişi fedailikle tamamlayan her bir ruhtan korkar olmuşlardı. Hallerine baktığımızda, teknik dışında hiçbir kerametleri olmayan bu zavallı talan ordusu bizim gibi amansız bir maneviyatla davasına bağlı kalmış olanlara karşı nasıl dayanabileceklerdi?

Bir tepenin ele geçirilmesi, bir köyün işgal edilmesi, bir şehrin talan edilmesi savaşın bittiği anlamına gelmiyordu. Mevzidir düşebilir, köydür işgal edilebilir, şehirdir talan edilebilir fakat bunun sonu hep böyle kalacak değildi. Direniş ve fedailiğin anlam bulduğu her iradenin ruhunda kendi kazanımlarına sahip çıkma umudu vardı. Fedailik bu yüzden anlam bulmuştu. Fedailiği son çare olarak görmüyorduk. Oysa direnişle talan edilen topraklarımızı geri almak ve barbarlığı bu piyasadan silip atmak tüm amacımız.

Barut Kokusunda Direnmek

Miştener Tepesi'ne yakın olan yerlerde savaş şiddetli bir şekilde sürmekteydi. Helincê Köyü, Miştener Tepesi'nin yama-cında kurulmuş bir köydü. Çeteler bu köye yakın olan Şêran Köyü'ne yığınak yapmıştı. Şehre bir adım daha yaklaştıklarını hesaplayarak buna göre gerekli tüm teknik ve cephane ihtiyaç-larını hazır hale getirmişlerdi. Ellerinde tuttukları tüm imkânlarla birlikte Konpingar Köyü üzerinden Helincê Köyü'ne şiddetli bir şekilde saldırmaya başladılar. Emin Erkendi öncülü-ğünde bir grup arkadaş Helincê Köyü'nde; heval Kendal Efrin ko-mutasında bir grup arkadaş da Gulmik Köyü'nde çetelere karşı direnişteydiler. Gulmik ile Helincê Köyü arasında kalan yerlerde amansız bir direniş vardı. Bu iki hat Miştener Tepesi'nin kilit ka-pılarıydı. Miştener demek şehir demekti, mahalle savaşı de-mekti, sokak arası çatışmalar demekti. Bu yüzden çeteler ısrarla Miştener Tepesi'ne yakın olan köyleri ele geçirmeye çalışıyordu. Zira bu köyler şehrin kapısındaaydılar. Özellikle Helincê Köyü hem Miştener Tepesi'ne hem de şehre en yakın köydü. Emin Er-kendi ve arkadaşlarının direnişine destek vermek isteyen heval Mehran ile bir grup arkadaş Helincê Köyü'ne doğru hareket et-mek isterken çetelerin döşediği mayının patlaması sonucu şehit düşerler. Helincê Köyü direnişi bir hafta boyunca devam etmişti. Komutan Emin Erkendi, sorumluluğu altında olan bir yeri çete-lere kaptırmamak için her türlü fedakârlığı ortaya koymuştu. Köyün her evinde, her sokağında, her caddesinde savaşmış ve çetelere ağır darbeler vurmuştu.

Şehrin talana hazır olduğunu gören çeteler, ellerindeki tüm imkânlarını devreye koymuşlardı. Cephane konusunda hiç-bir tereddütleri yoktu zaten. Güçlerine kattıkları yeni yüzlü çete-lere YPG elbiselerini giydirerek Helincê Köyü'ne salmışlardı. Kö-yün evlerine sızan çeteler YPG elbiseleriyle dikkat çekmemek için "bizdenmiş" gibi davranmaya çalışıyordu. Bir hafta boyunca direnen yoldaşlarımızın iradesini kırmakta zorlanan bu barbar-lar, farklı tarzları devreye koyarak direnişi kırmaya çalışıyordu-lar. O an kimsenin aklına bu tür şekil değiştirmeler gelmiyordu.

YPG elbisesi demek destek demekti, yardıma gelen yoldaşlar demekti, imdada koşan can arkadaşlar demekti.

Emin Erkendi yorulmuştu savaşmaktan, direnmekten... Bir hafta boyunca aç, susuz ve uykusuz ama günün her saatinde barut kokusuyla, mermi seslerinin altında düşmana karşı mevzilerde, evlerde ve sokak aralarında çatışmıştı. “YPG elbiseli” çeteleri görünce onlara doğru yürümeye başlamıştı. Gelenlerin can dost, yoldaş ve arkadaş olmadıklarını anlayamamıştı. Onlara yaklaşırken “YPG elbiseliler” tarafından açılan ateş sonucunda ayağından yaralanmış ve o şekilde çetelerin eline düşmüştü. Yerdeyken bile direniyordu, savaşıyordu. İradesi değil, mermisi bitene kadar savaşmıştı. Son mermisine kadar, son barut kokusuna kadar. Kanayan hallerle yerdeyken bile direnmenin çok uzunca anlamları vardı anlayabilen için. Bakmaksızın yaranın şiddetine, hissetmeksizin acının dozunu ama kıvranmadan, kaygılanmadan, inanılan davanın hatırına ve güzelliğine sonuna kadar çarpışmak düşmanla.

Bunu derin bir ruha sahip olanlar yapabildi ancak. Kendinden “emin” olanların; davasından, inancından, tarihinden “emin” olanların eylemi olabildi ancak. Eylem en çok onlara yakıştırdı çünkü.

Dilinde, kavgasında ve ruhunda olanları bir bir armağan etmek. Dağıtmak yüreğinin güzelliğini, serpmek iradenin kutsallığını ve direnişi sanat eyleyenlerin dünyasına bir huzur illeştirmek. Güç olmak savaşıya, anlam olmak direnene ve anlam olmak tarihe, halka ve çocuklara... Bir şehrin kapısında sonuna kadar barut kokusunda direnmek, mermi tadında ve sonsuz bir ruhun yamacında. Elleri, gözleri ve ayakları titremeden umuda “emin” adımlarla yürümenin anlamında, sonsuz oldu, umut oldu, unutulmayacak oldu, silinmeyecek oldu. Bundan hepimiz “Emin’dik.”

Boşlukları doldurmanın zorluğundan bahsetmiştim sizlere. Büyük ruhların yarattığı o derin boşluklara bir anlam yerleştirmek savaştan daha zor bir eylemdi. Savaş ortamında bizi biz eden anlamlar vardı. Bu anlamların en büyüğü yoldaşlıktı. Bir yoldaşın şahadeti amansız bir boşluk açıyordu yüreğimizde, kavgamızda ve yüzümüzde. Bunun korkuyla bir bağlantısı yoktu. “Şehir ha düştü, ha düşecek kaygısı” da değildi. Bizim ölümden

korkacak bir durumumuz yoktu. Bizler bazı şeyleri aşmış savaşçılardık. Korku, kaygı, tedirginlik, tereddüt, vazgeçme gibi zavallı kavramlara sarılacak halimiz yoktu. Yaşamın her koşulunda yanında yer alan bir yoldaşın boşluğu çok derindi. Yıllardır birlikte her türlü zorluğu aşabildiğin bir yoldaşının şahadeti incitirdi yüreği, boğardı ruhu. Güvendiğin, inandığın, ruhundan büyük moral aldığın bir yoldaşının sonuna kadar direnip can vermesi büyük bir eylem olduğu kadar acı da veren bir eylemdi. Ölümlere üzüntü duymanın devrimsel halini yaşıyorduk. Savaşın koşullarından birisi de şahadetti, bunu kesinlikle biliyorduk. Bu gerçeğin tam da içindeydik fakat büyük devrimcilerin kaybedilmesi hem halk açısından hem de tarih açısından oldukça ağır bir durumdu.

Kobanê halkı böylesi ağır kayıplardan üzüntü duyuyordu. Onların gölgesinde kaldıkları anları unutmaları mümkün değildi. Nitekim her bir savaşçı halk tarafından sevilir ve sayılıyordu. Bu savaşçılara güvenen bir halkın sevgisi en büyük güç ve moralde zaten. Halkın inandığı, güvendiği ve varlığından güç aldığı bu büyük devrimcilerin yarattığı boşlukları doldurmanın da bin bir türlü zorlukları vardı. Bir savaşçı kolay bir şekilde yetişmiyordu çünkü. Yılların verdiği tecrübe, inanç, düşünce, eylem ve sayısız zorluklardan geçmesi bir dünya kadar emek isterdi. İradeyi sonsuz kılan ruhun zorlu şartlardan geçtiğini ve bu şekilde sarsılmaz bir güç olarak ortaya çıktığını bilen bir halk gerçeği vardı. Dolayısıyla halkımızın güç aldığı devrimcileri korumak, kollamak ve sahip çıkmak en büyük görevimizdi. Savaşın zorlu şartlarında nelerin yaşanacağını bazen kestiremiyor insan. Kayıpların da yaşanacağı, geri çekilmenin de yapılacağı, zaferlerin de elde edilebileceği anlar hep vardı savaşın güncesinde. Bu gerçeği bilen hallerimizle devrime ve savaşa baş koymuştuk. Emin Erkendi bu gerçeğe yaşamıştı. Davasının ve anlamının büyüklüğüne inanarak ayakta tuttuğu iradesini direnişin hizmetine sunmuştu. Emeğini, kavgasını ve türküsünü ve o büyük ruhunu halkın uğruna armağan etmesi onun gerçekleştirdiği en büyük eylemiydi. O, halkını, türküsünü, aşını ekmeğini, Kobanê'yi ve tüm Kürdistan'ı çok sevmişti. Tüm sevmelerle o, sonsuz bir irade olarak kavgamızın ve emeğimizin başrolü olarak kalacaktı; halkın ve davamızın kahramanı, şairi ve komutanı olarak...

İki Zıtlığın Anlamı

Bir halkın varlığını kemirmek için yeryüzüne çıkmış solucanların dayattığı “yok etme” hamlesi en ağır şekilde devam ediyordu. Tekniğin, araçların, demirin ve çeliğin birleşerek amansız birer silah oldukları bu çağda, fedai bir ruhla ayakta kalmanın savaşını veren bizler, üzerimize dayatılan kara bulutları dağıtmak uğruna amansız bir iradenin sonsuzluğuna sığınmıştık.

Sığındığımız o derin iradenin bizi sağlam kılacağını, her halimizle düşmana karşı dimdik ayakta tutacağını bilerek attığımız her adım, düşmana vurulan ağır bir darbeydi.

Etrafı imkânsızlıklarla sarılmış hallerimize dayanarak mutlak bir inançla kurtuluşa ulaşacağımızı biliyorduk. Kurtuluşun ve güzel günlerin yakınımda olduğunu her hissettiğimizde büyüyen bir iradenin içinde görüyorduk kendimizi. Verdiğimiz kayıpların, attığımız adımların, zorlandığımız anların ötesinde bir kurtuluşun olduğunu güneşin o apaydınlık yüzüne bakarak anlayabiliyorduk çoğu zaman. Bir gün bu kara bulutların yok olacağına olan inancımız her gün daha da çoğalıyordu. Grinin sonrası maviydi çünkü. Berrak, sonsuz ve kutsal bir mavi. Barut kokusunun, kargaşanın, mermilerin ve direnişin kıyısında yaşamı soluyan yoldaşlarımız, ısrarın en derin anlamıyla kurtuluşa giden yolda canla başla mücadele ediyorlardı.

Savaş yorgunluğunun dayattığı durumlar, cephanenin azlığı, verilen kayıpların derin boşluğu ve ani gelişen durumlar karşısında güçlü ve dimdik ayakta kalabilmek için her türlü yol ve yöntemi deniyorduk. Çetelerin sınırsız imkânları karşısında imkânsızlığımızı en iyi şekilde kullanarak direnişi büyütmenin ısrarından hiçbir zaman vazgeçemiyorduk. Şehir savaşının yoğunlaşacağı bir duruma gücümüzü hazır hale getirmenin zorluğunu da yaşıyorduk. İmkânsızlığın dayattığı durumlardan kurtulmak için somut adımlar atmalıydık. Köy ve ova savaşında sürekli hareket halinde olan, direnen ve mücadele eden gücümüz artık yorulmuştu. Savaşı yürüten, koordine eden komutanlarımızın birçoğu şehit düşmüştü. Onların boşluğunu doldurmak, mevcut gücümüzü yenilemek veya değiştirmek gibi imkânlardan

uzaktık. Bu yüzden köy ve ova savaşının son demleri olan Helincê ve Gulmik köylerinde direnen yoldaşlarımızı geri çekmek zorunda kalmıştık.

Nitekim savaşın bir adım ötesi şehirdi. Şehri korumak, savunmak ve çetelerin talanına bırakmamak için mevcut gücümüzü bir şekilde sağlam tutmak zorundaydık. Helincê ve Gulmik köylerinden çekilirken, Mištenur Tepesi'nde Simko Dêrik komutasında sadece bir grup savaşçı kalmıştı. Bu savaşçılarımız da henüz zorlu bir savaş sürecinden geçmemiş olanlardı. Yeni ve tecrübesizdiler. Şehre daha çok hâkim olmak isteyen çeteler Mištenur Tepesi'ne saldırdıklarında bu grubun komutanı olan Simko Dêrik, ihaneti ve düşmanlığını devreye koyarak, çetelerle savaşmadan canını kurtarmanın peşine düşmüştü. Mištenur saldırısını yöneten ve koordine eden bu şahıs yüzünden tepe savunmasız kalmış ve ardından çetelerin eline geçmişti.

İhanetin ve direnişin aynı anda yaşandığı bu savaş sürecinde umudun ve zaferin verdiği güç bizim en diri, en sonsuz ve en uzun yoldaşımızdı. Düşmanın biçimselliği hiçbir zaman önemli değildi. Onun rengi, şeması, ağırlığı ve halleri hiçbir önem arz etmiyordu. Özünde düşman olanın biçimselliği bizi şaşırtmıyordu. Bir halkı, tarihi, anlamı savunmak ve onların uğrunda can vermenin bir ağırlığı ve cesareti vardı. Kendisinde bunları görmeyenin sonu veya hikâyesi kaçmak, ihanet etmek, geri adım atmak ve teslim olmaktı.

Direnişi benimsemeyenin varacağı durak hiçbir zaman kurtuluş olamazdı. Kendi halkına, tarihine, anlamına sırt çevirip kaçmanın ahmaklığına sarılan bir zihniyet hiçbir zaman huzurun ve vicdanın yurttaşı olamazdı. O sadece bir zavallısıydı yeryüzünün.

Direnişe sığınan ruhların yarattığı bir anlamın doğasında nefes solumanın en büyük nimet ve eylem olduğu gerçeği dururken, yersiz yurtsuz kalmayı seçenlerin dünyasında anlam perişan bir haldeydi. İhaneti bir kurtuluş eyleyen ruhların dünyasında saygı, sevgi, merhamet ve halkseverlik yoktur, olsa da kandırmacadır. Hiç kimse ihaneti yaşam diye bellemiş olanın dünyasında kalmak istemez. Çünkü orası hüsrandır artık, bataklıktır, çamur dünyasıdır ve yalanlarla donatılmış bir hayalden ibarettir.

İhanetin olduğu yerde direniş, direnişin olduğu yerde de ihanet vardır. Zıtlıkların birbirine düşman olduğu bu savaş sürecinde kazanacak olan tarafın direniş olacağını biliyorsanız, sizi yıkacak hiçbir gücün olmadığını da anlarsınız. İhanet bizi zayıflatmıyordu. Üzülüyor, kaygılanmıyor, acı çekmiyorduk. Burası bir savaştı, halkın varlığı söz konusuydu. Ortada bir tarih, bir anlam ve bir bereket vardı. Tüm bunların kutsallığına inanmış bir ruhu yolundan caydırmak son derece zor ve imkânsızdı. Bizi biz eden anlamları sonuna kadar savunmanın telaşında ve uğraşındaydık. İhanet eden de olacaktı, savaşın zorlu şartlarına güç getirmeyen de. Anlam verdiğimiz her eylemi rahatlıkla omuzlayabiliyorduk. Bu halkın geleceğini düşünen bizler, kimsenin bireysel tercihlerine karışmıyorduk.

Eylemsel derinliğine inanan, halkın varlığını kutsal bilen, emeğin ve fedakârlığın azmine, onun yaratıcı kudrete bel bağlayan herkes bizim yoldaşımız, canımız ve ciğerimizdi. Bu anlamla hareket eden bir avuç insanın ortaya koyduğu direniş, dünyanın en kutsal, en içten ve en gururlu direnişiydi. Tüm gücüyle, muazzam tekniğiyle, her türdeki profesyonel kadrosuyla saldıran bu çetelere karşı verdiğimiz mücadeleyi görenler ve bilenler sanıyorlar ki bizler sadece çetelere karşı savaş veriyorduk. Eğer savaşımız sadece çetelerle olsaydı bu iş bu kadar uzun sürmezdi. İhanetin, açlığın, uykusuzluğun, imkânsızlığın açtığı savaşla da mücadele ediyorduk. Çetelerle uğraşmak profesyonel bir savaşçı için çok basit bir eylemdi. Onlar zaten çok yürekli insanlar olsalardı bir savaşçıya karşı onlarca tankla saldırmazlardı. Zavallılığın ve çaresizliğin dibindeki bu çetelerin zorlayıcı bir durumları yoktu. Bizi zorlayan imkânsızlığımızdı, savaşın tek gerçeği buydu. Her taraftan gelişen saldırılara cevap olabilmek için var olan imkânları iyi kullanmak durumundaydık.

Mevcut gerçeğimizle şehir savaşına hazırlandığımız süreçlerde Miştenur Tepesi çetelerin eline geçmişti. Daralan zamanın kıyısında her türlü imkânı devreye koyan Daiş'in tek hedefi artık Kobanê'nin kendisiydi. Savaşın tarafları belliydi artık, netti ve somuttu. Bir tarafta anlam diğer tarafta anlamsızlık. Ölüm ile yaşamın, ihanet ile direnişin, yok etme ile var etmenin ve siyah ile mavinin savaşında her şey hakikate ulaşacaktı artık. Çürümüş

bir zihniyetin karşısında duran anlam, her türlü fedakârlığı gösterip değerleri ayakta tutmanın kavgasını verecekti.

Nitekim bu kavga hepimizin ortak bir yaşamıydı. İnandığımız değerleri, ucundan tuttuğumuz düşleri, bizi biz eden anlamları, iyiliği, kardeşliği, halklara olan bağlılığımızı hep bu kavganın etrafında şekillendirmiştik. Bu kavga bizim inancımız, tek umudumuzdu. Ümit ettiğimiz tüm güzelliklere ulaşmanın müjdesiydi. Bu kavganın yaşamaya ihtiyacı vardı. Sonsuz bir umutla yarına tutunmaya ihtiyacı vardı.

Umutsuzluğu yaratan, adımlarımıza, yürüyüşümüze hatta koşmalarımıza bile birer engel koyan zincirler var yaşam savaşımızda. Ve bu engeller büyüdükçe umutsuzluk sarıyor her şeyin etrafını ya da etrafımızı; ruhumuza doğru derinleşerek benliğimiz ele almaya çalışacak bilhassa.

Direnirken yanımızdan uzaklaşarak kaçanın tavırları, sesimizi duymasına rağmen bir el uzatmayanın pişkinliği, yerde yaralı arkadaşımızın kanamalı haline bakıp sonradan çekip gidenin utanmazlığı; hepsi umutsuzluğa bir umutsuzluk daha katıyordu. Bu bağlamda, doğruyla yanlışı, namusluyla ahlaksızı, özgürlükle tutsaklığı belirleyen, her zaman insanın kendi aklı ve amacı oluyor.

Bir başkasıyla aynı umut tanımında buluşabilmek güç; birinin hayatı olduğu haliyle bile öbürünün en keskin kırmızı çizgilerine denk düşebiliyor. Bu durumda da eğer o kırmızı çizgiler herkesin ortak doğrularındansa, işte o zaman umutsuzluğun hiçbir zaman başat bir anlam olmadığını anlayacağız. Çünkü bir savaşta umutsuz kalmak ölüme daha erken dokunmaktır. Her görünü bir umutsuz olarak gelebilir fakat bir savaşçı kendi umudunu kendi aklında ve amacında aramalı, aramak zorunda. Bunu sağlamaksa oldukça kolay; niçin yaşadığının, niçin direndiğinin farkına vararak bunun için eyleme geçmek, bir refleks göstermek.

İşte kavgamız bunun için değerliydi. Bu yüzden kavgamızı sonuna kadar korumalı ve yaşatmalıydık. Her taraftan karanlık akan bir savaşın ortasında bile ucundan tuttuğumuz o umudu asla bırakmayacaktık. Yoksa mahvolurduk. Biterdik, kaybederdik. Bu gerçeği iyi bilenlerimiz bunun için her türlü mücadeleyi veriyordu. Fakat bu gerçeği görmek istemeyenler de birer

birer düşüyordu boşluğun en dibine. İşte bu bir kaybetmekti. Hem de kaybetmelerin en alası. Kaybetmek talihsizliktir amacında savaşıyan bir devrimci için. Kaybetmek kalbi yorar, azmi köreltir, amacı susturur. Kaybetmek yaman bir baş ağrısıdır ve ağrılıkça baş, sayısız sancılar eşliğinde tüm beden yavaş yavaş ruhsuzlaşır, ölür. Kazanmak ise yaşamdır, nefes almak, huzurlu bir sabaha uyanmak, koskoca gökyüzü altında rahat ve sakin adımlarla aydınlığa yürümektir. Bunu isteyenler ne var ki birer fedai olmak zorundaydı. Ve bizler de kendimize fedai diyorduk, en azından böyle tanımlıyorduk kendimizi.

Fedailiği amansızca kuşanmış bizler, anlamlarımızı yok etmeye ant içmiş olanlara karşı yaman bir direnişi dayatıp ya KAZANACAKTIK ya da çürümüş zihniyetiyle üzerimize saldıran çetelere karşı direnmeyip YENİLECEKTİK. Mesele bu kadar basitti aslında.

Ruhun Umutlu ve Umutsuz Hali

Dumanlar yükseliyordu gözlerimizin daldığı her yerde. Çılgınlıkların, kargaşanın ve sitemin somutlaşmış hallerine tanıklık ediyorduk. Çocuklarının ellerinden tutup sınıra koşan insanların adımlarındaki telaşların ağırlığını görebiliyorduk. Ölümünden kurtulmanın umudu hangi taraftaysa insanlar oraya koşuyor, oraya saldırıyor, oraya sığınıyordu. Her şeyin bittiğini, her şeyin son bulduğunu anlayanlar şehri terk ediyorlardı. Bir bir, aile aile, aşiret aşiret.

Yükselen çılgınlıkların kulağımızı deldiği anları atlatmak için yoğunlaşmamızı toparlamaya çalıştığımızda, mermilerin ve barut kokusunun keskinliğine çarpıyordu ruhumuz. Bir yanımız savaş, bir yanımız çılgınlıklar ülkesiydi. Kargaşa ve çılgınlığın birleşmesinden oluşan hallerin görüntüsü çok tuhaftı. Umutsuz kalmanın somut hallerini ilk defa kaçanların adımlarında, koşanların telaşlarında görmüştüm. Korkunç bir telaşın içinde kendi yüzlerini arayanları da görmüştüm. Yere düşen ruhunu alıp kurtulmak isteyenlerin ısrarla uzandığı o kendisini... Kendi bitişini hissedemeyenlerin, tükenmişliğini kendi ruhuna dayatanın, kaçmanın bir kurtuluş olduğunu kabul edenin dünyası neden bu kadar küçük ve tuhaftı? Umudu fırlatıp atmanın, adımlarındaki telaşa kapılmanın ve dilindeki özgürlük çılgınlığını susturmuş olanın ruhu neden bu kadar hafif ve sıradandı? Bir tepenin ele geçirilmesiyle her şeyin bittiğine inanan bir irade neden bu kadar çözümsüz ve çaresizdi? Peki ya direniş, başkaldırı, isyan? Peki ya fedailik, fedakârlık, kahramanlık? Peki ya anlam, mavilik, özgürlük?

Parmak uçlarında kurtuluş dururken, insan neden ellerinden bu kadar yabancı, bu kadar uzak kalır? Direniş dururken, insan vazgeçmeye, pes etmeye neden bu kadar sevdalı, bu kadar âşık, bu kadar hayran? Zaferin daha uzun bir özgürlük olduğu gerçeği dururken, insan kalın zincirlere neden bu kadar hacet, bu kadar muhtaç?

Savaşın hikâyesi yıkım, enkaz, yağma ve talan olabilir, bu düşmanın dayatmasıydı. Fakat var olmak için yapılacak bir şeylerimiz yok muydu? Ölümse savaşın dayattığı, yaşam için sarılacağımız bir dal, bir taş, bir ağaç yok muydu gerçekten? Tarihimiz,

anlamlarımız, değerlerimiz, türkülerimiz düşman tarafından yağmalanırken, sığınacağımız bir güç, bir ruh gerçekten tükenmiş miydi? O an her şey son mu bulmuştu, azalmış mıydı buğdayımız, kilitlenmiş miydi cesaretimiz, susmuş muydu o kahraman ruhumuz?

Biten, tükenen, susan ve azalan bir yanımız, halimiz yoktu. Oradaydık, savaşın, kargaşanın, direnişin, umudun ve var olmanın mücadelesindeydik. Giden bir tepeydi sadece. Geri alınabilirdi, belki o gün, belki de ertesinde. Umutsuzluğun dayattığı boşluğu anlamının gerisinde bir durum yaşanmaktaydı. Doğal yaşamın her karesinde gelişen süreçlerin zorluğu ve onun yarattığı sonuçları anlayabilir insan fakat umutsuzluğu bir yok oluş olarak algılamak ve ona göre hareket etmek de gafletin kendisi oluyordu. Bazen her şeyin bittiği yerde başlardı umut. Tükendiğinde anlam, son bulduğunda gaye, birden yeşeririverir umut tepemizde, baş üstümüzde. Tükeniş, tüm derinliğiyle üstümüzden geçtiğinde, inanç o zaman konuşturur varlığını. Bizi ve anlamlarımızı sıkı sıkıya sarmalar, tutar ruhumuzdan, kurtarır düşmekten bizi. Sözü bittiği yerde eylem başlamaz mıydı? Kelimenin, cümlenin, hatta masalların bittiği yerde başlayan düşler vardır. Kendini geleceğe uzatan o masmavi düşler. Beden tükendiğinde ruhun direnişi vardır, umut bittiğinde inanç; güç bittiğinde irade vardır ve söz bittiğinde eylem vardır. Birbirlerini besleyen, birbirlerinden güç alan bu anlamlara sarıldığımız zaman, pes edecek bir düşman vardır. Savaştı, yoğundu, derindi! Anlamadığımızı düşünmeyin o ruh hallerini. Savaşın zorlu koşullarında kalan her bir ruhu anlıyor ve hissedebiliyorduk. Bizler, savaşı yürüten ve yöneten savaşçılardık. Hangi savaşçımızın hangi süreçlerde hangi duruşu sergilediğini, sergilediği duruşla hangi aşamalardan geçtiğini, hangi aşamanın nasıl bir etkisi olduğunu görüyor ve anlıyorduk. Düşmanın nefesini, onun zavallılığını, taktiklerini, biçimini ve özünü de biliyorduk. Korkmanın ve korkmamanın ne demek olduğunu da.

Bize umutsuzluğu dayatanın karşısında söyleyeceğimiz hiçbir şey yoktu. Çünkü ortasındaydık her şeyin, her halin, her anın. İnanmıştık mücadelenin, tutunduğumuz umudun, sığındığımız davanın emrettiği gibi mi davranacağız yoksa fazla kayıp

vermeden geri çekilmeyi mi esas alacağız? Bazı kesimlerin duruşundan etkilenecek miydik gerçekten?

“Savaşmak mı, bu şekilde mi, bu imkânsızlıklarla mı? Görüyor musunuz, Daiş tüm köyleri ele geçirdi, Miştenur düştü, siz hâlâ bu savaşı kazanacağınızı mı düşünüyorsunuz?”

Bu ruh halinin dayattığı zorluğu ve anlamsızlığı izah etmenin kargaşasını tüm benliğimizle yaşıyorduk. Bu ruh halinden etkilenen bir sürü savaşçımız da olmuştu. Umutsuzluktan ve tükenmişlikten sağlam bir ruh çıkartmak sanırım kimsenin aklına gelmiyordu. Ya da o an her şey kilitlenmişti.

Ellerini her şeyden çekip kurtuluşu istemenin mantığını da- yatanları anlamak çok zor değildi. Kurtuluş neredeydi gerçekten? Kimin kurtuluşu ya da kimlerin kurtuluşu? Israrla kurtuluşu isteyenlerin kafasında nasıl bir kurtuluş şekli vardı? Kurtuluş derken sonsuz olanından mıydı yoksa bireysel bir kurtuluş muydu o ısrarla dayatılan? Batmakta olan bir gemide bireysel kurtuluşun var mıydı bir anlamı gerçekten? Suyun dalgasından korkanın akıbeti köpek balıklarına yem olmak değil miydi? Yüzmeyi bilmeden karaya sevdalanmanın neresinde bir anlam vardı? Gemi batacak mıydı gerçekten? Ölecek miydi tüm yolcular, son mu bulacaktı yaşam, anlam ve tarih? Ama bunun böyle olmayacağını haykırانlar da vardı.

“Güzel halkım, yiğit gençler ve kutsal analar! Kapımızdaki düşmanın bizden istediklerini biliyorsunuz. Düşman bizden tarihimizi, anlamlarımızı, isimlerimizi, türkülerimizi ve onurumuzu istiyor. Vermesek de zorla alacağını gayet net bir şekilde ifade ediyor. Bizler, tüm imkânlarımızla bu düşmana karşı savaştık ve direndik. Ortadoğu, karanlığın ve aydınlığın şehridir. Aklın ve mantığın yanında çürümüşlüğün ve siyahın anavatanıdır. Sırtüstü uzanmakla, hiçbir eylemin içinde olmadan mutlu, huzurlu ve anlamlı yaşamak bu topraklarda yasaktır, haramdır, günahdır. Hiçbir halk kendi geleceğini başkasının geleceğinde göremez. Ruhunu başka ruhun penceresinden anlayamaz ve dokunamaz gerçeğine başkasının gerçeğinden.”

Bu ruh, savaşmayı ve direnişini büyötmek isteyenlerin duruşuydu. Uzun bir zamandır savaşmış olanların, savaşın en ağır koşullarında mücadeleyi bırakmadan ama en iradeli halleriyle düşmanın karşısında dikilmiş olanların tavrıydı. Umutsuzluğun

ve inançsızlığın başladığı yerde, direnişi ve umudu yaşam eyleyenlerin, her şeyin bittiği yerde dirilişi yaratmak isteyenlerin kelamıydı. İki çizginin kenarında yaşamak isteyenlerin ortaya koydukları duruşların hem tarihsel hem de toplumsal anlamda yaratacağı etkiler zamanın ve geleceğin şekillenmesinde büyük bir anlamı olacaktı. Çetelerin ve Türk devletinin işgal hareketinin merkezinde sadece Kobanê yoktu. Kobanê şahsında Kürt halkını yok etme, tarihten silme gibi amaçları vardı. Kobanê şahsında Kürt halkını teslim almak gibi niyetlerle her türlü imkânları da kullanarak bize karşı savaşıyorlardı. Hal böyle iken, bizi tümünden yok etmeye niyetli bir düşmana karşı göstereceğimiz tavır ne olmalı sorusu yakıcıydı. Düşmanın her hamlesini, her niyetini ve her taktiğini tanıyan ve onunla amansız savaşan bizlerdik. Burada karar verecek olanlar, teslimiyeti bu halka dayatanlar değil, halka umudu, kurtuluşu ve özgürlüğü dayatan bizler olacaktık. Dolayısıyla herkes bizim vereceğimiz kararı bekliyordu. Her tarafı talan edecek olan bir düşmana karşı teslimiyete sarılacağımızı sananlar etrafımızı sarmıştı. Şehri savaşmadan, direnmeden teslim etmemizi isteyenler de vardı. Karşımıza dikilip “Daiş, on binlerce savaşçısıyla kapıya kadar dayanmış durumda. Sizin sayısının ne kadar ki bizi koruyacaksınız? Üstelik yarınız yaralı, kör ve topal. Hangi cephaneyle, hangi orduyla bu çetelere karşı duracaksınız, savaşacaksınız? Yol yakinken şehri bırakıp gidelim,” diyorlardı.

Yarımız yaralıydı, kör ve topal. Ama ruhumuz sağlamdı, irademiz tamdı, umudumuz hasta değildi, yüreğimiz görüyordu, duyuyordu. Ama bilmiyorlardı, görmüyorlardı.

Ruhumuzun yoldaşlığına, inancımızın kutsallığına inananlarımız da vardı. Her şeye rağmen direnebilecek gücümüzün olduğunu bilen yoldaşlarımızın verdikleri güç ve moral her şeye yetiyordu. Direnebilirsiniz, diyoru Doktor Bahoz Erdal. Büyük devrimciler direnmeli, diyoru. Bizi tanıyan, anlayan ve bilen yoldaşlarımız vardı ve onlar en büyük gücümüzdü bizim. Dağlar inanıyorlardı bize, gücümüze, irademize. Heval Cemal’in kalbi, onun tecrübesi, onun yoldaşlığı her an bizimleydi. Direnmek zaferi getirir, diyoru Heval Cemal... Selam ve saygılar yolluyordu dağlar, savaşçılarımıza, direnenlerimize... Hem sonsuz bir güçtü dağın selamı, büyütür insanı.

İşte çelişkilerin, kargaşanın ve inancın yoğunlaştığı bir ortamda Genel Komutanlığın tavrı da bizim gibi oldukça netti. Böylesi bir durumda direnmekten başka bir çıkış yolunun olmadığı bilen Komutanlık, yine de vereceğimiz son kararın ne olduğunu duymak istiyordu. Bizler de net olarak Genel Komutanlığa kararımızı beyan etmiştik.

“Kapımıza kadar gelen düşmanın, bizi ve anlamlarımızı tarihten silmenin savaşını dayatacağını hepimiz biliyoruz. Bu tüm-den yok etme hareketine karşı direnişten başka bir şeyi düşünmediğimizi bilmenizi istiyoruz. Her türlü imkânlarla değerlerimizi çalmaya gelenlere karşı kanımızın son damlasına kadar direneceğiz. Dünyanın tüm gözleri önünde, her türlü barbarlığı dayatan bu çetelere karşı ama en onurlu hallerimizle, en cesaretli duruşumuzla direnerek tarihimizi ve anlamlarımızı sonuna kadar koruyacağımızın sözünü de veriyoruz. Burası bir savaş meydanı! Ya Daiş kazanacak ya da Özgürlük!”

Kirli Pazarlıklar

Türk devletinin “sevme ajandasında” Kürt kavramının yasaklı olduğunu hem tarih hem de bizler çok iyi biliyorduk. Tarih boyunca dayattığı soykırım politikasından sonuç elde etmek için her türlü yöntemi denemekten vazgeçmeyen Türk devlet zihniyeti, Kürt halkının kazanımlarını yok etmek uğruna yapamayacağı hareket, eylem ve düşmanlık yoktu. Kuzey Kürdistan’ın devletin kırmızı listesinde yer almasının tek sebebi demokratik ve özgürlükçü bir yaşam biçiminde ısrar etmesidir. Kendi topraklarında yaşamının umudunda olan bu halka acizliği dayatan zihniyet, sözde barış planıyla bu halkı bir kez daha kandırmak istiyordu. Önderliğin çözüm önerilerinin kölesi olan Türk devleti, onun sayesinde bölgede kendi istikrarını sağlamaya çalışıyordu. Hedefinde veya isteğinde Kürtleri düşünmek gibi bir gayeleri yoktu. Ortadoğu’daki tıkanmışlığa bir çıkış yolu bulmak için Önderliğin her önerisini sadece kendi durumuna çözüm üretmek için kullanıyordu. Kürtlerle olan savaşını kendi sınırlarından dışarı taşımak ve vekâlet savaşıyla Kürtleri belli bir alan çerçevesinde bitirmeye yönelik hamleler geliştiriyordu. Oysa Önderlik, bölgenin refaha ve bir selamete ulaşması için çaba harcarken sözde barış planıyla hava atan devlet, tüm üretim ve çıkış araçlarını kendisi için kullanıyordu.

Savaş Kobanê kapısındaiken, Türk devletine bağlı MİT kurumları, Daiş ile kirli pazarlıklar yaparak savaşın stratejisini belirlemeye çalışıyordu. Hangi taktikle Kürtleri daha çabuk bitiririz, hangi vurucu darbeyle Kürtlerin kökünü kazıtırız gibisinden her türlü aşağılık planını devreye koymaya gönüllüydü. Sağ gösterip sol ile vuran bir düşman gerçeği dururken, Kürtlerin bu gibi kirli planlara itibar etmeleri kesinlikle söz konusu değildi. Kobanê şehir savaşı başlarken, Kürdistan’ın dört bir alanından destek vermek için gelenlere kapılarını açan düşman, aynı kapıdan da Daiş çetelerine silah ve mühimmat taşıyordu. Üstelik sadece cephane veya mühimmat değil, bunun yanında her türlü istihbaratı, gördüğünü ve tespit ettiğini aniden çetelerle paylaşıyor, yerimizi, noktalarımızı, bölgelerimizi, gücümüzü ve cephanemizi

görüntüleyerek canlı bir şekilde Daiş'e teslim ediyordu. "Alın size hedef ve nokta, de haydi vurun!"

Vicdan ve ahlak denen anlamlardan yoksun kalmış bir ruhun dünyaya ne gibi bir faydası olabilir ki? Devlet çıkarları için bir halkın yok edilmesine göz yuman bir rejimin demokrat gibi görünmesi derin bir ironiydi. Şiirde, edebiyatta ve siyasette kardeş halk diyeceksin ama meydanda düşman halk diye bağırıp sonra da vuracaksın, katliamlardan geçireceksin, öldüreceksin! Bu ikiyüzlülüğü hangi demokratik veya insani kavram izah edebilir? Daiş'in ortağı olmakla, Kürtleri amansız bir savaşa yok etmenin oyununa düşen bu devlet, Ortadoğu'da bu şekilde bataklıkta çıkmayı nasıl düşünebilir?

Fırsatçılığın esiri olmuş zihniyetler Kürtleri bitirmenin sefasını yaşıyorlardı. Bizim kimsenin sefasında gözümüz yoktu. Bizler kendi tarihimizi, kendi anlamlarımızı ve kendi değerlerimizi korumanın savaşındaydık. Bizi ve her şeyimizi yok etmeye gelen bir düşmana karşı savaşmayıp çaresizliğimize dua mı edecektik? İrademiz, fedailiğimiz, gücümüz ve cesaretimiz dururken, direnişe durmayacaktık da neye duracaktık? Düşmanı mı selamlayacaktık? Bizim direnişimizin verdiği acizlikten dolayı başını duvarlara vuran Türk devleti, sınırını ve krizini çetelere daha çok silah vererek geçiştirmeye çalışıyordu. Uzun zamandır direniş geliştirdiğimiz bir savaşta çoktandır yok olmamız gerekiyordu! Neden bu kadar direnebildik ki? Hem direnerek Türk devletini de zora sokmuş olduk! Onun bölgedeki itibarını, forsunu, imajını lekelemişiz de haberimiz yokmuş!

Bu savaş niçin verdiğimizizi gayet iyi biliyorduk. Askeri mantığımızın verdiği tecrübelerden yola çıkarak hem siyasi hem toplumsal boyutta bu savaşın kimleri rahatsız ettiğini de net bir şekilde biliyorduk. Bu savaş Kürtlerin kaderini belirleyecek olan bir savaştı. Kürtleri tanımak isteyen herkes bu savaşa çevirmişti gözünü. Savaşan kadınları gören dünya kadınları, heyecanla Kürt kadın savaşçılarının duruşlarını takip ediyorlardı. Dünya kadınları, "Kobanê savaşı kadınlarının" şahsında kendi güçlerini ve anlamlarını hissetmeye başlıyorlardı.

Bu savaş sadece Kobanê savaşı değildi. Çok başlı bir savaş olmakla beraber çok derin köklere sahip bir anlamı da vardı. Özgür kadın ile barbar zihniyetin, sevgi ile nefretin, kucaklama ile

sırt çevirmenin, merhamet ile namertliğin savaşıydı. Evrensel haklara inanan bir halkın varlık ile yokluk arasında kaldığını gören herkesin kalbi bizimle beraberdi, bunu hissedebiliyorduk. Güzelliğe, anlama, maviye, özgürlüğe inanan herkes Kobanê'deydi. Milyon kilometre uzakta kalsa da elleri, ayakları ve bedeni. Ruhun varlığı yeterliydi bizim için. Hem aylarca direnen, aç kalan, uykusuz, mermisiz kalan ama özgürce ama anlamca ama uzunca savaşıp özgür ruhun kendisi değil miydi?

Bizim anlam dediğimiz kutsallık ortadaydı. Kimsenin toprağında ve değerlerinde gözümüz yoktu. İnandığımız bir halkın uğruna can vermeyi büyük bir eylem bilen savaşçılardık. Haklı bir savaşın içinde olduğumuz gerçeği dururken, kimsenin varlığından korkacak değildik. Lakin türlü oyunlarla, kirli pazarlıklarla varlığımızı tümenden yok etmeye yemin etmiş Daiş'e her türlü desteği vererek kazanacağını sanan Türk devletine sadece acıyorduk. Yaptıklarına bakıp değerlendirme yaparken anladık ki bu devlet, hayatı boyunca akliselim bir pratiğin sahibi olmayacak. Değil Ortadoğu'da istikrarlı bir devlet, kendi sisteminde bile doğru dürüst bir gelişme elde edemeyecek. Kendilerince akıllı olduklarını sanıyorlardı. Daiş ile sağladığı her dostane ilişkisi ise onun gelecekteki kâbusu olacaktı. Kendi yarattığı kâbuslar tarafından uykusu ve huzuru hep kaçacak bir gerçeğin merkezi olacaktı Türk Devleti.

Kobanê Düşerse Tüm Kürdistan Düşer!

Çok güzeldi özgürlük, çok uzun, çok mavi ve çok kutsal. Yaratılan bataklığın içinde yepyeni bir gelecek inşa etmek isteyen her yurtsever veya her devrimci, iradesindeki hızı ve dayanıklılığı iki katına çıkartarak amansız bir mücadele vermesi gerektiğini tarih defalarca kulağına fısıldamıştı. Geleceğini ve adımlarını sağlamlaştırmanın gayesinde olan düşünce, evvela tüm çürümüşlüğünden sıyrılmayı bir ilke edinmelidir. Kendini toplumdandan soyutlaştırarak sadece bireysel arzuların, istemlerin, düşlerin peşine düşerek kendisini onurlu bir düzeye getirmesi düşünülemez. Aynı gemide olanların, aynı hikâyeyi paylaşanların, aynı türküler söyleyenlerin bireysel hiçbir düşü olamaz, olmamalıdır. Aynı evde yaşayanların birbirlerinden kopuk ve bağımsız kalmaları adil midir? Hak mıdır?

Kendi odasında sefa süren, her türlü imkâna sahip bir şekilde günlerini geçiren birinin yan odada acılardan, yalnızlıktan, açlıktan ve dermansızlıktan kıvranan annesini, babasını, kardeşini düşünemiyor olması bir gaflet değil midir?

Kendisi tok kardeşi aç iken, kendisi mutlu annesi mutsuz iken, kendisi huzurlu babası geçim derdinin huzursuzluğundayken, sadece kendi hayalini yaşayan birinin halleri umursamazlığın an alası değil midir? Kolektif ruha, birlik ve beraberliğin ruhuna sarılan her bedenin zaferle buluşacağını bilerek attığı her adım tarihin selamladığı bir duruştur. Çünkü insanlığın doğasında birbirini düşünme, gözetleme ve düzeyli bir dayanışma durumu vardır. Bu ilkelerden kopuk ve uzak yaşamak bireyin gafletidir. Kendi mutluluğunu, kendi düşünüyü ve kendi öz yaşamını, aynı hikâyeyi paylaşanların gözünden ve eyleminden geçtiğini anlamayanın geleceği de düşü de mutluluğu da yalandır, hüsrandır ve yıkımdır. Yaşam, kolektif bir ruhun esas alındığı yerde güzeldir. Bunun aksini dayatanın ilkesel bir duruşu olamaz.

Bir halkın özgürlüğü için gece gündüz demeden savaşan birileri olacak, diğer taraftan aynı özgürlüğü isteyenler sefa sürececek! Umutlu, apaydın bir gelecek için canlarını ortaya koyanlar tüm zorlukları göğüsleyerek amansız bir mücadele verecek, aynı geleceği düşleyen birileri de keyfiyetine keyfiyet katacak! Acısı

ve yarası ortak olanın geleceği de hikâyesi de düşü de ortaktır. Bizler aynı hikâyenin kahramanlarıyız, aynı masalın kanayanlarıyız, aynı türkünün ölenleriyiz. Orada, Kobanê'de bir soykırım, katliamlar, tarihten atılmak istenen bir halkın çılgılığı vardı. Buna tarafsız, uzak, yabancı kalmak mümkün müydü? Kobanê'de barbarlığa karşı atılan her adımın şiddetindeydi diğer adımlar. Vahşeti defetmek için uzanan ellerin kutsallığındaydı diğer tüm parmaklar. Yamyamların suratlarına direnişi dayatanların çılgılığındaydı diğer tüm ağızlar. Oradaydık hepimiz, cephede, mevzide ve sokak aralarındaydık şehrin. Savaşaydık, direnişteydik, eylemdeydik hepimiz, her birimiz. Bizimdi bu hikâye, bu türkü, bu anlam. Uzak kalmak günahı, yasaktı, haramdı. İlkesizlikti, düşüncesizlikti, ruhsuzluktu.

“Benim de hikâyem, benim de anlamım, benim de kavgam. Bu türkü, bu düş, bu yol benimdir. Orada, Kobanê'de savaşan, çarpışan, vurulan, can veren benim. Direnen, zafer içen, anlam kuşatan, güç veren benim. Olmalıyım orada, o kavgada, o anlamda, o savaşta. Omuzlarımdaki ağırları, içimdeki sancıları, parmak uçlarımdaki sızıları dinlemeden kaptırmalıyım kendimi devrime, anlama. Adımlarımın hızında geleceği apaydınlık kılabilirmeliyim. Savaşabilmeli, direnebilmeliyim. Orada, Kobanê'de savaş var savaş! Gitmeliyim kavgaya, büyütmeliyim kavgayı, derin, sonsuz ve huzurca. Ben Botanê Reş'im, Hogir'im, Erdal'im, Sozdar'im. Zulme başkaldırmış bir Kendalê'yim, direnmiş Birkêtkê'yim, şehitler yurdu Serzorê'yim, gitmeliyim, savaşmalıyım, direnmeliyim. Tarihimi unutmadım, anlam hâlâ sıcak, düş hâlâ gerçek; yakınım zafere, mavilik sonsuz, içimdeki irade kutsal, ruhum hâlâ uzun, gitmeliyim kavgaya, büyütmeliyim kavgayı. Kürdistan'im, şirinim, vatanım, ömrüm. Talandasın, acıda, zorda ve kanamaktasın! Duydum çılgılığını, hissettim acını, anladım varlığını. Sırtıma, omuzlarıma alarak hikâyene koşuyorum; tarihine, anlamına ve baharına. Erzurum'um ben, Van'im, Ferashin'im, Amed'im. Garzan'im, Serhat'im, Dersim'im, Mahabad'im, Hewlêrîm ve Kamışlo'yum! Benim ben, Kürdistan'im! Gelmeliyim kavgana, büyütmeliyim kavganı, sonsuzca, kutsalca ve anlamca.”

Bir kentin geleceğine sığınmış tüm anlamların tehlikeye düştüğü ana dokunarak, bir kurtuluş umuduyla savaşa gelip katılanların hallerine tanıklık ediyorduk. Acıyı, anlamı ve çığlığı ruhunda hisseden herkes Kobanê'ye doğru hareket ediyordu. Çığlık ve kavga büyümüştü. Artık gökyüzü doluydu, yeryüzü çoğalmıştı ve direniş büyümüştü. Halkının onurunu ve hikâyesini düşünen herkeste çoğalan bir umut vardı. Adımlarına özgürlüğü ekleyenlerin ruhunda büyüyen bir kavga vardı. Geleceğe başı dik bir şekilde yürümek isteyeninin ağzında sonsuz kutsallıkta bir türkü vardı. Elllerinde isyan bayrağı, dillerinde başkaldırı çığlığı, koşa koşa, yana yana geliyorlardı halkımın ve ülkemin evlatları. Onlar duy- muştı söylenenleri. Önderlik, Kobanê için seferberlik ilan etmişti: "Koşun oraya, tutuşun kavgaya. Kobanê düşerse tüm Kürdistan düşer," demişti. Çünkü Kobanê düşerse tüm Kürdistan düşerdi! Bunu anlayan, kavrayan ve bilen koşmuştu

Kobanê'ye, tutuşmuştu kavgaya. Telleri ve duvarları yıkarak Kobanê şehir savaşına katılmak isteyenlerin varlığından güç ve moral alıyorduk. Onların çığlıklarına katılan isyanımız daha da büyüyor ve anlam buluyordu. Kendi hikâyelerini sonsuza dek yaşatmak isteyenlerin kavgasında direniş, kutsal bir çizgiyle büyümeye başlıyordu. İnsan gibi yaşamakta ısrar edenlerin kavgasıydı bu nitekim. Düşmanın ve talancının da- yattığı anlamsızlığı, topraklarından söküp atmak isteyenlerin dünyasında yoldaşlık ve kardeşlik, daha kutsal ve daha anlamlıydı. Savaş, aynı ruha sahip olanlarla birlikte verildiğinde daha çok anlamlaşırdı. Bunu tüm kalbimizle hissedebiliyorduk.

Dersim alanlarından, Kato, Gabar ve Cudî dağlarından Kobanê'ye akan "Kırmızı Mekaplıların" zılgıtları duyuluyordu her taraftan. İsyana isyan katan ruhların halayıydı, devrimdi, kavgaydı, savaştı çünkü. Düşürülmeye çalışılan bir şehri düşürmek uğruna kendilerini kavgaya vuranların sayısı binleri aşıyordu. Bir umut, bir düş ve bir zafer aşkına, kalbini ve ruhunu büyütenler yanımdaydılar, omuzun hemen kenarında, parmak uçlarımızda...

Öl ve Öldür!

Barbarlığın resmi pratiğinde hasar verme ve etraftaki tüm canlılığı söndürme amaçlı saldırıları hayata geçirmek vardı. Zalimliğin boy gösterdiği bir inanç üzerinde ideolojilerini geliştiren bu zihniyet; genelde Ortadoğu'da, özelde Rojava'nın Kobanê şehrinde vahşeti en benimsemiş haliyle saldırılarını geliştirecekti. Yıkmayı ve yakmayı olağan bir durum olarak ele alan Daiş, el uzattığı her canlılığı kökünden kopartmayı ve kurutmayı amaçlıyordu. Karşısındaki gücün niteliğine, niceliğine, rengine ve cismine bakmadan her türlü imkânıyla saldırırken düşündüğü tek şey talancılıktı. Savaşı bir araç olarak kullanan bu barbarlık, hırsızlıkta profesyonel, talancılıkta profesördü. Gelişen durumlarından tecrübe edinerek Ortadoğu'yu talan etmenin iştahında olan bu çeteler, Türk devletiyle her türlü kirli pazarlığı yaparak Kobanê şahsında Kürtlere amansız bir savaşı dayatacaktı. Bir halka karşı oluşturulan bu kirli birlik dayattığı savaşla birlikte Kürtleri gerçekten bitirmeyi amaçlamıştı. Türk tarihinin geneline bakıldığında Kürtlere hep nefretle yaklaşmış bir devlet zihniyeti apaçık görülecektir. Devlet mantığının her aşamasında, her türlü baskıya ve zulme uğrayan bu halkın tarihine ve anlamına tutunmak için verdiği mücadele ortadadır. Direnişte ısrar eden bu halkın çılgınlığına koşan, yardım eden, el uzatan hiçbir güç bulunmazken, Kürtler tek başına isyanların ve başkaldırının kıyısında kendi tarihine sahip çıkmanın kavgasındaydı. Kürtlerden amansızca korkan bu devletin mantığında saygı, merhamet, birlikte yaşam, beraber gelecek kurma gibi eylemler yasaktı veya bir anlamı yoktu. Tarih tüm hakikatiyle gelişirken Kürt halkının niteliğinden ciddi bir şekilde korkuyordu bu devlet. Onun kadim kültüründen, türkülerinden, çocuklarından, hikâyelerinden ve tarihinden korkan bir devlet gerçeği vardı.

Bu halkın korkulacak neyi vardı gerçekten? Milyar dolarlık bütçelerle alınmış savaş uçaklarının havadaki görüntüsünden mi korkuyordu? Tüm denizleri kontrol eden ağır savaş gemilerini sırayadızmışlığından mı yoksa? Bu halkın neyi vardı da Türk devleti onlardan bu kadar korkuyordu? Dünyanın nefretinde

olan bu çetelerle bir olup Kürtleri yok etmenin ısrarı neydi gerçekten? Korku sarhoşluğuna tutuşmuş bu faşist zihniyetin Kürtleri öldürme dayanağının merkezinde hangi itici kuvvet, hangi safsata kanun vardı da böylesine vahşi ve insan dışı eylemleri reva görüyordu?

Kobanê savaşında Türk askeri yoktu! Onlar sınırda kendi üstlerine düşen görevleri yapıyordu sadece! Elbette öyleydi. Kobanê savaşında Türk askeri yoktu ama gölgesi vardı. Parmağı, desteği, Daiş'e "duası" vardı. Çetelere ettikleri nasihatleri, verdikleri perspektifleri vardı: "Ya Şêx, bizler sınırı aşır da Kürtlerle direkt bir savaş durumuna giremeyiz, biliyorsunuz uluslararası kanunlar var. Hem Suriye ile yüz göz olmak da istemeyiz. Biz size silah, para ve lojistik konusunda her türlü desteği ve imkânı veririz, sizler de bizim yerimize Kürtlerle savaşacaksınız. Ha burada onları yok etmişiz ha orada, fark etmez. Dağlardan gelen gerilla gruplarına da tüm kapılarımızı açık bırakacağız. Oraya gelenlerin hepsini yok edebilirsiniz harika bir iş çıkartmış olursunuz. Sizden istediğimiz sadece bu. Ha, bir de şu var; bu yok etme işleminde sonuna kadar özgürsünüz. Siz bu konuda bu işi en iyi bilenlersiniz. Türk devleti olarak davanızın ve cihat eyleminizin yanında ve arkasındayız! Yallah bismillah, haydi Allahû Ekber!"

Kararlıydılar. Kırmızı listeye aldıkları bu halkın tarihini darmadağın etmeye yeminliydi. Kral ve soytarı ilişkisine benzer bir zeminde buluşan dayatmacı zihniyetin Kobanê'yi hedef aldıklarında sığınacakları zulmü ustaca kullanacaklarını biliyorlardık. Hem bizi 'yok etmeye' her zaman istekli düşmanımızı tanımaz mıydık? İnandığımız özgürlüğü her anlamdan hissederken, hain planlarla 'ellerimizi kırmaya' her zaman meyilli düşmanımızı bilmez miydik? Elbette tanırdık, bilirdik, görürdük!

Bu savaşın seyrini, şeklini, şiddetini ve anlamını bildiğimiz gerçeği dururken, düşmanlarımızın bizi yok etmeye yeminli hallerinin bir de tarzı olacaktı. Yani öldürmenin tarzı, yok etmenin biçimi, silip süpürmenin taktiği. Daiş eski Daiş olmayacaktı çünkü!

Köy ve ova savaşında başvurduğu saldırı yöntemlerini tamamiyle değiştirecekti. Askeri gücünü değiştirecek ve taktiklerini zenginleştirecekti. Acemi savaşçıları sürüden çıkartacak

ve yerine en profesyonel, en savaşçı, en talancı, en vahşı, en barbar olanı koyacaktı. Bunun yanında cephanesi artık eskisi gibi hafif silahlardan oluşmayacaktı. En yeni makinelerini, tanklarını, havanlarını, roketlerini ve doçkalarını bir keleşle savaşan bizlerin karşısında kullanacaktı. Türk devletinden anı anına aldığı istihbaratı da sonuç alacak şekilde kendi hizmetinde işlevsel hale getirecekti. Bu şekilde etrafında gördüğü her şeye ‘hayvanca’ saldırıracaktı. Daiş’in köy ve ova savaşı pratiğinde esas aldığı tarzı şehir savaşında bir kademe daha barbarlaştıracaktı. Mesela yoldaşlarımızın direnişiyle köşeye sıkışacak bir çetenin başvurucağı yöntemlerden birisi ‘kendini patlatmak’ olacaktı! Öl ve öldür taktiği! Boşuna ölmek yok! Tim, takım, bölük ve taburlardan oluşmuş intihar bombacıları her an kendilerini patlamaya hazır dılar. Halı hazırda Daiş, bir sabotaj hareketiydi. Tesiri ağır mayınlar ile patlayıcı yüklü kamyonlar üreterek mümkün olduğu kadar ağır ve şiddetli saldırılarla bizleri hedef alacaklardı.

Daiş, tüm gücünü sabotaj eylemlerinden alıyordu. Yıllarca Ruslara karşı savaşmış Çeçenlerin sabotaj yetenekleri gelişmişti. Daiş’in sabotaj eylemlerini hazırlayan ve yürüten kol esasında Çeçenlerden oluşuyordu. Sabotaj gücünün tüm yoğunlaşması ve görevi, sürekli patlayıcı araçlarla saldırılar düzenlemektir. Bunun için özel eğitimlerden geçmişlerdi. Askeri sistemlerini branşlarla güçlendiren Daiş’in diğer bir gücü de saldırı koluydu. Bu kolda yer alan çetelerin tek görevi sürekli saldırılar geliştirmektir. Saldırı gücünü oluşturan çeteler de bin bir eğitimlerden geçmiş olanlardı. Özellikle Afgan, Çeçen ve Avrupa uyruklu çetelerin oluşturduğu bu güç, her türlü silahla hedeflerine varıncaya kadar savaşırlardı. Musul ve diğer büyük şehirlerde kilit noktalara özel operasyonlar düzenleyen çetelerin bir araya gelmesiyle oluşan bu güç, Daiş’in en önemli savaş ayağıydı. Ailenin şımartılmış çocuklarıydılar! Daiş’i oluşturan kaynak kadro olmalarının ver-diği güç saysinde her istediğini yapan bir duruma sahiptiler.

Bu gücün yorulma, uykusuz ve aç kalma gibi sorunları olmazdı. Tek yoğunlaşmaları saldırı yapmak olduğu için yeteri kadar dinlenebiliyorlardı zaten. Kendi askeri sistemlerinde belli bir örgütlemeye giden Daiş, şehir savaşında hata yapmak, savaşı uzatmak istemiyordu. Bu yüzden savaş tarzını mümkün olduğu kadar sonuç alan bir konum üzerinde inşa etmeye çalışıyordu.

İntihar bombacılarının yanına saldırı gücünü yerleştirdikten sonra örgütlediği bir diğer güç de savunma gücüydü. Bu iki güç her türlü tehlikeden koruyarak, planladıkları eylemlerin başa- rıya ulaşması için oluşturulan savunma gücü de Daiş savaş tarzı- nın en önemli kollarından biriydi. İntihar bombacılarını patlayıcı yüklü araçlarla hedeflerine varıncaya kadar gözetleyen ve koru- yan savunma gücüydü. Saldırı hedefine ulaştığında da kendi üst- lerine geri dönerlerdi. Savunma gücünün tek görevi eylemleri gerçekleştirecek güçleri korumak ve gözetlemektir. Bunu yap- mak için de savunma amaçlı silahlar kullanıyorlardı. Her gücün kendine has silahları vardı. Saldırı grubunun kullandığı silah- larla savunma gücünün kullandığı silahlar farklıydı. İntihar bom- bacılarının elindeki silahlarla saldırı grubunun elindeki silahlar bir olmazdı. Her gücün kendi işlevine göre silahları ve teçhizat- ları vardı. Daiş barbarlığının güvendiği ve sevdiği diğer bir güç de ağır silahlar gücüydü. Tank, panzer, büyük doçka araçları gibi ağır silahları yöneten ve yürüten bu güç, zor günlerin, kritik an- ların, çaresiz durumların dostuydu! Nerede tıkanmış bir saldırı durumu yaşıyorsa bu ağır silahlı güç derhal iş başına geçer ve duruma müdahale ederdi. Diğer yandan bu üç gücün tüm ihti- yaçlarını karşılamak üzere oluşturulmuş altyapı kurumları da Daiş'in savaş örgütlemesinin bir ayağıydı. Özellikle cephane, ma- liye, lojistik, sağlık gibi kurumlar şehir savaşının selameti için önemli bir işleve sahiptiler! Bir de galeri kurumu vardı! Daiş'in sonuçta patlatılmaya hazır yüzlerce aracı vardı. Her araç gelişi- güzel bir şekilde patlatılamazdı. Mesela bir evi yıkmak için nor- mal ticari bir taksiyi kullanmak yanlış bir taktik olurdu. Nor- malde bir ev ancak ağzına kadar patlayıcı yüklü bir kamyon yerle bir edebilirdi. Bunun için galeri kurumu harekete geçerdi. Hede- fine göre marka, şiddetine göre model!

Kobanê şehir savaşında Daiş, esas alacağı taktikleri sırayla pratiğe geçirecekti. Bu taktiklerle mevcut savaş psikolojimizi al- tüst etmek, direnişimizi kırmak, irademizi zayıf düşürmek ve ko- lay bir şekilde şehri ele geçirmeyi amaçlıyordu. Her ne kadar gırtlığına kadar teknikle donatılmış bir Daiş varsa, karşısında da amansız bir iradeyle donatılmış özgürlük savaşçıları vardı. Tek- niğin arkasına öylece sığınarak bir şehri ele geçirmenin kolaylı-

ğıyla avunan bu çetelere gereken cevabı da verecektik. Şehir bizimdi ne de olsa. Biz Şehrimizi bilirdik, tanırdık ve severdik. Sevdığımız toprakları korumanın erdeminde olduğumuz sürece düşmanın her saldırısına karşı gereken cevabı verecektik.

zgrlk ve kurtuluş zor olsa da bizler sonuna kadar bu savaşı yrtecektik. İnanığımız ve bel bağladığımız davamızın sonsuz kudreti için her türlü fedakrlığı göstererek tarihimizi ve anlamlarımızı sonuna kadar korumanın direnişinde ve mücadelesinde olacaktık. Őahitliėinizin huzurunda ve ruhunuzun tanıklılığında, özgürlüğe koşmak isteyenlerin verdiği savaşı anbean hissedeceksiniz birazdan. Anlamı, zgrlğ ve onurlu bir yaşamı ilke edinmiş olanların zılgıtlarına dokunduğunuz her an, her saat, her gün birer tarih olarak duracak gnlğnzn sayfalarında. Burası Koban Şehir savaőıdır ve burada sadece fedailik yaőanır. Varlık, zgrlk ve kurtuluş fedai ruhun sonuna kadar savaşında ve direnişinde saklıdır. Fedailiği amansız bir silah eyleyen iradelerin savaşında umut; asla yok olmayacaktı!

Savaşacak Ruhun Sığınağı

Yüzyıllık bir tarihin seyrinde kazanılan anlamları korumanın sorumluluğunda oluşumuzun rengi; fedailiktir. Bu her zaman da böyleydi. Özgürlüğe koşan adımlarımıza dayatılan zulmü, barbarlığı ve her türden ölümü bertaraf etmenin yegâne eylemi fedailiktir. Varlığımızı her türlü canavar saldırılardan korumak için uzanacağımız her dal fedailiktir. Baharımızı ve buğdayımızı talan etmek için göğümüze kara bulutları iliştiren elleri kırmak için uzanacağımız her mevsim fedailiktir. Topraklarımıza, köylerimize, şehirlerimize siyahı dayatmanın arzusunda olanın adımlarını durdurabilmek için sarıldığımız her umut fedailiktir. Fedailiğin dışında bizi kurtuluşa götürecek başka bir eylem görünmüyordu ufukta. Kobanê'ye baktığımda sadece bir şehri değil, koskoca büyük Kürdistan'ı görüyordum. Onun yaralı tarihini, onun kırık kalbini, onun zedelenmiş kültürünü. Dokunduğum, hissettiğim ve görebildiğim bu şehir, sadece Kobanê değildi. Daha çok Botan'dı, bir sürü Serhat, yarısından fazla Der-simdi. Mem de buradaydı, Zinê de, biraz Siyabend, bir tutam Adulê. Zilan Deresi'nde kaybolan bir Kürt çocuğunun yüzü geçiyordu Fırat'ın herhangi bir dalgasında. Şakiro'nun sesi hâlâ kulağımda, Ayşe Şan hâlâ kendi kilamında, Aram Tigran hâlâ hasret Kürdistan'a. Şehrin sokak aralarına ilişmiş dağ kokulu rüzgâr yüzüne estiğinde Kato'nun o soğuk kar havasını hissediyor oluşum bir mucize değildi. Çünkü Kürdistan buraya toplanmıştı, her şey ve herkes. Kendi tadında, kendi gerçeğinde.

Zor zamanlarımızın başlayacağı anları atlatabilmek için, bir "Kürdistan" olmamız şarttı zaten. Kazanımlarımızı, tarihimizi, renklerimizi ve sevdiklerimizi ayakta tutabilmenin ve onları yaşatmanın tek koşulu bu gerçeği sonsuza dek diri tutabilmektir. Barbarlık her türlü imkânlarıyla bu değerlerimizi elimizden almak için adım atmışken, bizim buna karşı koyabilmek için sarıldığımız bir keleşimiz, bir de militan kişiliğimiz vardı. Dahası olsaydı, düşman hiçbir zaman buraya kadar ilerleyemezdi, buna asla izin veremezdi. Talihsizliğimiz sadece imkânsızlığımızdı. Hani diyorum, iki üç tank, birkaç doçka aracı, biraz da mermimiz olsaydı düşmanı daha ilk günde toz duman ederdik. Yine de bu

ana kadar ayakta kalıyor olmamız büyük bir onur ve büyük bir başarıydı. Ömrümüze saatler biçen bir düşmana aylardır direnmiş ve halen de direniyorduk. Yani inandığı dava uğruna büyük bir ruha kuşanmak, halkını ve tarihini geleceğe yerleştirmek için her türlü haklı savaşı verme ve bu savaşı zafere götürme gibi sorumluluğu olan bu militan kişilik, şimdi de gösterdiği duruşun elli katını ortaya koymak zorundaydı. Nitekim savaş şehirdeydi artık. Daiş'in "öl ve öldür" tarzına karşılık bizim ortaya koyacağımız duruşun fedai ruhun kendisi olduğunu belirtmişim. Kadınının erkeğine, yaşlısından gencine kadar herkesin bu savaşta göstereceği duruş fedai ruhtu. Kurtuluş başka şekilde olamazdı. Bizler savaşçı kişilikleriz. Savaşı da savaşanları da savaş meydanında savaşça anlarız, biliriz, hissederiz.

Canından vazgeçmenin çok zor olduğu gerçeğini de bile rek kendi yarınımızı planlamak zorundaydık. Savaşın ve yok oluşun ortasında duran bir hakikat vardı. Bir halkın tarihi ve kimliği ortasında duruyordu her şey. Bu hakikate bakarak, dokunarak ve hissederek, ne yapmamız gerektiği konusunda düşünmeye başladık. Nitekim bu hakikat bizimdi, bize ait ve hep bizimle kalacak olandı. Bu hakikati korumak için yapmamız gerekenler vardı. Bir sorumluluk ve bir görev vardı. Elbette kendi hakikatini korumak isteyenler ne gerekiyorsa yapmaya da hazır olmalıdır. Hakikati sevmenin ve korumanın bir bedeli de vardı. Bu, yaşamın bir ilkesiydi.

Savaşın, düşmanın, karanlığın ve yok olmanın ortasında duran bu hakikatimizi korumak için her türlü fedakârlığı yapacak olmanın ödülü de vardı. Ödül, onurlu bir duruştu. Onurlu bir yaşam, onurlu bir gelecek...

Bu ödüle dokunmanın tek koşulu, barbarlığa karşı sonsuz bir iradeyle direnmekti. Halkın kurtuluşu için kendi canından vazgeçmekti. Sonsuz bir huzurla gelecekte yaşamak isteyen bir halk, tüm kutsallığıyla canlılığına kavuşan bir dil, yarasıyla, kırılganlığıyla her şeye rağmen ayakta kalmak isteyen bir tarih uğruna direnen herkes, kendi canından vazgeçmeyi bilmeliydi.

Yoksa başka türlü olmuyordu. Harekete geçmeden, eyleme kuşanmadan, yara almadan, düşmeden ve kanamadan hiç kimse kendi hakikatine dokunamaz ki. Bazen salt direnmek yetmiyordu. Ayakta kalarak savaşmak, pes etmeden savaşmak da

yetmiyordu çoğu zaman. Sürekli canlı kalarak çarpışmak, uyumadan ve dinlemeden saldırmak da çare değildir bazen. Kazanmak; daha derin eylemler ister bazen. Daha kutsal, daha uzun, daha sonsuz eylemler...

Evet, fedailik... Fedailik ister çoğu zaman kazanmak. Bu yüzden kararımız fedailikti. Çünkü çok savaştık, çok direndik, çok kanadık, çok düştük. Ama iş öyle bir noktaya geldi ki artık bu eylemlerimiz sonuç getiremiyordu. Yetersiz kalıyordu her çarpışmamız, her saldırımız, her direnişimiz... Direnişin son halkasındaydık. O halka da fedailikti. Bir halkı korumanın her türlü yolunu düşündük, tartıştık ve açığa çıkarttık. Elimizde kalan sadece fedailikti. Her bir tarafımızı sarmış bir canavarın pençeleri arasında kalışımızı anlıyor, imkânsızlığımızı hissediyor, irademizi ve gücümüzü biliyor ve Daiş'i, barbarlığı, tanıyor olmalısınız artık! Sırtımızda, omzumuzda, avucumuzda ve parmak uçlarımızda ısrarla kendisini hissettiren tek anlam fedailikti. Buna sımsıkı sarılmak zorundaydık. Nitekim o bizim tek sığınağımızdı.

Bu fedailiği başlatanların ruhunda gün yüzüne çıkmamış fedakârlıklar bulduğunuzda yüzünüzde bir gülümsemenin belirceğini hissediyorum. Çünkü bu savaşta adım atan her bir savaşıcının kalbinde sadece halkı vardı. Yorulduğunda, ayağa kalktığında, direnişe geçtiğinde, mermi yediğinde, yere düştüğünde ve can verdiğinde halkın diyen bir ruhu unutacağınızı asla düşünmüyorum. Zira bu ruh, halkın sevdasından, güzelliğinden, kutsallığından alır gücünü, umudunu ve mutluluğunu.

Kürt kadınlarının öncülüğünde yükselen direniş çılgınlığına koşanlar, bu çılgınlığın bir tınısı olmak isteyen adımlar, seste çoğalmanın, dalgada haykırmanın ısrarında olan ruhlar, devrimci kadının parmak uçlarından tuttuğunda güzelleşiyordu kavgaya. Zılgıtların dilinde olmanın kavgası da bambaşkaydı. Apocu militan kadının her bir saç telinde ama örgülü ama papatyadan, devrim kokusunu almamak mümkün müydü? Yaşamı, kavgayı ve umudu parmak uçlarında yeşerten devrimci bir kadının ayak bastığı her yerde bereketin en alası yeşeriordu. Umutlu olmanın o çok uzun halleri hep adımlarıydı nitekim. Bu savaşın, bu direnişin ve bu şehrin en çok sevdiği anlam, bir kadının umut kavgasındaki haliydi. Heybetli, uzun ve sonsuz duruşuyla savaşıyor, çoğalıyor ve derinleşiyordu.

Kirli elleriyle barbarlık kuşanırken en vahşî hallere, peçeleri arasındaki anlam ve yaşamı kurtarabilmenin kavgasını en heybetli duruşuyla verebilenler olarak, sığındığımız anlama layık olabilmenin mutluluğunu yaşıyorduk. Bizi sonsuz bir umudun durağında büyüten ve anlamlaştıran fedailiğin anlamından sımsıkı sarılmış o hallerimizi seviyorduk. Daiş çetelerinin o barbarca kokan nefesinin kıyısında kalmış yaşamı kurtarabilmek adına verdiğimiz mücadeleye olan o bağlılığımızı seviyorduk. Fedai ruhun Apocu Kadın şahsında kutsallaşan ve mavileşen o hallerini seviyorduk. Biz kavgamızı, davamızı ve halkımızı seviyorduk. Seviyorduk çocuklarımızı, annelerimizi ve gökkuşağımızı. Fedailik tüm bunlar içindi zaten. Hem “anlam” uğruna fedailiğe bürünmenin sonsuzluğu daha “anamlı” değil miydi?

Madem daha anlamlı diyorsunuz, o halde devrimin ve kavganın “Rêvan’ca” hallerinin ruhuna dokunalım hep birlikte.

Hem onunla başlamıştı fedailik çağı.

İKİNCİ BÖLÜM: FEDAİLEŞEN RUHLAR ÇAĞI

Burası Benim Şehrim!

“Çeteler, Miştenur Tepesi’nin yamacına saldırırken orada bulunan Rêvan yoldaşımız direnerek fedai eylem sonucunda şahadete ulaştı.”

Sadece bu muydu gerçekten? Onun milyon anlamla yarattığı kahramanlığı sadece bir cümleye sığdırarak öylesine yapılmış bir eylem gibi ifade edersek, onu sonsuz kılan eylemin nefreti sarmayacak mı ruhumuzu? Bu kadar basit bir şahadet değildi çünkü. Bu kadar kısa, bu kadar yüzeysel, bu kadar zayıf. Miştenur Tepesi’ne saldıran çetelerin hedefleri neydi gerçekten? O an Rêvan neredeydi? Çeteler her gün saatlerce dinlenirken, tokken, her türlü silahlarla donatılmışken, o an Rêvan yeterince dinlenmiş miydi? Karnı tok muydu? Günlerce savaşacak kadar cephanesi var mıydı sahi? Onlarca çete saldırırken onun o sırada düşündüğü tek anlam neydi? Neden orada kalmayı tercih etti? Onu sonsuz kılacak eyleme hazırlayan hakikat neydi? O büyüyen ruhundaki dalgaların şiddeti, miktarı, rengi ve bir sürü şey. Neydi? Kimdi? Hangisiydi?

Sonsuzlaştığı eylemin her bir harfine dokunmazsak ruhumuzla, Rêvan’ı Rêvan yapan anlama ve hakikate nasıl ulaşabiliriz? Onun geçtiği dakikaların o en derin hallerini hissetmezsek nasıl anlayabiliriz Rêvan’ın eylemini ve onun o muazzam direnişini? Onun kalbindeki varlığınızın ve anlamlarınızın ne kadar büyük ve sonsuz olduğunu anlayabilmek için Rêvan’ın içinde geçtiği halleri hissetmeniz gerekmez mi peki?

Tutunduğumuz yaşamın her bir dalı anlamlıysa ve hayata olan bağlılığımızı çoğaltabiliyorsak bunun Rêvan gibi umut olmuş devrimci kadınların sayesinde olduğunu hepimiz iyi bilmekteyiz. Hayatı güzel kılanların gölgesinde kendimizi kaybet-tirdiğimizde inanın anlam da sesler de hatırlanmalar da yolculuklar da kaybolur. Yitirir gizemini avucumuzda ne varsa. Ne kaldıysa bizden ve ruhumuzdan, sıradanlaşır ve soluklaşır tüm renkler. Hikâyemizi oluşturan o tüm yaşananların büyüüne ka-

pılarak dünyadan daha değerli varlığımızı ellerimizin arasına aldığımızda gerçekten “biz kimiz, neyiz ve bizi biz yapan ilkelerimiz nelerdir” sorularına verebileceğimiz bir cevabı buluyorsak demek ki doğru bir hayattayız ve doğru bir kavgadayız. Madem doğruluğun kendisindeyiz, o halde bu doğruluğu yaratanları anlamanın ve hissetmenin de doğruluğun bir parçası olduğunu bilmemiz gerekecek. Bizler tarihten beri bildiklerimizle ve doğruluğumuzla sürekli yok edilmeye maruz bırakılmış bir halkız. Bilmeler ve doğrular bu yüzden önemlidir.

Hakikatimizi oluşturan tüm bilmelerimize sahip çıkmanın erdeminde ısrar etmek bizim en büyük sorumluluğumuz hatta görevimizdir. Güzel bir gün mü başladı, güneş her zamankinden daha mı candan, daha mı dost? Kendi dilimizle kendi hikâyemizi seslendirdiğimiz bir an mı başladı yanı başımızda, maneviyat bugün daha mı derinden sarıyor bizi, bizli bir kilamın ezgisinde hayata bugün daha mı derinden bağlandık? Eğer yaşıyorsak böyle bir günü, uzunca, sonsuzca ve özgürce, işte sayesinde kendini feda edenlerin. Perdenin ve pencerenin arkasında onlar vardır. Onlar vardır her şeyin başlangıcında, her yolculuğun ilk adımlarında. Huzurumuzu, kilamlarımızı, sevdiğimiz anlamlarımızı, o çok güzel anlamlı isimlerimizi ve varlığımızı ve tarihimizi yaşayalım diye, sevelim diye kavgamızı, can olmuş, anlam olmuş, feda olmuş olanları unutmamız mümkün mü? Elbette hayır! Çoktandır unutulmuş bir halkın tekrar hatırlanmasına ortam hazırlayan kahramanları unutmak vicdandan ve anlamdan yoksun olanların eylemidir. Bir tarihi tekrar yaratani hissetmemek, anlamamak; umutsuz kalmış, merhametten sıkılmış, sevgiden anlamamış olanların işidir. Unutmak ve unutturmak, ruhsuz olanın mesleğidir. Mesleği insan, devrimci ve fedailik olanın arzusunda kahramanları yaşamak ve yaşatmak vardır. “Unutmak ihanettir” diyorlardı can verirken fedailer. Bizden ihanet etmemizi kim isteyebilir? Kim cesaret edebilir? O halde Rêvan diyelim kaldığımızda darda. Susadığımız anda, yorgun düştüğümüz zamanlarda, aç ve uykusuz kaldığımız gecelerde Rêvan diyelim. Çünkü o uykusuzdu, susuzdu savaşırken düşmanla.

Nasıl da büyük bir kadındı. Mavinin en güzel tonlarında çok uzun umutları vardı onun. Yeşerttiği umutlarına taktığı isim-

lerin çoğu sizlere aitti. Sizin huzurda sonsuza dek kalmanızı arzuladığı için, sizi siz yapan anlamları kendi dilinizde ama en özgürce, en olabildiğince yaşamınızı sevdiği için şaha kalktığında, düşmanın o zavallı hallerini görebilseydiniz keşke. O bir savaşçı kadındı. Özgür kadın kişiliğini ruhunda büyüten ve geliştiren Apocu bir militandı. Bana fedailiğin ne olduğunu sorarsanız, ben size Rêvan derim. Ondaki eylemci duruşundan yola çıkarak onun eyleminin açığa çıkarttığı anlamı günlerce, haftalarca durmadan size anlatabilirim. Hem devrimin ve kavganın Rêvan'cası nasıldı biliyor musunuz?

Daiş çeteleri Batı Cephesi'nde Kendal Efrin'in komutasında olan güçlere saldırmak için yoğun bir hareketin içine girmişlerdi. Batı Cephesi'nde yer alan iki önemli tepe vardı.

Bunlardan birisi Şehit Xabûr diğeri de Şehit Helin tepesiydi. Savaşçılarımız bu tepeyi korumak için sağlam bir savunma hattını oluşturmuşlardı. Bu tepeleri kolay bir şekilde düşürmeyeceğini anlayan çeteler, tepelere saldırmadan ara hatlardan ilerlemeyi tercih etmiş ve o sırada birkaç noktayı da ele geçirmişlerdi. Düşmanın ara hatlardan ilerlediğini anlayan savaşçılarımız tepeleri bırakıp geri çekilmek zorunda kalırlar. Kobanê şehir merkezine doğru ilerleyen çetelerin önünü kesmek için Kendal Efrin'in öncülüğündeki savaşçılar yoğun bir saldırının içine girmiş, özellikle Seyran Lokantası'nın bulunduğu Halep Yolu üzerindeki alanlarda çatışmalar şiddetlenmişti. Bu direniş hatında yer alan Rêvan, çetelerin saldırılarını ve ilerleyişlerini kırmak için olağanüstü bir direniş ruhuyla savaşıyordu. Durmadan ilerleyen çeteleri görünce, mevcut konumundan geri atmamak üzere kendisini savaşa kilitlemişti. "Burası bizim şehrimiz, bizim topraklarımız! Çeteler Kobanê'nin, şehrimin içine girecekler, buna asla izin vermeyeceğim," diyerek sonsuzlaşan iradesinin gücüyle çetelere karşı bir adım bile geri atmadan direniyordu.

Talancının ve yamyamın pençeleri arasında kalacak olan şehrinin korumak adına verdiği o amansız direnişin içinde başını çevirip şehrine baktığında, ağrıyan bir kalp, titreyen bir ruh ve şiddetle yükselen bir kızgınlık gelip sarmıştı parmak uçlarını. Kaybetmenin değil kazanmanın savaşında olduğunu biliyordu. İçinde olduğu durumun bir çaresizlik değil bir umut hali olduğunu da biliyordu. Güzelliğin ve kutsallığın boy gösterdiği şehir;

mavinin, kelebeklerin ve papatyaların ülkesiydi. Rêvan'ın ülkesiydi Kobanê. Yaşam serbest, özgürlük sonsuz ve anlam kutsaldı o şehirde. Saçlarının kelebek kokusu hali dalgalanırken savaşın rüzgârında, hedefi belli olan bir mermiyle yaralanmıştı Rêvan. Yere yığılmış ve hiç aldırmadan yarasına, savaşıyordu da savaşıyordu. Bedenini ve ruhunu çaresiz bırakan, acıtan ve kanatan şey bir mermi değildi o an. Tüm bağlılığıyla koruduğu şehri ele geçirmek isteyen çeteleri gördüğünde, hayatının belki de en anlamlı anlarını yaşıyordu. Onunla çarpışan çeteleri sağ bırakmamak için en güzel, en anlamlı, en heybetli haline bürünmüştü. Çeteler ona yaklaştığında gülümsüyordu, mutluydu, derindi ve bir kelebek gibi özgürdü. Yerdeydi o, bedeninden akan kanın içinde uzanıvermişti. Çeteler yakınındaydı onun, yaralı bir kadını esir etmenin belki de keyfindi! Rêvan hazırlamıştı bombalarını, fedailiğin zamanıydı o an. Haykıran, isyan eden, başkaldıran anlamın fedailik olduğunu bilerek ve deliler gibi sevmişken o en sevdiği ülkesini, çekti pimlerini bombalarının. Kuş sesleri tadında bir ormanda, kelebek kanatlı bir zamanın kıyısında, orada, güller bahçesinde Rêvan. Düşlediği yerdeydi artık o. Cennet meyveli bahçeler içinde. Sonsuz, kutsal ve hep gülümseyen olarak.

Hem bu onların devrimiydi, onların kavgası. Bir şehri koruyabilmenin sorumluluğunu anlayan ruhların ortaya koydukları duruş nitekim bize güç ve cesaret vermekteydi. Bir şehrin hikâyesini sahiplenmenin bedeli neyse onu vermiş olan savaşçıların benimsediği tavır, fedailiğin ve anlamın eyleme yansımasıydı. Savunduğumuz, inandığımız ve sevdiğimiz davamızı yücelttiğimizde kavga da yüceliyordu bir bakıma. Davamızın meşruiyeti ve haklılığı bizi kavganın derinliğine çağırıyordu. Bedeli vardı çünkü davayı sevmenin ve ona sarılmanın.

Kutsallığına ve haklılığına inandığın değerleri korumanın koşullarını her anlamda kabul etmenin bedeli bazen uğruna can vermek oluyordu. Pasif bir direnişin sonuç veremeyeceği bir kavgayı zafere götürmek zordu, amansızdı, yamandı. Sıradan ve öylece olduğu gibi kavgaya tutuşmak bazen ölümdü. Tümünden yok edilmenin tehlikesinde olan bir davayı sahiplenmenin bedeli pasif bir direniş vererek gerisini tanrıdan beklemek değildi! Duvarlar, bazen yedi katlı göğü delecek kadar süratli olmayabiliyordu çünkü. Evreni sürekli izleyen tanrıların bu savaşı görememeleri

büyük bir çelişki olmakla birlikte derin bir talihsizlikti! Haklının ve mazlumun kavgasına sessiz kalmayı tercih eden tanrıların duaları kabul edecek ne halleri ne de istekleri vardı! Bu yüzden davamızı sonuna kadar anlamlı ve kutsal kılmanın bedelini canımızla verecektik. Bu bir devrimci duruştu. Değerlerimizi ve sevdiklerimizi ellerimizden, kalplerimizden ve düşüncelerimizden almaya gelenlere karşı fedai eylemi dayatmayacaktık da ne yapacaktık? Haykırıyoruz olmuyor, taşlara sarılıyoruz korkmuyorlar, bir bütün halinde isyana kalkıyoruz duymuyorlar. Kırık dökük silahlarla savaşa duruyoruz, mücadele ediyoruz yine de vazgeçmiyorlar! Onlar şehri ele geçirmek için koşuyorlar bizler de şehrimizi korumak için dikilmiştik. Hal bu iken o kırık dökük silahlarla onları durdurabilmek öyle kolay olmuyordu bazen. Keleş tutan ellerin yanında 'biraz' irade, 'biraz' anlam, 'biraz' fedakârlık da olmalıydı. Eğer tüm bunlar sonuç vermiyorsa o 'birazları' tam yapmak gerekecekti. İnandığın ve bağlandığın davayı korumak için 'tamlar' da yetmiyorsa işte o zaman fedailik devreye girmeliydi. Rêvan'ın yaptığı eylem tam da buydu zaten. Savaşıyordu, direniyordu. Yaralı olmasına rağmen mücadeleyi bırakmıyordu. Demek ki o an sarıldığı tüm bu eylemler yeterli olamıyordu. Uğruna ölecek kadar sevdiği o şehrini ele geçirecek olan çetelerin ilerleyişine tahammül edemeyen Rêvan, fedai eylemle tavrını ve duruşunu ortaya koymaya çalışmıştı. Belki de o an yapılacak bir sürü eylem tarzları vardı. Fakat fedai eylemle sonsuz bir anlam yaratmak isteyen Rêvan, özgürlüğü ve kurtuluşu sonuna kadar savunmamız gerektiğini eylemiyle emretmişti. Fedai eylemin anlamı budur işte. "Hepimizin kurtuluşu, verilen kavganın büyütülmesinde saklıdır. Pasif direnişle düşmanı defedemeyiz. Sıradan ve basit bir mücadeleyle barbarlığı topraklarımızdan atamayız. Bu bir davanın var olma çığıdır. Özgürlük istiyorsanız kavgayı ve anlamı büyütmelisiniz. Bakın, bana bakın, eylemime bakın! Uğruna can verdiğim bu şehrimin o güzel insanların tüm Kürt halkını temsil ettiğini biliyorum. Bu yüzden eylemimle halk uğruna büyük bir kavgaya tutuşmanızı istiyorum. Büyütün kavgayı, büyütün, büyütün!"

Büyük bir ruhla gerçekleştirilmiş bir fedai eyleminin mesajları aynen böyleydi. Kavgayı ve anlamı büyütme isteyenlerin

gerçekleştirdiği her fedai eylemin talimatı kavgayı ve anlamı büyütmek üzerineydi. Emir ve talimatlara uymak bir devrimcinin en büyük sorumluluğudur. Madem verilen talimat bu kadar net ve açıktı o halde bizler de gereğini yapmalıydık. Büyütmeliydik kavgayı, anlamı ve kurtuluşu. Yaşamı, sevinci büyütmeliydik.

Şehit Rêvan yoldaşın eyleminden sonra Miştenur Tepesi'ne doğru tırmanan çetelerin ilerleyişini kırmak ve onları bir yere kadar durdurmak isteyen savaşçılarımız bir savunma hattı oluşturmak isteseler de çeteler buna fırsat vermiyordu. Şehri ele geçirmenin derdinde olan bir güç, karşısındakine yaşam fırsatını bile sunmazken, bir savunma hattı oluşturmaya nasıl müsaade edebilirdi? Aylardır bunun hayalini kurmuş Daiş'in bu konuma gelmiş olması öyle kolay bir şekilde olmamıştı. Köy ve ova savaşında ortaya koyduğumuz direniş yüzünden yaşadığı her türlü zorluğu atlatmanın teknikle sağlanabileceğine inanıyordu. Her sıkıştığında, her darbe aldığında sarıldığı o tekniği her şekilde artırıyordu. Şimdi şehre üç koldan girmeye çalışan bir Daiş olacaktı karşımızda. Miştenur Tepesi'nin Güney ve Batı Cephesi'nden, Doğu Cephesi'ne düşen Kaniya Kurdan hattından olmak üzere üç ayrı bölgeden giriş yapmaya çalışacaktı. Şehre doğru ilerleyecek olan çetelerin kullandıkları ağır silahların etkisini kırmak isteyen savaşçılar, direnişin ve mücadelenin her türlüşünü ortaya koymaya çalışacaklardı.

Patlayıcı yüklü araçlarla, en ağır tanklarla, uzun namlulu silahlarla her köşeden saldırarak olan çeteler, Miştenur Tepesi'nden inmek istediklerinde onları bekleyen bir Arîn olacaktı. Şehir savaşı demek Arîn demektir. Çünkü Arîn Mirkan'la başlayacaktı şehir Savaşı.

5 Ekim 2014. Arîn'in günüydü o gün.

*Çok direndi, çok savaştı. Ama yetmedi tüm bunlar,
az kaldı, yarım kaldı, kısa kaldı...*

Arîn'in Günü

Daiş hedeflediği, arzuladığı ve ağzındaki salyalarla yağmalamak istediği şehre birazdan üç koldan saldıracaktı. Gelişigüzel bir saldırıyı başlatmak yerine ter önceden hazırlamış oldukları planlar çerçevesinde hareket etmeyi tercih edecekti. Zira şehre balıklar gibi dalmanın öyle kolay olmayacağını biliyordu. Bunun için gözüne kestirdiği bazı önemli ve stratejik yerler vardı. Şehre hâkim olan binaları tutarak buraları saldırı için bir üs olarak kullanmak onların birinci hedefiydi. YPG merkez binası, okullar, Kültür Merkezi, hastaneler ve Asayiş Merkezi gibi önemli yerleri ilk önce almak istiyordu. Tabii camileri de unutmamak lazım! Bunların yanında Mürşit Sınır Kapısı ve kapının ardında da Türk askerleri vardı! Daha öncesinde de Türk askerlerinin Daiş çetelerini ne kadar sevdiğinden ve onlara ne gibi imkân sağladığından söz etmiştim. Tekrar aynı şeyleri dile getirmenin bir anlamı olmadığını düşünerek bahsini bile etmiyorum artık! Elimizdeki gücün mevcut imkânlarıyla şehri korumanın direnişinde olan bizler, amansız geçecek bir savaşa hem ruhsal hem de fiziki olarak hazır olduğumuzu düşünüyorduk.

Ne pahasına olursa olsun şehri bu talancılardan, bu yamamlardan ve bu barbarlardan koruyacağımızı defalarca kez beyan etmiştik. Mürşit Sınır Kapısı'nda çeteleri üzerimize uğurlayan düşman askerleri de bunu biliyordu ve bu bilmeyele çetelere daha fazla cephane sağlayarak kızgınlığını gidermeye çalışıyordu. Avını yakalamayan bir çakalın o sırada girdiği hallere benzer bir görüntüyle sınırda anırıp duruyorlardı.

Şehre en yakın yerden girmek isteyen çeteler, Güney Cephesi'ne düşen Helincê Köyü hattını kullanarak buradan giriş yapmanın daha kolay olacağını düşünmüştü. Nitekim bu hat şehrin kapısıydı ve burada bulunan birkaç evde de arkadaşlar mevzi almış durumdaydılar.

Çeteler tanklarla, panzerlerle, doçkalarla ve diğerk değışik silahlarla bu evlerde bulunan arkadaşlarımıza saldırmaya başla-mıştı. Şehrin giriş kapısı çeteler için çok önemli olmalıydı çünkü Rakka ve Grispî yolu da bu hattan geçiyordu. Yol kenarında bu-lunan evleri ele geçirmek için büyük bir saldırı içinde olan çete-lere karşı mücadele veren arkadaşlarımız, tanklarla yıkılmış olan evlerden çıkmak zorunda kalmışlardı. Çünkü evler dayanık-sız tuğlalardan yapılmıştı ve bir tank darbesiyle hemen de yıkılı-yorlardı. Şehrin giriş kapısının yakınlarında olan bir evde de Arîn Mîrkan vardı ve kendisi de yoğun bir direnişin içindeydi.

Şimdiki çağın evleri de hep dayanıksız tuğlalardan inşa ediliyor. İçinde direndiğimiz evler o kadar dayanıksızdılar ki bir tank darbesiyle başımıza yıkılıyordu. Hani diyorum taşlardan inşa edilseydi belki de direnişimiz uzun sürerdi ve çetelerin iler-leyişlerini de durdurabilirdik en azından. Eski zamanlarımızı ha-tırlıyor musunuz? Köy zamanlı çağımızın evleri nasılda sağlam-dılar. Kalın taşlardan inşa edilmelerinin sebebi ne olabilirdi acaba? Bir kültür olmasının yanında herhangi bir saldırı anında koruma ve direnme amaçlı da inşa edilmiş bir işlevleri vardı bu evlerin. O amaçla inşa edilmiş evlerimiz hâlâ duruyor zamanın tüm akışına rağmen.

Gördüğüm kadarıyla Botan köylerinde dedelerimizden kalma o evler hâlâ ayakta sağlam bir şekilde duruyorlar. Yaşamı sonsuz kılmak istiyorsak önce yaşamı besleyeceğimiz sığınakla-rımızın sağlam olması şarttı. Olası bir saldırıda başımızı koyabi-leceğimiz ve biraz da direnebileceğimiz yuvalar yapmanın fay-dasını mutlaka göreceğiz. Ben askeri bir bakış açısından bakıyo-rum olaya. En azından taştan yapılmış evlerde savaşmak bizim için daha faydalı olacaktı. Fakat modern çağın dayattığı yapı-larda bırakın savaşmayı yaşamak bile daha çok zormuş! Bir tank darbesiyle yıkılan evlerde direnmenin ve savaşmanın yorucu ol-duğunu söylemek istiyorum.

Kesintiye uğrayan bir direnişin içinde olmak savaşın o yo-ğun aşamasını tehlikeye sokuyor çünkü. İçinde olduğun evin sağ-lamlığına inanırsan vereceğin direniş de o kadar sağlam ve ye-rinde olacaktır. Çünkü direnişte ısrar eden bir halimiz vardı. Çe-teler saldırmayı çok iyi biliyordu bizler de direnmeyi. Direnişte sanatçıydık, mühendistik ve doktorduk. Bu yüzden elimizdeki

imkânlarımızın yetersizliği dururken bir de sığındığımız evlerin dayanıksızlığı direnişimizi kesintiye uğratıyordu. Çeteler bu evleri kolay bir şekilde yıkarken, hemen yakınıımızdaki evlere geçiş yapıyorduk. O evlerde de durum aynı olacaktı. Sürekli yıkılan evlerden sağlam evlere geçiş yapma işi hızımızı düşürüyordu bir noktadan sonra. Yine de direniş tempomuzu asla düşürmüyorduk. Şehrimizi, halkımızı ve imkânlarımızı biliyorduk. Madem şehrimizi elimizden almaya gelen bir düşman vardı bize de düşen bu düşmana karşı direnmekti. Ne şekilde verilecekse verilecekti bu direniş. Fedai eylem yapanların talimatını görmezlikten mi gelecektik? Bu talimatın sorumluluğunda hareket eden savaşçılarımız, şehrin giriş kapısına saldıran çetelere karşı yoğun bir direnişin içindeydiler. Yol kenarında bulunan evlerin birinde Arîn de vardı.

Çeteler tanklar ve panzerlerle arkadaşların kaldığı evi yıkmaya çalışırken, Arîn, arkadaşlara “siz gidin ben de birazdan geliyorum,” demişti. Bu sırada Arîn, yıkılmakta olan evden tüm arkadaşlarını sağlam bir şekilde başka bir eve nakletmişti. Kendisini de oyalıyordu ya da oyalamak istiyordu. Arkadaşların sağlam bir eve geçtiğini gören Arîn, sakın bir şekilde sırtını duvara vererek düşündüğü anlama dokunmak istiyordu. Özgürlüğün ve umudun o gökkuşağı tadındaki kurtuluşun o derin sonsuz hallerinin merakındaydı. Savaşın bir nedeni olduğunu, direnişin bir anlamı olduğunu bildiği haliyle o evde, o duvara yaslanmış görüntüsüyle çağın ve zamanın unutulmaz bir savaşçısı olmak istiyordu.

“Ben Apocu kadın kişiliği temsilen buradayım, bu savaşta ve bu direnişteyim. İnandığım, umut bağladığım ve sevdasında büyüdüğüm bir halkım var, orada, gözlerimin kenarında, uzansam hani parmak uçlarımda, dilimde kılamımda. Görmesem de Sivas’ı oradaki Kürdün hallerini, Amed surlarındaki Kürdün nini bilirim, bilirim Şemdinli doğasının sonsuzluğunu. Dokunmasam da Ağrı Dağı’nın zirvesine, orada, kar altında filizlenen kardelenin hikâyesini bilirim ben. Kürdistan’ım ben, parçalanmışken böylesine. Kobanê’nin sarı buğday tarlalarında filizlenen bir buğday tanesi bile en büyük düşümdür, en büyük bereketim. Kürt kadınlarının yazmalarına nakşettiği kurtuluşu temsil eden

bir savaşçı olarak bir şeyler yapabilirim. Oturduğum duvara yaslanmış olarak bir tarihi başlatabilirim ben. Xecê, Dilan, Zinê ve isimlerinden hayat bulduğum o tüm Kürt çocuklarına şirin bir masal kahramanı olabilirim, başarabilirim her türlüşünü fedailiğin, anlamın ve kurtuluşun. Köylerimde hayat sürsün diye, son-suza kadar dillensin diye dengbêjlerin payizok û heyhok'ları, kederli bir ezgi tadında onlara bir türkü olabilirim. Başımın üstündeki gök kubbenin maviliğinde hiç kaybolmayan bir bulut olabilirim, yağmayan ve deli şimşekler çakmayan, öylece durgun ve kutsal bir bulut. Hem yağmalanmamış gökyüzünde bir bulut olmak da Apocu bir kadına yakışırdı. Hikâyem, şarkım ve ülkem; düşmana, barbarlığa, siyaha ve talancıya yapılan bir fedai eylemdir. Ardımda kalanlara bir şarkım, bir selamım bir sarılışımdır. Kucaklayın devrimi, büyütün kavgayı, sonsuzlaştırsın halkımı. Yüksekê, daha da yüksekê kanat çırpın, bir kuş gibi, bir martı gibi, özgür, uzun ve kutsalca. Ben Arîn Mîrkan! Direnen tüm yoldaşların yoldaşı, kurtuluşa uzanan tüm ellerin parmağıyım. Devrim şarkınız, isyan bayrağınız ve kurtuluş çıղlıęınızım!

Kurtuluş çıղlıęını sonsuza dek haykırdığı eve büyük bir coşkuyla giren çetelere karşı ayağa kalkmış ve üzerindeki tüm bombaları patlatarak fedai eylemini gerçekleştirmişti Arîn Mîrkan.

Yoldaşımız, komutanımız, Arîn'imiz, bizi amansız bir direnişin içine davet etmişti. Büyülenmiştik o an, gücümüze güç, umudumuza umut katmıştı. Direniş ilkemizi sonuna kadar canlı tutmanın yol ve yöntemlerini göstermişti bize.

'Şehri savunmak için tıkağıınız zamanları aşmak mı istiyorsunuz, ben buradayım! Direnişi büyötmek için gücünüze güç katmak mı istiyorsunuz, Rêvan orada! Düşmanın barbar saldırılarına en mümkün darbeyi vurmak mı istiyorsunuz, Botanê Reş hemen yakınıınızda' diyerek direnişi kurtuluşa erdirmenin somut hallerini sunmuştu tüm savaşçılara.

O gün tarih 5 Ekim 2014 idi. Arîn Mîrkan'ın günüydü o gün. Şehir savaşının, sokak savaşının başladığı gün.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM: VE ŞEHİR SAVAŞI

Düşünmek Seyid'i Bir Yemek Kokusunda

Yerinden ve yurdundan etmelerin en ağır hallerini yaşayan, yaşadığı toprakları boydan boya kat eden zulmün ve adaletsizliğin gölgesinde yaşamı soluyan, kendi dilinde türküsünü söylemeden zincirlere ve kilitlere vurulan, çağın en gaddar düşmanları arasında kendi tarihine uzanmanın direnişinde olan o kadim halkımın yaşadığı onca “fiillerin” bir adı, bir tanımı olmalı. Şehirleri ve köyleri yerle bir etmelerin, işkence odalarında, sokak aralarında, tavan arasında her türlü işkenceleri dayatmanın daha da korkunç olanıysa genç yaşlı demeden sokak ortasında vurulmaların bir adı, bir tanımı olmalı! Nedir tüm bunlar? Kürtlerin yaşam güncesinde neden bir an bile olsa dinmiyor zulüm?

Öldürmenin yahut susturmanın tarihinden yola çıkarak, kendisine sağladığı ‘meşru olma yasasıyla’ her türlü işkenceyi ve ölümü reva görerek o ‘yüce tarihini’ altın harflerle garantileyen düşmanın zulmü altında “bugün de hayattayım” demenin mucize olduğu bir çağı yaşamaktadır Kürt halkı. Halkların kardeşliğinden, halkların bir arada bulunmuş olmalarından fayda sağlamak yerine kin ve nefreti bir ticaret aracı olarak kullanan ve bununla halkların zenginliğini sömüren, ötekini her türlü baskıyla kontrol altına tutarak dilini, rengini, türküsünü, umudunu ve geleceğini “çok tehlikeliler” listesine ekleyen polisin, askerin, bürokratin ve hırsızın oluşturduğu “örgütlü katillerin” çağında Kürtler; acıdır, kanamalıdır, yasaklıdır! Bu acılı, kanamalı ve yasaklı haliyle kendisini yaratan anlamlara bağlı kalmanın mücadelesini veren bu halk, kaybetmeden onurunu ama sağlam ama düzgün ama yerinde ilkelerle yine de güzel olanı dayatmaya çalışarak arzu ettiği ve düşlediği anlamı sonsuz ve apaydın kılmak istiyor. Gönülden, derin ve insanca bir günü, bir yılı, bir geleceği inşa etmenin sevdasını büyütme istiyor bu halk. Mavi bir gökyüzü tadında, kuyruğu düşler taşıyan bir uçurtma güzelliğiyle çocuklar, yalınayak, topraklı yolların tozunda hayata ve geleceğe umutla koşmak istiyor. Bir sorun teşkil etmez hani koşmanın çocukça’sı.

Zararı yok uçurtmaların, tozlu yolların kıyısından atılan adımların yoktur gayri bir kötülüğü, bir düşmanlığı.

Kendi hikâyesinin başrolü olan, o kadim yıllardan geçmiş analarımızın ağzındaki bir ağıtın özgürce dillenmesi çok mu yakıcıdır? Korkutucu mudur yoksa hikâyelerimizin hâlâ yaşıyor olması? Çok eski zamanlarda yakılan köyünün herhangi bir taşı üzerinde oturarak, gökyüzüne yaktığı ağıtlardan yitirdiklerine seslenmenin ne gibi bir zararı olabilir? Ağıtlarından kendi yarasına ve oradan da hakikate ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştığı anda adımlarına sayısız labirentler kurarak, geleceğe ulaşmayı bu kadar zahmetli kılan düşmanın dayattığı tüm kaybolmalardan kurtulmanın kaç şekli varsa, hepsini denemedi mi bu halk? Kurtuluş için arayışların bilmem kaç türlüünden geçmedi mi? Nedir o halde bu kaybettirmelerin hazzı, coşkusu, mutluluğu? Ağıtlarından kendi gerçeğine dokunmanın bile yasak olduğu bir zamanı bu halk nasıl başının üzerine koyabilir? Nasıl sevebilir cumartesileri, sonbaharın hazin zamanlarından sararmış bir yaprak görüntüsüne nasıl bağlanabilir?

Önce özgürlük dedi Seyid. Önce özgürlük. Gri zamanlardan kurtulmadan, sabote edilmiş mevsimleri süpürmeden kapıdan, üflemeden sonbaharı pencereden olmaz bahar, yaşanmaz anlam, yeşermez buğday dedi Seyid.

Yaşanacak zamanların en mavisinin ancak özgürlükle gelebileceğini anladığında bir ağırlık çökmüştü Seyid'in omuzlarına. Yaşadığı zamanın içinde ne yepyeni bir sayfa açma umudu vardı ne de yeni ve umutlu bir yaşama kavuşma ihtimali. Çünkü yaşadığı her şey örgütlü katillerin elleri arasında, anlamından ve canlılığından kopartılmıştı. Kendi kendini avutması onun sığındığı son duraktı. Çünkü kirli ellerin arasından derin bir şekilde yaralanmış olan biri "kirlilerin dünyasında" kendi ruhunun kudretine varmaz, ilerlemez, düşer bir zaman sonra boşluğa, acıya ve ölüme. Boğulmuş bir çağın dolambaçlı hallerinden sıkılan, tatsız kalan, ölümün ve yok edilmelerin kıyısında ilerleyen bir yaşamın hiçbir anlamı olmadığını kabul eden Seyid, düşmanın dayattığı her türlü zulme, acıya ve işkenceye başkaldırmanın demini yaşıyordu. Ağıtların, türkülerin, uçurtmaların özgür bir gökyüzü altında yaşam bulmasının adaletine inanıyordu o. İsyan eden ruhun kuvvetiyle farkına vardığı tüm acı dayatmalardan

kurtulmanın bir yaşam, bir eylem olduğunu bilerek, özgürlük için bir şeyler yapmanın en güzel çağındaydı. Hem isyan etmenin kıvamına gelmiş bir ruhu şimdiye kadar kim zapt edebilmiş ki? Bütün acılı ve yasaklı zamanlara, “örgütlü katillerin” yapmaya muktedir oldukları kötülöklere ve haksızlıklara rağmen, hayatı güzel kılabılmenin arayışında olan Seyid’in gözleri hep oradaydı, Kobanê’de.

Orada kutsal olanı koruyan, güzel olanı savunan, iyiliğin ve erdemin sonsuz kudretine inananların verdiği bir kavga vardı nitekim. Orada zulmün her çeşidiyle baş başa kalmış bir halkın kurtuluş davası için çarpışan arkadaşları vardı. Orada özgür kadının kimliğini fedai eylemle sonsuz kılan Apocu militan kadınlar, orada Botanê Reş, Erdal Efrîn, Sozdar Kobanê, Dilovan Şêran, Helin Amed vardı. Seyid’in yüreğinde de biz vardık, hepimiz, topumuz. Savaşa durmuş olanların seslerini duymadan yaşamının gafleti derindir. Boşluğun yarattığı unutulma olayına kapılmaktan kurtulmanın tek çaresi anlam uğruna emek verenleri selamlamak ve mümkünse onların kavgasına yoldaş olabilmektir. Var olmak isteyenin verdiği emek bir toplumu kucaklayacak kadar büyükse, o halde bu emek büyütölmeli ve anlamlı bir sonuca ulaştırılmalıdır.

Topyekûn kurtuluşu garantilemenin bir yolu da birlik ve bütün olabilmektir. Bunu düşönen Seyid, bir anda tuttuğı silahın hangi tarafa ait olduğuna bakmaya çalışmıştı. Ölömlerden ve işkencelerden geöen bir halkın içinden gelen Seyid, elinde tuttuğı silahın; içinden geldiğı halka her türlü ölümü ve şiddeti dayatan düşmana ait olduğunu anladığında vicdanın nasıl da yandığına şahit olmuştu. Nitekim Türk devleti için silah tutan bir askerdi Seyid. Kendi halkına karşı silah tutmuş olan bir asker. Neden buradayım? Olmam gereken yer gerçekten burası mıydı? Keskin sorular birer bıçak gibi saplanıyordu kalbine. Düşündüköe daha da ayağına dolanan bir soru yumağının ortasında buldu kendini. Öz ve biçim çelişkisinin yarattığı anlamsızlığı tahlil eden askerimiz, örgütlü katillerin dayattığı bir yaşamı kabul etmeme eylemine geöerek, Kobanê’de topyekûn kurtuluş için mücadele verenlerin kavgasına ortak olmak için, askerliğini yaptığı Türk ordusundan “fırar” ederek, sınır tellerini de yırtarak Kobanê’ye, halaya, umuda, direnişöe gelmişti.

Onunla ilk karşılaştığım zaman şehir savaşının en yoğun yaşandığı süreçlerdi. Revan ve Arın'ın gerçekleştirdiği fedai eylemlerin üzerinden birkaç gün geçmişti. Savaşın ve kargaşanın doruğa çıktığı bir ana denk gelen o ilk karşılaşmamızı hiçbir zaman unutmayacağımı biliyorum. Mermi seslerinin ve barut kokusunun sarıp sarmaladığı bir savaşın en sıcak saatlerine denk gelmiş o karşılaşmamız çok manidardı. Top atışlarının çıkardığı sesler, bağrışmalar, saldıran çetelerin kalabalığı, onlara karşı direnen yoldaşlarımızın sloganları, telsizdeki çağrılmalar, tekmiller, kulağımızın dibine düşen mermilerin vızıltısı yani kimin ne dediği hiç anlaşılmayan yoğun bir anın içinde Seyid'i tanıma amaçlı sorduğum tüm sorular sonuçsuz kalmıştı. Savaş 'aletlerinin' çıkardığı seslerin kıyısında insan sesi duyulmuyordu! Bu hep böyle miydi gerçekten? Savaş, kendisi dışında hiçbir sese tahammül mü etmiyordu yoksa insan sesinin bir anlamı mı yoktu o an? Tankın, merminin, topların çıkardığı sesler savaşın gerçek sesleri miydi? Peki ya insan sesi? Bağrışmalar, çığlıklar, zılgıtlar, kurtuluş için atılan sloganlar kimin sesleriydi? O an, Seyid'le olan iletişimimde insan sesinin galip gelmesini istiyordum. Hikâyesini anlamak istediğim bir Kürt gencinin en azından adını bilmemin veya nereden geldiğini öğrenmemin hiçbir sakıncası olmazdı herhalde. Adımlarıma takılan mermilerin yarattığı tehlikeye hiç aldırış etmeden biraz daha yanaşarak adın nedir senin, nerelisin diye sorduğumda gülümseyen gözlerindeki o apaydın huzuru hâlâ hatırlıyorum. "Min qurban, adım Seyid'tir. Askerlikten kaçarak buraya savaşa gelmişim, üstelik füze kullanmasını da biliyorum," diye cevap vermişti. Adının Seyid olduğunu ve askerlikten kaçtığını net bir şekilde öğrenmiştim. Fakat savaşın kalabalık seslerinden dolayı nerelisin sorusuna verdiği cevabı anlayamamıştım. Çünkü mermi seslerinin, top atışlarının, tankların ve panzerlerin çıkardığı vızıltılardan dolayı sesimi ona iletemiyordum. Her yerden yağmur gibi yağan mermilerin arasından son bir kez daha şansımı denemek istedim. Seni biraz daha tanıyabilir miyiz dediğimde verdiği cevaplardan yine hiçbir şey anlaşılmıyordu. Yanımızda bulunan bir arkadaş bana yaklaşarak adı Seyid'tir. Amedliyim diyor. Evli ve üç çocuk babasıdır. Üstelik askerlikten de kaçtığını söylüyor. Yine de rahat değildim ben. O

an tam olarak nereli olduğunu anlamak için verdiğimiz tüm mücadeleye sonuçsuz kalmıştı.

Seyid evliydi, çocukları vardı üstelik. Füze kullanmasını da biliyordu. Doğrusu bir füzemiz vardı ama kullanmasını bilen kimse yoktu. Füzeyi Seyid'e vermiştik. Tanklara karşı kullansın diye. Onunla yaptığımız her konuşmanın başında ifade ettiği "min qurban" deyişi ona çok yakışıyordu. Min qurban... Yani ben kurban. Apocuları ne kadar sevdiğini gözlerinden anlayabiliyordum. Gülüyordu baktığında, gözleri gözlerimize değdiğinde huzur gelip yerleşirdi parmak uçlarına. Mutluydu yanımızda, güçlü, iradeli ve dirençli. Selamlaştığında her iki eliyle tutardı Apocuların ellerini. Sımsıkı, iki eliyle. Kalbinin en derinliğinden çıkıp gelmiş bir "merhabayla" sarılırdı Apoculara. İctendi dostluğu, sağlam ve dürüst. "Ez ji bo şer amede me min qurban " (Savaşmak için hazırım kurban) diyerek sırtına aldığı üç silahla (keleş, bisivinci ve füzesi) her şekilde hazır olduğunu ifade ediyordu. Onun o hallerine baktığımda, içimden özgür bir insan ne kadar da güzel diye geçirmiştim. Gerçekten de özgür insan güzeldi. Huzurlu ve mutlu görüntüsüyle Seyid, örgütlü katillerin dayattığı tutsaklığı adımlarından ve ruhundan sökmüş olmasıyla sarıldığı o özgürlük çok güzeldi, çok manalı.

Kendi halkı için kavgaya tutuşmuş bir düşüncenin, bir ruhun vereceği tüm görüntüler hep güzel oluyordu zaten. Davasına, tarihine ve anlamlarına olan bağlılığı gereği savaşan tüm iyi insanların yanında olmak ona muazzam bir huzur vermişti. Savaşın yarattığı toz dumanın içinde onun bu renkli hallerini kolay bir şekilde görebiliyordum. Seyid gerçekten özgürdü, gerçekten mutlu ve gerçekten huzurluydu.

Zamanın zorlu şartları altında bir bütün halinde olabilmeyin güzelliğinden bahsetmiştim sizlere. Hayatın ve kavganın zorlandığı süreçlerde birlikte hareket etmenin yarattığı görüntülere rastladıkça ne kadar büyük ne kadar uzun, ne kadar derin, ne kadar güzel olduğumuzun gerçeğine tüm ruhumla dokunabiliyordum. Kavgada insanca yaşamayı, direnişte özgürlüğü haykıranların birlikteliğinden oluşan o renkliliğe her dokunduğumda kendimi bir kelebek mevsiminde görüyordum. Güzeldiler, büyüttüler, şirindiler.

Her bahçenin, her evin, her sokağın kenarında, ortasında, sonunda muhabbet eden dillerin renkliliği o kadar umutluydu ki, sanki dünyanın tüm insanları burada toplanmış gibiydi. Bir bahçenin en neşeli ağacı altında Soranca konuşan savaşıların kahkahaları, bir evin duvarına yaslanmış şekilde birbirine tütün saran yabancı savaşçıların tütün tadındaki sohbetleri, sokak başında elinde silahıyla volta atan Kuzey Kürdistan'dan gelenlerin birbirilerine anlattıkları hikâyelerin derinliği, evlerin damlarında savaşın gidişatı hakkında birbirlerine Türkçe perspektif veren sosyalist savaşçıların gülümseyen halleri, yemek sofrasında bir ekmeği paylaşmanın mutluluğunu yaşayan Arap savaşçılarımızın hallerine yansıyan o gönül sıcaklığı... Güzeldiler, büyüttüler, şirindiler.

Maviyle süslenmiş bir gökyüzü altında yaşamak isteyenlerin çığlığına koşanların birlikteliğinden aldığımız güç müthişti. Uzun bir güzelliği vardı o hallerin. Arap, Kürt, Türk, Süryani, Ermeni... Halkların kardeşliğine inananlar kardeş halkın kavgasında ve çığlığındaydılar. Onlar özgürlüğün kutsallığına, kurtuluşun hakikatine, anlamın kudretine inananlardı. Gök kubbe altında kaygılanmadan, korkmadan ve telaşa kapılmadan özgür bir yaşamı yaratmak isteyenlerdi. Bunun için buradaydılar, yanımızda, kavgamızda ve dostluğumuzdaydılar.

Seyid, kavganın sadece Kürtlere kalmış bir şey olmadığını, bu kavganın tüm insanlık adına verildiğini gördüğünde ya da anladığında içinin büyüdüğünü hissedebiliyordu. Bu yüzden herhangi bir savaşçının elini sıktığında her iki eliyle tokalaşırdı. "Merhaba min qurban" derdi hep. Öyle içten, öyle derin, öyle güzeldi merhabası, selamı ve sarılması.

Savaşın yarattığı yoğunluk içerisinde defalarca kez yaralanan Seyid, yarasına ve acısına aldırış etmeden kavgasını büyütme devam ediyordu. Seni tedavi edelim, bak durumun hiç iyi değil. Bu şekilde fazla ayakta duramazsın Seyid dediğimizde, hayır heval, iyiyim ben, öyle ağır bir durumda değilim, hâlâ ayakta yım. Ne zaman ki yere düşsem o zaman benimle ilgilenirsiniz di-yordu. Belki o an yeteri kadar ilaçlarımızın olmadığını anlamıştı ya da yarası ağır olanlar için kaldırdığımız ilaçları kullanmak istemiyordu belki de. Şunu da belirtmeme izin verin, savaşın o yoğunluğu içerisinde bir kez olsun bile Seyid ile oturup birlikte bir

ay içmiş, bir yemek yemiş değildim. Savaşın yoğunluğu buna fırsat vermiyordu. Sürekli savaş, hareket ve direniş halindeydik.

Seyid, savaştan anladığı kadarıyla onun üstesinden nasıl gelebileceğini kendi yol ve yöntemlerini kullanarak ötelere karşı savaşıyordu. Kullandığı füze silahıyla birkaç tankı da imha etmeyi başarmıştı. Savaştıka, direndikçe savaşın o ağır koşullarına göre şekil aldığını görebiliyordum. İçtenlikle savaşabilen her kimse bu tecrübeyi edinirdi. Bu evrensel bir savaş ilkesidir. Savaşta geçirilen her bir saat bile insanı müthiş eğitirdi. Güçlü, amansız ve iradeli bir savaşçı haline gelen Seyid'in kullandığı füze silahının mermileri tükenmek üzereydi. O bir fzeciydi ve mermilerini sabit bir şekilde tutmak istiyordu. Sadece bir mermisinin kaldığını gören Seyid, yanımıza gelerek "Min qurban füze mermilerim bitmek üzere. Sadece bir tane kalmış. Bana mermi temin edebilir misiniz?" diye sorduğunda, ben de "Heval Seyid, bizim Türk ordusu gibi füze fabrikalarımız yok maalesef. Gördüğün gibi bizler bir ordu da değiliz. Füze silahına ilişkin ne varsa sana teslim ettik. Bu yoğunluk içerisinde fzeye mermi bulacağımızı sanmıyorum," diye cevap vermiştim. Aldığı cevaptan dolayı morali düşen Seyid, "O zaman tek kalan bu mermiyi istediğim zaman kullanacağım ama," dediğinde, ben de "O tek kalmış mermini zor zamanlarda kullanabilirsin, savaştır, mutlaka dar zamanlar çıkacaktır karşımıza," diyerek ona moral vermeye çalışmıştım. Tek kalmış füze mermisini korumanın telaşında olan Seyid, tanklara karşı bisiving ve keleşiyle savaşıyordu artık. Zor zamanların mutlaka yaşanacağı gerçeğini iyi bilerek mevcut imknlarıyla savaşa katılmaya çalışıyordu. Savaş, mevcut yoğunluğuyla devam ederken, Miştenur yamacına yakın olan Kültür Merkezi binasının arkasındaki evlerin birindeydik. O an Seyid de yanımızdaydı. Nasıl olduğunu anlamadan bir anda mermi sesleri kesilmişti. Savaşın o yoğunluğu, o anı anına gelişen şiddeti, durmadan çoğalan hareketliliği bir anda azalmıştı. O sırada Seyid yanımıza gelerek; "Heval, kaç gündür ne yemek yemişsiz ne de bir çay imişsiz. Yemek yapmak için sanırım en uygun zamandayız. Size kendi elimle şöyle harika bir yemek yapmak istiyorum. Kesinlikle yapacağım yemeği tatmalısınız. Genelde güzel yemekler yaparım ben," diye bir öneri geliştirdiğinde bizler de "Seyid Can,

aklınızda hiç yemek yokken bir an yoğunlaşmamızı yemeğe götürdün, zaten yemek yemeyi unutmuştuk ne diye hatırlattın? Madem yemek yapmanın tam zamanını bulmuşsun o halde sıcak bir yemeğe yok demeyiz,” dedik.

Savaşın ağır bir kokusu vardır. Soğuk ve uzak bir tadı. Barut kokusunun keskinliğinde geçerken zaman, kokusuna alıştığımız savaşın o her halini içimize çekmeye alışmışız artık. Kavrulmuş bir soğanın, deminde bir çiçeğin, mevsiminde bir kavunun kokusu savaş dışında kalmıştır artık. Savaş pazarında barut kokusu dışında her koku ölüdür, eksiktir, yarımır ya da boşluk. Kendi düşlerinle bir gülü yaratıp onun kokusundan teselli bulursan o ayrı. Düş kurmanın yeteneğine ulaşan her kimse bunu başarabilirdi. Düşünde bir gülün kokusunda savaşmak... Olmayan gülün olmayan kokusunda...

Köy ve ova savaşını saymazsam tam kırk gündür barut kokusu dışında aldığımız hiçbir koku yoktu. Yani yemeksiz, susuz ve uykusuz geçen tam kırk günden bahsediyorum. Sürekli hareket, savaş, direniş, mermiler, toz duman, tank sesleri, etrafa saçılan bomba parçaları ve boğaz kuru, gözler yorgun, dudaklar susuz.

Kesintisiz tam kırk gün. Kırk günün ardından sadece yarım saat bir fırsatı değerlendirmek isteyen Seyid’e yok mu diyecektik?

Bu fırsatı yemek yaparak değerlendirmek isteyen Seyid, kaldığımız evin bahçesinden topladığı tahta parçalarıyla ateşi yakmış ve yemek yapmaya başlamıştı bile. Doğrusu hepimiz uzun bir zamandır böyle bir ortamı bekliyorduk. Mesele bir yemek yeme olayı değildi. Bir ateş etrafında toplanmış halde arkadaşlarla birlikte sohbet etmenin özlemindeydik hepimiz. Dostluk ve yoldaşlık her koşul altında yaşanabilir bir durumdu. Birbirlerini anlayan, birbirlerine değer veren, birbirlerinin kavgasında olan yoldaşlarla her sohbet, her yerde güzeldir, anlamlıdır. Duvar kenarına oturmuş olan bizler, gelişen savaş sürecini değerlendirirken Seyid’in “Min qurban, yemek hazır buyurun sofraya,” demesi üzerine bizler de Seyid’in kendi elleriyle hazırladığı yemeği tatmak için sofraya yerleşmiştik. Yanan ateşin üzerinde çay için hazırlanan su da kaynamak üzereydi.

Yemekten sonra odun ateşinde demlenmiş bir çayı yudumlamanın tadı da bir başka oluyordu. Büyük bir emekle hazırlanan yemeği büyük bir keyifle yemeye daha başlamadan az ötede sesi duyulan bir tankın hareketliliği başlamıştı. Tank sesiyle birlikte mermi ve top sesleri de her taraftan duyulmuştu. O sırada evlerin arasından koşup gelen Diloan Xirbisanî seslenerek; “Heval! Seyid arkadaşın acilen gelmesi gerekiyor, ağır bir tank hızlı bir şekilde bu tarafa doğru hareket etmekte,” demesiyle birlikte Seyid birden ayağa fırlayarak silahlarını kuşanmaya başlamıştı. Yankılanan tank ve mermi sesleri arasından “Heval, eğer dara düşersen bu son füze mermisini kullanabilir miyim?” diye sordu. Bizler de “Olur heval Seyid. Fırsatını bulduğunda ve o tankı imha etme imkânını da yakaladığında o son füze mermisini kullanabilirsin. İnisiyatif senindir,” diye cevap vermiştik. Bunları duyduktan sonra Seyid’in yüzündeki gülümseme iyice derileşmiş ve yüzünde tatlı bir görüntü oluşmuştu. “Tamam, min qurban, siz merak etmeyin, ben o mermiyi boşa harcamayacağım, o tankı imha ettikten sonra gelip yemeğimi yiyeceğim,” dedikten sonra hızlı adımlarla tankın hareket ettiği so-kağa doğru koşmuştu.

Şehrin her yerine dağılan bir savaşın kıyısında yakaladığımız ufak bir fırsatı değerlendirmek isterken, harekete geçen savaş seslerinin soframıza kadar uğramış olmasına şaşırmamıştık doğrusu. Hazır halde bekletilen soframızdan etrafa yayılan yemek kokusu o an yenmişti barut kokusunu. İlk defa barut tadında olmayan bir kokunun savaşta galip geldiğine şahit olmuş-tuk. Seyid’in yaptığı yemek, savaşın yarattığı kokuyu yenmişti. Kokular savaşında bizler, yemek kokusunun galip geldiğine sevinmişken o an odun ateşinde kaynamakta olan çaydanlığın kapağında tüten buharın görüntüsü beni uzun bir yolculuğa çıkartmıştı. Böyle hallere ne zaman denk gelse gözlerim o an yeşilliklerin, kuş seslerinin ve derelerin aktığı bir yeri düşler olurum. Beni sarıp sarmalayan o dağ ve yayla havasının serinliğini tüm gücümle içime çektiğim bir zamanda buluyorum kendimi, tüt-tükçe çaydanlığın buharı... Dağlı bir zamana ait olan tüm güzel-liklerin içinde, başı ve sonu olmayan bir patikanın ortasında at-

tığım adımlarımın huzurunu hissediyordum. Odun ateşinde kaynamakta olan çaydanlığın tüten buhar görüntüsü bir düş sine-masıydı benim için, baktıkça dağlı zamanları hatırlatan...

Derin bir dalmanın içinde kendimi kaybetmeden uyanmak istedim eski zamanların huzurundan. Şimdiki zamanın savaşın-daydık çünkü. Dışarıda tank sesleri, havada mermi vızıltısı ve yerde hazır halde bekletilen bir sofrada bizler, Seyid'i bekliyor-duk. Az bir zaman sonra evin köşesinden telaşlı bir şekilde biz-lere doğru koşmakta olan Dilovan'ı görünce hepimiz birden ayağa kalkmıştık. Omuzunda Seyid'in rexti, bir elinde Seyid'in si-lahı, diğer elinde Seyid'in kefiyesi. Hüznün elli tonuna bürünmüş Dilovan'a o an soracağımız soruların ne kadarına cevap verece-ğini hesap etmeden, olanları anlamak için zor da olsa birkaç soru sorabilmiştik.

"Dilovan ne oldu?"

Kurumuştı boğazı, kelimeler sanki susma grevindeydi. Harfler isyanda veya gurbetteydi sanki o an. Sanki o an tüm cüm-leler birden yok olmuştu.

"Seyid. Tank Seyid'i vurdu!"

Zorlukla yutkunmaya çalışarak derinden hissettiği acıyı o an kontrol etmeye çalışsa da yüzünün derinliğinden yansıyan o acının görüntüsü, apaçık ortadaydı. Dilovan'ın ellerindeydi acı, yüzünde, kalbinde, parmak uçlarındaydı. Acı Dilovan'ın dilin-deydi. Bir kez daha Seyid'in nerede olduğunu sorduğumuzda aynı şeyleri tekrar etmişti.

"Seyid... Tank Seyid'i vurdu!"

Elinde sımsıkı tuttuğu Seyid'in o kanlı kefiyesini görünce kötü bir şeylerin yaşandığını anlamıştık zaten. Seyid yaralanmış ve yarası da mutlaka hafif olmalıydı. Düşündüğümüz şey buydu sadece. Ötesini düşünmenin halinde değildik. Hem savaştı, yo-ğundu, derindi! Olabilirdi hani, yaralanmak normaldi böyle bir savaşın içinde. Günde yüzlerce savaşımız yaralanıyordu hem.

Bir tank mermisinin düştüğü yerden etrafa saçılan bir par-çasından yaralanmış olmalıydı Seyid. Bu düşünceyle bir yandan Dilovan'ı sakinleştirmeye çalışıyorduk diğer yandan da Seyid'in "geldim min qurban! Tankı da imha ettim, şimdi yemeğimi yiye-bilirim" diyeceği anı bekliyorduk. Barut kokusunu yenen o ye-

mek kokusu sarmışken etrafa, birlikte sofraya oturacak ve birlikte yemeğimizi yiyecektik. Düşlediğimiz halleri yaşamamanın umundayken Diloan'ın ağzından çıkan bir cümleyle barut kokusu bir kez daha galip gelmişti.

“Seyid şehit düştü!”

Çarmıhtaki İsa'nın acısıydı o an yaşadığımız. Bir cam kırığı yarası, yüzyıllık bir öfke sancısı biraz da. O an ruhumuzu ve gözlerimizi teslim almış bir sessizliğin içinde, kilitlenmiş bir bedenin o sus pus olmuş hallerini yaşıyorduk. Bulutları, yağmurları ve şimşekleri kusan bir gökyüzünün altında, öylece, hiçbir şey yapmadan, kelamsız ve sessizce Seyid'in sofrasında Seyid'i, onun gülümseyen gözlerini, onun naif duruşunu, onun “min qurban” deyişini düşünüyorduk.

Etrafıma baktım, her şey sanki sabit duruyordu, hayat sabit, bulutlar sabit, nefesler sabit... Hareket halinde olan bir tek Seyid'in halleriydi sanki. Gördüklerimi ve hissettiklerimi kontrol altına almak istedim. Zamanı kontrol altına almak istedim. Diloan'dan duyduğum o son cümlemin yüklemine durdurmak istedim. Hareketsizliği, eylemsizliği, sessizliği durdurmak istedim. Ama o kalabalık, o keskin, o kanatıcı, o boğucu, o gri, o uzak, o tuhaf sessizlik her tarafını sarmıştı ruhumun. Doğrulamaya çalıştım donakaldığım yerden, bağırarak, çağırarak en azından bir şeyler söylemek istedim. Donmuş hallerimi kırmak için tüm gücümle kendimi sıktıysam da o anın zorluğunu bir türlü yenemedim. Doğrulamadım, hareket edemedim, konuşamadım.

Seyid'in olmadığı bir nefesi kimse solumak istemedi o an. Seyid'in dokunamadığı hiçbir görüntüye kimse ilişmek istemedi o an. Seyid'in bakamadığı hiçbir zaman geçidine kimse tanık olmak istemedi o an. Duyulan, hissedilen sadece kör ve derin bir sessizlikti o an. Her şey sessizdi. Yer, gök, savaş ve barut, sessizdi.

Duvara yaslanmış bir şekilde sessizliğin içinde Seyid'i düşünmenin deminde olan arkadaşların yüzlerine baktım sonra. Öfke, sadece öfke görünüyordu her birinin yüzünde. Ben gördüm o öfkeyi! O öfkenin ne anlama geldiğini de öfkenin hedefinde kimlerin olduğunu da biliyordum.

Öfkemiz vardı bizim, öfkeliydik hepimiz. Mavi bir gök kubbe altında birlikte bir yaşamı yaşayacağımız o güzel canları

ellerimizin arasından almaya çalışan o düşmana öfkemiz vardı bizim, öfkeliydik hepimiz. Uzun bir patika kenarında, şirin bir pınardan birlikte su içip devrim yolunda birlikte adım atacağımız yoldaşlarımızı kalbimizden çalmaya yeltenen o düşmana öfkemiz vardı bizim, öfkeliydik hepimiz. Sağanak bir yağmur tadında, o güzel ülkemin dağlarında sonsuz bir özgürlükle birlikte hayat kuracağımız arkadaşlarımızı hikâyelerimizden koparmaya çalışan düşmana öfkemiz vardı bizim, öfkeliydik hepimiz.

Ve derinden hissettiğimiz o öfkeyi bir intikam eylemine çevirmek için hiçbirimiz hiçbir şey demeden ve yemeğe de dokunmadan öylece kalkmıştık sofradan. Odun ateşinde kaynamakta olan çayı da içmedi hiçbirimiz. Hem ateşi de söndürmüştük. Ve savaşın, tankın ve topun ve mermilerin sesi eskisi gibi yoğun ve yakın, kulağımızda, adımlarımızda tekrar şiddetlenmişti. Seyid de verdiği sözü tutmuştu. O tankı imha etmişti. İmha ettiği tankın yanında bir tank daha varmış. Seyid yerini değiştirmeyince tank da Seyid'i hedef almıştı. Uzun ve sonsuz varlığıyla siper olmuştu Seyid, maviye, özgürlüğe ve aydınlığa. Siper olmuştu Seyid, umuda, huzura ve zafere.

Savaş tüttürürken şarkısını,
Bir yemek kokusunda aramak Seyid'i
Bin bir düş masalında rastlamam daha böyle bir yigide
Bir daha nerede tüter odun ateşinde kaynayan bir çaydan-
lığın buharı? Hangi mevsim, hangi şarkı, hangi sofraya anacaksa Seyid'i, misafirim oraya...

Çağırırlarsa giderim ben, vallahi de billahi de!

‘Bilmekle’ Şahadete Ulaşmanın Güzelliği

Heval Seyid’in yokluğunda savaş, o bilinen kudretinin ötesinde bir şiddetle devam ediyordu. Miştenur Tepesi’nin yamacında yer alan Kültür Merkezi’nin etrafında her şeyin birbirine karıştığı bir savaş hali yaşanmaktaydı. O gün tüm kavramlar, tüm taktikler, tüm planlar, tüm adımlar birbirinin içine girmişti adeta. Yaşanan hallere bakıldığında iç içe girmiş bir çarpışmanın ortasında kimin hangi tarafta olduğu, kimin kiminle savaştığı belli olmayan bir durumun içinde, şehri ele geçirmek isteyen çetelere karşı dört elle sarıldığımız mücadeleyi büyötmeye çalışıyorduk.

Çeteler, tüm bildiklerini ortaya koyarak adımlarına hız vermeye çalışıyordu. Bunun için her taraftan ateş ediyordu. Büyö bir kargaşa yaratarak, toz dumandan faydalanmaya çalışıyordu. Amacı şehir merkezine ilerlemektir. Direnişin yoğun olduğu yerlerin ısrarını kırmak, direnenlerin iradesini zayıflatmak ve bununla birlikte kendi inancını şehir merkezinde dalgalandırmak istiyordu. Çetelerin bu uğurda verdiği kayıpların bir önemi yoktu. Azalan sayılarının hesabını da yapmıyordu. Çünkü daha öncesinde her şeyin planlamasını yapmıştı. Yorulanların yerine, yaralıların yerine, geri adım atanların yerine hazırladığı onlarca grupları vardı ve sıkıştığı anlarda bu grupları devreye sokuyordu. Gücünü yenileyen Daiş, direnişin en yoğun yaşandığı yerlere saldırıyordu.

Şehrin stratejik yerlerini adım adım kuşatma altına alan çeteler, bir yandan da mevcut imkânlarını genişleterek vurucu darbelerle en kısa zamanda bizleri etkisiz hale getirmek istiyordu. Köy ve ova savaşında her iki tarafın esas aldığı tarzları aşan bir durumla savaş, olmadığı kadar yoğun ve şiddetli bir şekilde ilerlemekteydi artık. Miştenur Tepesi’nin yamacında çatışmaların yaşandığı yerler mahallelerin sokak aralarıydı zaten. Dolayısıyla mahalle aralarına yayılan savaşın da bir tarzı vardı. Sokak savaşı tarzı ile iç içe savaş tarzının işlendiği bir savaşın içinde mümkün olduğu kadar düşmana ağır darbeler vurarak şehri bir şekilde korumak istiyorduk. Tabi çetelerin de planları

vardı. Onlar da bir şekilde en kısa zamanda hedefledikleri yerlere varıp ele geçirecekleri o stratejik yerleri bir üs olarak kullanmak istiyorlardı. Bunun için nerede yüksek bir bina, bir kule, bir cami minaresi varsa orası çetelerin birinci hedefiydi. Çetelerin buralara ulaşması için amansız bir ısrarı, bizim de çetelerin “buralara ulaşmaması için” verdiğimiz derin bir mücadelemiz vardı. Daiş, topyekûn imkânlarıyla yüklendiği savaşı adımlarımızda kilitlemek isterken, bizler de buna karşı belli bir taktik temelinde Daiş’in mevcut savaş taktiğini boşa çıkartarak şehrin geneline yayılan savaşı kontrol altına almak istiyorduk.

Bu süreçte hızlanan çatışmalar artık sokak aralarından evlere, evlerden de damlara yayılmıştı. Yani iki katlı bir evin alt katında çeteler, üst katında da bizler vardık. Bir evin bir odasında çeteler, aynı evin diğer bir odasında da bizler vardık. Bazen bir evin kapısının arkasında pusu kurmuş halde bekleyen kim olduğunu anlamak için dakikalarca beklediğimiz zamanlarımız olmuştur bizim. Çünkü savaş artık iç içe olmuşluğun en karmakarışık halleriyle bir adım mesafesinde yaşanıyordu. Hal böyle iken safımızda yer alanı kolay bir şekilde seçemiyorduk. İç içe girmiş bir savaşın tek koşulu hızlı ve pratik olmaktır. Bir evin odasında kimlerin olduğunu anlamak için mevcut süre bir ya da iki dakikadır. Çünkü anlıktı o an her şey. Parmaklar tetiğin üzerinde hazır halde bekliyordu. Karşımıza aniden çıkan birine sen çete misin yoksa bizden misin gibisinden sorulara tabi tutarak ve verdiği cevaplarla durumu anlamanın ne zamanı ne de lüksü vardı. İnanın, bazen bir evin kapısında pusu kurmuş halde bekleyen savaşçılarımız evin odasında kendi arkadaşları olduğunu bilmiyorlardı. Sorduğumuzda, evin odasında çeteler var, onlara pusu kuruyoruz diyorlardı. İyi de pusu kurduğunuz evde çeteler yok, onlar bizim arkadaşlarımız dediğimiz zaman, nasıl olur, az önce birileri kafasını çıkartarak bize ateş ediyordu, diyorlardı. Aldığımız cevaplar böyleydi.

Aslında doğrudu. Pusu kurdukları evin bir odasında bizim arkadaşlarımız, diğer odasında da çeteler vardı. İçerdeki arkadaşlarımız pusu kurmuş olanları da çete diye biliyordu. Onlarla iletişim kurduğumuzda, dışarıda bize pusu kuran bir grup çete var, onları etkisiz hale getirmeye çalışacağız diye tekmil ve-

rirken, bu sefer de durumu onlara anlatmanın derdine düşüyorduk. Onlar çete değil sakın ateş etmeyin. Onlar bizim arkadaşlarımız... Onlar pusuyu size değil, sizinle aynı evde fakat diğer odada kalan çetelere kuruyorlar diye onları uyararak yaşamakta olan durumu izah etmeye çalışıyorduk.

Ne gariptir ki, odada kalan arkadaşlarımız da kaldıkları evin diğer bir odasındaki çetelerin varlığından habersizdiler. Kim kime pusu kuruyor, kim kimi etkisiz hale getirmeye çalışıyor belli değildi. Bazen de bir evden başka bir eve geçmek için deldiğimiz duvarlar oluyordu. Evlerin sıralı bir şekilde yan yana inşa edilmiş olmalarından dolayı bir evden başka bir eve geçmek için bir sürü evden geçmek zorundaydık. Delinmiş duvarlardan geçerken karşımıza kimin çıkacağı çoğu zaman belirsizdi. Duvarlarını delerek geçtiğimiz evlerin çoğunda ya çeteler ya da arkadaşlar oluyordu. Saatlerce uğraşarak deldiğimiz o duvarların içinden gelen “birilerini” gördüğümüzde sessiz bir şekilde bekleyerek “o birilerinin” kim olduğunu tespit etmeye çalışırken bu sefer de önümüzdeki evin duvarlarını delmeye “çalışanların” seslerini duyardık. Aramızda kalmış olan o son bir duvarın ötesinde kimlerin olduğunu tespiti ile arkamızda bize doğru gelenlerin tespiti arasında “sağlam kalmaya, kendi savaşçılarımızı belirlemeye ve hedeflediğimiz eve geçmeye” çalışıyorduk.

Belirsiz bir gidişatın arasından ilerleyen adımlarımızın hangi pusuya düşeceğini daha öncesinden tespit etmek oldukça zordu. Düşman bir taneydi ama mermilerin ve barut kokusunun çıkarttığı sesin ve kargaşanın rengi çok daha fazlaydı. Savaşın tarafı belirsizdi. Hangi tarafta kimlerin olduğunu tespit etmenin bir zamanı yoktu. Bir bakışla görmek zordu belirsiz olanı. Göz emin olamıyordu, adımlar ikna olamıyordu. O anın ruh halini kontrol etmenin zamanı da yoktu. Çünkü her sokağın, her evin, her pencerenin başında ateş eden birileri oluyordu. Bazen düşman, bazen de savaşçılarımız... Çoğu zaman elbiseler aynı, sloganlar aynı, konuşmalar aynı... Hem herkes herkesi de tanı mıyordu.

İç içe geçmiş bir halin tam ortasında kalmışlığımızla, safımızda yer alan savaşçılarımızı çetelerden ayıklamaya çalışıyorduk. Çünkü hangi evde kimin olduğu belli olmayan bir durum söz

konusuydu. Çetelerle arkadaşlar artık birbirine karışmış durumdaydı. O an savaş; bazen on, bazen beş, bazen de bir metre mesafede geliyordu. Göğüs göğse verilen bir savaş tarzını da aşan bir durumda hem savaşmanın hem de direnmenin arasında birbirimizi tanımaya çalışıyorduk. Bir evin odasından karşıdaki evin penceresine ateş edenin kim olduğunu anlayana kadar bir sürü zorluklardan geçiyorduk. Mermilerin çıktığı evde hem arkadaşlar hem de çeteler vardı. Kimin kime ateş ettiği belirsiz bir durumda birbirimizi vurmadan çeteleri hedef almaya çalışıyorduk. Üstelik savaşan güçlerimiz de birbirlerini pek tanımıyorlardı. Seferberlik ruhuyla her alandan, her şehirden, her bölgeden çıkıp gelmiş onlarca savaşçımız vardı ve bu savaşçılar da şehrin dört bir tarafına yayılmış durumdaydılar. Onların geldiği süreç de şehir savaşının en yoğun yaşandığı süreçti. Böylesi yoğun ve karmaşık bir süreçte birbirlerini, çeteleri, savaşı ve şehri tanımadan savaşan bir gücün istikrarlı bir direniş sürdürmesi mümkün müdür? Kargaşanın ve iç içe girmiş hallerin arasında bir savaşı yürütebilmenin tüm zorluğunu yaşadığımız bir süreçte, her türlü imkânla saldıran çetelere karşı verdiğimiz direnişten sürekli söz etmenin bir derinliği, bir anlamı ve “mecburiyeti” vardı. Her şeye rağmen yılmadan ayakta kalabilme savaşı veren arkadaşlarımızın o olağanüstü duruşlarını “sıradan bir şey” olarak ele alamayız. Yaşadığımız durum çok derindi çünkü. Amansızca ilerleyen bir şehir savaşının tam da merkezinde olmanın ne demek olduğunu anlamamız açısından bazı şeyleri dile getirmek zorundayım. Bilmek ve anlamak hakkınızdır sizin. Bu yüzden hakkınız olanı en saf haliyle size sunmanın da bir görev olduğunu biliyorum. Bu savaş hepimizin savaşıydı çünkü.

Amansızca ilerleyen bir şehir savaşının tam da merkezinde olmanın ne demek olduğunu anlamamız açısından bazı şeyleri dile getirmek zorundayım derken söz ettiğim durumların aslında duruşumuzu ve savaşımızı yansıttığı gerçeğidir. Şehir savaşının adım adım geliştiği süreçlerdeki duruşumuz nihayetinde direnişimizin kimliğini belirlemektedir. Sadece direndik demekle verdiğimiz mücadeleyi ifade etmeye çalışırsak direnişin kendisine büyük bir haksızlık yapmış oluruz. Nitekim direniş, direniş olalı bu kadar anlamlı, bu kadar büyük, bu kadar uzun ve

kutsal olmamıştı. Verdiğimiz direniş hallerini biraz da olsa anlamak için sizi kısa bir süreliğine bu savaşa çekmek istiyorum. Bir savaşı olarak anbean şehir savaşının içinde olma hallerinizi en derinden hissederek bir an bile olsa 'bizi ve savaştaki' anlamlarımızı tüm kalbinizle anlayacağınıza inanıyorum.

Kendinizi, tarihi değerlere bağlılığı gereği, derin bir yaşam bulduğu her kavramın tehlikede olduğunu gören bir savaşı uzaktan seyretmenin gafletinde olmadığını ve böyle bir lüksünün de bulunmadığını anlayan haliyle kendini sınır tellerine vurmuş, Kobanê' ye, savaşa gelmiş bir devrimci olarak görebilirsiniz. Kendinizi, inandığı anlamları büyütebilmenin kavgasında olmuşluğuna en büyük katkıyı bu anlamları yok etmek isteyenlere karşı savaşıarak vermek isteyen bir özgürlük sevdalısı, yaman bir militan olarak kendinizi düşleyebilirsiniz. Savaşın o derin hallerini daha önce hiç yaşamadığınız gerçeğiyle Kobanê sokaklarında yaşanan o amansız savaşın tam ortasında durduğunuz hayal edin. Elinizde daha önce hiç görmediğiniz ve kullanmasını da bilmediğiniz bir silah.

Burnunuzun dibinde sizi yakmakta olan barut kokusunun kıyısında temiz bir havayı solumak isterken daha da keskinleşen o barut kokusunun yaşamın tek kokusu olduğunu anlamış halinizle savaşıyorsunuz, hangi taraftan geldiğini anlamadığınız bir mermi yağmuru altında, savaşıyorsunuz! Sırtınızı dayadığınız bir ev duvarının sağlamlığına bakmadan, mermi yağmurunun dinmesini beklerken, savaşıyorsunuz. Karşısında savaştığınız düşmanın kim olduğunu, neye benzediğini de bilmiyor olmanız eklenince halinize, o an işinizin çok zor olduğunu düşünürsünüz. Şehri, arkadaşlarınızı ve çeteleri henüz tanımadan, savaşıyorsunuz! Aç kaldığınızda kimden ekmek isteyeceğinizi, susadığınızda suyu nereden ve kimlerden temin edeceğinizi, yaralandığınızda kime koşacağınızı, düştüğünüzde kime sarılacağınızı bilmeden, savaşıyorsunuz! Kaldığınız evin yan odasında size seslenenlerin kim olduklarını, karşıdaki evin penceresinden yardım bekleyen kimin tarafında yer aldığını bilmeden, savaşıyorsunuz! Savaşçıysanız komutanınızı; komutansanız savaşımlarınızı tanımadan, savaşıyorsunuz! Size uzaktan "Heval!" diye seslenenlerin kim olduğunu anlamadan, savaşıyorsunuz! Arkadaşlar da "He-

val!" diyor, kandırmak için çeteler de "Heval!" diyor! Aynı kelimede ayrı sesleri tespit ederek "doğru sese" koşmak için kendinize verdiğiniz zamanı yerinde ve anlamında doğru hesaplama-
dan, savaşıyorsunuz! Cephaneniz bittiğinde, yaranız derinleştiğinde, gücünüz eksildiğinde hangi tarafa, hangi yüreğe, hangi eve sığınacağınızı bilmeden, savaşıyorsunuz! Ama inanarak ama derinden ama ısrarla ama militanca, savaşıyorsunuz! Bunu kendiniz için, halkınız için, anlamlarınız için yaptığınızı düşündüğünüzde her şeyin netleştiğini anlarsınız. İyi ki buradayım, belirsizliklerin en belirgin halindeyim, iyi ki savaştayım, kendimdeyim, tarihimdeyim dersiniz. Çünkü yaşamınızı anlamlı kılan değerleri korumak için verdiğiniz bu savaşta, emeğinizi ve alın terinizi talancılardan hırsızlığında bir başına bırakmamak adına canla başla ayakta durmanızın sonsuz bir eylem olduğunu anlamışsınızdır o an.

Rêber de anlamıştı, yaşarken hallerinizi. O da devrimciydi, komutandı, yaman bir savaşçıydı. Kürdistan'ın özgür dağlarından Kobanê şehir savaşında anlam için kavga verenlerin imdadına koşmuştu. Kırmızı mekap ayakkabısıyla siyah barbarlık giymiş olanlara karşı savaşmak için aşmıştı dağları, sınırları. Ne yamandır ki Rêber geldiğinde savaş en yoğun, en çığırktan, en acımasız halini yaşıyordu. Miştenur Tepesi'nin yamaçlarında her türlü şiddetle ilerleyen bir savaşın tam da ortasında bulmuştu kendisini. Onun yaşadığı zorluklar herkesin yaşadığıyla aynıydı. Henüz tanımadığı bir şehrin her tarafına yayılan bir savaşın en şiddetli anına denk gelmenin şanssızlığı Rêber için gerçekten bir talihsizlikti. Her ne kadar profesyonel bir savaşçı olsa da şehre ve şehir savaşına henüz hâkim değildi. Şehrin tamamını gezmeden, sokaklarından geçmeden, şehrin kaç cepheden oluştuğunu bilmeden, üstelik savaşçıları da tanımadan savaşabilmenin zorluğu o an Rêber'i derinden sarmıştı. Aslında bu zorluğu yaşayan sadece Rêber değildi. Şehir savaşının tecrübesini daha önce yaşamamış olanların birden amansız gelişen savaş hallerinin içine girmiş olmaları büyük bir risk oluşturunuyordu. Bunun cesaretle ya da tecrübesizlikle bir alakası yoktu. Şehir savaşı hâkimiyet ister tarz ister yöntem ister. Bunun yanında düşmanını iyi tanımadan, onun savaş tarzını anlamadan, ona karşı savaşabilme-

nin zorluğundan söz ediyorum. Sorun sadece şehir savaşını bilmek değildi. Sonuçta bir düşmanla çatışıyorsun. Onun savaş mantığını iyi çözmeden verilecek direnişin de herhangi bir etkisi olamazdı. Daiş'in onlarca savaş tarzı vardı. Köy ve ova savaşlarında esas aldığı tarz ile şehir savaşında uyguladığı tarz birbirine benzemiyordu. Daiş'in şehir savaşına soktuğu çetelerin hepsi de profesyonel savaşçılardı. Çekirdek kadroların birleşmesinden oluşan taburları bu savaşa sokmuştu. Dolayısıyla bu tarza sahip olan düşmana karşı etkili darbeler vurmanın koşulu hem şehri hem de düşmanı iyi tanımaktı. Bu gerçeğe kavuşmadan sağlam kalmanın yahut direnişi derinleştirmenin bir zorluğu da olacaktı nihayetinde. Bu zorluğun üstesinden gelmeye çalışan Rêber de komutanlığını yaptığı cepheyi yeterince tanımadan, mevcut durumu kontrol altına almanın çok zor olacağını biliyordu. Savaşın en yoğun yaşandığı bir cepheyi yönetmenin zorluğunu üstlenen Rêber, gelişen savaş belli bir sistem içerisinde kontrol altına almak istiyordu. Bunun için cepheyi boydan boya gezmesi ve evlerde direnen savaşçıları ziyaret etmesi gerekiyordu. Hâkimiyetin kurulmadığı bir cephede komutanlık yapmanın da bir faydasının olmayacağını bilen bir duruşu vardı Rêber'in. O bir komutandı ve bu cephede komutanlık yapmanın sorumluluğunu da gayet iyi biliyordu.

Savaşın ağır kokusu altında daha önce hiç görmediği bir şehrin karmakarışık sokaklarında, kendi yüzüne benzer yoldaş yüzleri aramak için adımlarını attığında, şehir bir dolambaç gibi önüne serpilmişti. Birbirine benzeyen evlerin ve iç içe geçmiş sokakların arasında kendi yoldaşlarını arıyordu. Onun gibi herkes yeniydi bu savaşta. Herkes herkesin yüzünde, herkes herkesin kıyısında o an. Bir evin içinde savaşanların sadece attığı sloganlardan tanınıyor olması onun için bir kâbustu. İç içe geçmiş bir savaşın merkezinde doğru sesi tespit etmek onun için bir işkence gibiydi. Hangi tarafa baksa toz duman, hangi eve yönelse paramparça.

Kulağının dibindeki mermi vızıltılarının o hiç bozulmayan dalgası, bir adım ötesine düşen havan toplarının etrafa saçtığı parçaların keskinliği, yerdeki yaralıların iniltileri, yardım isteyenlerin haykırıışları, teslim olan çetelerin yalvarışları ve tüm bunların etrafında gelişen savaşın o derinliği içinde Rêber, kendi

yoldaşlarını arıyordu. Tıpkı içinde olduğunuz haller gibi. Derin bir savaşın, karışık bir şehrin, belirsiz seslerin kıyısında doğru olanı bulmanın telaşında bir komutan. Bir savaşçı, bir dost, bir yoldaş.

Adım attığı evler kimliksiz, girdiği sokaklar uzak, kulağındaki sesler yabancıydı ona. Yüreğindeki davanın tüm içtenliğine inandığı halini korumanın kavgasında olan bu yiğit komutan, sorumluluğunu üstlendiği cephenin sokaklarında ilerlerken bir evin içinde çarpışanların seslerini duyunca hızlı bir şekilde oraya doğru hareket etmeye çalışır. Adımlarına düşen mermilerin çıkardığı toz dumanı düşünmeden sağlam bir şekilde oraya varmanın telaşındaydı o. Terlemişti, boğazında kalan ıslaklıkla susuzluğunu gidermeye çalışıyordu. Orada, o evde direnen savaşçıların hallerini düşündükçe dolup taşan öfkesini bir an önce kusmak istiyordu. Direnen arkadaşlarının sloganları duyuluyordu uzaktan. Uzaktan kendi yüzüne benzer yüzlerin direniş sesleri yankılanıyordu. Duymuştu Rêber o sesleri, o sloganları, o türküleri. Onun cephesinde cenk vardı. Zılgıtların özgürce atıldığı bir cephenin komutanlığını yapmaktan gurur duymuştu o an. Direnin yoldaşlarım direnin! Atmadan bir adım geriye, üstüne üstüne gidin barbarlığın, çirkinliğin. Ben de buradayım, sizin aranızda, sizin sloganlarınızda, sizin direnişinizdeyim, der gibi bir duruşla, hızlıca o eve doğru koşmaya başladı. Evin kapısından hızlı bir şekilde içeriye girdiğinde ona hiç benzemeyen yüzlerle karşılaşır bir anda. İki katlı bir evin farklı odalarında bir çatışmanın içine düşmüştü. Girmiş olduğu odada çetelerin olduğunu bilmiyordu. İmdadına koştuğu arkadaşların o odada olmadığını bilmiyordu. Şehrin karışıklığını, sokakların tuhaflığını ve birbirine benzeyen hallerin şaşkınlığını bilmiyordu. Ama anlam tadında kendi tarihinin kazanımlarını sonsuza dek korumanın bir görev olduğunu biliyordu. Çarpışmadan, direnmeden, savaşmadan özgürlüğü kucaklamanın mümkün olmadığını, adım atmadan savaşın her türlüsüne, gerçek anlamda davaya inanmadan zaferin hiçbir zaman gelmeyeceğini biliyordu. İnsanca yaşamının verdiği emekle, bir umut tanesine ulaşmanın zorluğunu biliyordu. Bir düş kırıntısından özgür bir hayat kurmanın acısını biliyordu. Yürek yanmadan, sızlanmadan parmak uçları, kana-

madan diz, ağlamadan göz, vurulmadan beden, düşlenen o gökyüzü altında nefes almanın imkânsızlığını biliyordu. Bilmek, harekete geçirir yüreği, ruhu ve bedeni. Bilmek, savaştırır iradeyi. Bilmek, direnişi kaçınılmaz kılardı çünkü. Siz biliyorsunuz, bizler biliyoruz ve Rêber de biliyordu. Bilmenin gayesindeki adımlarla o evin içine girdiğinde, hiçbir şeyi bilmeyenler tarafından vurulmuştu Rêber.

“Bilmekle” şahadete ulaşmanın güzelliğinde bir Rêber ile “bilmenin” gayesinde olduğumuz sürece hiçbir şeyi “bilmeyenlerin” karşısında hep Rêber gibi savaşacağız. Bunu hepimiz “biliyoruz.”

Ruken'in Kelebekleri

Düşü özgürlük olan hiçbir kadın, içinde büyüttüğü umudu kolay bir şekilde terk etmeyi de bin bir emekle yeşerttiği bir anlamdan sürgün edilmeyi de istemez. Mavi anlamlarla süslediği bahçesinde özgürce kanatlanmış kelebeğine bir zarar gelmesini hiç ama hiç istemez. Hem buna izin de vermez. Tamamıyla emekle yoğrulmuş bir dünyası vardır devrimci kadının. Orada gökyüzü ve yeryüzü, bulutlar ve toprak birbiriyle omuz omuzadır, yan yana, kardeşçe, yoldaşçadır. Savaşan kadının ellerinde hayat bulan tüm anlamların sonsuz bir kutsallığı vardır. Uzun düşlü zamanların kıyısında suladığı baharların mutluluğu bundandır. Eylül huzur, Mayıs derin, Mart devrimcidir. Dünyanın tüm dertleri gelip konsa da bu mevsimlerine, mutludur hep sabahı, gecesi ve ayazı. Umutsuzluğun olmadığı bir dünyanın kurucusudur savaşan kadın. Toprağında kırılmak, solmak, incinmek yoktur. Emekten vazgeçmek, direnişten pes etmek, kaygıya kapılmak, telaşa kucak açmak yoktur, haramdır, yanlıştır. Savaşan kadında yaşam sonsuz bir umut, bitmeyen bir düş, ucu bucağı olmayan bir özgürlüktür. Doğanın sunduğu her nimeti parmak uçlarında anlaştıran bir istekle dünü, bugünü ve yarını apaydın kılmanın kavgasındadır hep. Yani geleceğin inşası... Bu geleceği inşa ederken, yıkmak için yeltenen kirli elleri kırmanın kavgasını da verecektir muhakkak. Emek hırsızlarına karşı savaşmanın bir mecburiyeti vardır. Bu mecburiyeti en yaşayan haliyle pratiğe koymak da eylemin güzelliğini ifade edecektir.

Kobanê'de çalınmak istenen bir emek, bir hayat, bir anlam, bir gelecek vardı. Bunları korumak isteyen bir savaşan kadın gerçeği de vardı. Daiş'in dayattığı renksizliği kabul etmeme iradesinde olan bu savaşan kadının eylemselliği, savaşın ana görüntüsüydü nitekim. Kobanê'de savaş, direnen özgür kadının şahsında anlaşıyordu. Fedaileşme ve tanrıçalaşma verilen savaşın emeğinden yaratılıyordu. Tırnaklarından savaşı büyüterek santim santim ve hiç ardına bakmadan kaygısızca, ileriye daha ileriye dikilen gözlerinde büyüyordu var olmanın mücadelesi. Her sokağın başında, her evin damında, her cephenin içinde di-

renen, savaşan bir kadın kimliği vardı. Savaşan kadının gölgesinden bile korkan bir Daiş vardı savaş meydanında. Büründüğü barbarlığıyla şehrin sokaklarında, evlerde, evlerin damlarında savaşan bir kadın gördüklerinde hayatlarının şokunu yaşıyorlardı. Çünkü şehrin her tarafında savaşan, çarpışan, direnen kadınların zılgıtlarında çetelerin anlamadığı bir kudret vardı. Bu kudret karşısında barbarlığını oynatan Daiş, devrimle çoğalan kadın karşısında çaresiz ve zavallıydı.

Verilen direniş karşısında çaresizliğin ve başarısızlığın merkezine düşmüş çeteler, bu durumdan kurtulmak için şehrin yüksek binalarına, su kulelerine ve cami minarelerine yerleşerek yapacağı saldırılarla bu durumdan kurtulmak istiyordu. Fedailleşen ruh karşısında şaşkına uğramışlığını her ne kadar saklamaya çalışmış olsa da merkezine düştüğü o çaresizlik tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Direnişimiz karşısında zorlanan hallerini gördükçe barbarlığını daha fazla oynatıyordu. Vahşeti kilolarca artırarak, devrimci savaşçılar karşısında kudretini ispatlamaya çalışıyordu. Tekniğe olan inancı, tanrılarına olan inançtan daha fazlaydı. Zira Kobanê şehir savaşında çetelerin tek sığındığı şey tekniğin gücüydü. Tankın kudretine, topun hükmüne, büyük araçların motoruna inanan bir zihniyetin savaş bilinci bu kadar rezilceydi işte. Üstelik bunlar yetmeyince her türlü donanıma sahip bilgi alma-dinleme gibi aletleri de devreye sokuyorlardı.

Ne yapsalar da Ruken'in karşısında zorlanıyorlardı. O bir profesyonel suikastçıydı. Silahına olan aşkı, içine olan bağlılığı derindi, ciddiye ve sonsuzdu. Kendi şahsında büyüttüğü özgür kadın kimliğini barbarlığa karşı korumanın ve bu kimliği en onurlu anlamlarla yaşatmanın savaşındaydı. Şehir savaşının yoğunluğunun hiç azalmadığı süreçlerde tek başına çetelere karşı mücadele ediyordu. Silahını yanına alır ve saatlerce pusuda beklerdi. Savaşın o boğucu sıcağına, toz dumanın yoğunluğuna, susuzluğa, açlığa, uykusuzluğa aldıriş etmeden ama en dirençli haaliyle şehri talan etmek isteyenlere karşı görevde ve savaştaydı.

Nitekim şehir savaşı dağınık, düzensiz ve karmakarışıktı. Bu haller içerisinde bir savaşçı mutlaka pratiğinde düzeni ve disiplini inşa etmek durumundaydı. Ruken'in pratiğinde disiplin ve düzen olağanüstü önemdeydi. Amansız bir savaşın içinde olduğunun farkındaydı. Savaş yoğundu, derindi. Böyle amansız

ilerleyen bir savaşta disiplin ve düzenden uzak bir pratiğin kötü sonuçlar yaratacağını çok iyi biliyordu. Disiplin ve düzene gelemeyen bir savaş tarzının şehir savaşı gibi yoğun ve şiddetli bir durum karşısında zafer elde etmesi mümkün değildi. Bu gerçeği çok bilen Ruken, bu disiplinli duruşuyla çetelere ağır darbeler vuruyordu. şehrin merkezine bu cepheden ilerlemek isteyen çetelere karşı suikast eylemlerinde bulunan Ruken, günde en az on çeteyi etkisiz hale getiriyordu. Gün boyunca savaşın yoğun yaşandığı cephede bazen bir evin damında bazen de bir odanın penceresinde suikast eylemlerini gerçekleştiriyordu. Parmak uçları hiç titremezdi bastığında tetiğe, terlemezdi alnı. Karşısında gördüğü düşmanın tarihini ve kanını iyi biliyordu çünkü. Kendi topraklarını ve anlamlarını korumanın davasında olduğunu bilerek ve bunları talan etmeye gelenlerin aslında hiçbirinin yaşamaması gerektiğini de düşünerek attığı her mermi hedefini buluyordu. Çetelerin ve inandıkları zihniyetin dünyaya bir yararının olmadığını, olamayacağı biliyordu. İnsanlık adına hayata koyacakları hiçbir anlamlarının olmadığını, talan, nefret ve vahşetten başka tutunacakları hiçbir dalın olmadığını da biliyordu. Kendi özgürlüğünü, değerlerini, emeklerini korumanın derdinde ve kavgasında olanlara karşı gelmiş bir zihniyetin, bu topraklara ekeceği sadece ölüm olduğunu bir tek Ruken değil, onunla birlikte yaşam kavgasını veren tüm savaşçılarımız biliyordu. Güzel düşlerle büyütölmüş bir yaşamı tümnden yok etmeye gelmiş olanların dayattığı kâbuslara karşı direnen bizler, barbarlığın bu gerçeğini biliyorduk. Korkmadığımız bundandır, kolay bir şekilde yere düşmediğimiz, basit bir şekilde ölmediğimiz bundandır.

Bir yaşamı kurmak öyle basit bir şey değildi. İçinde özgürlüğün, mutluluğun, huzurun, kardeşliğin, tüm ahlaki değerlerin ve sayısız anlamların olduğu bir yaşamı inşa etmek öyle kolay değil! Sayısız acılardan, zulömlerden, kâbuslardan, katliamlardan geçerek, kurmuş olduğumuz bu yaşamı tümnden yok etmek de öyle kolay olamazdı. Ortada bir emek, bir bedel var. Bu emek ve bedelin karşısında yüreği titremeyen birinin tüm hayatından şüphe ederim. Büyük emek ve bedellere kurulmuş bir yaşamı savunmadan sadece yaşayarak günlerini geçirenin ideolojisinden de kaygı duyarım. İnandığı, sevdalandığı, bağlandığı bir yaşam

uğruna emek ve bedel vermiş olanların kavgasına dokunamadan, hissetmeden en derinden, yaşanılan her gün haramdır. Bin bir ölümlerden geçişimizin bir anlamı varsa o da bu yaşam uğruna ölecek kadar seviyor oluşumuzdur. Hepimizin yüreğinde bu yaşamın kutsallığı yatarken, ona emek vermeden dileğimizce bu yaşamı yaşamamız mümkün değildir. Madem bin bir emekle, derin zorluklarla bir yaşam kurmuşuz o halde bu yaşama olan duruşumuz da ona göre sağlam olmalıdır. “Ben yaşadığım yaşamdan huzur alıyorum ama yaşam tehlikeye girdiğinde buna kader der geçerim” diyemeyiz. “Hayatım boyunca düşlediğim bir yaşamı artık özgürce yaşayabiliyorum fakat bu yaşamı tümünden yok etmeye gelenlere karşı direnecek bir gücü kendimde bulamıyorum” da diyemeyiz. “Acının ve kötülüğün hiç yaşanmadığı, kadının yaşam olduğu, buğdayın en büyük nimet, umudun en büyük huzur olduğu bir yaşam kurulsun istiyorum ama bedel verilmeden olsun, acılar çekilmeden, yanmadan, tükenmeden olsun” demek mümkün müdür? Böyle bir yaşamın kurulması gerçekten mümkün olabilir mi? Madem düşlenen bir yaşam kurulmuş o halde hepimiz üstümüze düşen görevi ve sorumluluğu yerine getirelim. Kurulan yaşamı, inşa edilen umutları, gerçekleştirilen düşleri hep birlikte emek vererek büyütelim ve daha da anlamlaştıralım.

En şiddetli, en yoğun haliyle gelişen bir savaşta haftalarca aç, susuz ve uykusuz bir şekilde sürekli savaşıyor olmanın altında yatan gerçeğin bu yaşama olan bağlılık değil midir? İnanaarak, anlayarak ve derinden bağlanarak kurulan bir yaşamı savunmanın bedeli neyse onu vermeye çalışan bir Ruken vardı savaşta. Dilindeki zılgıtlar eşliğinde büyüyen bir direniş yaşanırken kentin sokaklarında, Ruken’in ses tellerinden, onun parmak uçlarından titreyen bir Daiş gerçeği vardı. Kadının zılgıtlarında büyüyen bir direnişi susturmaya kimin gücü yetebilirdi? Direniş ve zafer kadının elleriyle geliyor gerçeğini bilen Daiş, nerede savaşıyor bir kadın savaşçı varsa tekniğini, toplarını, tanklarını, askerlerini oraya yığardı. Özgür kadın savaşının kudretinden bu kadar korkan bir düşmanın o an yapamayacağı vahşet yoktu. Çünkü barbarlık tükenmekten korkardı. Tükenmek istemeyen bir barbarlık da tükendiğini bildiği anda her şeyini devreye koyardı. Miştenur silsilesinde devam eden bir savaşta takılıp kalan

çeteler, Ruken'in amansız direnişinden dolayı ilerlemekte zorlanıyordu. Profesyonel bir suikastçı olan Ruken, çeteleri o bölgede kıstırmıştı. Günlerce hareket edemeyen çeteler, kaldıkları evlerden çıkmak için her yolu denemiş olsalar da sonuç hep aynıydı. Şehir savaşının yoğunluğu altında çetelerin kullandıkları her türlü imkânlar sayesinde sığındıkları evlerden çıkmayı başaran çeteler, onlara kâbus yaşatan Ruken'in kaldığı alana yığıldıkları teknikle saldırmaya başladılar. Ruken, inandığı yaşamın parmak uçlarını hiçbir zaman bırakmamıştı. Son anına kadar inandığı, sevdalandığı, bağlandığı o kutsal yaşamın bir savunucusu olarak hep savaştı hep direndi. Onun direnişinden, savaşından, duruşundan sayısız anlamların kutsallaştığı gerçeğinin hiçbir zaman unutulmayacağını tüm savaşçılar bilmişti, vurulduğunda. Kendi düşleriyle yeşerttiği bahçesinde kanatlan her bir kelebeğin bundan sonra hep özgürce uçabileceğini tüm savaşçılar bilmişti, düştüğünde. Kendi elleriyle, kendi emekleriyle kurduğu o mavi yaşamın hiçbir zaman yok olmayacağını tüm savaşçılar bilmişti, şehit düştüğünde.

Karışık Hallerin Zorluğunda Direnmek

Karmakarışık hallerin tam da merkezinde kalmışlığımızla, tüm yoğunluğuyla devam eden bir savaşı yürütmeye çalışıyorduk. Şehrin dört bir tarafından yayılan toz dumanın içinde sağlam kalarak verdiğimiz direnişi yükseltmek için adım attığımız her ev enkaz, her sokak toz dumandı. Savaşın artık tümünden ağırlaştığını, barut sıcaklığının artık bedeni yorduğunu, toz dumanın artık nefesi kestiğini hissedebiliyorduk. O an her türlü imkânlarıyla saldıran çetelerin karşısında savaşıyor biz değil de bir başka güç olsaydı kesinlikle birkaç gün içerisinde yerle bir olacaktı. Savaş deyince öyle her iki tarafın belli imkânlar dâhilinde yüzeysel bir çarpışmadan söz etmiyorum. Sadece bir tarafın tüm imkânlarla sahip olduğu, diğer tarafın sadece fedai bir ruhla ayakta kaldığı bir savaşın kendisinden bahsediyorum. Kendi iradesini amansız bir silah gibi kullananlarla her türlü ölümcül silahlı kullananların “halleri” birbirine benzemez hiçbir zaman. Hiçbir anlam ifade etmeyen kara bir zihniyetin dayattığı yaşam ile her türlü anlamın kutsallaştığı bir yaşamı kurmak isteyenlerin “yüreklere” birbirine benzemez. Şehir savaşı boyunca hep aynı anlamla savaşıyor ile başkasının verdiği, başkasının uzattığı, başkasının dayattığı bir anlamla savaşıyorların “duruşları” da birbirine benzemez. İki ruhu, iki zihniyeti, iki yaşamı birbirinden ayıran anlamlar netleştiğine göre o halde varlığı yüce olanın hallerinden bahsetmek daha adaletli ve ilkeli olacaktır.

Şehir savaşı çöğürken adımlarımızda, Miştenur silsilesinde devam eden savaşı koordine etmek için yeni gelmiş olan Çektar Amed’in içinde kaldığı zorlukların ne kadar büyük olduğunu anladığımızda, verdiğimiz direnişin kudretine de dokunmuş olacaksınız.

Bu cephenin komutanı olarak heval Çektar, çetelerin yoğun saldırdığı hat’ta bir savunma gücünü oluşturmada çetelerin ilerleyişini durdurmanın zor olacağını biliyordu. Çünkü o sırada devam eden savaşın farklı bir tarzı vardı. Belki de savaşın en kötü, en belirsiz, en karışık tarzıydı o an yaşanan. Karşılıklı olmasından daha çok iç içe geçmiş bir tarzın içinde savaşıyor güç-

ler, tam anlamıyla ortalığı birbirine katıyordu. Çetelerin saflarına giren arkadaşlarımız oluyordu bazen. Çünkü yeterince birbirlerini tanımadıkları için “Heval biz arkadaşız” diyen herkese doğru yöneliyorlardı. Aynı durum çeteler için de geçerliydi. Onlar da kimin kimden yana olduğunu bilmeden kim Allahû Ekber diye slogan atıyorsa o sese doğru koşuyorlardı. Böyle bir tarzın, böyle bir karışıklığın içinde savaşmanın da hem zorluğu hem de ağırlığı vardı.

Bizi en çok zorlayan durumların başında şehri yeterince tanımıyor oluşumuz geliyordu. Hızlı gelişen bir savaşın içinde rahat hareket etmezken bir de içinde savaştığımız şehri yeterince tanımıyor oluşumuz eklenince yükümüz daha da ağırlaşıyordu. Bu konuda çeteler bizden daha avantajlıydı. Çünkü her bir çetenin boynunda GPS gibi cihazlar vardı. Kimin hangi cephede, hangi sokakta, hangi evde kaldığı bu cihazlar sayesinde öğrenilmekteydi. Üstelik her grubun yanında haritalar vardı. Bu haritalarla hangi grubun hangi cephede ne durumda olduğu biliniyordu. Çeteler bu sayede hem saldırılarını geliştiriyor hem de hızlı bir şekilde istenilen yere hareket ediyordu. Ne tuhaftır ki bizler kendi şehrimizi tanımıyor ama düşman şehrimizi adım adım, metre metre biliyor ve tanıyordu! İşte teknik burada çok işe yarıyordu. Dronlarla, arazi tarama cihazlarıyla, yakın takip araçlarıyla, Türk devletinin kara ve hava istihbarat bilgileriyle çeteler; Kobanê şehrini avuçları gibi biliyorlardı! Birbirlerini bulmak isteyen çeteler kullandıkları cihazlardan konum atarak kolay bir şekilde yerlerini belirleyebiliyorlardı. Bu konuda kesinlikle herhangi bir zorlanma yaşamaları söz konusu bile değildi. Hal böyle iken yer bulmada, bir grup arkadaşı aramada, bir evi, bir sokağı öğrenmede zorluk yaşayan sadece bizlerdik. Şehre yeni gelmiş bir savaşçıya ya da bir grup arkadaşına ulaşmak için günlerimizi harcadığımız zamanlar biliyorum ben.

Şimdi sorun kaybolmak değildi. Ortada bir savaş vardı. Bu savaşta her türlü imkânsızlıkla direnen bir yoldaşımıza ulaşmak da bir görevdi, bir yoldaşıktı. Yaşamımız ve inancımız gereği zorda kalmış bir yoldaşımıza ulaşmak için sokakları, evleri hatta şehri bile yerle bir ederdik. Fakat işin gerçeği çok derindi. Bir grup arkadaşımıza, bağlantı kurarak neredesiniz diye sorduğu-

muzda, bizler Ŗu an pencereleri kırmızıya boyanmış bir evin çatısındaız Ŗeklinde cevaplar alıyorduk. Hangi kırmızı pencere! Kobanê’de penceresi kırmızıya boyanmış binlerce ev vardı. Hangisinden söz ettiğini öğrenmek için neredeyse pencereleri kırmızıya boyanmış tüm evleri gezmek gerekecekti. Takviye bekleyen arkadaşlarımız oluyordu genelde. Destek istediklerinde, biz Ŗu an dar bir sokağın iki katlı binasındaız, binanın çatısında yeşil bir su bidonu var; bazen de bize acil cephane lazım, Ŗu an bir giyim dükkânının yukarısındaız, Ŗeklinde yerlerini belirlemeye çalışıldırđı. Kobanê zaten dar sokaklar kenti, bir sürü evin damında yeşil su bidonları vardı, her sokakta da giyim dükkânı bulunuyordu. Nasıl bulabiliriz, nasıl ulaşabiliriz, hangi yolla, hangi yöntemle en kısa zamanda bu yoldaşlarımıza yetiŖebiliriz?

Her bir savaŖçımızın çetelerde olduğu gibi GPS cihazları yoktu, her bir savaŖçımızın cebinde telefon yoktu, her bir savaŖçımızın elinde küçük telsiz cihazlar da yoktu. Ŗehri tanımadan, Ŗehri bilmeden sadece iradesiyle, inandığı davanın selameti için uykusuz, aç, yorgun bir Ŗekilde ama hiçbir zaman da bunların he-sabını yapmadan savaŖıyor ve direniyorlardı. Üstelik Ŗehir savaŖşının her yere dağıldığı, hangi grubun hangi sokakta savaŖtıđı, hangi savaŖçının hangi evde direndiği belli olmayan bir sürecin en karmakarışık halinde, doğru zamanda, doğru yere ve doğru “insanlara” ulaşabilmenin telaşında ve uğraşındaıydık.

Tam da bu uğraşın içindeyken, heval Çektar da benimle iletişim kurarak “Heval gönderdiğiniz grupları bir savunma hat-tında yerleştirmede oldukça zorlanıyoruz. Bir eve bir grup arkadaşı yerleştirdiğimizde daha diğer eve adım atmadan o gruptan birçok arkadaş ya Ŗehit düşüyor ya da yaralanıyor. Çeteler arkadaşlarımızı yerleştirdiğimiz evlere tanklarla, roketlerle, panzerlerle saldırıyor. İki sokağı geçmeden patlayıcı yüklü kamyonları önümüzde parlatıyorlar, kendilerini patlatıyorlar, her türlü aracı patlatıyorlar” diye yaşanan durumları izah etmeye çalışmış ve konuşması daha bitmeden “ben yaralandım Ŗu an, cepheyi yürütmek için bir arkadaş buraya gönderseniz iyi olur,” demişti.

Yoğun geçen bir savaşın ortasında mevcut savunma hat-tını oluşturmak için her türlü direnişi gösteren heval Çektar o kargaşanın merkezinde yaralanmış bir Ŗekilde hâlâ benimle konuşmaktaydı. Yarasına bakmadan arkadaşlarını korumak için

onlarla aynı cephe, aynı sokakta ve aynı çatışmanın merkezindeydi. Onun yaralanmasıyla cephedeki mevcut durum iyice birbirine karışmıştı. Hangi grubun çete, hangisinin bizden olduğu belirsiz bir ortamda kim kimi vuruyor, kim kime saldırıyor, kim kime yardım ediyor belli değildi. Bir evin içine sığınan çetelere pusu kurmuş arkadaşlarımıza bahçede pusu kuran çeteler vardı, bu çetelere de karşıdaki evin damında pusu kurmuş arkadaşlar vardı. Bir sokağı kuşatan çeteleri kuşatan bir grup arkadaşımız vardı. O kuşatmayı yapan arkadaşlarımızı da iki sokak ötesinde kuşatan çeteler vardı. Pusu içinde pusunun, kuşatma içinde kuşatmanın yaşandığı bir durumu kontrol altına almanın zorluğu gerçekten derin ve tuhaftı. Kaos ve belirsizliğin dayattığı bir durumu en devrimci anlamlarla kontrol altına almanın mutlaka bir yolu vardı.

Denemiyor, uğraşmıyor, akıl yürütmüyor değildik. Birkaç savaşımlar dışında şehri tam anlamıyla tanıyan kimse yoktu. Bu cephenin komutanı olan heval Çektar'ı da yarısından dolayı tedaviye göndermiştik zaten. Onun yokluğunda bu cepheyi kontrol etmenin ne gibi bir yolu varsa o yola ulaşmak için her türlü tecrübeyi ortaya koyuyorduk. Bu cepheye gönderdiğimiz arkadaşları evlere yerleştiren heval Çektar'dı. Şimdi bu arkadaşlarımıza ulaşmak istiyorduk. Sonuçta orada kalan savaşçılarımız şehri tanımıyorlardı, sokakları, evleri bilmiyorlardı. Bazı arkadaşlarımız çetelerin oldukları yere doğru ilerlemiş ve şehit düşmüşlerdi. "Heval" diye yöneldikleri çeteler tarafından darbe alıyorlardı. Her taraftan, her sokaktan, her evden, her pencereden, her damdan mermiler yağıyordu.

Bir taraftan saldıran çetelerden gelen mermiler diğer taraftan ve amansızca direnen arkadaşlarımızın attığı mermiler ortalığı toz duman etmişti. Başını kaldırmanın neredeyse mümkün olmadığı bir durumda ayakta kalarak, cepheye direnen arkadaşlarımıza ulaşmaya çalışıyorduk. Bizim bu cepheyi sonuna kadar savunmamızın bir anlamı vardı.

Çetelerin amacı, Miştenur ile Kaniya Kurdan hattından ilerleyerek 48. Cadde'ye ulaşmaktı. Bu yüzden Miştenur hattından ilerleyen çeteleri durdurabilmek için arkadaşlarımız heval Çektar Amed'in yokluğunda her türlü mücadelenin içindeydiler.

Şehri, sokakları, evleri tanımasalar bile direnişi hiçbir zaman bırakmayan yoldaşlarımızın ortaya koydukları duruş, tarihin hiçbir yerinde ne görülmüş ne de duyulmuştur.

Bu duruş direnenlerin emeğiydi. Sonsuz bir kudretle yücelt- tikleri o emekleri... Yüreğinde ve bilincinde kendi davasının selameti için kavgaya tutuşmuş olanların verdikleri mücadele- nin bir benzerine tarihin başka bir yerinde rastlayacağımızı sanmıyorum. Gözümle gördüğüm, bire bir yaşadığım anlardan söz ediyorum. İnanın, hayatım boyunca hiçbir savaş pratiğimde böylesine barbarca saldıran ne bir düşman gördüm ne de böyle bir düşmana karşı direnen yiğitleri. Genç savaşçılarımızın düşman karşısındaki o derin hallerine baktıkça umudun ve zaferin ayak seslerini duyabiliyordum ruhumun en derinliklerinde. Tüm imkânlarıyla saldıran bir düşmanın karşısında bir tek silahı ve iradesiyle ayakta kalmanın kavgasını verenlerin cesaretinden güç ve moral almamak mümkün değildi o an.

Miştener hattında direniş hiçbir zaman bir köşeye fırlatılıp atılmadı. Parmak uçlarından kopartılmadı hiçbir zaman. Baş üstünde tutulan bir direnişin en yaşayan halleriyle düşmana karşı ayakta kalabilmenin fedakârlığında olan tüm savaşçılarımız canla başla savaşmaya devam ediyorlardı. Komutanları yaralanmış olsa da karışık hallerin merkezinde kalmış olsalar da şehri, sokakları, mahalleleri, evleri ve damları yeterince tanımlıyor olsalar da kendi tarihleri için çarpışan bu yiğitlerin her bir adımı huzur, her bir çılgılığı yaşamdı. Gerçekten de yaşamın kendisiydi attıkları her bir adım, haykırdıkları her bir slogan...

Miştener hattında gelişen savaşın merkezinde kalmışlığını amansız bir direnişle güçlendirmeye çalışırken diğer yandan Kaniya Kurdan hattında savaş iyice şiddetlenmişti. Kaniya Kurdan hattının Kobanê şehrini kucaklayan bir yapısı vardı. Geniş bir hat olması sebebiyle adeta şehrin direniş kapısıydı. Eğer bu direniş hattı kırılısaydı; şehir merkezi, Mürşit Sınır Kapısı, ana caddeler, 48. Cadde'nin tamamı, kurum binaları ve şehri oluşturan birkaç mahalle Daiş'in eline geçmiş olacaktı. Bu hattın stratejik önemini bilen yoldaşlarımız da canları pahasına burayı savunmaya çalışıyorlardı. Bu hatta direnen yoldaşlarımızın iradesini kırmaya çalışan çeteler bir an önce 48.Cadde'ye ulaşmaya

niyetlenmiş olsalar da işlerin planladıkları gibi yürümediğini görünce şiddetin dozunu artırmaya başladılar. Tonlarca TNT yüklü araçları, en ağır ve modern tankları ve en etkili füzeleri burada kullanmak için getirdiklerinde yoldaşlarımızın ellerinde sadece keleşleri vardı. Bir de fedai ruhun sonsuzluğu. Tükenmişliğin ve çürümüşlüğün en koyu hallerini yaşayan düşmana karşı ayakta kalmanın tüm yollarını ortaya koyan ruhun o bitmeyen, o düşmeyen, o sarsılmayan halleri sonsuz bir irade yaratıyordu gözlerimizin önünde. Görüyorduk onları, onların ruhunu, ruhun iradesini, iradenin anlamını... Görebiliyorduk tüm tanıklığımızla... Ruhü devleşen kadınlar görüyorduk orada. Düşmeden, yıkılmadan, tükenmeden savaşı, direnen kadınlar görüyorduk. Orada, Kaniya Kurdan hattında, direnişin tam da içinde, bir zılgıt çığlığında kadınlar görüyorduk. Haftalardır hiç uyumamış, hiç yemek yememiş, kuru bir boğazla, darbelenmiş parmak uçlarıyla toz toprağın ve enkazın içinde ayakta kalmaya çalışan ama özgürce ama umutla ama uzunca çarpışan, çarpıştıkça büyüyen o kadınların şahidi, onların verdikleri mücadelenin yaşayanı ve yoldaşım çünkü.

Çünkü onlar, direnmekten hiçbir zaman vazgeçmediler. Bedenlerinden akan onca kana rağmen, kırılan onca kemiğe rağmen... Daiş çetelerine karşı savaşırmaktan ve savaşarak düşmanı durdurmaktan başka hiçbir yola sapmadılar. Bu onların yeminiydi. Savaşta pes etmek onlara göre değildi. Pes etmek, teslimiyet, yorulmak, ara vermek, ertelemek gibi eylemler yoktu onların yaşamlarında.

Bir gafletin yarattığı tüm sonuçları biliyorlardı. Bu şehir savaşına katılan her devrimci, bir boşluğun nelere mal olacağını biliyordu. Bu yüzden yarasına, acısına, yorgunluğuna, susuzluğuna bakmıyordu, bakmamaya çalışıyordu. Ortada bir savaş vardı ve herkes savaşmalıydı. Formülü buydu hakikatin. Bu yüzden herkes her şeye rağmen savaşıyordu.

Ben tüm bunların şahidiydim. İçinden geçtim tüm bunların. Canını korkmadan feda edenlerin, bedeninden akan kana rağmen ısrarla direnenlerin, rahatını, keyfiyetini, kendisini düşünmeden her türlü fedakarlığı ortaya koyarak düşmana karşı çarpışanın büyüklüğünden geçtim. Onların en yakınındaydım ve

birlikte savaşıyorduk, direniyorduk, düşüyorduk, kalkıyorduk. Düşmanın belki de en çok korktuğu görüntü buydu. Düşerken bile savaşmaktan, can verirken bile çarpışmaktan, kanarken bile direnmekten vazgeçmeyenlerin görüntüsüydü düşmanın korktuğu...

Umut ettiğimiz, düşlediğimiz ve planlığımız her şeyin sonunda bir şehrin özgürlüğü vardı hem. Hem bu şehir, bir şehirden daha fazlasıydı bizim için. Bu şehir hepimizin görmek istediği bir Kürdistan'dı. Herkesin içinde mutlu ve özgür yaşadığı bir ülke... Rengi, cinsi, dili ne olursa olsun, herkesin kendisi gibi, inandığı gibi insanca yaşamak istediği bir ülke... Bu yüzden savaşmak lazımdı, direnmek lazımdı.

Zılgıtların Çılgılığında Kadınlar

Yaşadığımız özgürlüğün türü neydi gerçekten? Bizi, özgür bir yaşamda bekleyen ne tür bir umuttur ya da? Devrimci olmak bir yönüyle de sürekli yaşamsal soruları sormaya ve cevaplamaya, bunların anlamlarını bulmaya, keşfetmeye çalışarak, o ebedi “anlam arayışını” sürdürerek var olmaya çalışmak değil midir? Kavgamızın hikmet ve amacını ve kendi ideallerimizi inşa edebildiğimiz ölçüde yerleşmez miyiz hayata? Düşlenen bir yaşam için verdiğimiz kavganın anlamlarını oluşturdukça ve bu anlamlar uğruna direnmeyi, savaşmayı öğrendikçe özgür olmaz mıyız doğada? Bir kalp taşıdığımız için, bir anlam yarattığımız için, bir yaşam inşa ettiğimiz için üzerimize gelen düşmanların karşısında direnmenin diğer bir adı da yaşam, anlam ve özgürlük değil miydi? Yüreklerinde ve düşlerinde güllük gülistanlık bir ülkeyi yaratabilmek uğruna tırnağı yüzyıllık bir geçmişin sırtına geçirerek ve çıkartarak yaşamın kaynağını oradan, geleceğe ulaşmak isteyeninin duasında, temennisinde özgür bir yaşamdan başka hangi yakarış olabilir ki?

Her şey ve her adım biraz özgürlük içindi lakin. Kendi halinde, doğal ve bol umutlu bir özgürlük içindi tüm eylem halleri. Kendi çamurunda, kendi grisinde, kendi çürümüşlüğünde boğulmakta olanların yaratamadığı bir yaşamı, bir başkasının elleri arasında gördükçe çılgına dönmüşlüğü bir savaş haline çevirerek saldırmanın haksızlığını görüyor musunuz?

Nasıl da büyük bir açlıkla saldırmakta buğdayımıza, toprağımıza. Şehrimizi talan etmelerinin altında yatan gerçeğin özgürlüğe olan nefretleri değil de neydi gerçekten? Bir halkın özgürlüğünden bu kadar korkulacak ne vardı? Neden bu kadar titreme, bu kadar zavallılık, bu kadar çürümüşlük? Özgürlük düşman için yakıcıdır, tehlikelidir! Onun zavallılığı, çürümüşlüğü bundandı. Korkusu ve titremesi de. Özgür halk demek; özgür dil, özgür kültür, özgür vatan demektir. Özgür uçurtma, özgür türkü, özgür adım, özgür halay, özgür slogan demektir. Özgür yazmak, özgür çizmek demektir bir de.

Özgür halk, Özgür Kürdistan demektir. Değil mi? Bu yüzden saldırıyordu düşman, bu yüzden vahşileşiyordu, bu yüzden çürümüşlüğün elli tonunu yaşıyordu. Bunu bilen hepimizin avuçlarında düşman bir gram ruhtu sadece, başkası değil. Hele ki Apocu kadın savaşçıların parmak uçlarında düşman bir gram toz tanesiydi. Üflemeyle yok olacak ufak bir toz tanesi. Düşman, tatsızlığını ve zayıflığını başka güçlerle birleştirmek istediğinde ortaya gaddarlığın ve zulmün kimliği çıkacaktır nitekim. Gaddarlıktan ve zulümden barbarca bir ordu yaratan düşmanın hedefi avuçlarımızı ve parmaklarımızı kırmaktır. Çünkü avuçlarımız ve parmaklarımız özgür bir yaşamı kurmak için eylemleydiler, cep-hede, şehirde, savaşta... Kadını en çok emek veren, eylemde, cep-hede, şehirde, savaşta...

Anlamla vardığı davasını yaşayan ve yaşatmak için her türlü emeği vermiş kadın savaşçıların karşısında düşmanın titrememesi mümkün değildi. Apocu kadın savaşçının duruşu yamandır, nettir, açıktır ve keskindir. Onun yüreğinde ve beyinde anlam bulmuş her kavram kutsaldır. Yaşamı derindir, felsefedir, bilimdir. Her harfin, her kelimenin, her cümlenin mutlaka tarihle bir bağlantısı vardır. Onun tarihsel bir süreci vardır. Sadece bir anlam değil uğruna savaştığı, emek ve can verdiği... Düzeni ve yeryüzünü güzel bir yer haline getirmek için savaştadır, kavgadadır ve ayakta. Kavgaysa en onuru, yaşamsa en kutsalı, ölümse en güzeli... Halkının hayranı, dilinin sevdalısı ve ülkesinin aşığıdır. Düşman ferman yazmışsa bu anlamların ölümüne, o sonuna kadar bu düşmanın karşısında savaşıacaktır. Budur onun kuralı, onun inandığı, onun söylediği...

Komutan Jiyan Rojhilat ve arkadaşlarının sonuna kadar düşmanla savaştıkları gibi, inandıkları gibi, söyledikleri gibi; diriyken, ayakta ve kavgadayken, hiçbir çete kıramayacak direnişimizi. Burayı cehenneme çeviririz, taş üstünde taş bırakmayız. Geçemezler, yıkamazlar, adım atamazlar biz buradayken, hayattayken ve zılgıtlarımızla direnirken.

Ve dedikleri gibi de oldu. Onlar diriyken, ayakta ve kavgadayken hiçbir çete kıramadı direnişlerini. Cehenneme çevirdiler her yanı, taş üstünde taş bırakmadılar. Geçemediler, yıkamadılar, adım atamadılar onlar oradayken, hayattayken ve zılgıtlarında direnirken.

Onlar, o kadın savaşçılar; yukarıda belirttiğim durumların en alasını yaşıyorlardı hem de. Kaniya Kurdan hattında, direnişi kırmak isteyen çetelere karşı verdikleri mücadelenin şahitleriyiz, yaşayanlarıyız ve yoldaşlarıyız çünkü.

Etrafı dağıtan her bir merminin sesinden kendi sesini duyabilmenin, kendi sesinden haykırabilmenin o çok zor olduğu bir anda 'devrim ve anlam' sesinde kalmaya çalışan uzun umutlu kadınların hikâyesiydi o an yazılanlar. Kalemin ve kâğıdın savaş olduğu, fedailiğin nakşedildiği bir defter aralığında dile gelen her bir kelime onların türküsü, onların yüzüydü. Çünkü o an gökyüzü susmuş, yeryüzü göç etmişti her şeyden, herkesten... Çünkü o an konuşan, haykıran, dile gelen sadece varoluşun çılgılığı ve zılgıtıydı.

Çeteler sarmıştı hattın dört bir tarafını. Dört bir tarafta yıkım, talan, tank toplar... Her sokak, her ev enkaz, toz, duman... Delirmiş namlusuyla tanklar yıktığında evleri, enkazlar altında tekrar ayağa kalkarak direnişe devam ediyordular. Hortlamış roketler deldiğinde duvarları, toz toprağın içinden tekrar ayağa kalkarak direnişe devam ediyordular. Camlar kırıldığında, evler yerle bir olduğunda, duvarlar toz toprak olduğunda, tekrar ayağa kalkarak direnmeye devam ediyordular. Sonuna kadar böyle, bu şekilde, bu dozda savaş ve direniş yan yana, birlikte, aynı dalgada ama farklı seslerle devam ediyordu. Zılgıtların çılgılığında özgürlüğü ve insanlığı haykıran bu büyük yürekli kadınlar, barbarlığa savaşı cehennem kılmıştı. Çünkü komutan Jiyan ve yoldaşları hayattayken hiçbir çete yavaşamamıştı direniş hattına. Çünkü Jiyan ve yoldaşları diriyken hiçbir çete direniş hattını geçememişti. İşte onlar böyle büyülü bir direnişle savaştılar, çarpıştılar, umut oldular, can oldular anlam için, dava için, sonsuz bir yaşam için.

Ve Gulan Batman. Kaniya Kurdan Cephesi komutanı. Disiplinli bir kadın savaşçı... Duruşuyla tüm savaşçıların örnek aldığı bir militan kişilik. Kararlı, inançlı ve direnişte ısrarlı. Jiyan Rojhat ve arkadaşları şehit düştükten sonra fedai ruhu Gulan ve komutasındaki kadın arkadaşlar devralıyor.

Şehri korumanın ısrarında olan bizlerin o an düşündüğü tek şey bir halkın geleceğini özgür bir yaşam temelinde inşa etmek ve bu yaşamı sarsılmaz kılmaktı. Bu amaç için verdiğimiz

kavgayı halen sürdürüyor oluşumuz kesinlikle irademizin ve devamının verdiği güç sayesindeydi. Bizi yenilmez kılan tek gücün bu olduğunu defalarca kez dile getirdiğimi biliyorum. Bu gerçeği sürekli canlı tutmamın da bir sebebi vardı. Nitekim düşmanın her türlü teknikle kuşatma altına aldığı bir şehri, sadece bireysel silahlarla ve iradenin sarsılmazlığıyla korumaya çalışmamız direnişimiz açısından önemli bir detaydı. Savaşın da detaylar üzerinden geliştiğini unutmamak lazım. Söz konusu savaş olduğunda her bir detayın tüm gelişmeleri değiştirebileceğine olan inancım dururken, savaşın en yoğun yaşandığı bir meydanda en ufak bir detayı bile görmezlikten gelemedim. Sadece bir savaş ortamında değil, yaşamının her aşamasında detayların önemli bir etkisinin olduğunu hepimiz biliyoruz. Her anlam bir detayın etrafında şekillenirdi çünkü. Direnişin tüm altyapısı detayların bir araya gelmesiyle oluşuyordu. Direnişi meydana getiren anlamların hepsinde de birbirine bağlı detayların oluşturduğu bir kuvvet vardı. Bu detaylardan birinin işlevinin yitirilmesiyle direnişin zayıflayacağı kesindi.

Şehrimizi tümünden yıkıp yakmak isteyen bir düşmana karşı göstereceğimiz direnişin tüm detayları da bir arada olması gerekiyordu. Sımsıkı, sağlam ve sarsılmaz bir kuvvetle hem de. Umut, bağlılık, irade, inanç, güç gibi anlamlardan birinin eksik ya da yetersiz oluşu direnişin işlevsiz kalacağına işaretledi. Direnişin tüm detaylarını en derinden yaşadığımız içindir ki Ortadoğu'nun en tehlikeli bilinen gücü karşısında sonsuz bir iradeyle direniyoruz.

Büründükleri o zalimliğin her türlüünü yaşamlarımıza dayatmaya çalışan bir düşman varsa ortada, ona karşı direnebilecek ruhlar da olacaktı elbet. İnandığımız değerleri koruyacağımızı bilenler, Daiş'in karşısında yaman bir duruşla zafere kadar savaşağımızı da biliyorlardı. Dolayısıyla şehrin dört bir tarafından gelişen bu savaşta direnişi büyüterek düşmana yaşam fırsatı dahi veremeyen Gulan ve arkadaşlarının destansı duruşu, dile getirmeye çalıştığımız hallerimizin en yaman kanıtıdır.

Kaniya Kurdan hattından 48. Cadde'ye ulaşarak ve oradan da diğer stratejik yerleri ele geçirmek için yüzlerce çetenin topyekûn saldırdığı anlarda, Gulan ve arkadaşları sokak aralarında

savaşı yürütmeye çalışıyorlardı. Bu süreçte her iki gücün de savunma hatları henüz kurulmuş değildi. İç içe geçmiş iki gücün sokak savaşları düzeyinde gelişen karmakarışıklığı içinde bir yandan saldırı bir yandan da direniş devam ediyordu. Gulan ve arkadaşlarının kaldığı evlerin savunması yoktu. Onların kaldığı evin sağında arkadaşlarımız, solunda da çeteler vardı. Aynı evin arkasında çeteler, önünde de arkadaşlarımız vardı. Gulan ve arkadaşlarının kaldığı evin her bir tarafında kalan evlerin de şekli şeması birbirinden farklıydı. Örneğin arkadaşların kaldığı ev tek katlıydı, o evin sağında iki katlı bir bina vardı. O binanın birinci katında çeteler ikinci katında da arkadaşlarımız vardı. Aynı binanın solunda üç katlı bir bina daha vardı. Bu binanın birinci katında arkadaşlar, ikinci katında çeteler, üçüncü katında da yine arkadaşlarımız vardı. Gulan ve arkadaşlarının kaldığı evin tam karşısında duran evin bir odasında çeteler diğer odasında da arkadaşlarımız vardı. Dolayısıyla savaş sadece Gulan ve arkadaşlarının kaldığı evlerde değil, cephenin geneline yayılmış durumdaydı.

Gulan ve arkadaşlarının savaştığı yer cephenin en ön hattı olduğu için savaşın burada yoğun bir şekilde gelişmesi de normaldi. Normal olmayan tek şey verilen direnişin niteliğiydi sadece. Yüzlerce çetenin tankla, topla saldırdığı bir durum karşısında gösterilen duruşun, sarf edilen emeğin, verilen azmin hiçbir normal tarafı yoktu. Günlerce aynı dozda ilerleyen bir savaşın merkezinde evden eve, sokaktan sokağa, damdan dama koşarak, üstelik çetelere de ağır darbeler vurarak direnişi canlı tutmak gerçekten olağanüstü bir savaşçılık sanatıydı. Şehri yeterince tanımamanın verdiği zorluğun yanına imkânsızlığımız da gelip yanaşınca, ortaya çıkan durumu kontrol altına almak da beceri isteyen bir işti. Tüm bunlara rağmen sayısı ve cephanesi bizden kat be kat fazla olan bir düşmanı da yerinde ve zamanında durdurabiliyor ve en ağır darbelerle düzenlerini bozabiliyorduk.

Savaş sanatında kendisini geliştirmiş devrimci kişilik; her türlü koşul altında yaşamasını bilen, düşmanın her hamlesini takip eden ve olmadık yerde düşmana darbe vurabilendir. İmkânlar var ya da yok! Bunun hiç hesabına girmeden, özünde saklı duran iradeyi pratiğe koymak için çaba harcayan ve açığa

çıkarttığı yetenekleriyle dev imkânlar yaratan ve bunlarla düşmanı şaşkına çevirmeyi bilendir devrimci kişilik.

Size daha önce mevcut cephanemiz hakkında gerekli bilgilendirmeyi yapmıştım. İmkânsızlığımızın verdiği sıkıntıları aşmanın belki de onlarca yol ve yöntemi vardı. Bizler bu yol ve yöntemlerden sadece birkaçını kullandık. Özellikle cephane konusunda bize destek veren büyük bir ordu vardı: Çeteler.

Etkisiz hale getirdiğimiz her bir çetenin üzerinden bazen iki veya üç silah, onlarca şarjör, el bombaları, teknik cihazlar gibi işimize yarayabilecek bir sürü teçhizat oluyordu. Tabi cesaret hapları dışında genelde hepsini alıyorduk! Cephane ihtiyacımızı temin etmek için bazen birkaç grup arkadaşı görevlendirirdik. Onların tek işleri çetelerin üzerinden cephane toplamaktı. Hatta bazen cephane temin etmek için özel operasyonlar bile yapıyorduk. Sırf cephane için! Yani o an hedefimizde çetelerin kendileri değil, bizzat mermileri, silahları ve diğer teçhizatları vardı. Yani kendisinde savaşma sanatını geliştirmiş bir devrimci için her haliyle yaşadığı sıkıntıları aşmanın çabasında olmalıdır.

Yoğunluğunu her gün yaşadığımız bir savaşta ayakta kalarak düşmana ağır darbe vurmaksa o an istediğimiz, o halde imkânsızlıkları bahane ederek sıradan bir duruş sergileyemedik. İrade varsa, iradeyi güçlendiren ruh da derinse, o halde sıkıntı yoktur demektir.

Gulan ve arkadaşlarının ortaya koyduğu duruş tam da bu durumu ifade etmektedir. İrade ve ruhun en sarsılmaz olanıyla düşman karşısında direniş gösterirken çok büyük imkânlarla sahip değillerdi onlar. Ağır silahları, tankları, topları yoktu! Bir irade ve bu iradeyi de güçlendiren Apocu fedai kişiliğin ruhu vardı sadece. Saatlerce, günlerce hiç dinlemeden, uyumadan, yemek yemeden, Daiş gibi bir barbarlıkla savaşıyorlardı. Hem öyle bir Daiş ki, emeğe, güzelliğe, inanca, özgürlüğe düşman, ters, çirkin ve apayrı... Daiş ki, her renge yabancı, her anlama tuhaf, her kavrama kapalı.

Derinliğine inandıkları o yaşamı özgür kılabilmek uğruna apaydın bir geleceği yaratabilmek ve bu geleceği anlamlarla huzurlu kılabilmek adına ama en canlı, en yaşayan, en umutlu halleriyle barbarlığı durdurabilmenin savaşında olan Gulan ve ar-

kadaşları, mermileri bitene kadar hiç durmadan savaştılar. etelerinin o ağır silahları altında, nefessiz bazen, bazen de enkazlar altında ama hiç telaşa vermeden direnişi, birbirlerinin omuz kenarında kalarak, yan yana, cepheyi koruyabilmek uğruna yamyamların o vahşi adımlarına yaşamı dar ederek savaştılar. Büyüğü savaştılar, uzunca direndiler ve bir zılgıt ığılığında sonsuz bir geleceğı yaratabilmek uğruna Gulan Batman ve yoldaşları kahramanca savaşarak can verdiler.

Zılgıtlar duydum yukarıdan, gökyüzünden, maviden. Bin yıllık bir ezginin parmak uçlarından, biraz umut. Ve tuttuk o umuttan, yukarıdan, maviden bir zılgıt duydum, uzunca bir haykırıştı aşağıya düşen, yankılanan bir düştü, alenen ve temiz. Zılgıtlar duyuyordum gökyüzünden, hepsi de kadın, hepsi de sonsuz.

Savaşan kadının ellerindeydi yaşam, uzandım ve tuttum.
Ve yaşıyorum, yaşıyoruz hep beraber.

Rüzgârın Son Uğultusu

Savaşın keskin kokusunun yoğunluğunda direnişi yükseltme çabamız sürerken, şehri ele geçirmenin amacıyla olan çeteler de saldırılarını her türlü imkânlarla geliştirmeye devam ediyordu. Şehrin her sokağında ve her mahallesinde amansızca gelişen bir savaşı kontrol etmenin zorluğunu yaşıyor olsak da fedai bir ruhla dimdik ayakta kalmanın ısrarındaydık. Her günü daha şiddetli, daha yaman, daha derin ve daha keskin geçtiği bir savaşı irademizin en kudretli haliyle yürütmeye çalışıyorduk. Heval Gulan Batman ve arkadaşlarının şahadetlerinden sonra direnişi büyütmek için kavgaya dört elle sarılmak zorundaydık. Savaş sanatında ustalaşmış devrimcilerin şahadetlerinden gerçekten büyük üzüntü duyuyorduk. Savaşın değişmez gerçeklerine alışmış olsak da fedaileşen ruhların yokluğu ağırdı. Onlar düşmana en kritik yerlerde darbe vuran, düşmanı zorlayan, şehri korumak için her türlü mücadeleyi veren gücümüzün çekirdeğini oluşturuyorlardı. Şehir savaşının direnişinde büyük rolü olanların, iddiası ve eylemi güçlü olanların sonuna kadar savaş-tıklarına tanık oldukça, onların geride bıraktığı direniş ruhuna sınıksız sarılmamız elzemdi, görevdi, sorumluktu. Büyük öfkemizin pratiğinde düşmana fırsat vermeden, onu kısıkvrak yakalamak, ilerlediği, nefes aldığı, çıkış bulduğu her yeri kapatmak ve gayesini adımlarında susturmak vardı. Kaniya Kurdan hattı üzerinden Miktel'e girmenin gayesinde olan bir grup çetenin adımlarına hız verdiği anlarda, Dilgeş Muş, Şervan Silopi ve Cudî Amed öncülüğünde bir grup savaşçı onları durdurabilmek için harekete geçmişlerdi. Ellerinde her türlü silahla hedefledikleri yere doğru ilerlerken, hiç beklemedikleri bir anda karşılarında beliriveren arkadaşlarımız; onlarca çeteyi etkisiz hale getirmiş ve yüklü miktarda cephanelerine de el koymuştu.

Belirledikleri hedeflere ulaşamayan çeteler bu sefer aynı cephede bulunan farklı yerlere saldırmaya başladılar. Saldırılarına ara vermeden sürekli hareket halinde olan çeteler, Kaniya Kurdan hattından şehrin en önemli yerlerine ulaşmayı istiyorlardı. Miktel'e girmeyi başaramayan barbarlar, gözlerini Hacı Reşit Camisi'ne çevirmişlerdi. Cami demek, minare demekti,

yükseklik demekti. Aynı zamanda şehre hâkim olmak demekti. Kutsal yerleri ele geçirmenin onlar için bir anlamı daha vardı. Fethetmenin simgesel anlamlarından biri de camilerdi. Bir cami fethedildiğinde tanrıya bir adım daha yaklaşmak demekti. Tanrının evinde ve onun şahitliğinde haksız bir savaşla mazlumların ahını alarak, tanrıya bir adım daha yaklaşmanın nasıl bir anlamı vardır bilinmez ama çetelerin pratiklerinde böyle anlamsız bir inanç vardı. Zihniyetlerinin kendilerine emrettiği şekilde hareket eden bu barbarlar, yanlarına bir sürü cephaneyi de alarak caminin bulunduğu yere doğru hareket etmişlerdi. Miktel civarlarında onlara ağır darbeler vuran Dilgeş Muş, Şervan Silopi ve Cudî Amed öncülüğündeki grup burada da aynı direniş ruhuyla çetelere amansız bir savaş yaşatmışlardı. Profesyonel savaşçılar karşısında göğüs göğse savaşılmayacağını anlamının hayal kırıklığını yaşayan çeteler, burada da büyük bir yenilgiye uğratılmıştı. Çünkü direnişimiz büyüktü bizim, uzundu ve derindi. Şehrin her yerinde fedai ruhun direnişi sonsuz bir kudretle gelişirken, koruduğumuz ve savunduğumuz mevzilerden kolay bir şekilde geçemezdi barbarlık. En ağır silahlarla ve mevcut tüm imkânlarıyla her sokağa, eve, mahalleye saldıran çetelerin kısa bir sürede yeniliyor olmalarının nedeni neydi biliyor musunuz?

Bilinen geçmiş pratikleri üzerinden sonuç almayı düşünen Daiş'in, Kobanê'yi ele geçirme mantığında da aynı tarzın olduğunu göreceksiniz. Daha önce Irak'ın ve Suriye'nin farklı şehirlerinde uyguladığı pratiği burada da gerçekleştirmeye çalışarak, Kobanê'yi aynı tarzla çok kısa bir sürede işgal etmeyi hedefliyordu. Musul'u, Rakka'yı ve diğer şehirleri işgal etmek isterken öncelikle patlayıcı yüklü araçları patlatarak belli bir korku üzerinden büyük bir etki yaratmaya çalışıyordu. Bu tarzı işgal ettiği tüm şehirlerde denemiş ve gerçekten de sonuç almıştı. Kobanê'yi de aynı eylem tarzıyla çok kısa bir sürede ele geçirmeyi arzu eden çeteler, ilk başlarda toplam 80 aracı patlatmaya çalıştılar. Binaların, camilerin, okulların ve sokak aralarında bulunan evlerin yıkılmasıyla ortalık bir enkaza dönüşmüştü. Patlayıcı yüklü araçlardan güç alan Daiş, profesyonel saldırı güçleriyle göğüs göğse savaşarak bizden alamadığı yerleri bu araçları patlatarak almaya çalışıyordu. Bu yüzden nerede bir direniş varsa direksiyonlarını o yöne doğru çeviriyorlardı. Hal böyle iken giriş

ve çıkışları olan çok az sayıda sokak kalmıştı. Yoğun saldırılardan, top ve tankların atışlarından, patlatılan araçlardan dolayı yıkılan evlerden oluşan enkazlar, sokağın giriş ve çıkışlarını kapatmıştı. Patlayıcı araçlarını sokak aralarından rahat bir şekilde geçiremeyen çeteler, o çok güvendikleri tarzdan da sonuç alamayınca bu sefer göğüs göğse savaşmak zorunda kaldılar.

Tekniğin hükmünü yitirdiği bir anın kurbanı olan bu barbarlar, savaş meydanında birer koyun gibiydiler. Çünkü Kobanê diğer şehirlere benzemiyordu. Patlayıcı yüklü araçların patlatılmasından, kargaşa ve korkunun o dehşet verici kudretinden kaçarak kendine güvenli bir sığınak arayanların şehri değildi. Burası direnişin dünyasıydı ve burada anlam bulan tek eylem direnişin sarsılmaz ruhuydu. Fedai ruhun karşısında dimdik ayakta kalmak ne mümkündü? Her türlü kudretine bel bağladıkları o tekniğin nimetleri bitince ne yapacaklarını şaşırان bu çetelerin göğüs göğse bir savaşta bize karşı dimdik ayakta kalabilmeleri mümkün müydü? Tankın, topun ve patlayıcı araçların işe yaramadığı durumlarda çeteler, birebir saldırdıkları her yerde çok çabuk yeniliyorlardı. Tank olmadan, ağır silahları olmadan, tekniğin her türlüşü olmadan, göğüs göğse savaşan bir tane çete bile yoktu. İradenin karşısında demirin mağlup olduğu gerçeğı yamandır. Bunun hep böyle olacağı da kesindir. Çünkü ruhun sonsuz iradesindeki kudret demirin ve çeliğın yapısından daha sağlamdı, daha derin ve daha güçlüydü.

Şiddetli bir savaşın yaşandığı Kaniya Kurdan cephesi hem saldırıların hem de direnişin en çok yoğun yaşandığı bir alan olmuştu. Bizler yüzlerce çetenin aynı anda saldırdıkları yerleri savunabilmek için her türlü mücadeleyi veriyorduk. Çetelerin bir an önce ele geçirmesi gereken yerlere ulaşabilmeleri için sarf ettiği her çabasını boşa çıkartmaya çalışıyorduk. Şehrin en önemli yerlerinden birisi de asayiş binasıydı. Bu binanın olduğu alan hâkimiyet açısından oldukça önemliydi. Çeteler Kaniya Kurdan hattı üzerinden hem Mürşit Sınır Kapısı'na hem de sebze halinin bulunduğu merkeze hâkim olmak istiyordu. Çeteler buraları ele geçirirlerse şehrin yarısına da hâkim olacaktı. Şehrin her cephesinde şiddetli bir savaş yaşanırken, yüzlerce çete her türlü silahla kuşanmış bir şekilde asayiş binasının olduğu yere doğru hareket ettiler. Amaçları asayiş binasını kontrol altına alarak

Mürşit Sınır Kapısı'nın ve sebze hâlinin bulunduğu hatta hâkimiyetini kurmaktı. Asayiş binasını savunan bir grup yurtsever savaşçımız gelişen saldırılar karşısında etkili bir direniş göstere-meyince asayiş binası tehlikeye girmişti. Bu yaşanan durumları kabul edemeyen Diyar Bagok, asayiş binasının hiçbir şekilde çetelerin eline geçmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu. Şehrin belli noktalarında kanal, tünel, barikat gibi faaliyetler yapan grupların sorumlusuydu. Burada hem şehir savaş sanatına uygun mevziler yapılmasında hem de tüm şehir içi faaliyetlerin koordine edilmesinde aktif katılım sağlıyordu. Çetelerin asayiş binasına saldırdığını duyduğunda yürüttüğü tüm şehir faaliyetlerini yarıda bırakarak 'ben sağ olduğum müddetçe hiçbir çete asayiş binasına adımı atamayacak. Bu ruh bu bedende kaldıkça, barbarlık asayiş binasını asla geçemeyecek' diyerek direnişin sonsuz bir kudretle verilmesi gerektiğini söylemişti.

Diyar Bagok, asayiş binasının olduğu yere doğru hareket ederken üzerine üst üste giydirdiği iki şarjör yeleği görünce, içimden, demek ki direniş sonsuz bir kudretle verilecekti diye geçirmiştim.

Onunla birlikte bir grup arkadaş çetelerin ilerleyişini durdurmak için amansız bir mücadelenin içine girmişlerdi. Bu sırada Diyar Bagok, kargaşanın içinden hızlıca koşarak asayiş binasının çatısına sağlam bir şekilde varmayı başarmıştı.

Devrimcilerin keskin direnişleri karşısında çaresizliğin ve takatsiz kalmışlığın her halini yaşayan çeteler kaçacak yer arıyorlardı. Tanklar ve patlayıcı araçları olmadan savaşmanın zorluğunu yaşayan bu barbarlar sürüsü, uğradıkları durumların şaşkınlığı içerisinde "Allahû Ekber" naralarıyla bir sağa bir sola kaçışıp duruyorlardı. Öyle bir direniş yaşandı ki çetelerin cesetlerinden adeta duvarlar oluşmuştu. Cesetlerden çıkan kokulardan dolayı birçok arkadaşımız da rahatsızlanmıştı. Öyle ki her sokak, her ev, her oda çetelerin cesetleriyle doluydu. Ne gariptir ki onca yenilgiye rağmen yine de saldırmaktan vazgeçmiyorlardı. Doksan dokuz çetenin tamamı etkisiz hale getirilmiş olsa da geriye kalan o bir çete savaşmaktan vazgeçmiyordu. "Arkadaşlarımın hepsi imha oldu, ben tek başıma savaşmam, en azından geri çekileyim" gibisi bir düşünceye asla kapılmazdı. O da ölene kadar saldırmaya devam ederdi. Çünkü o şekilde eğitilmiş,

o şekilde kandırılmış ve o şekilde savaşa yollanmıştı. Hem onların şehri ele geçirmek gibi bir niyetleri yoktu. Bazen öyle düşünüyordum.

Çünkü ısrarla ölmek isteyen bir eğilimleri vardı. Canları öldürmek ve sonsuz bir şehvetle ölmek istiyordu. “Ölüm istiyorum, kafamı bedenimden ayırmanızı, bedenimi lime lime etmenizi istiyorum” der gibi bakıyorlardı gözlerimizin içine. Ucu cennetin o “harikalar güzelliğine” varan bir yolculukta vahşice katledilmeyi istiyordu her bir çete. Ne kadar çok vahşice katletse düşmanını ve ne kadar vahşice katledilse kendisi, cennet o kadar sonsuz, huriler o kadar güzel olacaktı.

Konusu açılmışken yaşadığım bir anıyı da paylaşmak istiyorum. Savaşın en yoğun yaşandığı süreçlerde Kobanê direnişine katılmış yaşlı bir yurtseverimiz, yaşadığı çelişkileri sürekli benimle paylaşmaya çalışırdı. Yine bir gün aynı çelişkilerle dolup taşıdığını gördüğümde “hayırdır amca, yine dolup taşmışsın sanki, anlat bakalım, ne oldu yine?” diye sorduğumda, derinden bir ah çekerek “Heval, biz şimdi Müslüman’ız. Cennete girmek için iyilik yapıyoruz, sevap kazanıyoruz ve gönülleri memnun ediyoruz. Fakat çeteler de cennete girmek istiyor ve onlar sadece kötülük yapıyor,” sözlerini sürdürürken bir yandan da elinde tuttuğu silahına sınıksı sarılıyordu. Gözlerini daldığı yerin biraz daha uzağına dikerek sözlerine devam etmişti. “Ben istemiyorum, çetelerin girdiği bir cenneti istemiyorum. En çok gitmeyi istediğimiz yeri de çeteler işgal edecek. Esasında merak ettiğim tek bir şey var. Sağ kalan çeteler de ölmüş çeteler de tehlikeli,” sözleri bir an dikkatimi kazanmıştı. “Sağ kalan çetelerin tehlikeli olduğunu anladım da ölü çetelerin tehlikesini anlamadım,” deyince, “şimdi sağ kalan çeteler bizi öldürerek cenneti kazanmaya çalışıyor, ölmüş çete de öldüğü için o çoktandır cennette. Vallahi ben cehenneme gitmek istiyorum. Çetelerin gittiği bir cenneti ne yapayım,” diye cevap verdi. Ben de “amca, söylediklerine cevap verecek zamanda değiliz. Hem soru sormanın yeri de değil, görüyorsun çeteler sürekli saldırıyor, bana yönelttiğin soruları bir imama sorabilirsin, o sana daha yerinde cevaplar verebilir,” dedim. Oldukça şakacı bir amcaydı. Ne zaman fırsatını bulsa gelir ve aynı soruları tekrar sormaya çalışırdı. Ben de her zaman aynı

cevapları verirdim. Sorularını bir imama sorabilse daha iyi cevaplar alacağından emindim.

Asayiş binasının olduğu yere de aynı tarzla saldıran çeteleri görünce “öldürmeyi ve ölmeyi” bu kadar isteyen çetelerin tek amacının kesinlikle cennet ve hurilerin kendisi olduğuna şahit oluyordum. Çünkü sağ kalmış tek bir çetenin şehri ele geçirmek gibi bir niyeti yoktu nihayetinde. Onun o an düşündüğü tek şeyin “çok öldürmek” ve “öldürülmek” olduğu apaçık ortadaydı. Bu çete gibi düşünen binlerce çetenin aynı iştahla, aynı düşlerle ve aynı niyetle saldırdıklarını hesap etmeye çalışın. Ortaya öyle bir vahşilik çıkıyordu ki, her bir çeteyi defalarca kez vurduğumuza rağmen sanki hiç mermi yememiş gibi tekrar ayağa kalkarak “Allahû Ekber” deyip saldırmaya devam ederdi. İşte böyle bir barbarlık karşısında bizler fedai bir ruhla, direnmeye çalışıyorduk.

Diyar Bagok, fedai ruhu temsilen oradaydı. Derin direnişin ifadesi olarak. Anlam için savaşa durmuş olanların rengi olarak. Oradaydı Diyar ve asayiş binasının olduğu hattan hiçbir çeteyi geçirmemektik tek yemini. Bir eylemi anlamlı kılan ruh ne kadar kudretliyse Diyar da o an o kadar kudretliydi. Sarsılmaz iradesini güçlü kılan tüm anlamlara bürünmüş bir şekilde çetelerin karşısında savaşıyordu. Onun direnişini kırmak için onlarca çete kendisini patlatmıştı, yine de hiçbir kuvvet Diyar’ın o sarsılmaz iradesini kıramamıştı. Sırayla kendini patlatan çeteler ortalığı velveleye vermiş olsalar da hiçbir savaşçı yerini bırakmadan ve kapılmadan umutsuzluğa, savaşıyorlardı büyük, direniyorlardı derin... Boğaz kuruluşuyla, uykusuz gözlerle saatlerce, günlerce aralıksız, yoğun ve şiddetli bir savaşın içinde düşmana fırsat vermeden savunuyorlardı savunulması gereken yerleri.

Rüzgâr esiyordu. Kuyruğunda hiç uçmamış uçurtmalar vardı sanki. İplerle birbirine bağlanmış mermi kokuları... Rüzgârın parmak uçlarında bozuk tanklar, patlamamış bedenler ve ölmemiş kalpler vardı. Tuhaftı esintisi... Büyük bir kudretle Diyar’ın olduğu yere doğru hareket ediyordu. Direnişin en çok olduğu sokağa, fedai ruhun en çok işlendiği mahalleye doğru uçuşuyordu. İradenin bin bir anlamla büyülediği ve sarsılmazlığıyla sonsuz bir güç olduğu o an’a kondu. Uğultusunda çığlık, isyan ve çok sayıda başkaldırı vardı. Tuhaftı esintisi. Kulakları

delen bir sesle sokaktan sokağa, evden eve yuvarlanıp fedai ruhun olduğu yere yığılıp kalmıştı. Tuhaftı esintisi. Rüzgârın yoğun uğultusuyla süzüp gelen barbarlığın kokusunu hissetmişti Diyar. Çürük domates kokusunda bir koku sarmıştı etrafı. Barbarlığın keskin kokusuydu o. Acı, çürük ve bayat.

Silah üstüne silah kullandılar, tank üstüne tank sürdüler, mermi üstüne mermi sıkıldılar, çete üstüne çete patlattılar, yine de yıkamadılar Diyar'ımın direnişini, iradesini, ruhunu ve davasını. Hem kamyonlar bomba taşır, sıkıştığında düşman. "Getirin!" der, çaresizliğe düştüğünde düşman. "Getirin kamyonları!"

Omuzlarına konan rüzgâra dokundu Diyar, yüzüne vuran esintinin serinliği, onu Bagok dağlarının huzuruna götürmüştü. Serindi oralar çünkü yeşil ve sonsuz huzurdu. Uzattı parmaklarını rüzgârın kalbine. Uzunca baktı kavgasının anlamına, inandığı davanın tüm masumiyetine bir kez daha baktı. Ve fısıldadı son kez rüzgârın o son uğultusuna:

"Ben demiştim rüzgâr! Hayattayken, ayaktayken ve hâlâ umuttayken hiçbir çete geçemez bu asayiş binasını! Bak nasıl da sözümde durdum!"

Ve patladı bomba taşıyan kamyon! Ve rüzgâr, sustu!

Görün, Mırıldanın, Sarılın!

Bütün gördüklerimiz, işittiklerimiz, dokunduğumuz, sevdiğimiz ve sevmediklerimiz birbirine bağlıydı. Bir acının sebebi, başka bir mutluluktu. Bir evin odasında çetelerle savaşan yaşlı bir yurtseverin cesareti, Kaniya Kurdan hattının en ön cephesinde direnen genç bir savaşçının inancıydı. Düşman karşısında mermi yemiş bir savaşçının yarası, onlarca çetenin içinde tek başına fedaileşen bir kadın savaşçının zılgıydı.

Bütün gördüklerimiz, duyduklarımız, sevdiklerimiz ve sevmediklerimiz birbirine bağımlıydı. Dünya hem birimizin hem de hepimizin etrafında dönüyordu. Bir avuç insanın yarattığı direniş ruhu; herkesin ruhu, herkesin iradesi ve herkesin rengiydi. Bu kavga hepimizin kalbinde, ruhunda ve huzurundaydı. Yarattıran emeklerin nimetlerinden hepimiz faydalanırdık, gökyüzünün mavisi hepimizin yağmuruydu. Özgürlüğün o sarı sıcak huzuru hepimizin düşüydü. Savaşın o sıcak günlerinde zafer uğruna atılan her adımın gayesi hepimizin kudretiye. Bizler birbirimizin umudu, birbirimizin yurdu. Yoldaşıydık, arkadaşıldık birbirimizin. Evet, umuduyduk birbirimizin. Umudu sıradan ve sıra dışı diye ayırmadan, bir umudun karşısına bir hayal kırıklığı çıkarmadan, yaşamı umutsuzluğa indirmeden, umudu ve zaferi birbirine düşman etmeden umuduyduk birbirimizin.

Diyar Bagok'un umuduna ortak olmak ve kendisi olmak bir savaşın en yoğun saatinde. Onun gibi direnmek, onun gibi rüzgâr, onun gibi söz, onun gibi yiğit olmak. Yere düşürmeden isyan çığlığını, tüm içtenlikle onun parmaklarından direnişe uzanmak, derin ve uzunca. Onun gibi sade, temiz, dürüst ve korkusuz olmak. Sonsuz bir iradeyle halkı kucaklamak onun gibi. Özgürlüğü onun istediğı gibi istemek, zafere koştığı gibi koşmak ve onun gibi bakmak hayata, davaya, anlama.

Ve Diyar Bagok gibi biri. Onun umuduna ortak olan ve savaşın en yoğun saatinde kendisi gibi olan biri. Onun gibi direnen, onun gibi rüzgâr, onun gibi söz, onun gibi yiğit. İsyân çığlığını yere düşürmeden, tüm içtenliğiyle Diyar Bagok'un parmaklarından direnişe derin ve uzunca uzanan biri. Diyar Bagok gibi sade, temiz, dürüst ve korkusuz biri. Sonsuz bir iradeyle halkı Diyar

Bagok gibi kucaklayan biri. Özgürlüğü Diyar Bagok gibi isteyen, zafere Diyar Bagok'un koştığı gibi koşan ve hayata, davaya ve anlama Diyar Bagok gibi bakan biri. Doğan Şoreş Amed.

Özgürlüğün hiç tutuklanmadığı, gayenin amaca ulaştığı, düşlerin gerçekleştiği, rengârenk uçurtmaların maviye kanat çırpıtığı ve yorulmadan, usanmadan her bir kuşun buluttan buluta uçabildiği bir yaşamı düşlemenin ve bu düş için kavgaya durmanın güzelliğini benim gibi sizler de görebiliyor musunuz? Bu düş için yola düşmüş olanların türküsünü benim gibi sizler de mırıldanıyor musunuz? Herkesin birbirini saygıyla kuckladığı, nefretten, şiddetten arındırılmış ve ayrılıkçı zihniyetten uzak, herkesin kendisi gibi yaşayabildiği ve kendisi gibi düşünebildiği bir yaşam inşa etmek uğruna canlarını, umutlarını, düşlerini feda etmiş olanların geride bıraktıkları armağanlara, benim gibi sizler de sımsıkı sarılıyor musunuz?

Görün, mırıldanın ve sarılın.

Yaşamı güzel, kutsal, anlamlı ve adaletli kılmanın tek kolu, düşlediğimiz yaşam için can verenlerin geride bıraktıkları her şeye sahip çıkmak ve onları büyüttür. Memleketin selameti için, vatanımızın özgürlüğü için, halkımızın geleceği için canla başla savaşıyor ve savaştıkça fedaileşen kalplerin geride bıraktıkları tüm değerlere sarılarak onları zaferle taçlandırmak hepimizin görevi, sorumluluğu ve hayali değil midir? Tüm samimiyetimizle, dürüstlüğümüzle ve içtenliğimizle, düşlediğimiz o yaşamı kurmak uğruna can verenlerin değerlerine büyük bir bağlılık duymadıkça yaşadığımızı sandığımız o hayata katlanacak tek bir anlamı bile bulamayız. Bilelim gerçeğimizi!

Diyar Bagok tüm samimiyetiyle, tüm içtenliğiyle ve o düşlediğimiz yaşama olan en derin inancıyla savaşırken barbarlar karşısında, bir an olsun bile yitirmedi umudunu. O, büyük düşlerle ve sonsuz inançla savaşarak şehit düştü. Onun geride bıraktığı armağanlara tüm benliğiyle sarılan Doğan da aynı duygunun ve aynı anlamın yaşayanıydı. Direnişi, fedailiği, kahramanlığı devralan Doğan, barbarlık karşısında aynı kudretle savaşıyordu. Binlerce çetenin aynı anda saldırmasından, tonlarca patlayıcıların aynı anda patlamasından, onlarca tankın aynı anda atış yapmasından korkmamıştı, kaygılanmamıştı, geri çekilmemişti. Oradaydı o da, Diyar'ın şehit düştüğü yerde.

Verdiği söz gereği, davaya ve özgürlüğe duyduğu büyük aşk gereği, büyük iradeyle, sonsuz kudretle ve derin bir duruşla Doğan'ın savaştığı yerde barbarlık ordusunun yaşam bulması ne mümkündü?

Neydi onu savaştıran anlamın kudreti? Direnişe vurmanın cesareti kimden geliyordu, hangi anlam bu kadar yığitti binlerce yamyamın içinde? Etrafını saran düşmanın tüm vahşeti karşısında kaybolmadan, kaçmadan, korkmadan, bıkmadan sürekli savaşabilmenin gücü, ruhu nereden geliyordu? Kimdi bu irade, bu direniş neydi, kudret nasıldı gerçekten? Canla başla savaşmanın somut halleri nasıldı, kime benziyordu fedaileşme? Bir halkı sevebilmenin, onu yüceltmenin ve onun uğruna can vermenin gayesi hangi renkti? Mavi miydi yoksa? Savaş, saldırmak, direnmek... Bu üçlünün birleşmesinden oluşan eylemi taşıyan kalbin büyüklüğü ne kadardı gerçekten? O bitmez tükenmez iradenin kaynağı neresindeydi dünyanın?

Doğan'ı tüm nimetleriyle, tüm kutsallığıyla saran o iradenin kaynağı Kürdistan mıydı yoksa? O yüzden mi böylesine büyük, böylesine yaman savaşıyordu. Defalarca kez düşerken, yaralanırken ve akarken kan bedeninden, onun ısrarla direnişe tutunması bu yüzden miydi yoksa? Kürdistan'a, o özgür vatana, duyduğu derin aşkın varlığından mı alıyordu gücünü, kudretini ve sonsuzluğunu?

O, Kobanê asayiş komutanıydı. Cesur bir savaşçıydı, mütevazı ve içtendi. Devrimin geliştiği günlerde, sorumluluğunu üstlendiği tüm faaliyetleri büyük bir düzen ve disiplin içinde yürütmeye gayret gösteriyordu. Şehir savaşın en yoğun süreçlerinde fedai bir ruhla savaşın en ön cephesinde barbarlığa karşı Diyar Bagok ile birlikte direniş halindeydi.

O, en canlı haliyle savaşırken ve direnirken fedai bir ruhla, çürümüş zihniyetlerinde barbarlığı kutsallaştırmış olan çetelerin hiçbirini yavaşlamamıştı onun olduğu, savunduğu, direndiği yere. Kanının ve iradesinin son damlasına kadar ama büyük, derin ve görkemli savaşarak, asayiş binasının yanında şehit düştü Doğan Amed. Direniş, sonsuz bir iradeye erişmek için nasıl derin bir inanca muhtaçsa, fedailik de ancak büyük ve derin bir ruhla gerçekleştirilebilir.

Ve şimdi söyler misiniz bana, direnişe güçlü bir irade ve derin bir inanç ilave edilmeden, fedailiğe büyük ve derin bir ruhu katmadan, hangi eylem amacına ulaşabilir?

İçinde Tuzum Yoksa Benim Değildir Bu Çorba

Kaniya Kurdan hattı üzerinden şehrin en stratejik yerlerinden biri olan asayiş binasını ele geçirmeye çalışan çeteler, burada direnen yoldaşlarımızın göstermiş olduğu direniş karşısında çaresiz kalmışlardı. Diyar ile Doğan'ın fedailiği karşısında titreyen çeteler, patlayıcı yüklü kamyonları patlatarak asayiş binasını bu tarzla ele geçirmeye çalışıyordu.

Günlerdir yoğun bir şekilde devam eden çatışmalar sonucunda hem şehitlerimiz hem de yaralılarımız olmuştu. Yaralı halde direnen arkadaşlarımızı asayiş binasının avlusundan çıkartmamız gerekiyordu. Fakat bunun o kadar kolay olmayacağını çok iyi biliyorduk. Hem asayiş binasının etrafında birkaç tane yüksek bina vardı, bu binalardan bakıldığında da asayiş avlusu net bir şekilde görünüyordu. Çeteler de o binalara yerleşmiş ve oradan suikast yapıyorlardı. Daiş'in profesyonel suikast timleri vardı. Bunlar genellikle zorlu geçen çatışmaların adamlarıydılar! 'Hedeflerine koydukları bir yeri kolay bir şekilde alamayınca her türlü imkânları devreye koyuyorlar' dediğimizde kast ettiğimiz durumlardan birisi de buydu. Daiş'in bu profesyonel suikast timleri asayişe yakın binalara yerleşmiş ve binanın avlusuna yaklaşan her şeyi vuruyorlardı. Bir de kendilerini öyle bir kamufle etmişlerdi ki onların yerlerini tespit etmek gerçekten çok zordu. Avluda kalan yaralı arkadaşlarımız bir yandan savaşıyor, bir yandan bu suikastçılardan korunmaya çalışıyorlardı. Avluda yaralı halde mahsur kalmış bu arkadaşlarımızı kurtarmak için her yolu denemeye çalışıyorduk. Onları oradan çıkartmak için hangi arkadaş adımını attıysa suikastçılar tarafından ateş altına alınıyordu. Onu kurtarmaya giden başka bir arkadaş da aynı durumu yaşıyor ve o da yaralı bir şekilde orada mahsur kalıyordu. Bu şekilde yaralanan yaklaşık on arkadaşımız olmuştu. Asayiş binasının avlusu, yüksek binalara yerleşmiş olan çetelerce görüldüğü için hareket etmek de oldukça tehlikeydi. Çünkü çeteler avlunun içinde hareket eden bir yaprağa bile suikast yapıyordu. Fakat ne olursa olsun yarası ağır olan arkadaşlarımızı bir şekilde oradan çıkartmamız gerekiyordu. Vakit sabahtı ve onları akşama kadar orada bekletemezdik.

Çetelerin olduğu binayı etkisiz hale getirmek için yeterli imkânlara sahip değildik. Tankımız, toplarımız ya da füzelerimiz yoktu maalesef. Hem çeteler de görünmüyordu doğrusu. Hangi binanın hangi katından, hangi katın hangi odasından, hangi odanın hangi penceresinden ateş ettiklerini tespit etmek oldukça zor bir işti. Fakat yine de onların yerlerini tespit etmek zorundaydık. Çünkü asayiş binasının avlusunda yaralı arkadaşlarımız vardı ve durumları da ağırdı. Bunun için bu tespit etme işini bir an önce halletmemiz gerekiyordu. Kendimizi koruyacak bir şekilde pozisyon alarak onların kaldığı binaları dürbünle gözetlemeye başladık. Zorlu uğraşlardan sonra nihayet onların kaldığı binaları tespit edebilmiştik. Gördük ki çeteler sadece bir binada değil birkaç binada suikast yapıyorlar. Üstelik suikast yaptıkları binaları kullanma tarzları da oldukça profesyoneldi. Duvarı, suikast silahının sadece namlusunu geçirebilecek şekilde delerek üstelik açtıkları deliğı de duvar renginden bezlerle kapatarak son derece görünmez olmaya gayret göstermişlerdi. Suikast yapacakları sırada, delikten bezleri çıkartarak sadece silahın namlusunu yerleştiriyorlardı.

Atış bittikten sonra tekrardan o deliğı kapatarak kendilerini deşifre etmemeye çalışıyorlardı. Bu durumda yaralıları kurtarma hamlemiz biraz daha zora girmişti. Çünkü çeteler, çatışmaların olduğı yerlere, özellikle asayiş avlusuna çok hâkimdi. Ne zaman yeltenmeye kalktıysak hemen ateş altına alınıyorduk. Hem asayiş binasının avlusunda hem de binanın etrafında yaralı halde mahsur kalmış arkadaşlarımızı almak için her türlü yol ve yöntemi ararken o sırada Serhat'ın bir önerisi gelişmişti.

Heyecanla yanımıza gelerek “Heval isterseniz ben şehrin merkezinde bulunan arkadaşların yanına gideyim. Bir zırhlı aracımız var, onunla yaralı arkadaşlarımızı kurtarabiliriz, üstelik o aracı da kullanmayı biliyorum, bir koşu gidip alırım hemen,” dedi. Bu öneri karşısında bizler de yerimizden fırlayarak “zırhlı aracımızın halen çalışıyor olduğunu niye daha önce söylemedin?” diye sorunca “zırhlı aracın çalışıp çalışmadığını bilmediğim için söyleme gereğini duymadım. Çünkü sürekli bozuluyor kendisi. Bir gün cephede, bir gün caddede, bir gün de şehrin ortasında durabiliyor bazen,” demesi üzerine “Heval Serhat, vaktimi-

zin çok az kaldığını biliyorsun, acele bir şekilde gidip o aracı buraya getirmelisin,” diyerek durumun ne kadar ciddi olduğunu belirtmeye çalıştık.

Savaşın karışık ve yoğun geçtiği anlarda akıl durabiliyor bazen. Aylardır aynı tempoda gelişen bir savaşın her aşamasında kalmış bir savaşçı için bu normal bir durumdu. Barut kokusunun düşünceyi sardığı durumlarda öz kontrolü sağlamayınca, insan bir eylemi başarıya götürebilme yetisini de kaybedebilir. Zorun baskısı altında sıkışan bir düşünce, çözümünü bekleyen onca sorunlara yerinde ve zamanında müdahale etme kabiliyetini çoğu zaman yitirebilir. Bu yüzden bir savaşçının öz disiplin anlayışı sürekli işlevsel olmalıdır.

Örneğin varken, ona en çok ihtiyaç duyduğumuz durumlarda varlığı hatırlanmayan bir zırhlı araca sahiptik. En zor şartlarda kalınsa bile, mevcut tüm imkânlardan haberdar olmak da bir disiplin ve düzen ilkesidir.

Heval Serhat'ın araçtan haberi vardı fakat çalışıp çalışmadığı konusunda emin değildi. Bu yüzden sağlamlığından kuşku duyduğu bir çözüm materyalini gündemimize koyarak bizi “şüpheli bir umutla” umutlandırmak istememişti. Nitekim bu yerinde bir yaklaşımdı. Çünkü savaş sağlam umutlar ister. Fakat yine de kırık ve şüpheli umutlardan sağlam umutlar yaratabilecek kudreti vardı devrimcinin. Çünkü umut, zaferden her zaman daha değerliydi. Her ne kadar kırık ve şüpheli olsa bile.

Vakit hızla tükeniyordu. Neredeyse sıfır olanaklarla günlerdir mücadele eden, savaşan ve direnen yaralı yoldaşlarımızın o yorgun ve uykusuz bedenlerinden kan akmaya devam ediyordu. Yaralarını kendi giysilerinden kopardıkları bez parçalarıyla sararak sırf daha çok direnmek için hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Çünkü orada, o asayiş binasının avlusunda hiçbir savaşçı yarısından dolayı geri adım atmamıştı. Kaygılanmamıştı, umutsuz kalmamıştı. Hayatı daha çok yaşamak için değil, direnişi yükseltmek için hayatta kalmayı istemek... Bu yaklaşım, onların düşmana olan öfkenin ve nefretin, direnişe olan tutkunun ve inancın ifadesiydi.

Dürbünle etrafı gözetlerken, suikast timlerinin gelmekte olan bir araca ateş açtığını görmüştük. Bu kesinlikle heval Serhat

olmalı diye düşündük o an. Belki de değildi. Bilmiyorduk, kararsızdık. Çünkü çeteler hedef yanıltma konusunda oldukça yetenekliydi. Bazen boş bir eve saatlerce ateş ederek “orada sizin arkadaşlarınız var neden onlara destek vermeye gitmiyorsunuz?” havasını yaratmaya çalışırlardı. Savaşta henüz yeni olan tecrübesiz savaşçılarımız bazen bu yanıltma olayının boşluğuna düşerlerdi. Çetelerin saldırıları altında olan “malum eve” yöneldiklerinde de yersiz darbeler alırlardı. Dolayısıyla suikast timlerinin az önce ateş altına aldığı araç, onlara ait patlayıcı yüklü bir araç olabilirdi ve o araca yöneldiğimizde ansızın çetelerin hedefi haline gelebilirdik. Bu gibi durumlardan daha önce edinmiş olduğumuz tecrübe, olaya daha ihtiyatlı yaklaşmamızı zorunlu ve hayati kılıyordu. Bunun için yaklaşmakta olan belirsiz aracın hangi güce ait olduğunu netleştirmeden kimsenin hareket etmesine izin vermemiştik. Fakat o an kaldığımız durumun içerisinde hepimizin temennisi aracın Serhat’a ait olmasıydı. Çünkü sabırsızlığın ve daralan zamanın dayattığı ağır bir baskı altında kalmış hallerimizin o an görmek istediği tek araç Serhat’ın zırhlı aracıydı. Başka bir nesneye o an kapalıydı tüm algımız.

Daralan zamanın telaşında bir yandan hazırlıklarımızı yaparken bir yandan da kurtarma operasyonunda görev alacak arkadaşları belirlemeye çalışıyorduk. Hareket zamanını, gidiş ve geliş yollarını, kurtarma anında yapılması gerekenleri ve diğer tüm detayları tartışıp belirledikten sonra artık kurtarma operasyonumuzu başlatabilirdik. Tam hareket edeceğimiz sırada kurtarma operasyonuna katılmak istediğini söyleyen Serhat’ı kıramamıştık. “Benim mutlaka bu operasyona katılmam gerekiyor. Arkadaşları oradan çıkartmamız lazım,” demiş, bizler de “emin misin Serhat, başarabilir misin?” diye sorunca “siz merak etmeyin, ben aracıma güveniyorum, beni yarı yolda bırakmaz o,” diye cevap vermişti. Daha fazla zaman kaybetmeden bir an önce harekete geçmek için gerekli tüm uyarıları yaptıktan sonra Serhat’la birlikte iki arkadaş yaralıların bulunduğu yere doğru hareket etmeye başladılar. Son sürat hızında ilerleyen zırhlı araca her taraftan mermi yağıyordu. Kalın demirlerle kaplanmış aracımız hafif silahların mermilerinden etkilenmediği için asayiş binasının avlusuna kadar sağlam bir şekilde varabilmişti. Kur-

tarma timinin hiç vakit kaybetmeden bir an önce yaralı arkadaşlarımızı araca bindirmeleri gerekirken, henüz eyleme geçememiş olmaları hepimizi kaygılandırmaya başlamıştı. Orada nelerin yaşandığını öğrenmek için hiç vakit kaybetmeden arkadaşlarla bağlantı kurmaya çalışmıştık. Öğrendiğimiz kadarıyla Serhat'ın aracı bozulmuş ve kurtarma timimiz de içinde mahsur kalmıştı. İşimiz tam işti doğrusu. Tüm istek ve amacımız oradaki yaralı arkadaşlarımızı sağlam bildiğimiz aracımızla kurtarmak iken aracımızın da yaralanmış olması içinden çıkılmaz bir tehlike yaratmıştı. Onu oradan çıkartmak için büyük bir çekici veya ondan daha büyük bir araç gerekiyordu. Tüm hızıyla devam eden bir savaşın içinde mevcut imkânlarımıza baktığımız zaman, o zırhlı aracı oradan çekebilecek tek bir aracımız bile yoktu. Avlunun ortasında arızalanan zırhlı aracımızın içinde mahsur kalan arkadaşlarımıza dört bir yandan mermiler yağmaya başlayınca o an artık durumun kontrolden çıktığını anlamıştık. Binaların içinden suikastçıların atışlarından neredeyse hareket kabiliyetimiz sıfıra inmişti. Yaşanan durumları kontrol altına almak için zırhlı araçta mahsur kalan arkadaşlarımızla bağlantı kurmak istedik.

-Sesimizi alıyorsanız, orada nelerin yaşandığını net bir şekilde bizlere aktarabilir misiniz?

-Sesinizi alıyoruz! Zırhlı aracımız şu an çalışmıyor. Ne yapalım bu durumda?

-İlk önce sakin olmanızı istiyoruz. Suikastçılar tarafından görülmektesiniz. Çok hızlı ve dikkatli bir şekilde araçtan çıkıp aracın arkasına sağlam bir şekilde geçiş yapmanız gerekiyor. Çeteler araca roket fırlatabilir. Bir an önce o araçtan çıkmaya çalışın!

-Sesimizi alıyor musunuz?

-Dinliyoruz sizi, aktarımlarınızı bekliyoruz.

-Kapı...

-Ne olmuş kapıya?

-Kapı açılmıyor, aracın içinde mahsur kalmışız!

Doğrusu tuhaf bir aracımız vardı. Sadece şoförün önünü görebileceği kadar ön camında ufak bir daire açılmıştı, geriye kalan yerleri de tonlarca ağırlıktaki demirlerle kaplanmıştı. Oriji-

nal bir zırhlı araç değildi nihayetinde, nasıl olduysa kapıları kendiliğinden kilitlenmişti. Üstelik yaralıların durumu ağırlaşıyordu, içerde de mahsur kalan arkadaşlarımız vardı. Bu karma-karışık durumları sağlam bir şekilde birbirinden nasıl çıkartacağımızı düşünürken, o an mevcut durumu içinden çıkılmaz bir hale sokan bir başka sorun daha çıkmıştı.

Küçük telsiz cihazlarla iletişim kuran çetelerin bağrıışlarını duyunca, aralarında geçen diyalogları anlamak için cihazı pürdikkat dinlemeye başlamıştık.

“Selam Ya şêx, Allahû Ekber!” “Allahû Ekber, Aleyküm-selâm!”

“Ya Şêx, binanın avlusunda bir grup yaralı var. Sabahtan beri onları imha etmeye çalışıyoruz fakat başaramıyoruz. Üstelik onları kurtarmaya gelen zırhlı bir araç da avluda durmuş durumda. Hafif silahlarımızla etkili vuruşlar yapamıyoruz. Önümüzde pilav üstü kızartmış tavuk hazır halde bekliyor. Bize sadece roket lazım...”

“Merak etmeyin! Siz onları oyalayın, biz roketleri alıp geliyoruz. Tekbirrrr!”

“Allahû Ekber!”

Çetelerin bu niyetlerini öğrenince, hazır halde bekleyen arkadaşlara dönerek “yoldaşlar, çeteleri duydunuz. Avludaki yaralı arkadaşlarımızı ve zırhlı aracın içindeki kurtarma timini imha etmeye çalışacaklar. Bu durumda yapacak tek bir şey var. Elimizde bulunan tüm silahlarla birlikte çetelere saldıracağız,” deyince, arkadaşlar hiç vakit kaybetmeden kısa bir sürede mevcut tüm silahları toplamaya başladılar. Saldırı pozisyonuna girmeye çalışırken avludaki arkadaşlarımıza roketle saldırarak olan çeteleri bir türlü göremiyorduk. Onlar binanın arkasına saklanmış bir şekilde duruyorlardı. Onları etkisiz kılmak için de onları görmemiz şarttı. Hedefi görmeden yapacağımız bir saldırı hem tehlikeli hem de yersiz olacaktı. Çünkü binaların içinde suikastçılar vardı. Üstelik roketleri kullanacak olan çetelerin yerini de henüz tespit etmiş değildik. Bu durumları aşmanın yoğun çabasıdayken, tam o sırada zırhlı araca isabet eden birkaç roketin üst üste fırlatıldığını gördük. Büyük bir merak içinde neler olup bittiğini öğrenmek için arkadaşlarla bir kez daha bağlantı kurmaya çalıştık.

-Sesimizi alıyor musunuz? Durumuz nasıl?
-Durumumuz iyi, herhangi bir sorun yok şimdilik.
-Roketlerden zarar gördünüz mü peki?
-Herhangi bir sorun yok, hepimiz iyiyiz, fakat kapı...
-Ne olmuş kapıya yine?"
-Daha önce kilitlenen kapı roket basıncının etkisiyle açıldı birden!

-Roketlerin aracınıza isabet etmesi iyi mi oldu yani?
-Evet, hem de çok iyi oldu!
-O halde hiç vakit kaybetmeden kendinizi araçtan dışarı çıkartın! Sizi koruyacağız!

-Anlaşıldı heval, bizler de öyle yapmaya çalışacağız.
Tuhafliğin, çıkmazlığın, sürprizlerin bir arada yaşandığı ve bazen de birbirlerine karıştığı bir süreci atlatmanın tek koşulu iradeyi kontrol altına almaktı. "Her şey bitti"yi çok erken bir şekilde kabul etmenin bu yüzden hiçbir anlamı yoktu. Savaşın dayattığı zorlu koşulları, sağlam bir iradeyle karşılaşmanın her zaman kazanç sağladığı bir kez daha görülmüştü. Kendiliğinden kapanan kapının bir roket mermisiyle çok kolay bir şekilde açılmış olması elbette büyük bir olay değildi fakat o an yaşanan durumlar için büyük bir mucize niteliğindeydi.

Mevcut durumun çok hassas olduğunun farkında olan kurtarma timinin çok dikkatli ve hızlı bir şekilde araçtan çıkmaları gerekiyordu. Çünkü çeteler, arkadaşların bulunduğu alanı çok rahat bir şekilde görüyordu. Hem orada yaralı halde bekleyen arkadaşlarımızın durumları da gittikçe ağırlaşıyordu. Dolayısıyla hem suikastçıların hem de diğer çetelerin yoğun saldırılarına maruz kalmadan bir an önce tüm arkadaşlarımızın o alandan uzaklaşmaları gerekiyordu.

Daralan vaktin yarattığı yoğun stres yetmiyormuş gibi bir de öfkenin o kontrol edilemez baskısı altında kalan arkadaşlar, aracın içinden çıkmaya başladıkları sırada etrafta bulunan çetelerin yoğun saldırılarına maruz kalmışlardı. Her taraftan ateş eden çetelere karşı harekete geçmeye çalışan kurtarma timinden bir arkadaş, o esnada suikastçılar tarafından şehit düşürülmüştü.

Avluda bulunan arkadaşlara her taraftan mermiler yağıyordu. Kana susamış çetelerin bütün o pervasızca saldırıları altında, bir taraftan bedenlerinden akan kana rağmen derin bir direnişin içinde olan yaralı arkadaşlarımızın o anki duruşu, diğer taraftan kurtarma timinin hem onları hem de kendilerini korumak için sarf ettiği mücadele; devrimci kişiliğin ne denli sarsılmaz bir iradeyle temsil edildiğini göstermekteydi.

Bu çaresizliğini ve korkaklığını gizlemek istercesine teknik imkânlarının olanca yoğunluğuyla saldıran çetelerin asayiş avlusuna olan yoğunlaşmalarını kırmak ve oradaki arkadaşları sağ salim kurtarmak için bizler de tüm gücümüzle çetelerin bulunduğu alanlara ateş etmeye başlamıştık. En ağır silahların kullanıldığı bir çatışmada mümkünse hiç darbe almadan ve kayıp vermeden asayiş binasının avlusuna ulaşmamız gerekiyordu. Yüksek binaların içinde saklanan suikastçıların yoğun saldırıları altında avluya ulaştığımızda bu sefer etrafta bulunan çeteler de saldırmaya başladı. Amaçları, hepimizi orada imha etmek ve asayiş binasını ele geçirmektir. Dolayısıyla bu kurtarma hamlesinin sorunsuz bir şekilde başarıya ulaşması için tüm savaşçılar büyük bir çaba veriyordu. Tüm yoğunluğuyla devam eden çatışmanın arasından yaralı arkadaşlarımızın yanına ulaşmayı başaramıştık. O durumda hiç vakit kaybetmeden yaralı arkadaşlarımızı sırtlayarak güvenli bir yere taşımaya başladık. Bir yandan her türlü silahla saldıran çetelere karşı direnirken bir yandan da yaralı arkadaşlarımızı güvenli bölgeye taşımaya çalışıyorduk. Yoğun bir direnişin ardından tüm yaralı arkadaşlarımızı çatışmaların yoğun yaşandığı alandan sağ salim bir şekilde uzaklaştırmayı başaramıştık.

Zorlu geçen bir eylemin ardından kurtardığımız arkadaşların durumlarını kontrol etmeye çalışınca aralarında bir arkadaşın eksik olduğunu fark ettik. Zırhlı araçla birlikte kurtarma operasyonuna katılan bir arkadaşın şehit düştüğünü biliyorduk fakat bu kurtarma timinde yer alan arkadaşlardan birinin daha eksik olduğunu öğrendik.

Nedendir bilmiyorum ama o an bakışlarımın boşluğuna sığınan bir anlamın bulanıklığına takılıp kalmıştı gözlerim. Netliği ısrarla geciken o görüntüye gözlerimi kısarak baktığımda, Ser-

hat'ın silueti belirivermişti bir anda. O yoğun çatışma altında onları kurtarmaya giderken, onu unutmuş muyduk yoksa? Bizden önce mi gelmişti, hızlı adımlarla koşarken başka yöne mi gitmişti yoksa? Bakındım iyice etrafa, uzun bakışlara, kısarak bazen gözlerimi. Savaşın dokunup yerle bir ettiği sokakların enkazlarına bir kez daha derin ve uzunca baktım. Serhat'ı aradım kendimce. "Serhat nerede?" diye seslendim. Yankılanan sesime koşan arkadaşların yüzünde aradım Serhat'ı bir kez daha. Onu görmek için çalıştım, uğraştım. Dediler ki "Serhat şehit düştü!" Asayiş binasının orada, saldırırken çeteler roketlerle, yoğunca. Kalmış aracın içinde. "Önce arkadaşlarım çıksın, sonra ben çıkarım" demiş yoldaşça. Üst üste atılan birkaç roket mermisiyle, zırhlı aracın içinde, asayiş binasının avlusunda, şehit düşmüştü Serhat.

Kobanêliydi Serhat. Seviyordu devrimcileri, etkilenmişti duruşlarından. 'Siz buraya bizi ve sevdiklerimizi çetelerden korumaya gelmişsiniz, ben de katılmak istiyorum sizlere' demişti devrimcilere. Katılmış sonra büyük bir aşkla. Savaşıyor her cephe, her mahallede, her sokakta.

"Siz merak etmeyin, başarabilirim," demişti bana, hızlı adımlarla koşarken savaşa, "o beni hiç yarı yolda bırakmaz," deyip binmişti zırhlı aracına ve yetişivermişti imdadına arkadaşlarının. Arkadaş aşkına, can feda etmek de vardı bu kavgada. Bilene, anlayana ve yapana mahsus.

Merak Etmeyin Burada Ben Varım!

Kürt halkının tüm değerlerini sağlam temeller üzerinde inşa etmek için sorumluluğunu üstlendikleri her görevi büyük bir bağlılıkla yerine getirmeye çalışanlar, Kobanê’de gelişen savaşa karşı yekvücut olmuşlardı. Şehrin geneline yayılmış olan savaşa canla başla karşı duran bu devrimciler, düşmanın her adımına büyük bir öfke duyarak, zaferi kucaklamak için günlerce, haftalarca hiç durmadan direniyorlardı. Asayiş binasının bulunduğu hattı ele geçirmek için barbarca saldıran çetelerin tüm hamleleri boşa çıkartılmıştı. Direniş sanatını her daim canlı tutan ve işgalci çetelerin tüm adımlarını kırmak için büyük bir mücadele veren Diyar ve Doğan şehit düştükten sonra hattın genel sorumluluğunu üstlenmiş olan Cudî Amed, kısa bir süre sonra görevini Cemil Suruç’a devretmişti. Alana yeni gelmiş olan Cemil arkadaşı asayiş binasının bulunduğu hattın komutanı olarak görevlendirmiştik. Yeni aldığı görevin üzerinden henüz kısa bir süre geçmeden, aynı hatta yoğunlaşan çete saldırılarına karşı büyük bir direniş gösteren bir grup arkadaşına destek vermek için saldırıların geliştiği yöne doğru hareket ettiği sırada çetelerin saldırısına uğrayan Cemil Suruç da şehit düşmüştü.

Saldırıları her taraftan hızlı bir şekilde gelişirken, direniş de hız kesmeden büyümeye devam ediyordu. Çeteler, özellikle Kaniya Kurdan hattı, Mürşit Sınır Kapısı, Sebze Hali, Özgürlük alanı, Mekteba Reş, Hükümet Binaları gibi stratejik önemde olan yerleri bir an önce işgal etmek ve buraları birer askeri üs olarak kullanmak istiyordu. Çetelerin öncelikli amaçları, Mürşit Sınır Kapısı’na ulaşmak için Sebze Hali güzergâhında bulunan birkaç yüksek binayı ele geçirerek hem sınır kapısına hem de sınırın ötesinde bulunan kardeş şehre, Suruç’a, hâkim olmaktı. Onlar, nereyi ve niçin ele geçireceklerini biliyorlardı. Hesapları, kitapları ve tüm gayeleri o ana kadar kıramadıkları direniş duvarını tümenden yıkmak ve şehrin tamamını ele geçirmektir. Bunları yapmaya çalışırken kullandıkları tekniğin de haddi hesabı yoktu. Ne varsa cephanelerinde; top, tank, füze, havan, roket ve diğer silahlarla her yönden ve her fırsatta saldırıyorlardı.

Kaniya Kurdan hattı yukarıda saydığım önemli yerlerin cephesi durumundaydı. Başka bir ifadeyle şehrin merkezini ve ana hatlarını oluşturan tüm stratejik yerler, Kaniya Kurdan hattının arkasına düşüyordu. Daiş'in bu hattan önemli yerlere ulaşmaktaki ısrarı, sınırda bulunan Türk devletiyle yakın ilişkiler kurarak onların verdiği talimatlar doğrultusunda savaşı yürütmek istemesiydi. Nitekim Türkler yoğun bir şekilde gelişen savaşı yürütmekte zorlanan çetelerin, hali hazırdaki tarzlarına ilişkin kaygılarını dile getirmeye çalışarak yaşanan durumları aşmanın çözümlerini sunuyordu.

Daiş'in şehir savaşını koordine eden mercii Türk istihbarat birimiydi. Çetelere her türlü talimatları veren, cephane ve lojistik ihtiyaçlarını karşılayan, gerektiğinde de askeri destek sunan bu özel birim, her türlü kirli faaliyetin içinde olmaktan ayrıca gurur duyuyordu. Nitekim 'her şey kutsal devletin kutsal bekası içindi.' Dolayısıyla bu mantıkla hareket eden bir zihniyetin, aynı ruha sahip olanlarla iş birliği içinde olmasına şaşmamak gerekiyordu. Birbirinin barbarlıklarından güç alan bu iki zihniyet, şehri kısa bir sürede ele geçirmenin planlarını yapmaya başlamışlardı. Özellikle Mürşit Sınır Kapısı'na yönelik saldırılar geliştiren çeteler, direnişimiz açısından buranın önemini biliyorlardı. Geliş gidişlerin yapıldığı koridorun çetelerin eline geçmesi halinde aşmakta zorlanacağımız birtakım durumlarla karşı karşıya kalacaktık. Kaniya Kurdan hattı üzerinde gelişen saldırıların yoğunluğu artarken, bizler de çetelerin ısrarla ele geçirmeye çalıştığı stratejik öneme sahip yerleri korumaya devam ediyorduk. Direnişimiz karşısında istediği sonucu alamayan çeteler, farklı yerlere eşzamanlı saldırılar düzenleyerek yoğunlaşmalarımızı dağıtmak istiyordu.

Şehrin tamamını kontrol altına almak için direnişin en çok verildiği yerleri ele geçirmek isteyen çeteler, şehir merkezine giden yolların güzergâhında bulunan Mekteba Reş ve Hacı Reşit Camisi'ne en ağır silahlarla saldırmaya başlamıştı. Bu cephenin komutanı olan Avarış Marinos, Rêber Hakkâri gibi Kobanê'ye yeni gelmişti. Şehri, sokakları, mahalleri, savaşıları henüz yeterince tanıyamamıştı. Gelişen bir savaş vardı ve o da her türlü fedakârlıkla üstüne düşen görevi yerine getirmeye ve direnişi yük-

seltmeye çalışıyordu. Avareş, savaşmayı ve direnmeyi en iyi bilen komutanlardan biriydi. Yoğun gelişen savaşa rağmen kendi cephesini, çetelerin her türlü saldırılarından koruyarak onların ilerleyişini durdurmuştu.

Mekteba Reş, alana hâkim olması sebebiyle önemli bir binaydı. Üstelik sınır kapısına, Özgürlük Alanı'na ve şehir merkezine giden ana hatların ortasında bulunuyordu. Stratejik öneme sahip her yere saldırmayı hedefleyen bir düşmanımız vardı bizim. Şehrin merkezine ulaşmayı bu kadar isteyen düşmanın da elbette bir bildiği vardı. Çünkü şehri düşürmek için bu yerleri mutlaka ele geçirmesi gerekiyordu. Bu yüzden her fırsatta bu yerlere en ağır silahlarla saldırmaya çalışıyordu.

Düşman buraya saldırdığında Avareş bizimle bağlantıya geçerek, “merak etmeyin, ben varım burada ve burası hiçbir zaman düşmeyecek,” demişti. O bir profesyonel savaşçıydı ve onun olduğu yerde düşmanın başarıya ulaşma şansı yoktu. Direnişin yoğun geçeceğini biliyordu Avareş. O yüzden daha öncesinde bunu bizlere iletmişti. Direneceğim ve sizler de direneceksiniz, demişti. O da biliyordu direneceğimizi. Her şey olabilir bu savaşta. Kayıplar, ölümler ve enkazlar. Kendi zalimliğinde ısrar eden bir düşman her şeyi yapabilirdi. Zaten bu onun inancıydı. Gaddarlığın ve çürümüşlüğü hûkmü altına sığınan bu barbarlar sürüsü, buraya da en ağır silahlarla saldırmaya çalışmıştı. Burayı düşürerek şehir merkezine ulaşmaktı tek gayesi. Ama Avareş demişti, ‘merak etmeyin, ben varım burada ve burası hiçbir zaman düşmeyecek’

Öyle de oldu. Onun dediği gibi, onun istediği gibi...

Mekteba Reş düşmemişti, düşman yenilmişti, Avareş can vermişti.

Zehra

Bir Zehra bilirim ben, bir kelebek, bir kanat. Uzun düşlü yürüyüşlerin yolcusu. Özgür bir ülkenin sofrasında buluşturduğu tüm nimetlerin anası, zulme başkaldıran kadınların tanrıçası.

Bir Zehra bilirim ben, bir mevsim, bir bahar.

Gri zamanların ucundan tutarak, güzelliği ve özgürlüğü kucaklayana kadar ısrarla haykıran, çarpışan ve direnen bir yürek, bir kadın, bir savaşçı.

Var olmanın o ciddi, o keskin ve o heybetli görüntüsüne değer bir şekilde koşmadan, savaşmadan, direnmeden o istediğimiz geleceğe hiçbir surette kavuşamayız. Hiçbir şeyi gerçekleştiremeyiz; geçmezsek harekete, eyleme... Güneşe dört elle sarılabilmek için tüm gece umutlu olmak şarttı. Sonsuz özgürlükte bir yaşam mıdır istediğimiz, o halde bedeni ve ruhu anlamlarla donatmalıyız. Sarsılmadan, düşmeden ve tükenmeden zafere koşmak mı istiyoruz, o halde adımlarımızı sağlam atmalıyız. Bir halkı, bir ülkeyi en müthiş, en muazzam bağlılıkla, sonsuz bir güzellikte kutsal kılmak mı istiyoruz, o halde tüm aksi düşüncelerden bir an önce kurtulmalıyız. Berrak bir kişiliğin yansıması değil, bizzat kendisi olmak için süpürmeliyiz olumsuz, 'olmaz' ne varsa. Günü, kendi gerçeğimizden yaratmalıyız. Payımıza düşenlerden, hak ettiğimiz anlamlardan, bize ait değerlerden kurtulmalıyız yarınları. Sağlam ve sarsılmaz bir geleceği kazanımlarımızın alın terinden inşa etmeliyiz. Sayısız bedeller ödeyerek elde ettiğimiz zaferlerle ilerlemeliyiz bütün hakikatlere. Yaşamaksa eğer temizinden, kutsalından olsun.

Düşlediğimiz yaşamın tüm ilkelerini sonsuz bir kudretle yaşatabilmenin ısrarında olduğumuz sürece, yaşam temiz ve kutsal kalacak hep. İçimize çektiğimiz bir gram soluğun tüm gerekliliklerini yerine getirdiğimizde doğanın tüm nimetlerinden ve iyi kalpliliğinden yararlanma hakkına da kavuşuruz.

Kendi anlamlarımızdan, öz değerlerimizden, tarihsel varlığımızdan edindiğimiz kazanımlarımızı koruyamazsak düşmanın her gün bizi yok edeceği gerçeğini de kavrayamayız. Nereden geldiğimizi ve neler çektiğimizi unutmamanın başka bir adı da

direnmekti. Direndikçe hatırlanırız, direndikçe tanınırız, direndikçe fark ediliriz. Hakikat neredeyse orasıyız biz. Neyse özgürlük oyuz biz. Direniş kimdeyse odur komutan, odur savaşçı. Fedai ruh kimdeyse odur lider, odur sonsuz, odur kutsal.

Kapkaranlığında daha da siyahlaşan bir zihniyetin öldürmeye olan tutkusu dururken, yaşam ve onun tüm anlamlarını yüceltenlerin savaşında gün, direniş ve umut görüntüsüydü. Gün, yitirmemektir umudu, kalmaktı umutta. Çarpışan ruhumuzun alın terinden yarattığımız tüm umutlarımızı kırmak adına her türlü barbarlığı dayatanların pençesinde kırılmamak da bir başka anlamın güzelliğiydi. Direnen hallerimizin attığı her bir adım bir başka anlamın kudreti idi. Düşmanın ısrarla grileştirmek istediği bir günü mavide tutmanın uğraşında olan adımlarımızın her bir çabası devrimci hallerimizin bir ifadesiydi. Bu hallerle anlamlar içinde anlamlar yaratan adımlarımız karşısında düşmanın yüreği küçülmüştü. Kalbimizdeki umudun ruhumuza verdiği gücün düşmanı sarsan bir anlamı vardı nitekim. Bu anlamla birlikte savaştığımız her sokak düşman için bir enkaz oluyordu. Korkunç yıkımların arasında olmayan yüzleriyle her bir çete, birer enkaz görüntüsüydü adeta. Kayıp, eksik ve muğlâk yüzler, keskin yüzler karşısında hiçbir zaman başarılı olamazlardı. Öyle ki bu yüzler, Özgürlük Alanı'nı tüm gücüyle koruyan Zehra'nın direnişi karşısında çaresiz kalmışlardı.

Daiş çeteleri şehrin stratejik öneme sahip yerlerini ele geçirmek için yöneldiği hatlardan birisi de Özgürlük Alanıydı. Bu alan hem şehir merkezine hem Kaniya Kurdan hattına hem de Mürşit Sınır Kapısı'na yakın bir kavşaktı. Saldırılarını üç koldan geliştiren çeteler, bu hattan ilerleyerek bir an önce hedefledikleri yerlere ulaşmak istiyordu.

Zehra, Özgürlük Alanı'nın savunmasında yer alıyordu. Bu alan onun denetimdeydi. Çeteler Kaniya Kurdan ve diğer cephelelere saldırırken bu alana da yaklaşık dört ay boyunca her türlü imkânla çoğalarak ve barbarlaşarak saldırmaktaydı. Bir hedefe ulaşmanın ne kadar sahtekâr yöntemleri varsa hepsini severek denemeye çalışıyorlardı. Düzenbazlığın, ikiyüzlülüğün ve insafsızlığın her çeşidini ortaya dökerek, sarsılmaz direnişimizi kırmanın peşindeydiler sadece.

Zehra henüz genç bir komutandı. Onun anlama olan bağılılığı ve derinliği, düşmanın tarihinden daha uzun ve daha eskiydi. Onun direndiği yerde bu çürük irade hiçbir zaman emellerine ulaşamadı. Çünkü Zehra ve arkadaşlarının oluşturduğu savunma hattı oldukça sağlamdı. İçi toprak dolu torbaları üç sıra halinde üst üste koyarak yaptıkları savunma duvarı onları en ağır silahlara karşı koruyordu. Bu yüzden çetelerin kullandıkları tank ve roketlerin herhangi bir etkisi olmuyordu. Üstelik onlarca aracı patlatmasına rağmen istediği sonucu alamayan çeteler, Zehra ve arkadaşlarının direniş sanatı karşısında istedikleri hedeflere ulaşmadan geri çekiliyorlardı. Anlamlar matematiğinde direniş, dört işlemin çok ilerisinde bir hesaplama istiyordu. Paydaları eşit olsa bile kudreti zayıf hiçbir anlam doğru sonucu veremezdi. Direniş bir sanattı Zehra'nın ruhunda. Doğru sonucu Zehra'dan öğrendik bir kez daha ve bir kez daha anlamlar matematiğinde doğru yöntemlerle doğru sonuç veren bir direniş formülünü keşfetmiştik. Direnenin özgürlüğe olan tutkusuna, umuda olan inancına, yaşam sevincine olan aşkına, anlama olan derinliğine bakmadan saldırmak sadece Daiş'e özgü bir durumdu. Çünkü zihniyetinde anlam olmayan bir canlının başkasında anlam araması tamamen saçmalıktı. Herkesi kendisine benzeten bu güruhun içine düştüğü durum kendileri için kötü sonuçlar doğuruyordu. Zehra'yı tanımadan, onun anlama olan tutkusunu bilmeden, onun karşısında savaşa durmak kesinlikle büyük bir ahmaklıktı mesela. Bataklığı ya da.

Direnişi doğru yaşayabilmenin imkânı dururken, kaba bir yaklaşımla başarıyı elde etmenin oluru var mıydı gerçekten? Umut etmenin yol ve yöntemlerini yanlış anlamlar üzerinden değerlendiren bir irade başarıyı nasıl kucaklayabilir? Direniş ile umut en yakın komşusudur birbirlerinin. Aynı fay hatları üzerinde bulunan bu iki anlam, doğru temeller üzerinde kucaklamadığında yıkım şiddetinde bir depremle yerle bir olmaz mıydı? Yıkılan bir umudun direnişi de enkaz değil miydi?

Madem her umut bir direniş görüntüsüyse, o halde Zehra. Her direniş bir umut müjdesiyse madem, o halde Zehra. Madem savaşı bir sanat düşünde somutlaştırmak başarıyı getiriyorsa, o halde Zehra.

Kaygılanmamak Zehra. Düşmemek Zehra. Yenilmemek Zehra. Düşte umut, Zehra. Umutta direniş, Zehra. Düşman kapıya uğradığında milyon kere Zehra

Başkası yıkım, başkası enkaz, başkası kaybetmek...

Daha Güzeldir Sevmeye Karar Vermiş Olanın Düşü

Özgürlük Alanı'nda Zehra'nın direnişiyile umutlarımız bir kez daha güçlenirken, diğer taraftan Kendal'ın kahramanlığıyla anlam savaşımız, sarsılmaz bir kudrete bürünerek devam etmekteydi.

Çeteler, Özgürlük Alanı ile YPG Merkez Binası'nı birbirine bağlayan alanı ele geçirmek istiyordu. "Eğer burayı birbirinden ayırmayı başarabilirsek, şehir merkezine daha rahat ulaşabiliriz" düşüncesiydiler. Bu inançla Özgürlük Alanı'na saldırarak planlarını sonuca götürmek istiyorlardı. Fakat burada direnen Zehra ve arkadaşlarının sarsılmaz iradesi karşısında yenilen çeteler, hedeflerine ulaşamıyorlardı. Bu kızgınlığın en derin hallerini yaşayan barbarlar, bu sefer Özgürlük Alanı'nın arka taraflarına düşen Hükümet Binalarına, YPG Merkez Binası'na ve bu binanın arkasına düşen bir okula saldırmaya başladılar.

Ağır bedellerle yaratılan direniş ruhuna sımsıkı sarılan Kendal'ın inandığı tek bir şey vardı o an. Direniş hattını canları pahasına koruyanların bıraktığı ruhu sonsuza dek yaşatabilmenin ısrarında olacaktı. Talanı ve ölümü amaç edinmiş bir zihniyete asla geçit vermeyecekti. Madem anlam, direnişi yükseltmeyi emretmişse o halde zafere kadar direnişi kucaklamalıyız, diyordu Kendal. Devrimi ve inancı kendi iradesinde anlamlaştıran bir kişilik, arkadaşlarının ortaya koyduğu ruhu yaşatabilmenin sözünde olmalıydı. Bu, Kendal'ın inandığı tek hakikatti. Çünkü bu hakikatin ispatı vardı; Botan, Gulan ya da Jiyan.

Direniş sanat eyleyen iradelerin ortaya koyduğu ruhun emanetçisi, bu kez Kendal'dı. İnancın ve o sarsılmaz iradenin merkezinde bu kez Kendal vardı. Hatırlarsanız Kendal, köy ve ova savaşında gelişen saldırılara karşı her türlü direnişi göstermişti. Halep Yolu üzerindeki Gulmik Köyü'nde çetelere en ağır darbeleri vuran Kendal'dı. Çetelerle amansız bir savaşın ortasında kalarak militan kişiliğini sürekli canlı tutmaya çalışıyordu. Komutan olmanın gerekliklerini ilkesel boyutta anlamlaştıran bu militan ruh, umudunu ve gayesini sonuna kadar korumayı başarmıştı.

Kobanê’de geçirdiği süre boyunca sürekli yaratıcı bir ruhla çalışmalarını sürdürmekteydi. Kobanê sevdasını en derinliklerinde yaşayan tüm gençleri devrim bayrağı altında toplamış ve onlara kendi geleceklerini inşa etmeleri için öncülük etmişti. Burası sizin anlamınız, türkünüz, umudumuz diyerek, değerlerine sahip çıkan bir gençlik ruhunu yaratmaya çalışıyordu ve bunu da başarabilmişti. Devrimin ruhunu Kobanê halkına anlatmanın gayesindeydi o. Birlikte yaşamının, özgürlüğün kutsallığında nefes almanın güzelliğinden söz ederdi hep.

“Yaşamak, özgürlüğü elde etmiş olanların hakkıydı” derdi sürekli. Bıkmadan, yorulmadan anlatırdı devrimi kendi halkına, kendi vatanına. Düşmanın sevgi anlayışından da söz ederdi. “Düşman için en muazzam Kürt, henüz doğmamış Kürt’tür” diyordu onu dinleyen kulaklara. Onlar için en mukaddes Kürt, ölü Kürt’tü. Tüm kollarıyla sarmak istediği Kürt, direnemeyen ve iradesizliğin en alasını yaşayan Kürt’tü. Karşısında görmek istediği Kürt; tarihi, anlamları ve ulusal tüm değerleri Türk devletinin hizmetine sunan ve sunmaktan da büyük şeref duyan Kürt’tü. Devletin her türlü baskıcı ve öldürücü yaklaşımlarına karşı gelen, hak ve hukuku için direnişe geçen, yüzyıllık değerleri için isyana kalkan ve bunun uğruna can vermeye hazır olan bir Kürt’ü niçin sevsin ki devlet? Ölüsünü gömmeyi bile ölümle cezalandıran bir devlet, yaşamak konusunda bu Kürt’e ne vaat edebilir?

Böyle bir sevgi anlayışını devletin resmi politikası haline getiren kokuşmuş rejimin çürük kardeşleri olan Daiş de aynı sevgiyi geliştirmeye çalışıyordu. Onlar için en iyi halk; zulüm, talan ve ölüm karşısında boyun eğen halktı. Direnemeyen, mücadele etmeyen, karşı koymayan her halk Daiş’in en sevdiği kavimdir.

Bir devrimci açısından esas mesele bu savaşta eksilmeden, yitirmeden kendini ve anlamsızlığın rüzgârına kapılmadan, devrimde kalarak en canlı hallerle; icabında büyük ve sarsılmaz bir iradeyle devrimi ve onun uydusu olan yaşamı sürdürmekten ibaret. Şimdi bu güzel devrimin tüm anlamlarında hepimiz şu ya da bu ölçüde savaş, özgürlük, onurlu bir yaşam hakkında ve devrim mücadelesinde karşılaştıklarımız ve maruz kaldıklarımız hakkında, bu vesileyle yeniden, yeniden militanlık durumumuz ve

geleceğimiz hakkında düşünmeye, halkımıza ve yeni kuşaklarımıza daha belirli ve daha öngörülebilir bir yaşam hayal etmeye, böylece verdiğimiz kavgayı daha da büyötmeye ve anlamlaştırmaya çalışıyoruz.

Aynı anlamlar temelinde ve eşitlik ilişkisinden, bir yoldaşlık ve birliktelik durumundan, kendini davaya vuranların dayanışma ağından başlayarak, özgürlüğe koşmak isteyen her devrimcinin adımlarını dert edinerek militanca davranmak var kökenimizde. Kendi özümüze armağan ettiğimiz en güzel armağandı bu. Şimdi yeniden, düşmanın en ağır darbeleri karşısında kırılmadan, çaresizliğe geçit vermeden en çok kökenlerimizi hatırlamaya ihtiyacımız var. Militan kişiliğimize yani. Tüm inanç ve umutlarımızla yükselteceğimiz bir gelecek için, o geleceğin inşası için ihtiyacımız olan güç, tutku, deneyim, azim ve irade içimizdedir, oradadır çünkü. Militan kişiliğimizdedir.

Tüm düşündüğümüz güzel şeyler adına içimize dönmek... Özgünlüğümüze yani. Hem en baştan beri bizler iyiliğin ve onurlu her şeyin arkadaşları değil miydik? Neden peki bu uzaklık, bu ara vermeler? İşte Kendal'ın yaptığı da buydu. Yanı başında direnişi büyötmüş olanların kendi içlerindeki hakikatle sonsuzlaşmışken, Kendal'ın bu hakikatten uzak bir duruş sergilemesi mümkün müydü?

Hem bombalarla, tanklarla ve en ağır silahlarla saldıran düşmanın karşısına dikildiysek, kaçmadıysak, teslim etmediyse bir santim toprağı ve ölene kadar çarpıştıysak düşmanla, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Sevgi.

Kendal, seviyordu tüm nimetlerini devrimin. Umudu, inancı, isyanla bütünleşen başkaldırıyı, direnerek zafere yürüyen adımları, düşman karşısında sarsılmadan direnen o kudretli iradeyi seviyordu oysa. Kendal'ı sarsılmaz bir iradeyle donatan bu derin sevginin yarattığı anlam onu güçlü ve yenilmez kılıyordu.

Saldırdılar, sevgiyi yaşam eyleyen ruhun tuttuğı meskenlere. Büyük saldırdılar hem de. Kendal'ın büyük ruhla savunduğı alanlara en ağır silahlarla hücum ettiler. Biraz barbarca, en çok vahşice. İnanıklarını hayata geçirmek için her şeyi yaptılar, düşünmeden, merhameti yok sayarak, insanlıktan uzak, vicdandan mahrumca. Yakın, yığın, yerle bir edin! Böyle buyurmuşlardı

efendileri. Yakın, ykın, yerle bir edin! Sevgiye dair en ufak bir kırıntıyı taşımayan ruhların savaş sanatında anladıkları hiçbir şey yoktu. Göçmüştü anlam onların ruhlarından. Geriye hiçliğin görüntüsü kalmıştı. Öylece anlamsız ve öylece başıboş.

Zehra'nın derin direnişi karşısında hiçliğe çarpan bu zihniyet, yönünü YPG Merkez Binası'na çevirmişti. Barutun hâkim olduğu bir anda çoğalarak saldıran çetelerin bağrıışları her yerden duyulmuştu. Velvele çıkartan ağızların, zulmü sımsıkı sarmış ellerin, barbarlığa bulanmış adımların vahşi halleri Kendal'ın olduğu yere doğru yönelmişti. Niyetleri yerle bir etmekte her yeri. Ayet belliydi. Kendal'ı tanımamak büyük bir hataydı. Biz tanırdık yoldaşımızı. Çeteler bilmezdi Kendal'ı.

Namluları zulüm kusanların barbarlığı hissediliyordu artık. Kendal ve arkadaşları sakindi. Telaş yoktu kalplerinde. Rahattı parmaklar, adımlar panikten uzak. Çeteler kustular şiddeti savaşa, bağrıışmalar kulağımızın dibinde. Tanklar hareket halinde, toplar serbest, mermiler olağanca yoğun. Hiçbir savaşçıda yoktu korku. Binaları vurdular, pencereleri kırdılar. Katı şeylerdi hepsi nihayetinde. Cam bir taşla da kırılırdı. Duvarlar birkaç bal- yoz darbesiyle de yerle bir edilirdi hem. Tank ve toplara ne hacet?

Peki ruh? Kolay yıkılan bir şey miydi gerçekten? Kırılır mıydı çabucak? Bir cam gibi. Yok, öyle değildi irade. Henüz anti- ruh roketler icat edilmemişti. Yıkılmazdı öyle çabuk ruh, irade ve insan.

“Allahû Ekberler” hiç eksilmedi çürümüş dişli ağızlardan. Tüm silahlardan ateş açtılar. Kullandılar her çeşit mermileri. Barut ucuz bir şeydi ne de olsa. Şehir merkezine ulaşmak hayali güzeldi çeteler açısından. Silahlar bu hayal için çalışıyordu hem. İşte bazen olmuyordu, ne kadar istese de insan. Hayale kavuşmanın da bir usulü vardı. Hayale, kalplerinde sevgiyi büyütenler ulaşabilirdi. Anlamı geliştirenlerin, halkını ve memleketini büyük sevenlerin, özgürlüğü ve yaşamı kutsal eyleyenlerin hakkı değil miydi?

Delirmiş anın kıyısında çoğalan barut kokusunun çarptığı duvarlar yıkılsa da Kendal ve arkadaşlarının ruhu sapasağlam karşıındaydı düşmanın.

Şehir merkezine ulaşmayı hedefleyen çetelerin tüm uğraşları sonuçsuz kalmıştı. Hayaller de yıkılmıştı doğallığında. Tüm olanaklarıyla saldıran çetelerin kırılan iradelerini tamir edecek bir anlam bulunmadığından, barbarlık pes etmişti barbarlığından. YPG Merkez Binası'ndan, Hükümet Binalarından ve yakınlarında bulunan okuldan kovulan çeteler, ölülerine bile sahip çıkmadan uzaklaşmışlardı alandan. Kendal'ın sevgisinde çoğalan gücün yarattığı irade yorulmadan, kaygılanmadan ve geri adım atmadan başarıyı armağan etmişti Kendal'ın parmak uçlarına. Bu anlamla Kendal, çeteleri kovduğu alanlara bir savunma hattı oluşturarak "geçit vermezliği" sağlamlaştırmaya çalışıyordu. Kazanılan başarıyı uzunca tutmanın gayesiydi bu. Verilen emeğin devam ettirilmesi idi bilhassa. Canı pahasına koruduğu binanın çatısına çıkıp mevcut durumu görmek istemişti Kendal. Düşmanın niyetini, onun lanetini bilmek ve anlamak istiyordu.

Keskin gözlerle baktı etrafa. Yokladı şehri bakışlarıyla. Barut keskinliğinin ağırlığı altında kazandıkları başarının görüntüsüne daldı sonra. Büyümüştü yüreği. Özgürlük alanına baktı sonra, gülümseyen gözleriyle. Selamladı Zehra'yı.

"Sen geçit vermedin düşmana, bak, bak ben de geçit vermedim."

Kucakladı tüm savaşanları, sevgisiyle sardı tüm şehrin kokusunu. Adımlarını yavaştan geri çekti Kendal. İnecekti çatıdan. Yöneldi kapıya. Bir mermi uğradı ona. Bir suikast silahı mermisi.

Düştü yere Kendal Efrîn. Gülümseyen yüzüyle, çatıda.

Kanatları Olana Barut Hükümsüzdür

Yıkarlar, yakarlar, tümünden yok ederler. Acımadan fırlatırlar yok oluşlara, başını ezerler umuda tutunmuş parmak uçlarımızın. Karanlığın en dibini görene kadar ve yaşayana kadar sürerler en acımasız makinelerini üzerlerimize. Ölümünden ölüm değil, yaşamsızlıktan yaşamsızlığı sunarlar adımlarımıza. Koşmayı yasaklarlar, geri gelmeyi haram kılarlar. Yönümüze hep doğuyu ekerler, gittikçe ateş kütesine dönüşen yolları ezberletirler pusulalarımıza. İsyanı ve başkaldırmayı çalarlar yastıklarımızın altından. Süpürürler geceyi başımızdan, oksijene katarlar siyanür cinsinden en ağır zehirleri. Soldurtmaya çalışırlar atom tadındaki tüm gazları. Korkuyu işletirler ruhumuza, acımasızlığın bin bir katına çıkarlar ve oradan hükmederler gözlerimize. Çılgınlıkların, iniltilerin hiçbir karşılık bulamadığı bir karanlığı resmederler bakışlarımıza.

Yani yaşamsızlığın her aşamasını bize dayatan düşmanın o “vicdanında” bizler, tatmalıymışız her acıyı, her kötülüğü içmeliymişiz, her zulmü yaşamalıymışız. Hiçbir merhameti taşımayan düşmanın böylesine korkunç anlamlarla çoğalması... Doyurulması neredeyse imkânsız bir açgözlülük, gözü dönmüşlük, hırsızlık ve yağmacılığın böylesine kabul görmesi ve ölümler sunar-ken Ortadoğu’ya hiçbir itirazla karşılaşmaması... Büyük karanlıklarla çevrelenmiş zihniyetinin çürümesi, vicdansızlığın örgütü olmak. Kapkara bir vicdanla lanetlenmiş olmak. Düşman açısından tüm bunların yaşam bulması ne fena!

Düşmanın nasibimize bıraktığı bu tüm ölümcül eylemleri nasıl anlamlandıracağımı düşünürken, onun bize yazdığı tüm planlarını boşa çıkartmak için savaşılan gerçeğimize dönüyorum hep.

Anlam verilen durumlara uzaktan bakmanın hiçbir karşılığının olmadığına inandığımızda hep dönüyoruz bizi biz eden o yaman kudretimize. Çünkü orada saklıydı gerçeğimiz. Büyük anlam yüklediğimiz yaşantımıza saldıran düşmanın niyeti biliniyorsa ki yukarıda neler yapmak istediğini apaçık belirttim, o halde tutunduğumuz o gerçeğimize sımsıkı sarılarak düşmana

karşı koymanın eyleminde olmalıydık. Yoksa düşerdik gerçekten, dibin en dibine.

Varlığımızın tehlikede olması yetmiyordu düşman için. Düşman başka şeylerin de tehlikede olmasını arzuluyordu. Varlığımızla ifade ettiğimiz davamız, renklerimiz, umutlarımız, hal-kımız, bayrağımız, düşüncelerimiz ve bizi biz eden o yaman gerçeklerimiz... Topunun tehlikeye girmesini istiyordu düşman. Ölmekte olan sadece kemiklerimiz olmamalıydı. Kökten ruh, dip-ten anlam, sıfırdan düşünce de ölmeliydi kemiklerimizle beraber. Düşman bu yüzden kapısındaşdı şehrin, her şeyin.

Daiş anlam düşmanıydı nitekim. Anlamla birlikte düşüncenin... Yani özgür, yani politik, yani militan kadın etrafında şekillenen düşüncenin... Düşünce ölmeliydi bilhassa. Yeryüzünü anlamlı kılan tüm düşüncelerimizi korumak, onları beslemek ve kaptırmamak da kendimizin ne kadar iradeli olmasıyla ilgiliydi. Düşüncelerimizi yaşatma savaşında bizler, düşmanın tüm öldürücü adımlarına karşı sonsuz bir güce bürünürken, varacağımızın yolun sonunda bizi mutlu edecek anlamların olduğunu biliyorduk hani. Bu yüzdendi kolayca kırılmadığımız.

Tüm damarları kesilmiş bir şehrin arasında canlı kalmış ne varsa onlara sığınmanın ne demek olduğunu düşünüyordu sürekli. Yanmakta olan şehrin telaşı arasında yanmayan bir yüz taşımanın ne denli zor olduğunu her hatırladığında, yüreğine düşen sınırsız bir anlamla gülümserdi her defasında. Adı gibi kalmak istiyordu ya da yaşamak o şekilde. Doğaya düşman, dünyaya suçlu, şehirlere talancı olanın nefreti ve zulmü arasında kalmış olan ruhunu düşlediğı o özgürlüğe ulaştırma çabası günden güne anlam buluyordu. O, derin eylemlerin savaşçısıydı hep.

İnsanın derin eylemlerin savaşçısı olması nasıl da büyüleyicidir, değil mi? Sayısız anlamsızlıkların çoğaldığı çağımızda, yaşamı bir nebze kutsal kılan tüm eylemlerin sahibi olmak... Yarını, yarından sonraki tüm yarınları güzelleştiren eylemlerin baş aktörü olmak ya da? Hem bir savaşçı anlam yaratmayan tüm eylemlerden kurtulmalı diyorum. Ruhu yormayan, düşünceyi zorlamayan hiçbir eylemin kalıcılığı da yoktu. Savaşmadan gelen, direnmeden uğrayan, uğraşmadan konan her güzellik, her başarı geçiciydi bizim topraklarımızda. Yerinde kalarak, sadece dileyerek dallarımıza konan herhangi bir düşün huzuru uzun ömürlü

olabilir miydi gerçekten? Emek vermeden gelen huzura, kıpırdamadan yağan anlama, hareket etmeden gerçekleşen hayale sınıksı sarılmayı kim isteyebilir?

Eylemsizliğin kıyısında gerçekleşen hiçbir pratiğe inanmıyordu o. Bu yüzden “ben büyük düşüncelerin sahibi olan bir savaşçı olmalıyım. Emëğimle, kavgamla yaratabilmeliyim tüm düşlerimi. Başkasının yarattığı anlamlar üzerinden yazılmış bir tarihi hak etmiyorum ve parmaklarımla dokunmadığım hiçbir başarıya nakşedemem yüzümü” diyordu. Adı Özgür’dü onun. Yaşamın anlamlarıyla donattığı ilkeleri avuçlarının arasına alarak, kaptırmamak için olağanüstü savaşıyordu karşısında barbarlığın. Özgür düşünceyi, özgür iradeyi, özgür ruhu kaptırmanın diğer bir adı da ölümdü onun için. Hem ölmemek lazımdı. Sırası değildi çünkü ruhun susması ya da ebediyen uçması. Savaşın anlamdan anlamlara, zorluklardan zorluklara büründüğü süreçlerde Özgür, düşmanın yıkmak istediğı yaşamı korumak için kendisinden daha büyük bir ruhu yaratmanın çabasında olmuştı. Büyüyen ruhla, düşmanı en yaşayan damarından vurmak ve tüm yaşam olanaklarını yerle bir etmek istiyordu. Düşündüğü buydu saldırıların ortasında kalmışken.

İkinci katındaydı binanın. YPG Merkez Binası ve Hükümet Binalarının arka taraflarında kalan bir evin ikinci katında. Birinci katında çeteler. Tanklar da oradaydı. En ağır silahlar, patlayıcı dolu kamyonlar da. Oradaydı barut. Mermiler ve yamyamlar, oradaydı. Her cephe de aynı şeyler vardı. Benzer görüntüler, eşanlımlı haller... Özgür, yüreğinin en derinliklerine dokunduğunda, etrafını saran barbarların dayattığı tüm hallere maruz kalan yoldaşları gelmişti aklına. Kendal Efrin’in direnişiyile anlamlaşan zaferin aynısından istiyordu.

İkinci katındaydı evin. Yani birinci kattan bağımsızdı ayakları. Alt katta düşman ayakları... Düşman adımlar ulaşmak istiyordu ikinci kata. Yani Özgür’ün bulunduğu kata. Yani direnişin sarsılmaz bir iradeyle büyülediğı kata. Yani düşlediğı yaşam için büyük eylemlerin sahibi olmuş savaşçı bir kadının olduğu kata.

Direndi Özgür, düşman adımlar ulaşamıyordu ikinci kata. Özgür direndi, düşman gezinip durdu saatlerce. Savaşan bir ka-

dını yerle bir etmenin mümkün olmadığını biliyorlardı. Mermiler etkisiz, roketler sonuçsuz, barut sadece kesik bir koku. İkinci katta, büyük eylemleri yaratan tanrıça bir irade vardı, adı Özgür. Saçlarına karışan toz bulutlarını üfleyerek, tetiğin ucunda işleyen parmak uçlarına biraz daha yükleniyordu. Sarılmıştı etrafı. Boğazı kurumuştı tozdan baruttan. Kendal ve Zehra'ya da öyle olmuştu. Onların da boğazları kurumuştı tozdan, topraktan. Sonra unuttu susuzluğunuz.

Düşman aşağıdaydı, tanklar ve barut dolu kamyonlar da.

Keleş'i vardı sadece onun. Gerisi ruh, irade ve sevdâ.

Şehir merkezine ulaşmanın gayesinde olan düşmanın çok farklı planları vardı o an. Özgür'ün savaştığı alanı direniş duvarından ayırmak ve direnişler arası bir boşluk açmaktı amacı. Bilinen hamleler, basit planlar ve kolay düşünceler.

İkinci kattaydı Özgür. Çeteler birbirlerini uyarıyordu. "Dikkat edin, ikinci katta bir kadın var." Adını merak etmediler, sadece kadındı ikinci kattaki. Ama adı Özgür'dü o kadının, o militan kadının. Çoğalmıştı düşman adımlar, sesler birikmişti etrafında. Makine ve tekerlek seslerinden anlamıştı niyetini düşmanın. Gülümsüyordu o. Yenilmeme huzuru, yok edilmeme sevinci, yerle bir olmama mutluluğu. Yaşıyordu bunları büsbütün.

İkinci kattaydı Özgür. Alt katta düşmanın Allahû Ekber'leri. Denedi çokça düşman. Adımlarını ilâştirmeye çalıştığında merdivene, Özgür indiriyordu ayakları. Yuvarlanan ayaklar, kucığına düşüyordu düşmanın. Güçlenen bir kadının adımları karşısında yuvarlanan ayakların hallerinden korkmuştu düşman uzunca. Korku sarmıştı siyahlıkla donatılmış ruhlarını. Sonra çalıştırdılar ağır makinelerini. Vurdular ikinci katı. Sese kulak verdiler sonra. Kesilmesini istedikleri ses, zılgıtlar eşliğinde daha da derinleşiyordu. Özgür'ün sesinden gelen sloganlar titretmişti kulağını barbarın. Kapatamazlardı kulaklarını hem. Sesler özgürdü, Özgür kadar. Dolanıp durdu düşman kendi zavallılığında. Merdivene baktılar sonra. Birinci kata yöneldiler. Patlattılar merdiveni. Merdivensiz bıraktılar ikinci katı. Özgür'ün adımlarından kopardılar merdivenleri. Ulaşmasın diye birinci kata. Hem merdiven boşunaydı. Özgür inmeyi düşünmüyordu zaten. Onun ikinci katta olması, düşmanın o alana olan planlarını engelliyordu hem.

Büyük kalarak, kutsal kılınan anlamlarla tek başına kalmanın zorluğunu yenecek irade varsa şayet insanın ruhunda, merdiven olmadan da yaşayabilir insan hayatı ve hayatı ilgilendiren tüm detayları. Merdivensiz de inebilir insan anlama. Özgürlüğe, iyiliğe, mutluluğa, maviye ve düşlenen bahçeye merdivensiz de koşabilir insan. Kanatlar ne içindi hem? Yoksa sizler kelebeğin uçuşuna inanmaz mısınız?

Kanatlar vardı Özgür'ün, kelebek tadında. Kıramadılar kanatlarını Özgür'ün. Bir kere barut işlemez kanatlara, etkisi yoktur hiçbir merminin. İkinci kattaydı Özgür. Vurdular sonra en ağır silahlarla ikinci katı.

Ama yerinde kaldı anlam. Olmak istediği yerde kaldı ruh. Beden, mutlaka susardı günü geldiğinde. Hem bizler ruhun sonsuzluğuna inananlardık.

Uçtu sonra Özgür. Kanatlarıyla düşlediği yaşam için can verirken, yüzünde bıraktığı gülümsemeyi hatırlarız hepimiz. Hepimiz Özgür'ün gülümseyen yüzünden tanırız özgürlüğü.

Hatırlamayan bizden değildi çünkü. Hayır, asla bizden değildi.

Biraz Nefes

Savaş zorluğunun ağır koşulları altında iradesiyle baş başa kalanların yarattıkları direniş ruhunun yaşam bulması ve imkânsızlığın merkezinde kalarak yaşadığımız o tüm zorluklara rağmen hâlâ savaşıyor olmamız yüreğimizin ve anlamlarımızın ne kadar güçlü olduğunun bir ifadesiydi. Düşmanın tüm dayatmaları karşısında yılmayan, yıkılmayan ve pes etmeyen bir ruhla şehri koruma ısrarımız davaya, özgürlüğe ve onurlu yaşama duyulan bağlılıktan geliyordu. Ölmek için değildi tüm mücadelemiz. Sadece hayatta kalmak için verilmiyordu direniş. Savaş ve savaşta her türlü ölümü reva gören düşmanın barbarlığı karşısında atılan adımların uzun ömürlü planları vardı.

Ölüm değildi korktuğumuz, kaygılandığımız. Adımlarımıza takılan telaşın, parmak uçlarımızdaki heyecanın, yüreğimizdeki sevincin, gözlerimizdeki umudun direnişe yansıyan görüntüsünün ölümle hiçbir alakası yoktu oysa. Ölümsüz olmak varken ölümün kendisinden habersizdik biz. Çünkü her şey ölümle başlardı yeryüzünde ya da göklerin herhangi bir katında. İnsan ölümle doğuyor. Her doğan kendi ölümünü de doğurmuş olmuyor mu hem? Ölümün doğasında dönüp durmuyor muyuz hepimiz? Ölüm hep peşimizde değil mi? Parmak uçlarımızın kıyısına saklanır, gülümsediğimiz anların sevincine bulaşır, gövdelerimizde dolaşır ölüm. O değildi korktuğumuz, kaygılandığımız.

Fiziki ölümün doğurduğu tüm anlamlardan sıyrılarak, ruhun ve umudun ölümsüzlüğüne dokunmaktı tüm gayemiz. Düşünceyi ve geleceğe uzanma arzusunu sonsuz kılmaktı hedeflediğimiz. Arın Mîrkan'ın hâlâ içimizde yaşadığına inanmıyor musunuz yoksa? Gulan'ı amansız bir direnişle donatan ruhun kaynağı Arın'den gelmiyor muydu? Botanê Reş'in yarattığı ölümsüzlüğün parmak uçlarından tutan Seyid'i yaman bir savaşçı kılan o kahramanlık, o cesaret neyin nesiydi peki? Birbirlerinin ölümsüzlüğünden ölümsüzlük aktaranların hallerine, yüreklerine ve yarattıkları sonsuz anlamlara bakarak, yaşamda kalmanın mümkün olacağını hatta mümkün olduğunu görebiliriz. Hayır, ölüm değildi korktuğumuz, kaygılandığımız.

Halkımıza ve değerlerimize dayatılan her türdeki ölümü bertaraf etmiş olmamız yaşama duyduğumuz derin sevginin bir parçasıydı. Dava ve özgürlük sevgisinin yarattığı güçten yola çıkarak, varlığımızı tehlikeye atan her türlü yaklaşıma karşı amansız bir mücadelenin içindeydik. Düşmanın şehri tümünden ele geçirme isteğini kursağında bırakarak, onları bu ana kadar durdurmayı başarabilmiştik. Bu başarıya nasıl ulaştığımıza, ulaşırken neler yaşadığımıza tanıklık da ettiniz. Bin bir zorluktan geçerek, ölümsüz kahramanların ortaya koyduğu direniş sanatıyla bütünleşerek, sanat gereği canla başla mücadele ederek ve düşmana fırsat vermeden, can vererek, can armağan ederek ulaştık bu anlara.

Şehri dört bir taraftan kuşatma altına alan çetelerin hedefledikleri yerleri ele geçirememiş olması onlar açısından büyük bir yenilgiydi. Nihayetinde tüm teknik imkânlar, en ağır silahlar ve her türlü destek onların arkasındaydı. Demek ki direnişte ısrar etmek mutlaka sonuç getirirdi. Özellikle şehrin Batı Cephesi'nde direnerek kazanılan zaferler bizi amansız güçlü kılmıştı. Şehir savaşının henüz başındayken, arkadaşların Batı Cephesi'nde (Halep Yolu üzerinden başlayarak sınır hattına kadar) oluşturdukları derin ve uzun kanallar sayesinde düşman rahat bir şekilde ilerleyemiyordu. Sadece Batı Cephesi'nde değil, Kaniya Kurdan hattından başlayarak şehrin Güney Cephesi'ne kadar uzanıp giden derin bir kanal hazırlamıştık. Şehri boydan boya saracak şekilde hazırladığımız kanallar tankların ve diğer ağır araçların geçişlerini engellemek içindi. Şehir savaşı hazırlıkları temelinde oluşturduğumuz kanal çalışmaları henüz bitmemişken savaş şehre doğru yaklaşmıştı. Hal böyle iken bizler de mevcut tüm çalışmaları yarıda bırakarak şehre doğru ilerleyen çetelere karşı direnişe geçmiştik.

Şehri savunmak için oluşturduğumuz bu kanalları da yeterince kullanamamıştık. Hem bu kanalları kullanmak için yeterince sayımız da yoktu. İşin tuhaf yanı bizler daha önce kanallarda savaşmamıştık. Alışkın değildik. Bir kanalı işlevsel hale getirmek için yapılması gereken durumlar vardır. Kanalda savaşırken aynı zamanda kanalı savunmak... Kanalı savunmak için

kanalın kenarlarında sağlam oluşturulmuş savunma mevzilerinin de olması gerekirdi. Fakat yaklaşan savaştan dolayı bu detayları hazırlamak için yeterince zamanımız kalmamıştı.

Batı Cephesi'nde direnen yoldaşlarımızın kanalları kullanma tarzları oldukça profesyoneldi. Oluşturdukları kanalların kenarlarında sağlam mevzilerin yanı sıra diğer savunma sığınakları da yapmışlardı. Dolayısıyla bu cephede çeteler tıkanıp kalmıştı. Arkadaşların savunma tarzlarından dolayı ağır kayıplar veren çeteler, Batı Cephesi'nde defalarca kez yenilmişti. Direnme sanatı dediğim zaman kastettiğim durum buydu zaten. Savaşırken direnmek, direnirken savunmak, savunurken de düşmana ağır darbeler vurmak. Kanalları, mevzileri ve sığınakları kullanmayı bilmek. Tüm bunların toplamında da umudu her daim canlı tutmak ve inanmak kendi ruhuna. İmkânlar, şans, teknikte zenginlik, sayıda üstünlük bunlar hiçbir zaman etkeni değildir bir başarının. Başarı, daha farklı ve daha önemli anlamlar istiyordu: İnanç ve umudun birleşmesinden oluşan o kudretli irade. Başarıya ulaşmak isteyen vazgeçemeyeceği anlamlar bunlardı işte. Savaşacağız, direneceğiz, umutlu olacağız ve tüm gücümüzle ısrarda ısrar edeceğiz. Sonuç muazzam bir başarı.

Durdurmuştuk düşmanın adımlarını. Ama ödeyerek bedelini, en ağırca. Nefessiz kalarak bazen, susuz, uykusuz ve olağanca yorgun. Lakin etmeden tek bir şikâyet. Geçtik en zorlu süreçlerden, fedailerin gölgesinde dinlendik kimi zaman ve ruh verdik adımlarımıza. Parmaklarımızı sevdik uzunca, gözlerimizi sardık kanayan kollarımızla, defalarca kez belki de. İsrara kucak açtık, benimsedik direnişi ve sonsuz kılan sanatını. Kalbimize korku, saçlarımıza kaygı, dizlerimize panik uğramadı hiçbir zaman. Tüm korkuların üstesinden gelerek ve cesareti başımızın üstüne koyarak yürüdük zalimin üzerine, söndürdük çirasını onun. Öyle ki paramparça düşman, bin kırık barbarlık ve yangın yeri zulüm. Eyledik direnişi kutsal, çok kutsalca.

Ve tam kırk gün, kırk gece boyunca savaştık her yerde şehrin. Evlerin odalarında, bir bahçenin içindeki ağacın kıyısında, pencerelerin kenarında, damlarda, merdivenlerin bilmem kaçınıcı basamağında. Savaştık uzunca. Şarkılar da söyledik, yağarken toz bulutu üzerimize. Masallar da anlattık, içerken çamur tadındaki bir yudum suyu. Güldük biraz da halaylar da çektik ansızın. Böyleydi bugüne kadar savaşımız, halimiz ve görüntümüz.

Tecrübenin Dili ve Pratiği

Yaşama kendi emeğinden yola çıkmış bir iradenin dayandığı gücün somut halleriydi tecrübe denen anlam. Zorlukların ve nefessizliğin hâkim olduğu anlarda zoru geçmek ve nefesi yaratmaktı tecrübe. Çaresizlikten ve hiçbir şey yapmamaktan kurtulmaktı en çok. Düşmüşlüğü, kanamışlığın yarattığı eylemden oluşan sızıyı yaşamak ve yaşarken de sızıyı anlamaktı tecrübe. Neyi niçin yaşadığını bilmek ve ona göre ruhunu bir düzen temelinde inşa etmektir daha çok. Gelişen yaşamın her aşamasında öz kontrolü sağlayarak karşılaşılabilecek sayısız engellerden ruhu tertemiz tutmaktır.

Yoğun ve bol barutlu bir savaştaysan eğer nasıl direneceğimize, direnirken zafere nasıl ulaşacağını bilmek, bildiğini uygulamak, uyguladığına inanmak, inandığını sonsuz bir kudretle donatmak... Tüm bu eylemlerin sırtını dayandırdığı tek anlam tecrübeydi oysa. Bu yüzden kucakladığımız başarının tesadüf olmadığını, elde edilen kazanımların bir mucizeyle gerçekleşmediğini, dolayısıyla edindiğimiz tecrübelerin birer armağanları olduğunu biliyorduk.

Özgürlüğe, anlama ve düşlediği yaşama ulaşmanın savaşmaktan başka yolu olmadığını anlayan bir savaşçı için tecrübe, yaşamsal bir ihtiyaçtı. Gelişigüzel gelişen bir tecrübenin de işe yaramayacağını söylemek istiyorum. Anlama ve kavrama sanatından geçmiş, modern teknolojinin işlevleri hakkında bilinçli yaklaşımı ilke edinmiş, gayenin ve ısrarın mutlak sonuç getireceğine inanmış, teoride net, pratikte somut eylemlerin sahibi olmuş bir kişilik, tecrübeyi de doğru kullanacaktır muhakkak. Direnmekse neden; savaşmaksa nasıl, ilerlemekse nereden, ulaşmaksa zafere hangi yaklaşımla? Stratejiyi bilinçli bir düşünceyle hazırlayan kişilikler ancak ulaşır hedefe. Dolayısıyla kazanmanın ve başarmanın en önemli koşullarından birisi de edinilen tecrübeyi doğru kullanmaktır.

Tecrübe neden olmalıdır, hangi tecrübe kişiyi geliştirir, kalıcı sonuçlar getiren tecrübe hangisidir? Savaş tecrübesi nedir, ne olmalıdır ve nasıl gelişmelidir? Direnişten kazanılan tecrübenin dili ve eylemi nasıl korunmalıdır? Tüm bu sorulara verilecek

cevaplar belli bir düzen içinde öğrenilmiş bir bilgiden sağlanmalıdır. Savaş ve direniş bazen bilimsel yaklaşımlar ister, anlam ister, teknik bilinç ister. Bir tankı imha etmenin yol ve yöntemlerini, bir silahı doğru ve yerinde kullanmanın mantığını bilmek, kavramak ve ona göre yaklaşmak önemlidir hatta yaşamsaldır.

Bir savaşçının eğitimle temelini attığı bilinç yaşamın kendisinde gelişir, gelişmeli. Eğitim teoriyse, pratik eylemdir. Dolayısıyla teorisini aldığı tecrübenin gelişmesi, güç kazanması ve doğru sonuçlar elde etmesi için o tecrübenin yaşamın içinde hareket halinde olması gerekmektedir. Pratik süreçlerle tecrübe anlam kazanır ve varmak istediği her hedefe belli bir bilgiyle varır. Şehir savaşı günlerinde verdiğimiz mücadeleden aldığımız tecrübeleri doğru kullanmak da savaş sanatının bir parçasıydı. Düşman karşısında attığımız her adımın bir anlamı olduğu kadar bir misyonu da vardı. Fedaileşen ruhların armağan ettiği direniş ruhunu tüm derinlikleriyle devam ettirmenin kazandırdığı iradenin müthiş bir yoğunluğu vardı. Bu iradede yola çıkarak gücümüz yettiğince şehri korumaya ve çetelerin ilerleyişini durdurmaya çalışmıştık. Nitekim 5 Ekim 2014 tarihinde başlayıp 1 Kasım 2014 tarihine kadar süren yoğun bir savaşta tüm zorlu koşullar altında mücadeleyi büyüterek düşmana ağır darbeler vurmuştuk.

Acemilik günleri geride kalmıştı artık. Şehir savaşının dilini anlayan ve ona göre adım atan, attığı adımlardan sonuç çıkartan ve bu şekilde savaşan bir kişilik doğmuştu artık. Çeteleri tanıyan, onların hamlelerini ezberleyen, imkânlarını bilen ve ona göre mevzi alan bir savaşçı kişilik yaratılmıştı. Dolayısıyla bundan sonra atacağımız her adım şehir savaşı sanatıyla uyumlu olacaktı. Gerek saldırı gerekse savunma tarzımız bundan sonra şehir savaşı sanatıyla bütünleşmiş olarak hayata geçirilecekti. Hazırda durdurmuşken çetelerin ilerleyişini, hiç vakit kaybetmeden şehri kapsayacak şekilde bir savunma hattını oluşturmaya çalıştık. Türkiye sınırından başlayarak, Sebze Hali Merkezini, Özgürlük Alanını, Asayiş Binasını ve 48.Caddeyi de içine alan uzun ve sağlam bir savunma hattını kurarak gerekli tedbirleri almaya çalıştık. Şehri çetelerin her türlü saldırılardan korumayı amaçlarken, oluşturacağımız her türlü savunma hattını belli tecrübelere dayanarak hayata geçirecektik. Bunun için

kendi pratiğimize bakmak yeterliydi. Çünkü şehir savaşı boyunca esas aldığımız iki temel tecrübe kaynağı vardı. Bunlardan birisi Halep savaşından edindiğimiz, diğeri de köy ve ova savaşıyla birlikte şehir savaşından edindiğimiz tecrübeydi.

Çeteler Kobanê şehir merkezine saldırdığı zamanlarda Halep'ten yola çıkan bir grup savaşçı zorlu koşullar altında Türkiye sınır hattı üzerinden Kobanê'ye, savaşımıza destek vermek için gelmişlerdi. Bu grubu oluşturan arkadaşların yeterince savaş sanatıyla bütünleşmiş olmaları mücadelemizi büyütmede önemli bir etkisi olmuştu. Özellikle Halep'te gelişen savaşta yer almış olan bu grup hem rejim güçlerine hem de muhalif gruplara karşı verilen savaşta belli kazanımlar elde etmişlerdi. Şehir savaşının tüm koşullarını kavrayan ve kavradığını hayata geçiren bir tarza sahip olmaları büyük bir tecrübeydi.

Hem onlar biliyorlardı zorlanacağımızı. Çünkü şehir savaşı bambaşka yöntemler isteyen ve derin planlarla yürütülmesi gereken bir savaş tarzıydı. Karışık ve yoğun geçecek bir özelliği vardı üstelik. Bu grup da zor zamanların grubu dostu ve yoldaşlıydı. Onlar sayesinde çeteleri durdurmanın yol ve yöntemlerini öğrenmiştik. Onlardan öğrendiklerimizle daha da güçlenmiştik. Dolayısıyla böylesi bir tecrübeden tecrübe almak bir savaşçı için büyük bir olaydı. Elbette sadece Halep'ten gelen grubun tecrübesi değildi tüm sahip olduğumuz. Cizîr Bölgesi'nden gelen arkadaşların Serêkaniyê savaşından aldıkları tecrübelerin de büyük bir katkısı olmuştu. Hem bizler birbirimizin gücünden, duruşundan ve iradesinden anlam alan savaşçılardık. Savaşmak kolektifti çünkü.

Tüm bu tecrübelerin yanında bir de köy ve şehir savaşıyla başlayan süreçte edindiğimiz tecrübe vardı. Şehir savaşında profesyonelce savaşan bir Daiş gerçeği vardı. Bu gerçeğe karşı bizim esas aldığımız tarzın ilk başlarda çok düzensiz bir görüntüsü vardı. Bu hallerle tamamen yurtsever duygularla verilen bir savaşın da mutlaka zorlukları olacaktı. Değerlerine bağlı insanların katıldığı bu savaşta bizler kesinlikle fazla bir profesyonellik aramıyorduk. Çünkü kendi topraklarına âşık yetmiş yaşındaki bir dededen kimse profesyonelce savaşmayı bekleyemezdi zaten.

Tarihlerine ve anlamlarına sevdalı bu yurtsever kutsallıkların vereceği savaş bir yere kadar yürüyebilirdi. Peki ya sonra?

Sonrası zorluktu işte. Üstelik savaş disiplin ister, düzen ister, binç ister. İlk başlarda verdiğimiz savaşın böyle bir durumu yoktu. Dağınık, duygusal ve mecburiyete dayalı bir tarzın sahibi olan birçok yurtsever savaşçımız vardı. Ama dağınık, duygusal ve mecburiyete dayalı bir tarzın da savaşta zorlanacağı kesindir. Bu kesinlik de savaşın bir kuralıdır. Topumuz öyle değildik fakat birçok savaşçımız yeniydi, acemiydi. Kobanê'nin aşkına vurularak düşmüştü yollara, patikalara ve sınırlara. Bir savaşçıyı eğitmeden, düşüncede ve pratikte büyütmeden ondan sonuç almayı düşünen hiçbir komutan başarıya ulaşamaz. Bu da savaşın yaşamsal kuralıydı. Bizler de bu hataya düşmemek için seferberlik ruhuyla gelen savaşçıları önce eğitmek istedik. Kavratmak istedik düşmanın kendisini, gerçeğini ve hamlelerini. Budur dedik, direniş böyledir, bir şehri sevmenin, bir halkı kucaklamanın, bir anlamı sonsuzca yaşatmanın yol ve yöntemleri budur dedik. Silah bunun içindir, mermi bu yüzden atılır dedik. Her taraftan gelen yurtseverlerimize savaşın ve savaşmanın gerçeğini öğretmeye çalışırken ansızın başlamıştı şehir savaşı. Yarıda kalmıştı tüm öğretmelerimiz. Bu yüzden yeterince bu faaliyeti geliştirememiştik. Ama durmadılar hiçbiri. Hiçbir yurtsever geri adım atmadı. Savaşacağız dediler. Öğreniriz silahı, düşmanı ve direnişi. Sizlere bakarak öğreniriz koşmayı, yürümeyi. Bakarak öğreniriz düşmanın adımlarını. Hissederek yaşarız ve yaşatırız fedailiği dediler.

Sonra öğrendiler savaşı, sanatı ve fedailiği. Tanıdılar çeteleri, onların zihniyetini ve gerçeğini. Koşmayı öğrendiler savaşın dalgaları arasından, vurulmadan, düşmeden. Bazen de vurularak, düşerek öğrendiler koşmayı. Savaşırken merhameti, direnirken militanlığı, başarırken iyi kalpliliği öğrendiler. Bir mevzide nasıl duracağını, nasıl savaşacağını ve düşmana nasıl darbe vuracağını öğrendiler. Yaralı bir arkadaşı savaşın ortasında bırakmanın anlamsızlığını, dost uğruna can vermenin kutsallığını öğrendiler.

Ama artık profesyonel olmalıydı tüm hallerimiz. Geçti çünkü acemilik çağı. Öğrenilen değer ve tecrübelerle bundan sonra düşmanla savaşmak gerekiyordu. Çeteleri belli bir yerde durdurmuşken, hiç vakit kaybetmeden oluşturduğumuz sa-

vunma hatlarında gücü yerleştirmek gerekiyordu. Bu süreçte geliştirdiğimiz savunma hattını üç cephede hayata geçirmiştik. Kobanê ile Türkiye sınır hattından başlayarak Mekteba Reş'e, oradan Özgürlük Alanı'na, bu alandan Batı Cephesi'ne kadar uzanan bir savunma hattını oluşturarak gerekli gücü de yerleştirmeye çalıştık. Bu cephede bulunan tüm ev ve binalara tim ve takım tarzında savaşçılarımızı yerleştirerek, onlardan sorumlu olacak komutanları da belirlemiştik. Artık her timin ve takımın komutanları vardı ve bu sistem belli bir düzen içerisinde korunacaktı. Komutansız bir timin veya bir takımın geliştireceği bir savunma sistemi çürük olmaya mahkûmdur. Çünkü savunma ciddi bir savaş koşuludur. Bu koşulu yerine getirmenin ağırlığında olan komutanların varlığı her şeyde belirleyicidir. Sorumluluğunu üstlendiği tim ya da takımı yerinde denetleyen, kollayan, koruyan ve gerekli perspektiflerle onları her türlü bilgi birikimiyle hazırlayan "komutan kişilik" her zaman başarıyı yakalayacaktır. Yoğun bir savaşın ağır koşulları altında gücünü denetleyen, ani bir durum karşısında duruşundan taviz vermeden, gerektiğinde cephe komutanına ulaşan ve diğer tüm komutanlarla ilişki ağını geliştiren ve bu temelde dimdik ayakta kalan komutan, hiçbir zaman çaresizliğe düşmez. Bu yüzden savunma gücünün sorumluluğunu üstlenen her komutanımızı bu askeri bilinçle görevlendirmiştik.

Dayandığımız tecrübelerden yola çıkarak oluşturduğumuz savunma hattında gücü yerleştirdikten sonra bu savunma hatlarında kuracağımız mevzilerin yapımına başladık. Sonuçta mevzi olmadan bir savunma pozisyonu düşünülemezdi. Hatırlarsanız şehir savaşının başlarında bizler evlerde, bahçelerde, damlarda, bazen bir su havuzunun yukarısında, bazen de sokakların ortasında ve açık bir şekilde savaşıyorduk. Ama şimdi durum değişti. Yani tecrübe edinmiştik. Bundan sonra duruşumuz bu şekilde olmayacaktı. Acemilik ve amatörlük geride kalmıştı demiştim. şimdi tarzımız daha profesyonel, duruşumuz daha sağlam, irademiz daha güçlü ve savaş sanatında daha da derinleşmiştik. Mevzilerde savaşarak sonuç alacağına inanmayan bazı savaşçılarımız yanılmıştı. Ama görerek ve yaşayarak anlamışlardı mevzilerin ne denli yaşamsal olduğunu. Kesinlikle sağlam mevziler kurmalıyız dediler sonra. Bilinç gelişmişti. Mevzileri bundan

sonra savaş bilinciyle kullanacağız dediler. Sanat gelişmişti. Düşmanı bu mevzilerde perişan edebiliriz dediler sonra. İnancı gelişmişti.

Demek ki her şey sanatında ve anlamında yürütülmeliydi. Bazen bilerek “buraya mevzi kurmaya gerek yok, gelişigüzel savaşabilirsiniz” dediğimde “ama buraya bir mevzi kurmadan sağlam bir şekilde duramayız. Bu noktaya kesinlikle bir mevzi olmalı” diye hemen tepki gösteriyorlardı savaşçılarımız. Tecrübe böyle bir şeydi işte. Olması gerekende ısrar, yapılması elzem olanda durmaktı biraz da.

Yaşadıklarımızdan, çektiklerimizden, düştüklerimizden ve kalktıklarımızdan edindiğimiz tecrübelerle bir savaşı yürütmek ve yürütürken askeri bir bilinçle savaşı geliştirmenin mücadelemiz açısından önemli bir etkisi olacaktı nitekim. Çünkü tecrübesizliğin sürdüğü dönemlerde savaşma tarzımız belli bir düzen ve sisteme kavuşmuş değildi. Özellikle şehir savaşı boyunca ortaya koyduğumuz tarz zorlayıcıydı. Çeteler binadayken bizler açıkta savaşıyorduk. Duvarları delerek evden eve geçen çeteler her türlü gizliliği uygularken, bizler sokakların ortasında savaşıyorduk. Mevzileri, siperleri, kanalları yerinde ve zamanında kullanmıyorduk. Çünkü alışık değildik!

İnce duvarlara sahip evlerde savaşırken, çetelerden gelen bir doçka mermisi evin tüm duvarlarını delerek geçiyordu. Duvarın arkasında hem savaşan hem de kendisini koruyan arkadaşlarımız o mermilerle yaralanıyordu. Serdar Halep, o şekilde yaralanmıştı. Miştenur Tepesi’nin yamaçlarında atılan bir doçka mermisi, Botan Şerqê Mahallesi’nde Serdar Halep’in sırtını dayadığı bir evin duvarına isabet etmişti. Doçka mermisi iki duvarı delerek Serdar Halep’i ağır yaralamıştı. Üstelik bu durumlardan dolayı şahadetler de yaşanmıştı. Demek ki bir roket ya da bir doçka mermisi bir evin tüm duvarlarından rahatça geçebiliyormuş! Bir tank mermisi bir evi yerle bir edebiliyormuş! O halde bundan sonra evlerin içinde mermilerin geçmeyeceği şekilde toprak dolu torbalarla kalın siperler kurmalıydık. Her türlü ağır silaha dayanıklı siperler, mevziler ve duvarlar hazırlamalıydık.

Ve vurduk kazmayı toprağa. Evlerden evlere tüneller açtık, inanarak. Kalın duvarlar ördük odaların içinde, sağlam ve dayanıklı. Perdeler çektik pencerelere, sokaklardan rahat geçmek

için battaniyeler astık her sokağın kapısına, gözlerine. Barikatlar kurduk her sokağın, her evin, her mahallenin giriş ve çıkışlarına. Tank ve patlayıcı araçların geçişlerini engellemek için hendekler açtık ve kudretsiz bıraktık tekniği, çeteler o kadar sevdaliyken ona. Barbarlık karşısında verdiğimiz direnişi büyütmek için, ruhumuza güç veren anlamı da yükselttik, değer verdik, inanarak çoğalttık damarlarımızda. Daha büyük, daha uzun, daha sağlam bir direniş içindi tüm yeniden doğmalar, en güzel yaratmalar. Yandığımızın, vurulduğumuzun, düştüğümüzün en yaşayan halinde yeniden tutunmak için umuda, yeniledik kalpten ve ağızdan çıkan tüm sözleri. Savaşık yaklaşık kırk gün boyunca. Sokaklardan geçtik kolsuz bazen. Aldırış etmeden parmaklardan dökülen kırmızıya.

Kalakaldık kimi zaman soğuk ve sıcakın yarattıkları arasında. Yaklaşık kırk gün boyunca, savaşık hiç telaşlanmadan ve işlemeyen kaygıyı parmak uçlarımıza. Düşman belliydi, kendisi olmaktan vazgeçemiyordu bir türlü. Düşündüğünü, düşündüğünü yapmayı, yaptığını dünyaya duyurmayı seviyordu çünkü. “Görün kudretimi benim” der gibi bağııyordu dünyaya. Biz hiç bir zaman bağırmadık dünyaya oysa. Göstermelik eylemlerin peşinde de değildik. Savaşın kendisinde olmak ve hakkımız olan yaşamı korumak için bu savaşı yürütmekti tüm gerçeğimiz, görün-tümüz.

Bu gerçeğimizle bundan sonrasına adım atabilmekti önemli olan. Gücümüzü ve kendimizi bundan sonrasına hazır hale getirmek de savaşın bir koşuluydu. Güç nedir ve nasıl temellendirilir?

Eksik olanı tamamlamak, var olanı güçlendirmek, inancı ve umudu yükseltmek ve bunun ısrarında olmak... Tüm bunları yeniden tanımlamak ve tanımladığımızı eyleme geçirmek zorundaydık. Güçlenerek adım atmaktı hedeflediğimiz. İnanarak koşmaktı, düzenli ve sistemli bir şekilde yolumuza devam etmekte niyetimiz, ama ekmeği de ama mermiyi de örgütleyerek.

Üstünlüğün, imkânları az olanın tarafına geçmesi... Üstünlüğün, ruhunda bir tek umudu taşımış olanın saçlarına konması... Üstünlüğün, özgürlük uğruna kalbini ortaya koymuş olanın vatandaşı olması... Üstünlüğün, inancıyla bir yaşam yaratmak isteyenlerin ellerinde büyüyerek zaferi müjdelemesi...

Hepten güçlü olamazdı düşman. Kırılacak günü de varmış nihayetinde. Düşmanın solacağı akşamlar yakındı hem. Üstünlük bize geçmeli ve düşman da yetim kalmalıydı. Merhameti dağıtarak kalbinde, ötekini kopartarak toprağın değerinden ve adına “iyi haller” dediği bu savaşta boğulmalıydı düşman denen illet.

Savaşın ilk günleriydi. Acemiliğimiz ve bunu da derinleştiren imkânsızlığımız dayatırken sırtımıza zorluğu, bu ana kadar hiç şikâyet etmeden, kızmadan ve güçten düşmeden, direndik uzun günler ve geceler boyunca. Çok uykusuz, bazen de mermisiz... O süreçlerdeki hallerimizin dayattığı zorlukların öğrettikleri de vardı. Kırılmamak. Kırılmamayı bilmek, kırılmamada ısrar etmek.

Nitekim bizler öğrencisiydik yaşadıklarımızın. Çünkü yaşadıklarımızdan öğrendiğimizle yönetiriz yaşamın kendisini. Yaşadığımız veya karşılaştığımız hiçbir anlamı yeni görmüş, yeni anlamış gibi yaklaşamayız. Günü bitmiş bir anlamın sorumlusu-yuz artık. Hükmü bizdedir her karşılanan anlamın veya eylemin.

Savaşı bugün görenin yarın darbe yemesi hata değil, suçtur! Dünün kendisinde acıyla karşılaşmış olanın bugünü ağrısız geçmelidir. Öğrenmelidir acıyla baş etmeyi. Dünü acemilikse bugünü ustalık olmalı teması insanın. Bugün acıdan paramparçaysa ruh, yarın bir bütün olmalı, olabilmeli. Çünkü yaşananların öğrettiği vardır. Savaşsa söz konusu olan ve öğrettikleri de varsa, o halde öğrenmeyi doğru bir yaklaşımla kucaklamak gerekir. Yoksa “kırılma” mutlaktır.

Hücum edenin hücumu uğraması başlamışken, hücum edenin bildiği ve ezberlediği bir eylem tarzıyla mevcut direnişi canlı tutması düşünülemez. Kırılmamayı istiyorsa hücum eden, o halde yaşadığı savaşın detaylarından öğrendiğiyle yeniden şekillendirmelidir ruhunu, iradesini ya da tarzını. ‘Bundan sonra’sına özgün bir eylemi yaratması gerekiyor hücum edenin. Sürecin ruhuna uygun bir eylem tarzına sarılmadan, bundan sonrasını yönetmek kâbusun kendisi olacaktı nitekim. O halde savaşın veya direnişin ‘bundan sonra’sı nasıl olacaktı?

Savunma tarzımızın bundan sonrası, hazır düşmanı durdurmuşken sağlam temeller üzerinde inşa etmeyi düşündüğümüz tüm savunma sistemlerimizi artık profesyonel bir bakış açısıyla hayata geçirmeye çalışmıştık. Savunma hattımızı sağlam

mevzi ve duvarlarla ördük. Tünellerin giriş ve çıkışlarına nöbetçiler yerleştirdik. Şehrin stratejik öneme sahip yerlerinin etrafına hendekler açtık. Tankların ve diğer ağır araçların geçişlerini engellemek için topraktan tümsekler oluşturduk. Şehri genel savunmayla kuşatma altına aldık.

Patlayıcı yüklü kamyonların dinlenme tesisi değildi çünkü savunduğumuz, uğrunda can verdiğimiz o şehir. Girilmemeliydi barut, mermi geçmemeliydi duvarlarımızdan, bedenlerimizden.

Saldırı tarzımızın 'bundan sonra'sı; düşmanın hızını durdurmaktı. Bu elbette büyük bir başarıydı fakat şehir savaşında tek başına savunma yetmiyordu. Bu durumda savunma tehlikeydi. Nitekim savunma ve saldırı birer ikiziydiler başarının, direnişin ve zaferin.

Bir bütün halinde eyleme dönüştüğünde bu iki kudret mutlak başarı getirir. İlk yaptığımız hamle her türlü imkânla saldıran çetelerin ilerleyişini durdurmak olmuştur.

Tecrübelerimizden aldığımız bilinçle oluşturduğumuz savunma durumumuzla düşman artık kolay bir şekilde ilerleyemeyecekti. Hal böyle iken saldırı tarzımız da artık profesyonel olmalıydı. Düşmanı darbeleyen, gücünü kıran, yıkılmasına kadar kovalayan ve kovaladıkça nefessiz bırakan bir tarzı yaratmaya çalıştık. Her bir çete hedefti. Rusyalısı, sakallısı, sakalsızı, emiri, kölesi, yerlisi ve yabancıları. Barutu dağıtan herkes namlularımızın ucundaydı.

İnancımızla ve irademizle ayakta tutmaya çalıştığımız bir direnişi yükseltmek bizim için anlamların en büyüğüydü. Emeğimizle geliştirdiğimiz bu direnişi daha da derinleştirmek istiyorduk. Fakat dediğim gibi, bazı şeyleri yeniden tanımlamak zorundaydık. Savaş uzayacaktı ve düşman da bizi bitirmek için sahaydaydı.

DİRENİŞİN BUNDAN SONRASI

Eylemin Örgütlü Halleri

1. Eylemin Sabotaj Hali

İki ağızlı bir hançer gibidir sabotaj eylemleri. Bir baş belasıdır çoğu zaman. Doğru kullanıldığında mutlak zafer, yanlış kullanıldığında korkunç bir yenilgi...Tek başına bir ordu dur sabotaj. Düşmanı zayıflatan, onu korkutan, onu bezdiren ve onu azar azar eriten bir asittir sabotaj. Onu yönetenlerin profesyonel olmaları şarttır. Yoksa her şey tersine döner ve eriyen düşman değil, onu yanlış kullanan olur. Bazen darbe alan onu kullananın kendisi de oluyor. Çünkü kazaların en çok yaşandığı bir alandır. Eylemin kazaya dönüşmesi halinde korkunç sonuçlar doğurabilir. Dolayısıyla sabotaj taktiğinin zengin eylem tarzlarına sahip olduğu kadar aynı zamanda korkunç kazaların yaşanacağı bir duruma da sahiptir. Bu yüzden dikkat ve bilinç son derece önemlidir.

Köy ve ova savaşında gelişen saldırılara yönelik oluşturduğumuz bir sabotaj birimi vardı zaten. Bu birim gelişen savaşın zorlu koşulları altında her türlü eylemleri yapabiliyordu.

Orada edinen tecrübelerle şimdi şehir savaşını yürütecek olan bu birim, sabotaj eylemlerinde büyük bir sorumluluk üstlenmişti. Üstelik Daiş çetelerinin kullandığı tank ve diğer ağır araçlara yönelik sabotaj faaliyetlerini geliştirmede önemli bir rol oynayacaktı. Şehir savaşının başladığı andan itibaren savunma durumumuzu koruma amaçlı uyguladığımız iki temel yöntem vardı: öz güç ve sabotaj faaliyetleri...

Şehir savaşının üstünlüğünü yakalamışken sabotaj biriminin elde ettiği başarılar çok önemliydi. Artık tankları imha edebiliyorduk, patlayıcı yüklü kamyonları kendi barutundan havaya uçurabiliyorduk. Sabotaj faaliyetleriyle düşmanı sarsacak eylemler yaptıkça düşmanın mevcut gücü de yıpranıyordu. Kızıyordu düşman, kudretinin küçüldüğünü gördükçe, imkânlarının hükümsüzlüğünü anladıkça kuduruyordu adeta. Eski kudretini

yakalamak istiyordu, eski gücünü, o ilk heybetini! Çünkü yorulmuştu araç patlamaktan. Her saat onlarca patlayıcı yüklü kamyonla saldırıyordu. Her türlü araca barut doldurup içimizde patlatıyordu.

Daiş Kobanê’de yaptığını daha önce hiçbir yerde yapmamıştı. Bu şehre yaptığı gaddarlığı, zulmü, barbarlığı hiçbir yerde seyerek yapmamıştı. Seyerek yapmanın korkunçluğu daha berbattır çünkü. Daha yıkıcı, daha yakıcı, daha enkaz... Seyerek yıkmamanın belası daha derindir.

Yaşam kurduğumuz şehirleri yıkmanın telaşını yaşayan düşmana karşı bizler de sabotaj eylemleri düzenleyerek yerle bir ediyorduk düşmanın o yıkıcı düşüncelerini. Bunun için gruplarımız vardı. Yıkıcı düşüncüyü yerle bir etme birimi... Mayın birimi de denilebilir buna. Savaş süreci boyunca edindikleri tecrübelerle mayınlar yaparlardı. Şehri saran düşmanın pençeleri arasında mayın hazırlayan bu birim, kazandığımız her başarının içindeydi. Çünkü onlar amansızca çalışıyorlardı. İnalarak ve seyerek... Yıkıcı düşüncenin dayattığı savaşı mutlak zafere götürmek isteyenlerin yaptığı her çalışma kutsaldı zaten. Her şey şehri özgürleştirmek içindi. Özgür kalabilsin diye sokaklar, caddeler ve elektrik telleri ve Fırat’ın dalgaları.

Özgür olabilsin diye evlerin çatıları ki güvercin dolu hepsi. Her adım, her mayın, her mermi özgürlük içindi. İyiliği kötülükten kurtarmak içindi en çok.

Evrım vardı, daha 19 yaşında. Yüreğinde büyüttüğü anlamların umuda ulaştığını görmek istiyordu. Uzundu düşüncesi, çok uzak yerlere gidip geliyordu düşündükleriyle. İnandığı yaşamın her haline dokunmak istiyordu. Özgürlüğün ne demek olduğunu anlamıştı savaşın en berbat günlerinde. Direnişe büyük anlam verdiğinde umudun bir halk için ne denli kudretli olduğunu hissetmişti o. Onunla aynı anlamda kalan Rojîn Suruç da sabotaj biriminde yer alıyordu. İkisi de savaşın tüm zorlu koşulları altında her türlü fedakârlıkla düşmana karşı direniş halindeydiler.

Canla, başla ve inalarak çalışmanın verdiği anlam direnişimize her zaman sonsuz güç katardı. Bir şeyleri değiştirmenin umudu ve inancı sarmışken ruhu veya parmakları, hiçbir anlam geri tepmezdi adımlarımızdan. Çünkü verilen mücadelenin bir

kaynağı, bir anlamı vardı. Bu yüzden bu iki kadın savaşçının yarattığı emek, mutlak bir başarıydı bizim için. Başarı direnen kadınların kanatlarındaydı artık.

Bu emekçi kadın savaşçıların hazırladığı mayınları kurmak için görevli bir birimimiz daha vardı. Onlar mayınları nereye kuracaklarını biliyorlardı. Düşmanı ani yakalayan ve ağır darbelerle parçalayan bir tarzı yakalamak için her türlü yöntemi deniyorlardı. Düşmanın üs olarak kullandığı tüm merkezlere eylem düzenleyen bu birim, uyguladıkları tarzdan sonuç alarak bundan sonra tüm eylemlerini aynı düzen ve sistem içinde uygulamaya başladılar. Sabotaj grubunun esas aldığı tarzı geliştirmede ve yürütmekte Rêzan sorumluydu. Savaşın anlam değiştirdiği bir sürece girerken sabotaj eylemlerinin daha da geliştirilmesi gerekiyordu. Çünkü düşman artık sarsmıştı ve yeterince ağır silahımız yoktu. Düşmanın içinde olduğu o zorlu durumdan çıkması için tüm gücüyle saldıracağını biliyorduk. Bu saldırılara karşı durabilmek için öz gücümüzün yanında bir de sabotaj imkânı vardı sadece. Mevcut olanaklarımızı bu süreçte doğru kullanmanın her şeyi değiştireceğini bildiğimiz için sabotaj birimine biraz daha güç vermeye çalışarak, eylemlerin başarıya ulaşması için sabotaja ilişkin tüm durumları belli bir sistem içinde yürütmeye özen gösterdik.

Özen gösterdiğimiz başka anlamlarımız da vardı bizim. Askeri yönümüz her zaman mutlak ciddiyetin bir ifadesiydi. Varlığıyla büyük anlamları yarattığımız, insani değerleri yücelttiğimiz, yaşamı sonsuz bir güzellikte kucakladığımız o muazzam yönlerimize de özen gösteriyorduk. Çünkü gücün, çünkü anlamın yeşerdiği bir ülkeydi bu yönümüz. Orayı hiçbir zaman ruhsuz ve anlamsız bırakmadık. Mayınlara sarılan, barutla kucaklaşan ellerimizin bir tek hedefi vardı. Zulümden ve karanlıktan kurtulmak. Özgürlüğümüze ve soframıza musallat olan düşmanın nimetimizi çalmasına izin veremezdik. O halde askeri yönümüzle birlikte yaşamaya tutunduğumuz o merhamet yönümüze de sarılmamız gerekiyordu. Yani demirle birlikte ruhu eyleme geçirmek...Barutun keskin kokusunda aylarca kalan eyleminde özgürlük vardı. Özgürlüğü düşünebilene bu yüzden haramdı

uyku. Bu yüzden Evrim ve Rojîn gece gündüz hiç uyumadan çalıştılar, mücadele ettiler, mayın hazırladılar ve sonra şehit düştüler.

Arîn, Dîrok ve Hemê... Üç merhametli savaşı... Üç fedakâr sabotajcı... Şehirleri yoğun barut altında... Siyahın her yeri işgal eden hallerini süpürmek için kavgaya tutuşmuşlardı hesapsız. Onlara da haramdı uyku. Onlar da özgürlüğü düşünüyorlardı. Yaşamı yaratan, anlamı büyüten ve iyiliği sonsuz bir kudretle yücelten o yönlerine durmadan saldıran bir düşman vardı. Maviyi sevmiş olanın zulüm dağıtan bir siyahla aynı doğayı paylaşması düşünülemezdi hem. Ya siyahın kölesi olacak ya da mavinin yoldaşı. “Zorun dayattığı bir anlamı yaşamak zorunda değiliz” demişlerdi.

Düştüler yola. Aracın arkasında mayınlar, hazır fünyeli... “Mayınların fünyelerini takmadan gitmeyelim, düşman bu fırsatı vermeyebilir” dediler. Aynı araçta üç yoldaş, üç mavisever... Tümsekler vardı yolda. Havanlarla yıkılmış asfalt.

Düşmana doğru hızla yaklaşan aracın içinde üç can. Gülmeyen gözleriyle el sallamışlardı geride kalanlara. Yol üzerindeki tümseklerden dolayı araç sallanmaya başlamıştı birden. Araçta mayınlar, hazır fünyeli... Sonra patladı mayınlar. Üç can, can verdiler o esnada.

Özgür ve uzun bir yaşamı inşa etmek isteyenlerin coğrafyasında düşmanın attığı her adım kırılmalıydı. Kırılmalıydı elleri barbarlığın, zulmün ve kötülüğün. Düşlenene, umut edilene ulaşmak için yola çıkanların yarattığı bir ülkeye girmemeliydi karanlık. Güneşi zapt etmeye kalkışan düşmanın elleri o an yanmalıydı. Dayatılan savaşa karşı direnmek için silahlara sarılan kahramanların kavgasında talihsiz kazalar sonucunda şehit olmak da vardı. Barutun ne zaman ve nerede patlayacağını çoğu zaman kestiremez bir savaşı. Bir kıvılcımla bütünleştğinde ortaya korkunç sonuçlar çıkartabilir bazen.

Kendal Baz... 2013 yılında gelişen savaşın en yoğun süreçlerinde, Kizelî Köyü’nün yoluna mayın döşemek isterken kendi mayının patlaması sonucunda şehit düşmüştü. Cephete El Nusra çetelerine karşı verdiğimiz savaşta rolünü en iyi oynayan sabotajcılardan biriydi. Fedakârlığını, cesaretini ve ülkesine olan bağlılığını savaşı ruhuyla bütünleştiren bir duruşu vardı onun.

Güçlü iradesiyle düşman karşısında hiçbir zaman yorulmadı, bıkmadı direnmekten ve vazgeçmedi savaşımdan.

Rizgar Efrîn... 2014 yılında Cizre Bölgesi'nden bizlere destek vermek için gelmişti. Gelir gelmez savaşın en yoğun yaşandığı cephelere koşmuştu. Uzman bir sabotajcıydı. İmkânsızlığın zorluğu altında kendi gücüne ve iradesine inanan bir savaşçıydı. Yaşanmakta olan savaşın her deminde tüm imkânlarıyla saldıran çetelere darbeler vurmak için sürekli hareket halinde olan bir sabotajcıydı Rizgar. Girê Sêvê eyleminde düşmanla girdiği çatışmada şehit düşerken geride bıraktığı tüm değerlere sarılan yoldaşları, onun yarıda bıraktığı kavgaya dört elle sarıldılar. Sabotajın muazzam bir güç olduğuna inanların bu alanda gösterdiği başarılar savaşın kaderini değiştirmişti. Üstün teknolojilerle yaratılan tanklara karşı hiçbir ağır silahlı olmayanların sarıldığı sabotajın çok derin bir kudreti vardı çünkü.

Aras Botan... Herekol'un zirvesinden Kobanê'ye gelmişti savaşmak için barbarlıkla. Sabotaj eylemlerinin ustasıydı. Biliyordu düşmanın hacmini. Ona göre ayarlardı barutun dozunu. Anlıyordu düşmanın her hamlesini. Şehrin arka taraflarında gelişen savaşı kontrol altına almak için giden bir grup arkadaşın arasındaydı. Daiş'in adımlarına mayın döşemek isterken hiç beklemediğimiz talihsiz bir kaza sonucunda o da şehit düşmüştü.

Hatırlamalısınız onu, Şervan Silopî'yi. Köy ve ova savaşında gösterdiği duruşu şehir savaşında da ortaya koyan bir savaşçıydı. Güçlü ve umutluydu. Yorulmayı yenmişti sanki ya da yeniden tanımlamıştı onu. Hızlı adımlarıyla hem bir sabotajcı hem de bir suikastçıydı. Biliyordu savaşmayı, savaşırken direnmeyi... Düşmanın kalbini delemek şeklinde eylemler yaparken elde ettiği başarıları hepimizle paylaşırdı ve dağıtırdı kendindeki gücü ve bilinci. Şervan, şehir savaşının delirdiği bir süreçte düşmanın her türlü saldırısına rağmen yere düşmeyen bir irade yaratmıştı ruhunda. Kimliği belli bir adresten gelen bir suikast mermisiyle şehit düşmüştü.

Ve dost bir Savaşçı... Umutlu ülkemizin en yiğit misafiri... Adı Sarya... Bizden yana kullandığı parmaklarıyla muazzam savaşıyordu. MLKP ruhunu iradesiyle bütünleştirmiş devrimci bir kadındı. Büyük ve derin düşünceleriyle bizim yanımızdaydı, bizim kavgamızda... Sabotajın tanrıçası ve savaşın özgür kadını...

Özgürlük Alanına düşmanın ektiği mayınları temizlerken bir mayının patlaması sonucunda şehit düşmüştü. Gülüşü ve mutluluğu hepimizin hafızasında... Bitmez ve tükenmez olan da bunlardı zaten. Gülüş ve mutluluk ölümsüzleştğinde, sahibi de ölümsüzleşirdi, bu hep böyleydi çünkü.

Anlamı ve iradeyi başarıya götürmek için büyük bir fedakârlık gösteren sabotajcıların yarattığı hiçbir değer yerde kalmayacaktı. Onların verdiği savaşı büyütecek ve geliştirecek yoldaşları olduğu müddetçe hiçbir emek sahipsiz de kalmayacaktı. Savaş kolektif ruhun inanç ve umut temelinde ilerlemesiyle başarıya varır. Kopuk ruhun, eksik iradenin ve temelsiz inancın başarıya götüreceği bir savaş yoktur, olamazdı zaten. Adıl, bu yüzden onlarla beraberdi. Birliğin ve birlikte kalmada ısrar etmenin ruhuna inanan bir savaşçıydı Adıl. Korkunçluğun elli aşamasından geçen bir düşmanın en vahşi hallerine karşı duruşundan ve onurundan taviz vermeden savaşı göğüslemenin ve göğüslediği savaşı başarıya ulaştırmanın ısrarındaydı. Sabotajcı olmanın verdiği gururla büyüyen ruhunu zapt edemiyordu çoğu zaman. Kavgaya durmanın belki de en güzel haliydi kendisi. Sabotaj tekniklerinin bulunduğu deponun yanması sonucunda şehit düşmüştü Adıl.

Nuval ve Numan... Sabotaj tekniğinin gücüyle savaşı yürütmek isteyen şehri her türlü teknikle yıkmak isteyen çetelere karşı hep direniş halindeydiler. Her ikisi de inanıyordu özgürlüğün mutlaklığına. Değişim ve dönüşümün devrimci kişilikle açığa çıkabileceğine, yeniden tanımlanan tüm anlamların mutlaka zaferle buluşacağına inanıyorlardı büsbütün. İnanç ve umut kalplerinde büyük bir ışık yaratmıştı. O ışığın aydınlığıyla savaşarak ama yiğitçe ama uzunca can verdiler kahramanca.

Bir Cudi... Dağ gibi fakat. Hani o aşılmaz olanından. Korkusuz olmanın vücut bulmuş haliydi Cudi. Barutun anlamını ve niteliğini derinden kavramıştı. Mayın kablolarının cellâdıydı bir bakıma. Düşmanın yollara döşediği mayınları kaldırmak onun işiydi, onun mesleği. Savaş eylemse, savaşçılık mesleğidir savaşanın. Miştenur Tepesi'ni çetelerden kurtarmak için düzenlediğimiz operasyona katılmak istemişti. Hem katılmalıydı o. Mayınlar döşemişti adımlarımıza düşman. Cudi olduğunda sevince bürünürdü ayaklarımız, adımlarımız. Mayınlar vardı adımlarımızın

ucunda. Olmalıydı Cudi çünkü. Yaklaştı bir mayına. Baktı uzunca, seyretti etrafını mayının. Uzandı yere, bir kez daha denedi, bir kez daha. Titremedi elleri, yüzü terlemedi hiç. Kadim parmaklarıyla deşti toprağı, tuttu nefesini sıkıca. Hiç olmadığı kadar şiddetliydi sesi mayının. İki gözünü, iki kolunu, bir ayağını kaybetti Cudi. Savaşın yaşayan yüzüdür o. Savaşı, direnişi ve anlamı anlamak isteyen bakacağı o tek yüz...

Savaş sanatıyla kendilerini geliştirmek isteyenlerin kavgasında yaşamın anlamsız olması ne mümkündü? Her yeri talan etmek isteyenlerin adımlarına korku bırakan bu devrimcilerin avuçlarında özgürlüğün renksiz olması ne mümkün? Ve ne mümkün umudun soluksuz kalması? Kurulan düşlerin sorumluluğu da ağırdı, umut büyütmenin oluru da. Oluşun yaşamla bütünleşmesi de zordu, bütünleşerek açığa çıkan anlamı korumak da. Olmadan hareket, düşmeden diz, kanamadan yüz, zordur ulaşmak uzağı. Tüm engelleri aşmış olanın dünyasında her anlam emekle bütünleşmiştir nitekim. Onlarla kalarak yaşamın güzelliğine kavuşabilirsiniz. Onlarla yürüyerek ulaşabilirsiniz kendinize. Onların yarattığı anlamlarla sarılabilirsiniz kendinize ait tüm düşlerinize, tüm yolculuklarınıza.

Güzel olanla, iyi olanla ve temiz olanla her şey daha güzel değil midir? Yaşamak için, iyi bir insan olmak için doğada, tutunabilirsiniz onların parmak uçlarından. Ne de olsa amaç kendisi olmaktır insanın.

2-Eylemin Sızma Hali

Ansızın yakalamak düşmanı kendi halinde. Yerinden doğrulma fırsatını vermeden ve daha giymeden ayakkabılarını, orada, o halde kıskıvrak yakalamak düşmanı. Artık sırası bizdeydi her şeyin. Çünkü başkaldırının, isyanın ve topyekûn ayağa kalkmanın sırası da günü de bizdeydi artık.

Hem biliyor musunuz, bizler hiçbir zaman inancımızı kendimizden düşürmedik. Her yeri talan edilmiş şehrimizi bir gün mutlaka eski aydınlığına kavuşturacağımıza olan inancımız hep vardı ve bu hiçbir zaman düşmedi dilimizden, adımlarımızdan. İnancımızın mutlak surette başarıya ulaşması için esas aldığımız savaş tarzımızı geliştirmeyi ve bu tarzımızla eylemler düzenlerken de fazla kayıp vermeden düşmanın mevcut gücünü zayıflatmayı düşünüyorduk. Düşman bunu biliyordu. Kaygılandığını, korktuğunu ve zayıfladığını biliyordu. Çünkü karşısında güçlenen ve tüm eylem taktikleriyle saldıran bir kudret vardı.

Kudretli olmayı doğru tanımlayan, geliştirdiği eylemlerle açığa çıkan sonuçları iyi değerlendiren, düşmanı zayıflatmanın yol ve yöntemlerini bulan bir güç karşısında kalmanın şokunu yaşayan düşmanın çaresiz kaldığını gördükçe, eylemlerimize daha da hız veriyorduk. Düşmanı belli bir süreçte durdurmuşken sadece savunma pozisyonunda kalamazdık. Hem saldırmak en büyük savunmaydı zaten. Onun için her türlü zorluğu ve imkânsızlığı aşarak mevcut silahlarımızla düşmana ani operasyonlar düzenliyorduk. Şehrin Güney, Doğu ve Batı cephelerinde sızma taktiğiyle düşmanın arkasından dolanarak en yaman darbeyi vuruyor ve kayıp vermeden tekrar yerimize dönüyorduk.

Her fırsatta düşmanı kolluyor, takip ediyor ve hiç beklemediği yerde pusu kurarak onu gafil avlıyorduk. Kalabalık gruplar halindeki çeteleri saatlerce takip ederek kendilerinden emin oldukları sırada aralarına ansızın dalarak onları darmadağın ediyorduk. Bu bir savaş yönetme ve yürütme tarzıdır. Gücün elimize geçtiği zamanları iyi değerlendirmenin ve düşmanı azaltarak zayıflatmanın tarzıdır. Bu bir yaşam mücadelesinin tarzıydı ve mücadelemiz savaşın ilk başladığı günden beri devam edi-

yordu zaten. Fakat bu süreçlerde çoğunlukla savunma pozisyonundaydık. Daiş'i sadece savunma pozisyonunda kalarak yenmek veya yok etmek mümkün değildi. Savunmadan saldırı tarzına geçtiğimiz süreçte artık sonuç alan bir tarzı yakalamıştık. Dolayısıyla bundan sonra hem savunma hem de saldırı durumuna geçmiştik. Sabotaj ve suikast tarzlarından sonuç almak için geliştirdiğimiz sızma taktiğiyle düşmana ağır darbeler vuruyorduk. Sızma taktiğini mümkün derecede titizlikle eyleme geçirdiğimiz durumlarda kesinlikle kayıp vermiyorduk. Savaşımızı ve direnişimizi geliştirecek her tarzı büyük bir disiplin içinde eyleme geçirmeye çalışırdık.

Savaş ve eylem kendini ikna etmiş olanın değil, tamamen kendini inandırmış olanların işidir. İkna olmaktan dönebilir savaşçı, kolaydır bu. Ama inancı beynine ve damarlarına işlemiş yaman bir savaşçıyı hiçbir anlam yolundan edemez, buna gücü de yetmez. Ve bizler ikna olmuş değil, inançlı savaşçıydık. Gücümüzü, irademize, emeklerimize, adımlarımıza ve anlamlarımıza ve halkımıza inanan yaman devrimcilerdik. Söz konusu şehrin bekası ve anlamlarımızın sonsuzluğu olduğunda düşmanın karşısında yıkılmaz birer kale olmasını da bildik elbette. Bu bir Daiş idi. Farklıydı kendisi. Savaşı, adımları ve zihniyeti bütünüyle farklıydı. Kan akıtmayı, öldürmeyi ve öldürenleri sokakların arasından dolaştırmayı seven bir ruhu vardı. Barutu ekmek kadar seven bir iştahı vardı onun. Tapıyordu silaha, yalana ve paraya. Bunlar karşısında inancımızla ayakta kalmanın gurunun yaşarken onları bu topraklardan söküp atmanın mücadelesini her daim yükseltmeye çalışıyorduk.

Dönüşümüz kendimizydi bizim. Bizi yaman bir savaşçı kılan tüm anlamlarımıza geri dönüşün adıydı verdiğimiz savaşın anlamı. Hakikati arayan tarihimizi sonsuz kılmanın ısrarıydı bu savaş. Geleceğimizi bereketli sabahlarla buluşturmanın, umudumuzu büyütmenin ve halkımıza özgürlüğü armağan etmenin adıydı bu savaş.

3-Eylemin Suikast Hali

Dedelerimizden kalma brunolarla yürüttüğümüz bir tarzdı suikast. Nitekim Kürt aşiret geleneğinde her duvarı süsleyen bir silahtır bruno. Duvara asılı halinden çok şeyler saklıdır oysa. Bir silahtan çok bir anlamdır. Eski savaşların, kadim zulmün dayattığı zorluğa karşı tutulan bir başkaldırışın halidir en çok. Namlusunun söylediği barut değil çoğu zaman. Zulümden paramparça olmuş bir ömrün ağıtıdır namlusundan akan. Eski-den kalma her bruno dertlidir, yaralıdır. Kırık zamanlardan gelen namlusu laldır. Konuşmayı unutmuştur belki de. Belki de susturmuştur yaşadığı acıdan duyduğu her sesi. Beyaz duvarları süsleyen her brunonun ağır bir kanaması vardır, dokunanın hissettiği...

Uzun zamanlı bir suskunluğa gömülen brunoların dile gelme zamanıydı artık. Zulüm eskisi gibi dayatırken gaddarlığını, Kobanê evlerinin duvarına asılı halde duran brunolar hep sessiz mi kalacaklardı? Düşman kanatırken şehrimizi, namlusunda sakladığı yüzyıllık öfkeyi ne zaman kusacaklardı peki? Güzel kokulu güller yetiştirdiğimiz penceremize ayak basarken düşman, kendi suskunluğunda hep kanayan mı olacaktı?

Uzanmıştı yere, beyaz sakalları ve emekten buruşmuş elleri... Profesyonel savaşçılar gibi her iki ayak topuğunu açmış halde düşmanı gözetliyordu. Bir bruno vardı elinde, asırlık. Namlusu kendisinden emin, tetik mekanizması görüntüsünden gururlu... Bir dedeydi yerde uzanan. Beyaz sakalları ve emekten buruşmuş elleri. Elinde bir bruno, belki de elli yıllık. Düşmana tutulmuş namlusu kendisinden emin. Tetik, zaten görüntüsünden gururlu...Tuttu nefesini, hiç titremedi o an elleri. Ve ateş etti gözüyle gördüğü düşmana. Vurdun mu dayı düşmanın alnından, diye sordum. Ağzında tütünden bir sigara, bana baktı sonra, çok gururluydu bakışı. “Ben senin dayın değil miyim yeğenim, vurdum elbet düşmanı alnından” dedi sonra. Eski bir cınardı dayımız. Suikast eylemini başarıyla tamamlamıştı hem. Biliyordu brunonun ruhunu ya da anlıyordu hislerini. Hem bir savaşçı tanımaz mıydı silahını, anlamaz mıydı asırlık halinden?

Suikast... Bilinçli yapıldığında sonuç veren bir eylem tarzı. Hedeftekinin kim olduğu, ne olduğunu bilerek, neyi ifade ettiğini kavrayarak ve varlığının genelini doğru teşhis ederek ona yapılan bir eylem biçimidir. Yanlış eylemin sahibiyse, talancıysa, kan emiciyse, barbarlığın yaşayan haliyse ona ateş edilen her mermi doğrudur, yerindedir ve haklıdır. Biz bu tarzı eyleme geçirdiğimizde düşündüğümüz her hakikat buydu. Kimi ve niçin vuracağımızı biliyorduk. Neyi ve neden yok edeceğimizi anlayabiliyorduk. Hedefteki gürhunun zihniyetini kavrayabiliyorduk. Bu yüzden bu tarzın kudretinden fırsat buldukça yararlanmaya çalışıyorduk. Her şeyin birazını kullanmak da bir faydaydı.

Kobanê merkezli başlayan savaşın o ilk süreçlerinde karşılaştığımız zorlu durumları aşmaya çalışırken imkânlarımızın yetersizliğinden bahsetmiştim. Nitekim imkânsızlık sadece maddi boyutla sınırlı değildir. Teknik bilgiden yoksun olmak, tekniği kullanmayı bilmemek de imkânsızlığın bir parçasıdır. Çünkü mevcut olan herhangi bir şeyden yararlanmama durumu da imkânsızlığın bir göstergesidir. Köy ve ova savaşında suikast tarzımızı yeterince kullanamamış olmamızın iki nedeni vardı: Suikast amaçlı kullanabileceğimiz silahların yok denecek kadar az olması ve teknik bilgi eksikliği. Zaten savaş koşullarının çoğu bu iki boyut oluşturunuyordu.

Hayatlarında brunodan başka silah görmeyen yurtsever savaşçılarımızın bu alanı yeterince kullanmamış olmalarını normal karşılayabiliriz. Kadim silahlarla, müthiş teknolojiyle donatılmış bir düşman karşısında etkili olmanın zorluğunu da biliyorduk. Savaşın en yoğun geçtiği süreçlerde avuçlarına birkaç mermi almış olanların silahsız bir şekilde cephelere nasıl koştuklarını da gördük. Fakat ne gariptir ki savaşın acıyan bir merhameti, sızlayacak bir kalbi, telaşlanacak bir duygusu, dile gelecek ağzı da yoktu. Ve böyle bir savaşın ortasında asırlık hikâyelerden dolup taşmış brunolarımızla yapayalnızdık. Saldırıda, savunmada, suikastta ve her durumda kullandığımız tek silahımız oydu. Bu silahla suikast tarzı eylemler yaparken zorlandığımız durumları aşana kadar ağır bedeller de vermiştik. Çünkü bu suikast silahının tüm detaylarını kavrayamamış savaşçılarımız vardı. Sorun sadece silahı kullanamamak değildi. Silahın kul-

lanma durumu, kullanılan alan, alanda duruş ve gizlilik gibi boyutlara olan yaklaşım da büyük bir sorundu. Tecrübesiz olmanın yarattığı hallerin zorluğunu aşmak da bir sorundu.

Köy ve ova savaşlarında düşmana karşı savaşan gücümüzün büyük çoğunluğu yurtsever gençlerden oluşuyordu. Savaş tekniğinden uzak, silahları kullanmayı bilmeyen ve sadece devrimci duygularla gelip savaşan gençlerdi. Acemiliğin yanı sıra savaş bilgisinin yetersizliği de vardı. Dolayısıyla bu durumda olan tecrübesiz savaşçılarla profesyonel suikast eylemlerini gerçekleştirmek çok zordu. Dürbünün tüm ayarlarını kurmadan yapılan her atış boşa gidiyordu. Mesafe, hız ve hareket hassasiyetini kavramadan atışlar yapmaya çalışan savaşçılarımızın çoğu eylemi sonuçsuz kalıyordu. Özellikle alan belirleme ve alanı kullanma tarzları çok sakattı. Sapsarı buğday tarlalarında askeri yeşil elbiseyle gizliliği hiçe sayan bir yaklaşımla suikast yapılmazdı. Bembeyaz bir duvarın önünde simsiyah saçlarla gizlilik sağlanmazdı mesela. Renk uyumuna dikkat etmeyen yaklaşımlar sergileyen savaşçılarımız düşman tarafından hemen fark ediliyordu. Bu hassasiyete göre hareket etmeyen birçok savaşçımız düşman tarafından görülüyor ve eylem boşa çıkıyordu. Hem teknik durumlar dışında dikkat edilmesi gereken bazı hassasiyetleri vardı suikast tarzının. Rüzgârın hızı, hedefin hareketliliği, sıcaklığın etkisi, parmakların kontrolü gibi teknik durumlar dışında gelişen durumlar vardı ve bu durumlar kontrol altına alınmazsa sonuçun fiyasko çıkması kaçınılmazdı. Tüm olay, suikastçının kendisinde başlar ve onunla sonuçlanır. Suikastçının silahı iyi kullanması dışında başka bilmeler de vardır ki bu bilmeleri eyleme geçiremezse sonuç alması mümkün değildir. Suikastçının eyleme geçeceği sırada içinde olduğu duyguları mutlaka kontrol etmelidir. Hatta içinde olduğu tüm duyguları iyi tanımalıdır. Gün içinde karşılaştığı durumlardan aldığı anlamların hâlâ etkisinde midir, sabahla birlikte doğan güneşi hangi ruh haliyle karşıladı, huzurun hangi aşamasını yaşıyor, inanç ve umut hâlâ canlı mıdır ruhunda, düşmana taşıdığı kin ve nefret hâlâ sıcak mıdır? Müthiş yoğunlaşmalar gerektiren bir eylemi gerçekleştirecek olan bir suikastçı bu soruları kendisinde netleştirdiğinde ve açığa çıkan durumları kontrol altına aldığı anda hedefindeki düşmanı mutlaka

yere indirecektir. Dolayısıyla bu temelde eylem yapan arkadaşlarımızın çoğu savaşın yoğun geçen süreçlerinde şehit düşmüştü. Kalanlar ise her türlü fedakârlığı göstererek bu tarzla sonuç almaya çalışıyordu. Fakat şehir savaşının gelişmesiyle birlikte bu alanda çok başarılı eylemlere imza atmıştık. Silahlarımız çoğalmıştı çünkü. Çetelerin ilerleyişini durdurduğumuz sıralarda imdadımıza yetişen silahların etkisi çok olmuştu. Akis, Zagros, Şiyar ve diğer ağır silahları kullanarak düşmanı ağır darbelerle perişan ediyorduk. Çünkü bu silahlar çetelerin kullandığı zırhları delebiliyorlardı. Düşman bundan sonra rahat bir şekilde hareket edemeyecekti. Diğer taraftan suikast konusunda uzman arkadaşların bilgisinden yararlanarak suikast timlerini oluşturmaya başlamıştık. Artık profesyonelleşen suikastçılar yaratılıyordu. Silahları tanıyan, dürbün kullanmasını bilen ve teknik dışında gelişen durumları kontrol edebilen bir bilinç çıkıyordu ortaya. Herdem Rojhilat'ın o uzman kişiliğinden eğitim alan savaşçılar artık çetelerin korkulu rüyası olmuştu. Tekniği kullanmanın verdiği nimetlerden yararlanmak lazımdı hem. Suikast alanında eylemlerimizi geliştirmek isterken hem gündüz hem de gece olmak üzere iki vakitte de bu teknikle düşmana saldırmayı düşünüyorduk. Düşman bu konuda oldukça profesyoneldi çünkü. Özel kurduğu suikast timleriyle savaşı kendi lehine çevirmek istiyordu. Nitekim şehir savaşı bu taktik üzerinden yoğunlaşan eylemlerle gelişmekteydi. Özellikle gece yapılan suikast eylemleriyle düşmana çok etkili darbeler vuruyorduk. Çünkü birkaç arkadaşımızın silahında termal kamera vardı. Onlar gecenin en karanlık saatlerinde düşmanın bulunduğu alanlara sızma yaparak suikast eylemlerini gerçekleştiriyorlardı. Ne var ki bu termal kameralarımızın sayısı çok azdı. Eğer elimizde yaklaşık yirmi adet termal kamera olsaydı düşmanı müthiş zayıflatırdık. İstemedik değil, istedik termal kameraları, yaklaşık yirmi adet hem de. Yoldaşlarımıza haber yolladık. Tez elden bize termal kamera yollayın dedik. Duydular sesimizi ve yolladılar yaklaşık yirmi adet termal kamerayı. Ama KDP el koydu termal kameralarımıza. Yaklaşık yirmi adetti. "Vermeyiz" dediler ve kendi depolarına attılar.

Daiş'in her türlü teknik imkânla saldırdığı bir süreçte, onlara karşı kendimizi ve tarihimizi korumak için istediğimiz o termal kameralara el koymuştu KDP. Bu yapılmıyordu? Yapılacak bir şey miydi bu? Direnen, savaşan ve can veren bizler kimlerdik? Peki, ya onlar, onlar kimdi?

Hani diyorum, o yirmi termal kamera ulaşsaydı bize, o an inanın barbarlığı dayatan o düşmanı kalbinden zayıflatırdık. Adımlarını telaşlandırır, ellerini titretirdik. Kırardık iradesini, ters yüz ederdik inancını ve dağıtırdık onu şehrimizin sokaklarında. Ama yine de başımız dikti, keyfimiz yerinde ve kalbimiz gururluydu. Moralimiz tam, enerjimiz sonsuzdu. Bizler bu halkın sevenleriydik. İnsanlığı, kardeşliği, özgürlüğü, maviyi ve tüm değerleri seven ve bunların uğrunda canını vermeye hazır militanlardık.

Eskisinden daha çok, eskisinden daha uzun, daha güçlü savaşırdık. Savaşırdık sonuna kadar, temizce ve kutsalca. Direnirdik gücümüzün sonuna dek, kaygılanmadan, düşürmeden umudumuzu parmaklarımızdan, savaşırdık, direnirdik, mücadele ederdik. Eskisinden daha çok, eskisinden daha uzun, daha güçlü. Olmazsa da termal kameralarımız.

4-Tamamen “Made in Kobanê”

Emeğin ve bağlılığın ortaya çıkarttığı anlamla birlikte yaşamı kucaklayan bir halkın kavgası tehlikeye girdiğinde yapılması gerekenler mutlaka pratikleşmeliydi. Çünkü düşman niyetini bu halkı kırmak üzerine oluşturmıştı. Kırılmanın ve ardından yok olmanın kısıncasına girildiğinde, yaşam da anlamlardan uzaklaşabiliyordu. Her iyi şeyin göçtüğünü görmek acı vericiydi. Umudun ölmesi, düşün kırma uğraması, özgürlüğün artık ulaşılmaz bir dağ olması... Acı vericidir her anlamın suskunluğu. Bitişe yaklaşmakta olan adımların sonsuza dek hareketsiz kalışından büyük acı duymayan bir ruhun yaşamda da hiçbir karşılığı yoktu. Tükenmeye doğru ilerleyen bir yüreğin attığı çığlıkları duymayanın vicdanında merhamet ölmüştür artık.

Her şey dibe doğru akarken bir şeyler yapabilmenin imkânında kalarak kurtuluş için çırpınmak, yaşamı ve anlamı sevmek değil miydi?

Kaybolabilir bazen çözümlerimiz. Uzağın herhangi bir aşamasına ulaşabilir bazen çıkışlar. Kurtuluş kimi zaman susabilir, ilerlemek müthiş yorgun kalabilir. Savaşsa o an, direniş biraz geç gelebilir. Umut kırılabilir zamansız. Güç uykusunda kalabilir. Her şey mümkündür hayatta, yolculukta ya da bir dinlenme anında. Kavgada, savaşta ve direnişte her bela yaşam bulabilir. Sıkıntılar, imkânsızlıklar, yorulmalar ve çözümsüzlükler baş aktörü olabilir günün ya da anın. Ters yüz olsa bile cihan, çare hep uyanıktır gününde insanın. Karanlığın en karanlığında, çıkişsızlığın en zorluğunda bile vardır çaresi aydınlığın ve tüm kilitlerin.

Yürek sıkıştığında, anlam keyifsiz kaldığında, ruh daraldığında, göz yorulduğunda vardır çaresi derin bir nefesin. Kaygılandığında adımlar, kaydığında bakışlar, zora düştüğünde irade, vardır çaresi kendini yeniden yaratmanın. Her dağınıklığın bir düzeni, her yorgunluğun bir dinçliği, her düşmenin bir kalkması vardır ve bitmezdi hiçbir şeyin çaresi.

Bedenlerimize yağın mermilerin vızıltıları arasında kaygıya düşmemenin çaresi bir şeyler yaratabilmektir. Tankların ve en ağır araçların bombardımanları kıyısında ayakta kalabilme-

nin çaresi düşündüğümüz eylemleri pratiğe geçirebilmektir. Savaşın en yoğun süreçlerinde kalarak düşmanın her saldırısına karşı direnen düşüncemizin artık yeni imkânlar yaratması gerekiyordu. Bildiği tüm yöntemleri bu savaşta deneyen bir düşman gerçeği vardı çünkü. Tekniğin son modeliyle şehir savaşını daha da şiddetlendirecek bir düşman vardı kapımızda, karşımızda. Karınca kabilesi gibi her yerden fışkıran çetelere karşı yeni tasarımlı silahlar üretmeliydik! Aklın yaratımıyla elde edilen ürünlerin el emeği kutsallığında ortaya çıkmış olması muazzam bir yetenek olmalıydı. İmkânsızlığın her şekliyle karşılaştığımız bir ortamda yerel parmakların yarattığı el bombalarından söz ediyorum. Halk işi yani. Üretimi ve patenti tamamen bize ait bir ürün.

Biz bombalar üretiyorduk ufak tefek şeylerden, bayat berruttan, paslı demirden, kesik kablolulardan. Vardı tüm bunların bir mimarı. Rojhat'tı adı. Nereden geldiğini bildiğim bir savaşçı. Emeği ve teri hak ettiği anlamlarla donatan bir insansever. Savaşın her aşamasına dayanabilen bir savaşçının yarını komutanlıktır. Sağlam bir savaşçı olunmadan komutanlık olunmaz. Önce savaş ve savaşmayı bilmek gerekirdi. Rojhat bir savaşçıydı sonra bir komutan. Savaşçılığıyla komutanlaşan bir emekçi.

“Devrimci işi bombalar” üreten günleri yaşarken Rojhat, o kadar gururlu ve mutluydu ki. Çünkü kendi elleriyle yarattığı bir ürünle düşman perişan edilecekti. Bildiğini paylaşıyordu o. Bir grup savaşçıya bomba yapmayı öğretiyordu. Hiçbir fabrikası, hiçbir merkezi yoktu onların. Doğal üretim alanlarımız vardı hem. Bir duvar kenarında bazen, bazen yarı aydınlık bir odanın herhangi köşesinde.

Süper bilgiyle üretilmiş bir ürün değilse de süper emekle yaratılmış bir özelliği vardı bombalarımızın ve mayınlarımızın. Emekle ortaya çıkan her şeyin kudreti böyleydi zaten. Bir evin odasında kitle halinde bekleyen çetelere bombaları yağdırdığımızda onların nasıl bağırdıklarını tahmin bile edemezsiniz. Bağırışların şiddeti yıkıyordu adeta duvarları. Çünkü farklıydı bombaların sesi ve etkisi. “Devrimci işi” bombalardı nihayetinde. Kalabalık gruplar halinde hareket eden çetelerin bulundukları yerlere bombalarla saldırırken, el yapımı bombaların yarattığı etkiyi de görebiliyorduk. Bir bombayla grup halinde çetelerin etki-

siz hale geldiklerini gören savaşçılarımız, şehir savaşından sonuç alma yöntemlerini geliştirmeye başladılar sonra. Yani daha fazla el bombası, daha fazla mayın... Fakat bomba yapımında dikkat edilmesi gereken bazı ayrıntılarda hatalar yapılyordu. Nihayetinde süper bilgiyle üretilen bombalar değildi. Fitillerin boyutunda kimi zaman yanlış hesaplamalar yapılyordu. Fitili uzun yapılan bombalar genelde geç patlardı. Kısa şekilde hazırlanmış bombalar da zamanından önce patlıyordu. Bomba daha eldeyken patlayabiliyordu bazen. Nitekim bu durumunda yaşanan kazalardan dolayı şehit düşen arkadaşlarımız vardı.

Bomba yapımı sırasında yaşanan kazalardan ders alarak daha etkili bombalar üreten arkadaşlarımız, fitiller konusunda daha doğru hesaplamalar yaparak çalışmalarını geliştirmek istediklerinde bu sefer başka bir sorunla karşılaşmışlardı. Kobanê yapımı bu bombalar normal çakmaklarla tutuşabilen türden değillerdi. Her çakmakla tutuşmazdı fitil... “Pipo” denilen yani rüzgâr çakmağıyla tutuşabilen bombalarımız vardı. Bu türden çakmakları bulmak da zor işti doğrusu. Çünkü Kobanê’de savaş vardı. Düşman her yeri kuşatmış, dükkânlar kapalı, enkazdan başka bir şey de satılmıyordu çarşı merkezinde. Pazar tezgahlarında barut kokusu dışında hiçbir şey yoktu.

Gelip geçenlerimizden sorduk bu çakmakları. Aradık sokak sokak, dükkân dükkân... Hangi tezgâha baktıysak enkaz, hangi vitrine dokunduysak kırık cam parçaları... İhtiyacımız olan sadece bir çakmak. Pipolu olanından. Sorduk komşulara, dostlara ve yurtseverlere. Var mıdır pipolu çakmağınız diye. Kibrit var, işinizi görür mü? Görmezdi işimizi hiçbir kibrit dalı. Pipolu çakmaktı istediğimiz. Haber saldık sınır tellerinin ötesinde kalanlara. Pipolu çakmak yollayın bize.

Birkaç kutu pipolu çakmak geldi sonra ötelerden. Eylemler başladı sonra, aralıksız. Daldık düşmanın kalbine, cephesine, merkezine... Vurduk düşmanı kalbinden, zihniyetinden, tam isabet. Çoğalmıştı bombalarımız, fitil hatası da giderilmişti, pipolu çakmaklarımız da tamamdı, parmaklarımız da hazırđı. Hiç titremeden ve kaygılanmadan ayaklarımız, savaştık barbarla, siyahla.

Özgürlüğe dokunmak isteyenlerin yaratacağı bir şeyler vardı muhakkak. Yaratıcılıktı hem devrimcinin anlamı. İmkânsızlığın dayattığı zorluğu yırtarak, yaratmanın kudretine varabilmekti devrimcilik. Rojhat böyle bir devrimciydi işte. Her yerden saldıran düşmanın dayattığı griliği yırtmak için yaratmanın parmak uçlarından tutarak, yeni kapılar açmıştı darda olana, olanlara...

Sıkışırken ruh, daralırken nefes, yeni yollar açmak, yeni köprüler kurmak yıkılan köprülerin ötesinde. Devrimciliğin olağanüstü günlüklerinde yeniden yeni değerler üretebilmenin mümkünlüğünü gösteren Rojhat, eğittiği savaşçılar sayesinde yıkılan, kapanan, paramparça olan yolların kıyısında yeni yollar açmıştı. Düşmanı ve onun dayattığı her zorluğu aşabilmenin umudunu da yakalamıştık. Çaresi vardı tüm kapanan yolların çünkü. Oluru vardı her olmazlığın.

Hayat böyleydi işte. Tıkanan kapılar ansızın açılır umuda. Büsbütün hayata küsmek, hayata darılmak ne mümkün? Bizdeydi çünkü hayat, kalbimizde, yanı başımızda, sol ayağımızın hemen yakınında...

GÜCÜN ÖRGÜTLÜ HALİ

Tamamlayabilmek Eksik Olanı

Savaş dağıtır ortalığı. Düzeni sarsar, yıkar, yakar ayakta olanı. Barutla karşılaşan her ev, her sokak enkazlaşan bir görüntüye bürünür. Namlulardan fırlayıp gelen her bir mermi kırar bir şeyleri. Pencere camlarını, duvarları delip geçen bir kudreti vardı çünkü. Savaşın konduğu her ağaç dalsız kalır ya da yapraksız. Barutun yağdığı bir doğanın o saf havası kirlenmiştir artık.

Kobanê... Dünyada barutu sevmeyen tek şehirdi orası. Mermilerin kudretinden nefret eden tek yerleşim yeri idi. Temiz bir havayla sonsuza dek yaşam olmak isteyen tek doğasıydı yer-yüzünün.

Ne var ki, onun bu nimetlerine tahammül edemeyen düşmanın dayattığı baruta karşı savaşarak o eski haline kavuşmanın mücadelesini veriyordu. Dönüşümü gerçekleştirmek isteyen bu şehir, içinde kalakaldığı tüm enkazdan, tüm yıkıntılardan, tüm yangınlardan sağ salım çıkmayı diliyordu. Ve bizlerdik onu tüm dileklerine kavuşturacak olan. Ama önce düzeni, önce sağlamlığı, önce birlikteliği güçlendirmek gerekiyordu. Eksik, yarım ve paramparça edilmiş bu şehrin iradesini bir bütün halinde yeniden inşa ederek ve altyapı sistemlerini yeniden kurarak böylece hareket etmek istiyorduk.

Bozulmayan, kırılmayan, eksilmeyen ve yanmayan tek yanımız maneviyatımızdı. Ruhumuz yani, düşüncemiz, irademiz... Ama evler, sokaklar, elektrik direkleri, bakkal tabelaları ve yollar kırık, eksikti, paramparçaydı. Fakat emekçi ellere sahip olduğumuz müddetçe kırılan, eksik ve paramparça olan tüm bu yapıları yeniden inşa edebilirdik. Yeniden yaratabilirdik evleri, köprüleri ve yolları. Tüm bu yaratmalara kavuşmak için önce şehri koruyan ruhun kendi içinde bir düzen yaratması gerekiyordu. Yani savaşanların oluşturduğu bir savaş düzenini. Özgürlüğü, kurtuluşu ve zaferi yaşamak için verdiğimiz mücadeleyi tüm alt kurumlarıyla yeniden örgütlemeliydik. Çünkü direnişin ve savaşmanın düzeninde kalarak hareket edecek olmanın o muazzam etkisine inanıyorduk.

Savaş üstünlüğünün elimize geçtiği süreçlerde hem cep-hane hem de savaşçılar konusunda imkânlarımız gelişmişti. Türkiye üzerinden Cizre Bölgesi'ne gelen savaşçıların varlığı gücümüze güç katmıştı. Özellikle Komutan Gelhat'ın Kobanê savaşına ayak basması büyük bir mutluluktu. Hem nitelik hem de nicelik bakımından oldukça güçlenmiştik. Dolayısıyla artan gücümüzü belli bir düzen ve kurumlaşma temelinde örgütlenilerek kalıcı sonuçlar yaratmanın çabasında idik.

Savaşın yoğun geçtiği bir süreçte bir şehri doğru düzenlemelerle doğru yönetebilmek için yeniden örgütlenilmeye çalıştığımız komutanlık kurumuyla savaşı geliştirme ve direnişi yükseltme çabasını güçlendirerek düşmanı zayıflatmayı amaçlıyorduk. Bunun için şehir yönetimini iki kısım şeklinde yeniden yapılandırdık. Birinci kısım, şehirdeki tüm yaşamsal ve askeri faaliyetlerini denetleme, yönlendirme, geliştirme gibi durumlardan; ikinci kısım ise var olan savaşı yürütme, düşmana darbeler vurma ve mümkünse Kobanê'yi özgürleştirmek için yeni yollar bulma gibi durumlardan sorumlu olacaktı. Böylece yaşanan süreçlere belli bir disiplin ve düzen temelinde yaklaşılabilecek, bu da direnişimizi güçlendirmeye yönelik atacağımız her adımla etkili eylemler yapmamızı sağlayacaktı.

Üst kademedeki güçlendirme yapılırken askeri gücün dayandığı alt kurumların da oluşturulması ve akabinde güçlendirilmesi gerekiyordu. Bu süreç zarfında basın, arşiv, cephane ve lojistik gibi kurumlar belli bir düzen temelinde yeniden örgütlenilmeye çalışıldı. Çünkü düzenli bir direniş için düzen temelinde oluşturulmuş kurumlar gerekirdi. Savaş sanatının derinliğini ifade eden ve sanatla bütünleşen faktörlerin dayandığı o kurumları kurmadan başarıyı düşünmek saflık olurdu. Nitekim savaş bir örgütlülük halidir. Ne kadar çok kurumlaşma o kadar başarı, ne kadar örgütlülük o kadar zafer.

Askeri gücün yiyecek ve giyecek ihtiyaçlarını karşılayan lojistik birimi yeterli derecede örgütlenilirmemişse, kullandığı mühimmat ve teçhizatı sağlayan cephane birimi istenilen şekilde yapılandırılmamışsa, cephelere koşan savaşçıların sicil ve fotoğraflarını kayıt altına alan basın ve arşiv birimi yerinde ve zamanında faaliyetlerini yürütemiyorsa savaş ve direniş nasıl başa-

rıya ulaşabilir? Örgütlülük ve bilincin bir araya gelmesiyle oluşan savaş sanatını güçlendirmek isteyen bir güç bu gibi kurumların hem gücünden hem de dayanışmasından yararlanmak zorundadır. Aksi durumda savaş korkunç bir yenilmenin adı olabilir.

Savaşın başladığı sıralarda bu gibi kurumların faaliyetleri yetersiz olsa da yine de çalışmalar belli bir düzeyde yapılmaya çalışılıyordu. Fakat şehir savaşının ilerleyeceği süreçlerde hem kurumların varlığı hem de faaliyetlerin çoğalması mücadelemiz açısından olumlu sonuçları olacaktı. Düşmanın o yoğun saldırılarını durdurduğumuz bir süreçte ihtiyacımız olan tüm kurumları oluşturmanın fırsatını yakalamışken bu kurumları yerinde ve zamanında faaliyet yapabilecek düzeye getirmek de oldukça önemliydi. Her kurumun kendi faydası vardı. İhtiyaç temelinde savaşa ve direnişe hizmet verecek olan bu kurumları geliştirmek de bir direnişi ifade ediyordu.

Düzenli bir ordu halinde hareket etme durumuna sahip değildik fakat eylemsel açıdan kendi gücümüzü ve kurumlarımızı belli bir düzeyde örgütleyebilme yeteneğine ve tecrübesine sahiptik. Ne de olsa atılan her adım, kurulan her kurum, geliştirilen her eylem direnişin büyümesi içindi.

Direnif Akademileri

Savaş, sadece öl-öldür üzerinden gelişen bir süreç değildir. Savaşı doğru tanımlamanın ve onun yaşamla olan ilişkisini anlamının sonucunda açığa çıkan hakikatle savaşçının kendisine yön vermesi son derece önemlidir. Nitekim savaşın öğrettikleriyle kendisini yeniden yaratan kişilik, yıkılmaz ve sarsılmaz kişiliktir. Savaş sanatıyla bütünleşmiş kişilik, iradeyi ve cesareti doğru yöneten kişiliktir.

Savaş; anlamlarına, değerlerine, tarihine saldıranlara karşı öfkelenen düşüncenin somutlaşan halidir. Savaş; geleceğini kutsal değerler üzerinde inşa etmek isteyenın uğradığı tüm haksızlıklara gösterdiği bir tepkidir.

Bir akademidir savaş. Kişinin kendisini, derinliğini, iradesini, gücünü ve anlamını öğrendiği yaman bir okuldur savaş. Her duygunun, bilinenin, doğrunun en çıplak halinin görüldüğü bir hakikat arenasıdır savaş. Kimin dost, kimin düşman, kimin yiğit, kimin korkak olduğu netleşen bir hakikat sahnesidir biraz da. Fakat bu sahneye eğitimsiz olarak girmek kaybettirir. Savaş bilincine sahip olmadan, direnişin kudretini anlamadan, merminin ve barutun kokusunu derinden kavramadan bu sahneye atılan her adımın sonu yıkım olacaktı. Nitekim savaşmak ve direnmek ciddi bir iştir. Düşman, profesyonel bir savaşı dayatıyordu hem. O halde ona karşı direnen veya savaşan irade de profesyonel olmalıydı, olmak zorundaydı.

Kobanê şehir savaşında düşmanın kullandığı her yöntem de profesyonelceydi. Kullandığı silahlar, dayattığı tarz, sarıldığı eylemler ve bilhassa sürüklediği her bir çete... Şimdi bu gerçeğe karşılık bizim ortaya koyacağımız duruşun da profesyonel olması gerekiyordu.

Seferberlik ruhuyla Kobanê direnişine katılmak için sınırları aşır gelenler kendilerini savaş sanatıyla yeniden yaratmak isteyenlerdi. Ama acemi, tecrübesiz ve savaş gerçeğinden uzaktılar. Onlar sadece cıglağa koşmuşlardı, imdada, kardeş acıya... Bu büyük bir adımdı paylaşmanın, hissetmenin, yoldaşlığın ve

kardeşliğin... Silah nedir bilmezdi çoğu. Merminin anlamına yabancı, barutun kokusuna alışmamış ama koşmuş en candan, yetmiş imdadına sevdiklerinin.

Biz buraya ölmeye değil, sizinle omuz omuza vererek düşmana karşı savaşmaya geldik dediler. Bilmeyiz savaşı, barutu, mermiyi ve koşmayı. Ama komutansanız eğer bize her şeyi öğretmek zorundasınız dediler. Ve öğrettik onlara savaşı, direnişi, koşmayı, barutu. Kavratmaya çalıştık onlara düşmanı. Her bir gruba bir yarım saat, yoktu çünkü vaktimiz.

Kapıdaydı düşman, her yere sinmiş barut kokusu ve üstümüzden geçen mermiler, tank sesleri ve çığlıklar. Her bir savaşçıya on dakika, yoktu çünkü vaktimiz! Bu bir silah, şöyle tutulur, bu tetiği ve burası da namlusu.

Öğrendikleriyle savaşa, direnişe koştular. Barutla karşılaştılar, düşmeyi öğrendiler, koşmayı ve kendini savunmayı.

Büyüdü iradeler, parmaklar güçlendi ve anlam yeniden inşa edildi. Öğrendiler savaş sanatını, kavradılar düşmanı ve o şekilde yürüdüler barbarlığın üzerine.

Savaş öğretebilir her şeyi. Ruhu sonsuz bir kudrete büründürebilir. Yeter ki bilinç olsun, inanç olsun. Yeter ki anlam olsun, umut olsun yeter ki. Başarabilir insan her şeyi, yeter ki bağlılık olsun.

Şehir savaşına söz geçirdiğimiz süreçlerde inşa ettiğimiz ve yeniden örgütlediğimiz tüm alt kurumlarımızın bir de eğitim ayağı vardı. Savaşı eğitme ve kavratma akademilerinin kudretinden yararlanmak da savaşın bir parçasıydı. Yeni savaşçıları doğru bir bilinçle eğitmenin ve onları yaman bir savaşa hazırlamanın imkânları doğmuşken, bu alanı daha güçlü kılmak mümkündü. Dolayısıyla yeni savaşçılara daha detaylı ve daha kavrayıcı eğitimler vererek her savaşçının savaşa daha aktif katılmasını sağlamaya çalıştık.

Bizi özgürlüğe ulaştıracak direnişimizi sağlam temeller üzerinde geliştirirken, bu direnişi yükseltecek ve geliştirecek olan gücümüze de imkânlarımız temelinde her türlü maddi ve manevi desteği vermeye çalışıyorduk. Nitekim savaşımızın bundan sonrası daha yoğun ve daha şiddetli geçecekti. Her anlamda bir olmaya, beraber kalmaya ve birlikte hareket etmeye ihtiyacı-

mız vardı. Vicdanı hür, aklı hür ve adımı hür bir iradeyle bu savaşı kazanmaya ihtiyacımız vardı. Düşman karşısında daha yaman savaşılmaya, savaşırken direnişi yükseltmeye ihtiyacımız vardı. Bunun için irademiz, gücümüz ve inancımız tam olmalıydı, sarsılmaz ve yıkılmaz olmalıydı adımlarımız.

Savaşı göğüsleyecek her bir savaşçımızın bizdeki yeri ve anlamı büyüktü. Her bir savaşçımız değerliydi, kutsaldı, yamandı. Düşman karşısında gösterdikleri duruştan büyük gurur duyardık ve güç alırdık inançlarından. Savaş son hızıyla devam ederken onların düşledikleri özgürlüğün, kurtuluşun ve zaferin ne kadar sonsuz büyük ve anlamlı olduğunu biliyorduk. Savaşı ve direnişi kavramış olan bu savaşçılarımızın varlığından büyük moral alan bizler, onların direnişe attığı her adımın yoldaşı ve arkadaşydık. Burası bir savaştı ve bu savaş hepimizindi. Direniş hepimize verilen bir görevdi. Özgürlük hepimizin dileği, kurtuluş hepimizin hayaliydi.

Hepimiz bir olmuşken aynı anlamda, ölümü de yaşamı da getirecek olan bizlerdik. Özgürlüğü ve kurtuluşu getirecek olan da düşleri ve umudu gerçekleştirecek olan da bizlerdik. Mademki hakikat böyle, o halde adımlarımızı buna göre atmak zorundaydık. Çünkü yol netti. Berraktı. Görüntüsü ve halleri net olan bir yolda her yolculuk uğrasa da bin bir işkenceye, adımın kendisi varılana varacaktır nihayetinde.

Savaş Kamerası

Savaşın başladığı ilk günden bu yana sınırlı imkânlarla çalışmalarını yürüten bazı birimlerimiz vardı. Bunlardan birisi de basın çalışmalarıydı.

Yaşanan tüm gelişmeleri çekime alan, eylemleri takip eden ve bazen de eylemin içinde olan bir grup savaşçımız bu birimi güçlendirmeye çalışsa da teknik eksiklikler yüzünden sınırlı bir düzeyde kaldılar.

Düşmanın Kobanê'ye dayattığı barbarlığı tüm dünyaya göstermek adına yoğun bir çalışmanın içinde olan bu birimin şehit düşenleri de vardı. Hem verdiğimiz savaşın bizler dışında şahitleri yoktu. Düşmanın nasıl savaştığını bizden başka kimse bilmezdi. Nasıl bir mücadele verdiğimizi, barbarlığın karşısında nasıl direndiğimizi bilen çok az göz vardı. Savaşı, düşmanı ve kendimizi olduğu gibi kayıt altına alarak Kobanê'de yaşanan savaşın tüm gerçeklerini dünyaya göstermek istiyorduk. Bunun için basın birimini hem nitelik hem de teknik boyutunda yeniden güçlendirerek faaliyet alanını genişletmeye çalıştık. Köy ve ova savaşlarında cepheye koşanların gerekli sicil bilgileri YPG Merkez Komutanlığı tarafından alınıyordu. Fakat şehir savaşının gelişmesiyle birlikte bu çalışma biraz zorlayıcı olmuştı.

Savaşın en yoğun yaşandığı süreçlerde seferberlik ruhuyla Kobanê'ye akın edenlerin gerekli sicil bilgilerini almada bazı sıkıntılar yaşanmaktaydı. Şehre her taraftan saldırmaya başlayan çetelere karşı direnişi yükseltmek için cephelere koşan savaşçılarımızın kaybedecekleri zamanları yoktu çünkü. Sınır tellerini yırtıp gelen yüreği kardeş kokan ve Kobanê'ye ayak basar basmaz cephelere koşanların yarısının sicil bilgileri alınmamıştı. Her taraftan gelişen saldırılara karşı savaşmak için kimin kim olduğunun önemli olmadığı bir süreç yaşanıyordu çünkü. Seyid'in nereli olduğunu bilmediğimiz bundandı işte. O, sınırları yırtıp gelen bir savaşçıydı. Düşman saldırırken anlamlarımıza, benim hangi ismi taşıdığım önemli değildi. Ben sadece sizdenim diyordu. Onun gibi yüzlerce savaşçı vardı, nereli olduklarını bilemediğimiz, hangi ismi taşıdıklarını öğrenemediğimiz yüzlerce savaşçı...

İsimlerin önemli olmadığı bir savaşta isimleri olanlarla savaşanların bıraktığı anlamlarla isimleşen bir halk vardı içimizde. “İsimsiz kalmak önemli değil de anlamsız kalmak zordur min qurban” demişti Seyid. Sanırım bu, savaşın en doğru cümlesiydi. Anlamsız kalmak, isimsiz kalmaktan daha yakıcıydı. İsmi değil anlamı sonsuzlaştırmak için savaşmak, savaşabilmek...

Bizler savaşın komutanlarıydık. Verilen direnişin, yaşanan sürecin ve gelip gecen zamanın birinci dereceden sorumlularıydık. Her yanlışın, hatanın, yetersizliğin ve başarısızlığın da komutanlarıydık. Savaşın kendisiyle getirdiği krizleri yönetebilmenin sanatını en anlamıyla ortaya çıkartarak ve var olan mücadeleyi yükselterek düşmanı anlamlarımızdan kovmak birinci görevimizdi. Bir savaşçının zorluğundan, bir eylemin başarısızlığından, bir kurtuluşun sevincinden, uykusuzluktan, açlıktan ve yaralanmalardan bizler sorumluyduk. Savaşın en yoğun yaşandığı süreçlerde sicil bilgilerini alamadığımız savaşçılarımızın ortaya koyduğu duruşu sahiplerken hakkını vermemiz gereken anlamların da ciddiyetindeydik. Burada sözünü ettiğim komutanlık kurumunun övülmesi değil bizzat sorumluluğunun ne kadar önemli oluşudur. Kobanê şehir savaşında komutan ile savaşçının birbirinden hiçbir farkı yoktu. Her savaşçı bizzat komutanın kendisiydi. Her komutan aynı zamanda yaman bir savaşçıydı ve herkes savaşta bir savaşçıdır. Bunun için her çalışmanın içinde olmak ve o çalışmaları gönülden geliştirmek istiyorduk. Kobanê savaşına katılmak için telleri aşarak gelenlerin tüm sicil bilgilerini kayıt altına alma çalışmalarını yapan, yöneten, yürüten ve geliştiren iki komutan vardı. Her ne kadar kamera ve çekim işleminde profesyonel olmasalar da savaşın ve direnişin en önemli ve en hassas çalışmasında yer almak istediler. Bu bir fedakârlık ruhuuydu. Bizdeki komutanlar böyledir. Yeri geldiğinde yemek yapar, bulaşık yıkar, savaşçı eğitir, cepheye koşar, savaşı yürütür, sırtında un taşır, nöbet tutar, basıncı olur, yiğit olur ve can veren olur.

Melsa Kobanê ve Narin Efrîn, şehir komutanlığının üyesiydiler. Kobanê savaşına katılmak için her taraftan gelen savaşçıları karşılayan, onlarla toplantılar yaparak savaş hakkında bilgi veren, onların gerekli sicil bilgilerini arşivleyen bu iki komutanın

yaptıkları çalışmadan güç ve moral alıyorduk. Grup halinde gönderdikleri savaşçıları bizler de ihtiyaca göre cephelere dağıtıyorduk. Böylece koordineli bir şekilde çalışmalarımızı yürütüyor ve geliştiriyorduk. Birlikte olmanın gücünü yakaladığımızda her şey daha düzenli oluyordu. Aynı ruhla çalışmalara yaklaştığımızda ve ortaya çıkan sonucu aynı ruhla geliştirdiğimizde her şey daha sistemli oluyordu. Tüm bildiklerimizi devrimin hizmetine koyduğumuzda birlikteliğimiz daha da yararlı oluyordu. Ne zaman güne aynı ruhla iliştiğimizde direnişimizin ve adımlarımızın zafere daha emin yürüdüğüne şahit oluyorduk. Birlikte olmanın kudretini yakalayan her ruhun mutlak zaferin sahibi olacağı gerçeğine inanarak öylece tutuyorduk birbirimizin parmaklarından, umudundan...

Bir olmak, bütün olmak ve aynı olmak direnişin en kudretli halleriydi. Düşmanın bu hallere bürünenleri kolayca yenmesi mümkün müydü?

İkna Etme Sanatı

Şehri teslim almanın her türlü yöntemini hayata geçirmek isteyen çetelerin ilk yaptıkları şey Kobanê'yi kuşatma altına almaktı. Tüm giriş çıkış yollarının kapandığı bir şehrin direnişi de uzun sürmeyecek ve şehir birkaç gün içinde düşecekti. Çeteler, her şeyin bu şekilde gelişeceğini düşünüyorlardı. Çünkü kuşatma altında kalan ve tüm giriş çıkış yolları kapanmış bir şehrin yaşamı da tehlikededir demektir. Bu bir savaş kuşatmasıydı nitelik. Mutlak ölümü dayatma ve çaresizlik içinde tüketme kuşatmasıydı. Düşmanın kuşatarak teslim aldığı bir şehrin tek bir çıkış yolu vardı. Direnmek.

Suyun tükenmesi, unun azalması düşmanın umurunda olan nimetler değildi. Şehrin yaşamı, değerleri, kültürü, umudu ve şehri besleyen tüm o anlamların düşman için hiçbir değeri yoktu. O sadece istediğini almakla meşguldü. Düşündüğü tek şey her türlü zulmü ve ölümü dayatarak Kobanê'yi kazanmaktı.

Direnişi sonsuz bir güçle ortaya koyacak olanların dayandığı tek anlam özgürlüğün kendisiydi. Özgürlük için savaşılabaktı, onun için ölünecekti. Tek hedefi buydu direnecek olanların.

Ortada bir şehrin varlığı söz konusuydu. Şehrin taşıdığı anlamı korumak ve anlamı sonsuzlaştırmak isteyenle şehri yıkmak ve anlamını ayaklar altına almak isteyenler arasında yaşanan bir savaşta bizler anlamın savaşçılarıydık ve bu savaşta en çok bedel verecek olanlar bizler olacaktık. En çok zorlanacak olan, en çok insan kalan, en çok temiz kalan ve en çok büyük kalan bizler olacaktık. Savaşımız anlam içindi çünkü. Çünkü merhametliydik, kutsaldık çünkü.

Zor ve yaman süreçlerden geçerken zorlandığımız tek nokta cephaneydi. Savaşın başladığı günden beri cephanemiz en büyük sorunumuzdu bizim. Düşmanın bu konudaki zenginliğini biliyorsunuz zaten. Onların tonlarca cephanesi vardı ve bu cephaneyi her fırsatta kullanıyordu. Ne yazık ki biz düşman kadar zengin değildik. Savaşın en yoğun süreçlerde düşmana karşı direnirken ihtiyacımız olan cephaneyi düşmanın

üzerinden temin ediyorduk. Sırf bunun için özel operasyonlar düzenlerdik.

Cephane temin etme operasyonlarıyla düşmandan aldığımız cephane bizi bir yere kadar götürebiliyordu. Fakat savaşın şiddetli geçecek süreçleri vardı ve bizler de bu durumda oldukça zorlanacaktık. Direnişimizi ve mücadelemizi yükseltmek için her çareyi aradığımız bir süreçte imdadımıza Arap koçerler yetişmişti. Daiş Rakka, Tepka ve Ayn İsa alanlarına saldırırken buralarda yaşamlarını sürdüren Araplar Daiş'e karşı direnişe geçmişlerdi. Devrimci Arap gençlerinin direnişiyle şoka giren çeteler bunun intikamını kırk gencin kafasını keserek almıştı. Bu olaylardan sonra Şemsi Şimal, Suvar Rakka ve Cepheth El Ektrat gibi grupları oluşturan devrimci Arap gençleri de Kobanê savaşı sürecinde direnişimize katılmışlardı. Cephane konusunda sıkıntıları yaşadığımızı onlar da biliyordu. Dolayısıyla Daiş çetelerinden kaçırdıkları cephaneyi de bize vererek, çetelere karşı direnişimizi yükseltmede büyük faydaları olmuştu. Devrimci Arap halkının bu desteği olmasaydı savaş bu an'a kadar yürütebilmemiz mümkün olmayacaktı. Nefes almamızı sağlayan bu desteğin muazzam sonuçları vardı çünkü.

Cephane konusunda devrimci müdahalelerle destek vermeye çalışan biri daha vardı. Azadê Reş. Yaşanan krizleri devrimci yöntemlerle yönetmeyi seven bir yaklaşımı vardı. Savaşın yaratacağı krizlerin derinliğini, direniş sürerken yaşanan hallerin çaresizliğini iyi biliyordu.

Cephane sandıklarımız vardı, hem de bir sürü. Ama içinde hiç mermi yoktu. Büyük depolarımız vardı ama bomboştular. Namlu vardı tetiği yoktu, bisivingi vardı mermisi yoktu. Bu durumda hiç kimse Azad'ın yerinde olmayı istemezdi doğrusu. Çünkü şehrin her tarafında direnen savaşçılarımızın cephane ihtiyaçlarını karşılamıyor olmak çok zor bir durumdu. Bu zorluğu iliklerine kadar yaşayan Azad da her şeye rağmen tedbirli olmaya çalışıyordu. Cephane ihtiyacının olduğunu söyleyen bir savaşçının duruşuna baktığında onun gerçekten cephaneye ihtiyacı olup olmadığını hemen anlardı. Hepimiz de Azad'ın cephane konusunda masum bir cimriliğe sahip olduğunu biliyorduk aslında. Bu yüzden cephane listelerine yüz adet yerine iki yüz adet

mermi yazan savaşçılarımız oluyordu. Ne de olsa bu listemiz karşılanmayacak bari adetleri yükseltelim derlerdi. Ve bu kesinlikle doğruydı. Azad'ın bir listeyi olduğu gibi onayladığı olmamıştır. Hiçbir liste yazıldığı gibi karşılanmamıştır. İstenilen iki yüz adet mermiyse, Azad bunun sadece yirmi beşine onay vermiştir. "Heval Azad, biz listeye iki yüz mermi yazmıştık sen bize yirmi beş adet veriyorsun, bu nasıl iştir" diye soran savaşçılarımıza Azad, o şaşkın hallerine bakarak "bakmayın öyle garip garip, size iki yüz adet mermiyi nereden bulayım, sandıkta sadece yirmi beş mermi vardı. Baktım durumunuz ciddi, onların da hepsini size verdim. İdare edin" deyip işin içinden bir şekilde çıkmaya çalışırdı. İstisnasız her mermi isteyen grubu bu şekilde ikna eden Azad, her seferinde de bu içten istediği gibi çıkabiliyordu. Ama hiç kimseyi de mermisiz bırakmıyordu. Vermiyor gibiydi ama veriyor gibi yapardı. Ne tam veriyor ne de tam vermiyordu. Tuhaf bir iknası, yaman bir yaklaşımı vardı onun. Bazen kendi cephesine çekilir, savaşı müthiş takip ederdi. Savaşın az yařandığđ cephelerden listeler geldiğinde hemen cihaza sarılır "cephenizi bizzat takip etmekteyim, dediğiniz kadar yoğun geçen bir savaş durumu yok, ben göremiyorum. Listeniz ertelenmiştir" derdi. Bunları söylerken de büyük bir moral içinde o cephedeki her arkadaşı selamlardı. Hiçbir savaşçı ona kızamıyordu. Çünkü herkes biliyordu ki Azad'ın tek gayesi cephaneyi yerinde ve zamanında kullanmak istemesiydi. Bu yüzden Azad'ı ikna edebilene aşk olundu.

Savaşçılarımız bir ara bu durumdan kaygılanmaya başlamışlardı. Gerçekten durum Azad'ın belirttiği gibi miydi? Cephanemiz gerçekten bitmek üzere miydi diye haklı telaşa kapılmışlardı. Aslında bu, pozitif bir kaygıydı ve olması da gerekiyordu. Çünkü bir savaşçı, her ne kadar yoğun bir savaşın içinde olsa da mermilerini idareli kullanmasını bilmelidir. Her merminin yaşamsal bir niteliği vardı. Zorlu imkânlarla elde ettiğimiz her bir mermi değerliydi bizim için. Azad'ı tanımayan savaşçılar da durumun gerçekten öyle olduğuna ikna olmuş ve mermilerini idareli kullanmaya artık özen gösteriyorlardı. Bu yerinde bir taktikti.

Azad'ı tanırdım ben. Onun zor zamanlara olan hassasiyetini de çok iyi biliyordum. Amaç sadece cephaneyi idareli kullanmaktı. Çünkü önümüzde şehir savaşının çok yoğun yaşanacağı bir süreç olacaktı. Her şey direnişin selameti içindi. O, bu selamete kavuşmak için her türlü tedbiri almıştı. Cephanenin komutanıydı o. Elbette bilirdi işini. Sonra söyledi bana işin gerçeğini. "Aramızda kalsın halen birkaç sandık cephanemiz var" demişti. Ben zaten bunun böyle olduğunu biliyordum.

Bilmek gerekiyordu dar zamanlara yetişen ellerin değerini. Tedbirli olmaktan çok tedbirli kalmaktı önemli olan. Savaşın tedbiri bambaşka yaklaşımlar isterdi çünkü. Savaşı kontrol etmek, verilen mücadeleyi her an canlı tutmak ve zaferle buluşmak isteyen adımları anlamak isteyen bir komutan tedbirli kalmayı bilmelidir. Nitekim bu bir yönetme sanatıydı. Çok az miktarda cephaneyle savaşı kazanmanın mantığıydı bu. Bu mantıkla savaş ve direniş cephanesini kontrol altına almak isteyen Azad'ın bu yaklaşımı mutlak başarı getirmişti. Savaşın ilk gününden bu yana Azad'ın sadece birkaç sandık kalmış dediği o cephanesi hiç tükenmiyordu. Vardı bir yerlerde birkaç sandığı daha. O biliyordu her şeyin hesabını. Direnişi iyi okuyordu. Düşmanın takatini, hesaplarını, ilerleyişini iyi hesap ediyordu. Gelişen bir savaşı kontrol etmenin hem vardır bin bir yöntemi. Azad, bu yöntemi iyi kullanıyordu. Onun sayesinde cephanemiz bir düzey yakalamıştı.

Savaş yoldaşlığı böyleydi işte. Herkes yoldaşlığını kendi alanında göstermeye çalışıyordu. Herkes, herkesi tanımasa da herkes herkesi düşünüyordu. Savaşta bu duygu güç verirdi. Yani başımızda, omuz kenarlarımızda, sağımızda, solumuzda olmasa da birileri, bir yerlerde mutlaka destek sunuyordu adımlarımıza ve rahatça ilerleyebiliyorduk. Bir ekmeği paylaşmanın, bir mermiyi korumanın, bir yarayı sarmanın bir başka adı da yoldaşlıktı. Yoksa bizim bu değerlerden başka hiçbir umudumuz yoktu. Bu savaşta imkânlar bizden yana değildi çünkü. İmkânların bolluğunda olan bir tek düşmandı. O da kaygısızca bu bolluktan yararlanıyordu. Tonlarca silahları vardı. O yüzden cephane kaygıları da olmazdı. Fakat bizim durum biraz farklıydı. Tüm cephane Azad'ın ellerindeydi. Savaşın şiddetine göre ellerini kullanıyordu. Bazen çok cimri, bazen çok merhametli. Yani kimseye

cephane yok diyemiyordu, ama kimseye de cephanemiz var da demiyordu. Hem mermileri veriyordu hem de verdiği mermilerden mermi alıyordu. Bir şekilde sandığı hep dolu oluyordu. Bunu nasıl yaptığını da hala merak ediyorum. Sanırım ikna etme sanatıydı onun yaptığı. Bu ana kadar verdiğimiz savaşımızda elimize geçen cephaneyi Azad'a teslim etmiştik. Rahattık ve oldukça keyifliydik. Çünkü bundan sonra mermi sıkıntımız olmayacaktı ne de olsa. Çünkü cephanemiz artmıştı. Merak ettiğim tek şey, cephane konusunda biraz zenginleşirken, Azad'ın bundan sonra nasıl yaklaşacağıydı. Çünkü Azad'ın listelere eskisi gibi cimri yaklaşması beklenemezdi.

-Azad Can, nasılsın?

-Hiç iyi değilim Heval Masîro, moralim sıfır?

-Neden, ne oldu ki?

-Cephane, cephanede büyük sıkıntı var?

-Nasıl bir sıkıntıdır bu? Bitti mi yoksa? Yeni gelen sandıklara daha dokunmadık bile?

-İnancınız olsun sadece birkaç sandık cephane kalmış, başka da cephanemiz yok, idareli kullanın.

Neredeyse ikna olacaktım. Ama ben yine de biliyordum böyle olmadığını.

Yoksa gerçekten öyle miydi? Sadece birkaç sandık cephanemiz mi kalmıştı?

Ve Ekmeğimiz ve Aşımız

Her yerinden zulüm ve barbarlık akan bir düşmana karşı amansızca savaşan bir ruhun susuzluğunu ve açlığını giderebilmek ya da mermilerin ve barut kokusunun kıyısında aylarca direnerek, midenin istediği her şeyi erteleyebilmek...

Kuşatma altına alınan bir şehirde aç susuz kalmak da mümkündü. Savaştı nihayetinde. Musluklar ikinci bir emre kadar kapalı, fırınlar top mermileri nedeniyle ekmeğe ara vermişti. Evler bomboş ve sokaklar enkazdı. Çoğu zaman tozdu yuttuğumuz. Dert etmedik hiçbir zaman açlığı, susuzluğu. Savaştı, yoğundu, derindi!

Açlığın ağır bastığı durumları direnişe daha sıkı tutunarak geçiştirirdik. Çünkü yaşananlar ortadaydı, imkânlar belliydi. Bilinen bir gerçeğin gizli saklı bir tarafı yoktur çünkü. Bugün ekme olmayacaktı mesela. O halde ekmeği bugün düşünmek bir zaman kaybıydı. Bu gerçek ortadayken hiçbirimiz mideyi düşünmezdik. Nasılsa ekmek yoktu bugün.

Savaşın zorlu koşulları altında direnişi düşünmekten başka bir umudumuz yoktu ki. Gün direnişi yükseltme günüydü. Gün; tüm zorlukları, büyük engelleri, kritik sabahları ve bol mermili geceleri bertaraf etme günüydü. Kim düşünebilirdi ekmeği her tarafa kusarken barbarlık? Zulüm her taraftan saldırırken kim isteyebilirdi uykuyu, suyu?

Yaşamsal ihtiyaçlarımızı elbette önemserdik. Fakat imkân olmadığında da yapacak bir şey yoktu. Bugün ekme yok diye direnişten mi vazgeçecektik? Bir yudum suya ulaşmadık diye barbarlığa siperlerimizi geçmesine izin mi verecektik? Ekmek yoksa yoktur yani. Varsa yenilirdi zaten. Başka bir izahı yoktu bunun. Ama irade, sabır, anlamak vardı. Değerlerimize saldıran bir düşmanı önce kovmalıydık odalarımızdan, evlerimizden. Barbarlığın kolundan tutup atmalydık bahçemizden, sokağımızdan ve mahallemizden. Peşine düşmemiz gereken bir düşmanımız vardı bizim. Tutup da ruhunu paramparça etmemiz gereken bir barbarlık vardı şehrimizde.

Savaşın geliştiği ve yoğunlaşarak şiddetlendiği süreçlerde lojistik kurumunun yetersiz imkânlara sahip olduğu gerçeğini

anlayabiliyorduk. Yoğun bir süreci yaşadığımızın ve yeterli imkânlara sahip olmadığımızın farkındaydık hepimiz. Dolayısıyla bu zorlu süreçleri bir gün mutlaka atlatacağımızı biliyorduk. Savaş üstünlüğünün elimize geçtiği bir süreçte lojistik kurumunu yeniden örgütlememiz gerekiyordu. Buna göre her timin, takımın, taburun ve bunlara bağlı olarak her cephenin bir lojistik birimi olacaktı. Bu birimler de genel lojistik merkeziyle belli bir dayanışma içinde çalışmalarını yürütebileceklerdi. İmkânlar oluştuğunda her şeyi belli bir düzen temelinde yeniden örgütleyebilmek mümkündü demek ki.

Gücümüzü örgütlerken de her şeyi direnişin hizmetine göre ayarlamaya çalışıyorduk. Düşmanı şehirden süpürmek için geliştirmemiz gereken o direnişin hatırıneydi tüm yaratmalar. Tüm oluşturmalar direnişi daha yükseltebilmek içindi.

Suyu ve ekmeği direnişin anlam vermesi için örgütlemiştik. Bir yudum suya, bir parça ekmeğe ulaşabilmenin anlamı buydu çünkü. Yoksa düşündüğümüz bir karın doyma zevki değildi. Açlığın dayattığı durumlardan kurtulma mücadelesi de değildi düşündüğümüz. Her şey biraz daha direnebilmek içindi. Her şey biraz daha dayanabilmek için. Her şey biraz daha yol almak için. Kazanmak için, özgürlük için, aydınlık içindi her şey.

FEDAKÂRLIK CEPHESİ

Sırtı Ambulans Doktorlar

Sıhhiye. Savaşın yara bandı, kanı teselli eden bir yudum su. Parçalanın kemiğın sargı bezi. Çığlığı dindiren umut, acıyı kesen dokunuş ve yarayı sakinleştiren uyku. Bizim sıhhiye, bizim doktorlarımız. Savaşla karşılaşmış ve paramparça olmuş her kırığın imdadına koşan o kutsal adımlar, o dost eller. Mermi hızıyla yarışın, cepheden cepheye koşın doktorlarımızın duruşundan açığa çıkan sevgiye her iliştiğinde gözlerim, Kürt doktorlarının o merhamet kokan yanlarına sığınmalı tüm dünya yaralıları diye geçirirdim içimden.

Çünkü güzeldiler, merhametliyidiler.

Savaş iliştiğinde bedenlerimize, onlar bizi iç kanamaları-mızla bırakıp gitmediler, kaçmadılar hiçbir. Yırtık yamalı ayak-kabılarıyla cepheden cepheye koştular. Sırtlarında kurumuş kan kokusuna aldırmadan aylarca çalıştılar ve diktiler tüm beden yaralarını.

Savaşın kanayan yarası hep tazedir, hep sıcak. Dokunan parmakların merhametiyle iyileşebilen yaralarımız vardı bizim. Nitekim damarlar sevmez her parmağı, her dokunuşu. Tüm kesiklerin ve kırıkların sevdiği eller vardı. Kemiğın sığındığı bir merhamet vardı. Her yara iyileşmez her dokunuşla, dokunuşın merhameti vardı. Bizdeki yaralar derin merhamet isteyen türdendi. Dost ellerin değdiği tüm kırıklarımız iyileşirdi ansızın. Yaralarımız, kendisine dokunan ellerin merhametini tanırdı, bilirdi çünkü. Derin bir acı hissetmeyişimiz bundandır belki de. Yarayı iyileştireni tanımak ve bilmek, dindirebiliyordu sızıyı, çığlığı.

Düştüğümüz, kanadığımız zamanlarımız çok oluyordu bizim. Delirmiş bir savaşın merhametsizliğiyle karşılaştığımız günlerde yaralılarımız sürekli çoğalmaktaydı. Mermi yağmuru tutulanların saçları kanamaz mıydı hem? Vurulmaz mıydı kollarından, parmaklarından, göğsünden? Düşmez miydi yere bir top mermisiyle karşılaşmış olan? Düştüğümüz, kanadığımız

zamanlarımız çok oluyordu bizim. Delirmiş bir savaşın içindeydik ne de olsa. Vurulurduk elbette, düşerdik bazen, bazen de kalakalırdık sessizlikte.

Sırtlarında bedenlerimizden akan kanı taşıyan doktorların o sonsuz merhametine sığındığımızda, bedenimizi saran acının o kudretini yenerdik çoğu zaman. Kemiğin acısı, damarın kanaması, etin kopması acıtmazdı ruhumuzu hiçbir zaman. Şefkatli parmakların gölgesi altında yanmazdı hiçbir zaman kalbimiz. Dost elin sığınağında hissetmezdik hiçbir kanamanın sızısını.

Savaşın ve ateşin yoğunca yaşandığı ilk günden bu yana sırtında taşıdığı sağlık malzemeleriyle yanımızda ve başucumuzda gölgesi eksilmeyen tüm yurtsever ve devrimci doktorların emekleri sayesinde tüm yaralarımız iyileşebiliyordu. Onların mücadeleleri anlam buldukça bizim de özgürlüğe olan inancımız çoğalıyordu her seferinde. Bir gün bile şikâyet etmeden ve bıkmadan, tüm gücünü kullanarak yaralanan savaşçılarımızın imdadına koşan doktorlarımızın varlığından ve çalışmalarından gurur duyardık hepimiz. Nitekim bu savaş birlikte olmanın ve birlikte kalmanın verdiği gücü kullanarak birbirlerinin imdadına koşanların savaşıydı. Doktor Welat ve ekibinin ortaya koyduğu duruş bu birlikten açığa çıkan gücün somut haliydi, yaşayan ve anlam bulan hali.

Gece gündüz çalışarak ve yenerek uykusuzluğu, yorgunluğu adımlarında susturarak, cepheden cepheye, sokaktan sokağa koşmanın derin bir anlamı vardı onlar için. Her şeyin sonunda bir bahar vardı, bir kurtuluş, uzun bir yürüyüş, sonsuz bir özgürlük ve iğneye ve sargı bezine ihtiyaç duyulmayan kutsal bir çağ vardı. Her adımın, her koşuşturmanın ardında onlar için yaşanılabilir bir yarın olacaktı. Bugünün tüm kanamalarını durdurmak istemeleri bundandı. Yarına sapasağlam ulaşsın diye umut, güneşle buluşsun diye düş.

Savaşın ve hâkimiyetin kudreti elimize geçtiğinde Doktor Welat ve ekibi de çalışmalarını daha sistemli bir şekilde örgütlendirmeye çalıştılar. Daha fazla iğne, daha çok sargı bezi. Ambulanslar icat ettiler, sağlık merkezilerini açtılar, sırt çantalarını çoğalttılar ve sonra hazırız dediler.

Ama hiç unutmuyorum. Bazen ağır kanamalı yaralılarımız oluyordu. Tank veya bir roket mermisiyle ağır yaralanan savaşçılarımızı kurtarmadıklarında yüzlerinde derin bir ifade olurdu onların. Suçluymuş gibi davranırlardı. Sanki ihanet etmişler gibi. Günlerce konuşmazlardı. Bitkin ve moralsiz bir şekilde çalışmalarını sürdürürlerdi. Çünkü yaşatmayı ilke edinmiş bir merhametin dokunduğu her yara iyileşmeliydi. Öyle diyorlardı çünkü. ‘Biz, hiçbir savaşçımıza geç ulaşmak istemeyiz. Zamanında ve yerinde imdadına koşamadığımız her savaşçının acısından sorumluyuz’ diyorlardı. Yarası ağır olanlara gerekli müdahaleleri yapmak için yeterli malzemeleri bulamadıklarında bazen de öfkeleniyorlardı. Yaşatmayı bu kadar seven bir merhametin yaşadığı tüm duyguları anlayabiliyorduk. Büyük işler başaran doktorlarımızın bu yaşatma uğraşını görünce hayran kalmamak mümkün değildi.

Sağlık konusunda yeterli cihazlara sahip olmadığımız gerçeğini biliyorken bazen Türk devletinin bazı insanlık dışı yaklaşımlarıyla karşılaşılıyordu. Vicdansızlığın ve alçaklığın böylesi görülmemiştir oysa. Daiş barbarlığına karşı bedenini siper eden savaşçılarımız yaralandığında onları tedavi etmek için yeterli sağlık malzemelerini çoğu zaman bulamıyorduk. Dolayısıyla bu savaşçılarımızı Türkiye’ye yönlendiriyorduk. Türk hastanelerinde görev yapan faşist doktor ve subaylar tarafından çoğu savaşçılarımız şehit ediliyordu. Ayağından ya da kolundan yaralanmış bir savaşçının şahadet olasılığı yokken Türkiye hastanelerinde şehit düşüyordu. Hiç gereği yokken bazı savaşçılarımızın kolları ve ayakları kesiliyordu. İnsan olmanın gerisinde kalmanın rezilliğine, insansızlığın böylesine bakar mısınız? Kolları, ayakları kesilen ve şehit edilenlerin hepsi de gencecik savaşçılardı.

Yürelerinde barbarlığa duyulan nefretten başka hiçbir niyet bulunmayan o gencecik insanlara bunu yapan Türk devletin hiç mi utancı yoktu? Yaralı savaşçılarımızı ki hepsinin de durumları ağırdı, sedyelerde saatlerce bekleterek sorular soran bir devletin ahlakı da vicdanı da adaleti de yoktur, olması da mümkün değildir. Ağır kanamasından dolayı baygınlık içinde olan bir savaşçıya “Kürt müsün, PKK’li misin, daha önce bize

karşı hiç savaştın mı, sen artık ölüsün, yaran çok derin, öleceğini biliyor musun” gibi sorular sormanın neresinde insaniyet vardı?

Devletin Kürtlere dayattığı psikoloji buydu. Savaş cephesinde düşmana verdiği desteği yetmiyormuş gibi bir de insanlık cephesinde insansızlığı dayatması anlaşılır bir durumdu. Bu durum Kürtlerin değil devletin bir kaderiydi. Devlet insanlıktan istifa etmiş olanların oluşturduğu bir zihniyetti. İçinde annesinden ve babasından terbiye almamış olanlar vardı. Devleti temsil edenlerin içinden Kürt kanıyla yaşam bulmak isteyen canavarlar vardı. Sınırların güvenliğini sağlamak için Mürşit Sınır Kapısında nöbet tutanların arasında Kürtlerden, onun tarihinden, onun dilinden nefret edenler vardı ve onlar her şeyin sorumlularıydılar. Sınır onlardan sorulurdu çünkü.

Ellerine geçen bu fırsatı en iyi şekilde değerlendiren bu vahşiler, olmadık zulümler dayatarak, yaralı arkadaşlarımızın yarasına yara katıyordu. Savaş cephesinde yaralanan ve o şekilde sınır kapısından tedaviye yollanan herkes potansiyel teröristi onlar için. Şüpheli olarak aranmaktaydı. Hastane ve ameliyat masalarında sorguya alınmaktaydı. Önce sorgu, önce sorular, önce güvenlik!

Onların tek düşündüğü bunlardı. İnsanlık, merhamet, empati, iyilik, anlam verme gibi insani değerler onlar için önemli değildi. Hem bunlarla uğraşacak zamanları da yoktu. Kendi canavarlığında yaşamak isteyenlerin dünyasında insanlığa dair değerler uzun yaşamıyordu üstelik. Her şey kısa zamanlı olarak kurulmuştu. Her şeyin ömrü kısaydı ve uzun olan bir tek zulümdü. Zulümden başka nimetleri yoktu onların.

Hatırlarsanız savaşın şehre dayandığı günlerde imdadımıza yetişmek için Kobanê’ye gelenlere tüm kapılarını sonuna kadar açmıştı devlet. Bu konuda oldukça merhametliydi! Sınır kapısından Kobanê’ye geçmek isteyenlere tüm kapıları açarak buyurun efendiler, Apocular, PKK’liler sizler de geçin, hadi kimse kalmasın, herkes savaşa koşsun, nasıl olsa hepiniz öleceksiniz diyen askerin o an yaşadıkları haz, insansızlığın en çıplak haliydi. Bu halleri yaşayan bir zihniyetten insanlık beklemek büyük bir saflık değil midir?

Bir tek barbarlık değildi karşısında savaştığımız. İnsanlıktan istifa etmiş olanlarla da savaşıyorduk. Anlamdan yoksun,

merhametten uzak ve vicdana yabancı kalmış olanlarla da savaşıyorduk. Onları kendi insanlığımızla, öz merhametimizle ve bize ait adaletimizle dize getireceğimizi biliyorduk. Bu yüzden asla taviz vermedik vicdanımızdan, merhametimizden. Dost elimiz, insani düşüncemiz her zaman bizimle beraberdi. Bizler merhametin ve iyide kalmanın savaşçılarıydık. Düşman kadar onun kalbini de düşüncesini de biliyorduk.

Savaşımız, bin bir kötülüğü yenmek içindi. Kimsenin sargı bezine, yara bandına ihtiyacımız yoktur dedik ve başladık yeni çareler bulmaya. Kobanê doktorları öncülüğünde yeni sağlık birimleri oluşturduk. İlaçları çoğalttık, pansuman malzemelerini temin ettik, taşınabilir sedyeler yaptık. En yaman saldırılarda bile her tarafa koşabilen bir ruh inşa ettik. Artık emanettik biz kendimize, kendi doktorlarımıza, kendi bilgilerimize.

Ve artık yara bantlarımız da vardı, sargı bezlerimiz de. Geriye kalan sadece biraz ruhtu. Bizde de ondan bir sürü vardı zaten.

İyilik Melekleri Laleşin, Dilan û Roza

Melek parmakların gölgesi altında yaşarken savaşı, kutsal ellerin dokunduğu her halimiz mutlu ve gururluydu. Savaşın çok hassas elleriydi onlar. Direnişin en narin dokunuşlarıydı en çok. Yaralanmış olanların yarasına sarılan, kucaklayan, teselli veren o şefkatli ellerin varlığından nasıl da mutluyduk.

Sınır kapısının yakınlarında bir evde kurdukları düzenle yaralıların yarasını temizleyen, elbiselerini yıkayan meleklerimiz vardı bizim. Kanlı elbiseleri saatlerce yıkar ve kuruturlardı. Sonra da ihtiyacı olan savaşçılara dağıtırlardı. Çünkü hiçbir savaşçının yedek giysileri yoktu. Sınır tellerini aşip gelenlerin sağlam gömlekleri olmazdı zaten. Bir parçası sınır tellerine takılmıştı tüm gömleklerin. Soğuk cephelerde yoldaşlığın sıcaklığıyla ısınan bedenlerimiz vardı. Kırık cam kesici gibi bir soğuğun altında kalmanın çok da bir önemi yoktu. Kalbin ve ruhun sıcak kalmasıydı önemli olan. Savaş cephelerinde birbirinin açlığını, acısını paylaşırlar, giysilerini de paylaşırlardı. Bu savaşın değil birlikte olmanın, birlikte kalmanın bir ilkesiydi, hem de en önemli ilkesi. Fedakârlığın kendisinde kalmanın bir başka anlamı daha vardı. Savaş cephesinin yanında fedakârlık cephesinde savaşan yürekler de vardı üstelik. Savaşın o en yaman cephesi, direnişin en candan sesi. Bu cephede savaşan ellerin kutsallığına sığınmak istediğimde kalbimi ısıtan sevincin hiç bitmemesini dilerdim.

Bu cephede savaşanların merhameti dokunurken direnişimize, bizi biz yapan gücün ne kadar derin bir anlama sahip olduğuna bir kez daha şahit oluyorduk. Direniş birlikte verildiğinde daha çok anlamlaşmaz mıydı? Birlikte aynı kavgada, yan yana, omuz omuza kalarak daha da sonsuzlaşmaz mıydı irade? Böyle bir birlikteliğin aynısından vardı bizde, tıpkısından yaşıyorduk çünkü.

Şehrin tüm nefesini kesmek için uğraşan bir “anlam düşmanı” zihniyete karşı savaşıp can verenlerin o kutsal bedenlerini yıkayan ve defneden o iyilik meleklerinden söz ediyorum. Fedakârlık cephesinin komutanlarıydı onlar. Ben onlara fedakârlı-

ğın melekleri diyordum. Çünkü öyleydiler büsbütün. Laleşîn, Dilan û Roza. Can verenlerimizin o kutsal bendelerini yıkarken ve defnederken derin bir saygıyla ve en merhametle yaralılarımızın tüm ihtiyaçlarını karşılarken, duydukları gurur büyüktü, sonsuzdu, yamandı. Kim ne derse desin, devrim ve yaşam kadının parmak uçlarındadır. Dokunabilen mutlaka kazanır. Devrimin ve geleceğin apaydınlık anlamını iliklerine kadar solumak isteyen birileri kadının varlığıyla yoldaş olmak durumundadır. Bu savaşın, bu direnişin öncü ruhu kimlerdi diye sorsanız, kadının kendisiydi derim. Çığ gibi büyüyen barbarlığın o çelik adımlarını durduran güç kadındı çünkü. Zulmü dayatan düşmanın o ruhunu eskiten anlam kadındı. Çıldırılmışken düşman, fedaileşen ruhuyla dünyaya nam salan zılgıtlar kadındı. Direnişi yükseltin diyen Arîn, burası benim şehrim diyen Rêvan, ben varken düşman geçmez diyen Gulan... Onlarındı devrim, direniş onlardı. Ve şimdi fedakârlığın cephesini anlamla büyüten Laleşîn, Dilan û Roza. İyilikle ve ahlaki değerlerle yaratılmış bir yaşamda aynı anlamda yürüyor olmanın kıymetini bilmek gerekiyor. Amansız bir savaşın içinde olduğumuz doğrudu. Vurulduğumuz, düştüğümüz, yaralandığımız da doğrudu. Ama ötesi vardır tüm bunların. Doğru yaşamının ilkelerini, doğru savaşmanın duruşunu edinmek gibi bir görevimiz vardı. İyi yaşamak bir görevdir. İnanın, bir görevdir dürüst yaşamak. Devrimciysek eğer ve bir halkı uğrunda ölecek kadar seviyorsak, güzel ve iyi yaşamayı da bilmek durumundaydık. Yanlış bir sevgiyle bir halk doğru sevilmezdi çünkü. Cephede bu halk için savaşanlara en büyük fedakârlığı yapanlar oldukça, iyi ve dürüst yaşamak kaçınılmazdır. Bu yüzden Laleşîn, Dilan û Roza. Yaralılarımızın kanayan yaralarını temizlediler. Anne şefkati elleriyle okşadılar saçlarını yaralılarımızın, tek û tek. Sonra kanlı elbiselerini yıkadılar onların. Ve can verenlerimiz. Onlara emanetti kutsal bedenleri. Yıkadılar şehitlerimizi, sardılar en beyaz örtüyle. Ve huzura uğurladılar, sonsuzca. Laleşîn, Dilan û Roza.

Savaştı bu, yoğundu, derindi! Gelip geçerci elbet, bir gün ya da bir çağ, mutlaka gelip geçerci. Şehir yeniden kurulurdu, belki bir gün ya da bir yüzyıl sonra. Ama en zorlu süreçlerde yaramızın annesi olabilen hiçbir dokunuşu unutmazdık. Bizi direniş ve özgürlük için avutanları, damarlarımızdan, kollarımızdan

akan kanı durdurmak için her türlü mücadeleyi verenleri asla unutmazdık. Peki, ya siz? En karanlık anlarınızda, en yaman zorlanmanızda, en kanadığınız günlerde, size derman, şefkat, ışıltı olmuş olanları unuttur musunuz? Unutabilir misiniz ya da?

Laleşîn, Dilan û Roza. Şefkat, merhamet û iyilik.

SAVAŞ DERİNLEŞİYOR

Devletin Satılık Şeyleri

Örgütlü güç karşısında kendi kurnazlığıyla kalan düşman, hedef ettiğine ulaşabilmek için yapacağı her türlü sahtekârlığı kendisine meşru görür. Zulüm ve gaddarlığı kendi isteklerini gerçekleştirmek için kullanan çeteler, dostlarına bir kez daha sığınacaklardı. Zorlandıkları ve çaresiz kaldıkları aşikârdı. Gücümüzü ve kurumlarımızı bir düzen temelinde güçlendirdiğimizi bilen, gören ve anlayan düşman, korkunun, kaygının ve tedirginliğin pençesine düşmüştü adeta. Örgütlü gücün kudreti yamanmış demek. Keskinmiş demek birlikte kalarak daha da büyümenin, güçlenmenin halleri.

Sığındılar bir kez daha dostlarına. Halimiz perişan, adımlarımız tedirgin. Şehrin güneyinden, batısından ve doğusundan her türlü teknikle saldırdık, talan ettik. Yerle bir ettik şehri fakat karşıımızdaki gücün direnişini hiçbir şekilde kıramadık. Yardım edin, destek verin bize dediler bir kez daha. Daiş'tir bu, kendi istekleri için herkesle, her şekilde anlaşma yapabiliyordu. En iyi dostu Türk devletiydi. Onunla her konuda, her kötülükte, her sahtekârlıkta yan yana gelebiliyordu. Hem aynı politikanın, aynı ideolojinin yandaşlarıydılar. Anlaşmamak mümkün müydü?

Şehrin güneyinden, doğusundan ve batısından hücum ederek her türlü saldırıya karşı dayanabildiğimizi ve onu püskürtebilecek güce ulaştığımızı anlayan Daiş'in paniklediğini ve bir korku temelinde sarsıldığını görebiliyorduk. Gördüğümüz başka durumlar da vardı nitekim. Daiş'e karşı savaşımızı güçlendirdiğimiz bir süreçte bazı hareketlenmeler de oluyordu. Duyduk ki, Koalisyon Güçleri artık müdahaleye geçecekmiş! Bununla birlikte bir grup Peşmerge de Kobanê'ye doğru hareket edecekmiş! Gücümüzü, irademizi, cephanemizi, parmaklarımızı, adımlarımızı, inancımızı, tüm kurumlarımızı ve ekmeğimizi yeniden örgütlediğimiz ve düşmanı paramparça etmenin sözünü vererek harekete geçtiğimiz bir süreçte birilerinin bizi düşünmüş olması bizi gerçekten duygulandırmıştı!

Daiş tüm bu olanlara rağmen planladığı gibi hareket etmekten yanaydı. İstedğini yapacak olmanın mutluluğunu yaşıyordu. Ne de olsa Türk devleti onun sarsıldığı ve zayıfladığı bir süreçte imdadına yetişmişti. Türk devleti bütün dünyanın gözü önünde Mürşit Sınır Kapısı'nı Daiş çetelerine sonuna kadar açacak ve çeteler de her türlü patlayıcı yüklü araçlarla bize saldıracaktı. Anlaşmalar ve alıp vermeler bu temeldeydi.

Düşünmüyorduk aslında, bir ihtimal vermiyorduk. Hem nasıl olur dedik. Burası resmi bir sınır kapısıdır, uluslararası bir hukuk vardı. Türk devleti tüm dünyanın gözü önünde hukuku çiğnemez, bu riski göze almaz diye düşündük. Gizli kapılar ardında Daiş'e verdiği desteği biliyorduk, görüyorduk. Fakat hukukla korunmuş bir alanı dünya tarafından terörist olarak görülen bir örgüte peşkeş edeceğini düşünmüyorduk doğrusu. Bu yüzden bu alanı güvenli bir yer olarak seçmiştik. Laleşin, Dilan û Roza'nın baktığı yaralı arkadaşlarımızı, Azad'ın cephanesini, lojistiği ve birkaç kurumu daha burada tutuyorduk.

Derin ve kirli pazarlıklar sonucunda Türkler, güvenli alan diye güvendiğimiz Mürşit Sınır Kapısı'nın tüm kullanılabilirliğini Daiş'e teslim ettiler ve onlar iki adım geri çekildiler. Hayatının fırsatını elde ettiğini düşünen Daiş, bu fırsatı en iyi şekilde değerlendirecek hem bizi hem de şehri yerle bir etmek istiyordu. Zaten tek hayali Mürşit Sınır Kapısı'nı tutmak ve büyük ölçüde şehri kontrol altına almaktı. Türk devlet akılla hareket eden çeteler, önce tonlarca patlayıcı yüklü araçları patlatmaya başladılar. Bu hamleden sonra çeteler Mürşit Sınır Kapısı'ndan içeriye doğru hareket ederek, yakınlarda bulunan birkaç eve girmeye çalıştılar. Burada direnen Ebu Leyla ve bir grup savaşçı çetelerin tüm yönelimlerini durdurmak için mücadeleyi büyütürken diğer taraftan Sınır Kapısı'yla Kaniya Kurdan hattı arasında kalan cadde savaş alanına dönmüştü. Burada birkaç stratejik bina vardı ve çeteler bu binaları ele geçirmek için her türlü teknikle saldırmaya başlamıştı.

Türk Devletinin kendisinden verdiği imtiyazlarla Daiş'e çok büyük bir nimet vermişti. Bu nimetin karşılığında da Kürtleri öldürmek vardı. Nereden bakılırsa iyi bir pazarlıktı! Düşmanı bir olanın kaderi de bir olacaktı. Oysa Kürtler zalimlerden başka hiç kimseye düşman değildi. Kendi dilini yok etmek isteyen dışında

hiçbir güce düşman olmayı istemiyordu. Tarihi ve değerlerini bitirmek isteyen dışında hiçbir iradeye düşman olmayı istemiyordu. Bu gerçeği ters yüz ederek, Kürtler sanki halkların yaşamlarına düşmanmış gibi göstermek bir tek Daiş ve pazar arkadaşı Türk Devletine yakışırdı. Onlar da kendilerine yakışanı yapmışlardı sonunda.

Bu pazarlığın ardından Daiş, hiç olmadığı kadar patlayıcı araçlarla sınırdan içeriye doğru hareket etmeye başlamıştı. Uzun bir zamandır düşündüğü şeye ulaşmıştı üstelik. Yolunu kısaltmıştı. Aramızdaki mesafeyi en aza indirmişti ve bunu Türk Devletinin yardımıyla elde etmişti. Birlikte anlaşarak, birlikte düşünererek, birlikte hareket ederek, birlikte adım atarak, birlikte aynı anlamda buluşarak, birlikte aynı zihniyetin dünyasında görüşerek yapmıştı. Söz konusu Kürtler olunca buluşacak, görüşecek bir sürü anlamlar ve yerler vardı. Bataklığa düşmüş olanı dibe çeken kudret, bataklığa düşmüş olanın kendi bataklığıdır. Kavramın kendisi değil onu yaşayan, yaşatan ve eyleme geçiren suçludur. Zulmü seven, zulmü kollayan ve zulmü pazarlayandır berbat olan. Elleri kirli, yüzü dağınık ve ruhu canavar olanın eylemi de öyledir, kirlidir, dağınıktır ve canavarcadır. Bir şehri yıkıp yakmanın her türlü yolunu arayan bir barbarlığa kucak açarak, onu besleyerek, destekleyerek ve tekrar aynı şehre yollayarak varlığını kirleten bir devletin hiçbir anlamı kalmamış demektir. Demokrasisi ve hukuku kirlenmiştir. Vicdanı çürümüştür, merhameti sıfırlanmıştır.

Her türlü insani anlamdan mahrum kalmış bir devlet, çıkarı gereği hukukunu da yollarını da denizlerini de tarihini de satar. Değerleri peşkeş çeker ticaret masalarında. Söz konusu Kürtler olduğunda devletin satacağı bir sürü şeyi olurdu kasa-sında. Satar da satar.

Ruhuna Fısıldayan Kadın

Devletin resmi kapılarından çoğalıp gelen bir zulme karşı direnmek boynumuzun borcuydu. Geleni ve yollayanını iyi tanırdık biz. Yabancıyı değiliz hiçbir zulmün, hiçbir namerdin. Savaş-tığımızdan tanıyoruz onları. Direnişimizden biliyoruz yüzlerini. Bu halk, düşmanını, katilini ve hırsızını hiç unutmadı, unutamadı. Uzaktan da olsa tanır yüzünü. Bellidir yürüyüşü düşmanın, kokusu, çürümüşlüğü ve adımları hep tanıdık çünkü.

Üç cepheden her gün, her saat saldırmışlardı. Cephanesi, yöntemleri, tekniği zengin düşmanın şehri kuşatma altına aldığından beri varmak istediği tek yerdi sınır kapısı. Bu yüzden Kaniya Kurdan hattı, Özgürlük Alanı, Asayiş Binası, Hükümet Binaları ve Mekteba Reş gibi stratejik yerler hep saldırı altındaydı. Buraların direnişini kırarak sınır kapısına yaklaşmak isteyen çetelere tüm gücüyle karşı koyanlarımız, bu geçide hiçbir zaman izin vermemişlerdi. Doğan, Avareş, Gulan, Sarya, Kendal ve daha onlarca kahraman. Direndiler, can verdiler ama geçit vermediler. Şimdi bir kez daha hortlamıştı barbarlık. Sonsuz imkânla, bir sürü teknikle ve kitle halinde bir güçle bir kez daha saldıracaktı.

Sınır kapısı ile Sebze Hali Merkezi arasında kalan bir bina vardı. Cadde üzerinde bulunması ve etrafına hâkim olması nedeniyle stratejik bir öneme sahipti. Sınır kapısına ve Sebze Hali Merkezi'ne hâkim olmak isteyen çeteler, bu binayı ne pahasına olursa olsun ele geçirmek için her türlü yol ve yöntemi deniyordu.

Patlayıcı yüklü kamyonları patlattılar, tank ve topları kullandılar, en ağır silahları devreye koydular yine de başarılı olmadılar. Başarılı olabilmeleri için bitmemiz gerekiyordu. Yani kalmamamız, yani olmamamız... Yani dibe vurmamız, son hız kalmamamız gerekiyordu. Nefes almayı kesmemiz, düşüp yerde kalmamız, adım atmaktan istifa etmemiz lazımdı. Onlardan da hiç yoktu bizde, bulunmuyordu hiçbirisi. Biz düşmeyiz, adım atmaktan vazgeçmeyiz, kanarız ama tükenmeyiz, dibe vururuz ama dipte kalmayız, pes etmeyiz. Şehrin koruyanlarıyız biz. Bizler yerle bir olmadan Kobanê asla yerle bir olamazdı. Bu şekilde başarabilirse düşman, buyursun geçsin diyorduk.

Kanayan yaralarımızın hiçbir acısına kulak asmadık. Kandı bu, akar ve dururdu bir yerde. Parçalanmış ellerimizin çalışan birkaç parmağı vardı hâlâ ve adımlarımızın sağlamlığı duruyordu ayaklarımızda. Aksa da kan parmak uçlarımızdan irademizin tesellisi yeterdi bize. Bu halimize bakıp cesaret alan düşmanın içine düştüğü aldanmışlığa gülüp geçiyorduk her seferinde. Ne yapıyorduk biliyor musunuz? Bir bina mıdır korumak istediğimiz, önce hükmediyorduk düşüncemize. Ruhumuza gerekli perspektifleri verir, adımlarımıza anlam enjekte ederdik. Burası düşmeyecek diyorduk parmaklarımıza. Sonra mevziimizi sağlam yapıyorduk, mermilerimizi sayıyorduk, tüm binanın giriş ve çıkışlarını hesap ediyorduk. Pencerenin açısını, tavanın genişliğini, merdiven basamaklarının sayısını ve duvarın sağlamlığını. Evet, bu bina müthiş bir stratejiye sahip, burası düşerse verilen emek, verilen onca bedel boşa çıkabilir. Biz şu kadar savaşçıyız ve ben komutanım. Ben yaparsam herkes yapar, ben direnirsem herkes direnir. Niçin burdayım'ı unutmamam gerekiyor. Aklım var, iradem tamam, inanç sağlam, güç muazzam, o halde burası düşmeyecek diyorduk kendimize.

Bu her bir bina için, her sokak için, her ev için, her cephe için geçerliydi. Böyle derin bir anlamla büyütürken o savaşçı ruhumuzu, ekmeği, suyu, uykuyu düşünebilir miydik?

Sarina (Destina) da böyle düşünmüştü. Militan kadının ruhunu temsil eden bir komutanım. Adım Sarina, Halep savaşından geldim. Tecrübem var, dışarıda düşman... Sınır kapısı arkamda, Sebze Hali Merkezi önümde ve ben en stratejik binanın içindeyim. Şehri seviyorum, devrimi seviyorum ve özgürlüğün sevdalıyım ben. O halde burası düşmeyecek. Şehir yıkılmayacak, umut kırılmayacak. Yaklaşık on bir savaşçıyız ve ben komutanım. Direneceğiz sonuna kadar. Budur talimatım, diye fısıldamıştı ruhuna. O da böylesine derin bir anlamla büyötmüşken o savaşçı ruhunu, ekmeği, suyu ve uykuyu hiçbir zaman düşünmeyecekti. Düşündüğü şey anlamdı. Anlamın huzuruydu. Her taraftan yağdırılan mermilerin altından sadece özgürlüğü ve inancı korumaktı düşündüğü. Korumalıydı hem. Bu onun düşüydü ve düşler, uğrunda savaşırsa anlamlaşırdı, gerçekleşirdi.

Yıkılan binaların altında bir halkın geleceğini düşünmek ve o anlamla can vermek bir devrimci işidir. Savaşanın düşündüğü şey halkıdır. Her şey halkın güzel günlere kavuşması içindi. Fedakârlıklar, kahramanlıklar, direnmeler ve can vermeler... Özgürlüğe en sevdalı haliyle dokunacak bir halkı görmek her şeye yeterdi. Halkımızın özgürlüğü için attığımız her adımdan büyük bir güç alıyorduk çünkü.

Kendini ve ruhunu tamamen bir halkın geleceği için feda eden kadın bir savaşçıyla savaşmak zordur. Umudunu ve düşlelerini bir halk için koruyan bir kadınla savaşmak zordur. Davasını ve inancını sarsılmaz bir iradeyle ayakta tutan bir kadınla savaşmak zordur. Evet, böyle bir kadınla savaşmak zordur. Devrimci bir ruhla kendisini yaratan, anlamın büyüyle yüreğini kutsalılaştıran bir kadını savaşta yenmek müthiş zordur. Büyük bir yaşamın sahibi olmayı seçen ve bu uğurda canını ortaya koyan bir kadınla özgürlüğe yürümek size de nasip olur umarım. Çünkü biz yürüdük ve yürüyoruz hâlâ.

Adı Sarina'ydı, kendisi zaten belirtmişti. Evet, oldukça tecrübeliydi, bu doğruydı. Yılların devrimciliğinden ve Halep savaşından edindiği o tecrübe, her bir çetenin ömründen daha büyüktü. Kaldığı bina şehrin en stratejik binasıydı. Koruması ve düşürmemesi gerekiyordu. Yaklaşık on bir savaşçıydılar. Sarina'ydı adı, Güney Kürdistanlıydı.

Her taraftan saldırdılar binaya. Gece ve gündüz. En ağır silahlarla, en gaddar yöntemlerle. Delmek istediler duvarları, sınırsız duvarlardı savunduğumuz. Kırdılar camları sonra, tahtaları yaktılar, korkulukları söktüler, pencereleri çıplak bıraktılar. Sarina'ydı adı, Halep grubunun en kadim savaşçısı...

Kafalarını duvarlara vura vura dert yandı her bir çete. Başaramıyorlardı, binayı teslim alamıyorlardı, ne tuhaf. Sarina ve arkadaşları tuttıkları binalara büründüler, duvarı oldular, taşı oldular binanın. Düşen tuğla tanelerine aldırış etmeden ve korkuluğu sökülen pencerenin çıplaklığına bakmadan, direndiler de direndiler. Saatlerce, aynı ruhun varlığıyla, aynı varlığın iradesiyle alenen, açık ve sakıncasız, savaştilar da savaştilar.

Üst katındaydılar binanın. Aşağısı düşman. Binanın altında boş dükkânlar vardı. Sarina ve arkadaşları yukardaydı. Aşağısı

tehlike. Bir gece yarısı, bol mermiler altında ve sinsice yaklaşan gölgeler. Boş dükkâna doldurdular barutu, tonlarca.

Sahibi belli gölgeler çoğalmıştı etrafında binanın. Bir gece yarısı, telaşlı ve korkulu adımlarla gölgeler, patlattılar aşağısını, yukarısı Sarina ve arkadaşları. Elleriyle rüzgârdan yön değiştiren saçlarını düzeltmeye çalıştı. Bedeninden uzaklaşmak için cırpınan kefiyesiyle kavgaya tutuştu. Düşman da vardı kavgasında. Ayakkabıları bedenine ağırlar bindiriyordu ama bunu sorun etmiyordu Sarina. Daha büyük sorunlar vardı karşısında. Düşman ona yaklaşmaktaydı. Yanı başındaydı düşman ve onunla kavgaya tutuşmuştu.

Savaş sesleri arasında dost sesler aramaya başlamıştı. Yanındakiler “buradayız Sarina” demişlerdi. Oradaydılar. Sarina’nın yanındaydılar arkadaşları. Onlar da kavgadaydılar. Kırpiklerine tutuşan tozları silmeye zaman bile yoktu. Mermiler uzanıyordu bedenlerine. Yetmiyordu tüm bunlar. Bir de tank, bir de patlayıcı yüklü kamyonlar. Çalışıyorlardı hiç ara vermeden...

Sarina, biten şarjörlerine mermi doldurmakla uğraşıyordu. Ellerinde sadece keleş. Karşısında sanki bir ordu, bir sürü düşman, sayısız mermi, onlarca roket... Vuruyorlardı duvarları, bedenleri ve umutları.

Bina, bina olmaktan çıkmıştı. Enkazdı oradaki, baktığımız ve gördüğümüz... Savaş derinleşiyordu. Cephesi yoktu artık savaşın. Her yerde mermiler uzanıyordu. Düşman istila etmişti şehrin her bir sokağını, her bir evini. Çünkü arkasında bir devlet vardı ve devletler büyüktür! Devletler zengindir, devletlerin kolların uzundur, yetişir mazluma bir şekilde.

Sarina ve arkadaşları... Barut seslerinin arasında kaldıkları yerden hiç uzağa gitmediler. Direniş mevzilerinde sonuna kadar kavgaya tutuşmuşlardı. Düşman korkmuştu kadınların kavgasından. Ondandır ki cansız bedenlerine bile mermiler yağdırıyordu. Düşman kadınlardan korkuyordu. Düşman, savaşan ve direnen devrimci kadınlardan korkuyordu. Bu korkuyla hep yaşayacaktı. Bu korku onları mutlaka yenecekti.

Yaşam ve kavganın devrimci kadının nimetidir çünkü. Yaşam onun nimetiydi. Savaşan her kadın, düşmanın korkusu olacaktı. Onun kâbusu, onun cehennemi...

Yıkılan duvarlar arasında, paramparça tuğlalar yağmurunda Sarina ve arkadaşları... Binanın düşmemesi için savaştılar, direndiler ve şehrin selameti için can verdiler. Bina yıkılmıştı ama düşürülmemişti. Çünkü bunun sözünü vermişti Sarina.

Verilmiş sözleri hep canlı tutmak gerekirdi. Biz buna inanıyorduk. Şimdi Sarina'nın bıraktığı yerden direnişi devralan bir başka grubumuz da aynı sözü vermişti. Bina yıkılmıştı ama hâlâ bizdeydi enkazı... Enkazı yerde kaldığı müddetçe her bina ayakta'dır ve bizimdir.

Lakin düşman bilmiyordu bunu!

'Bu Sesi' Milyonlarca Ses Arasında Bile Olsa Tanırdım

Kara bulutların kapladığı bir şehirde apaydın bir gökyüzü için savaşılanların ve şehri boydan boya saran barbarlığın o kokan nefesini kesmek için direnenlerin sınırsız sarıldıkları umut, tüm zorluklara rağmen büyümeye devam etmekteydi.

Yıkılmanın, yakılmanın ve yerle bir edilmenin kıyısında ayakta kalmaya çalışan bir şehrin kurtuluşu ve özgürlüğe olan inancı yaşam bulmak zorundaydı. Şehir, mutlak anlamıyla sapa-sağlam ayakta kalmalıydı. Bunun böyle olması için savaşan her bir savaşçı, daha çok direnmekte ve daha çok koşturmaktaydı. Düşmanın çoğaldığı bir süreçte inancını ve kavgasını büyüten her bir savaşçının inandığı tek bir gerçek vardı. Yaşam ve umut hep şehirden yana olacaktı. Bu böyle olmalıydı ve böyle olması için verilmişti onca bedel, onca can, onca adım... Ortada duran gerçeği gören, anlayan ve çözümleyen bir savaş vardı nitekim. Kimin nasıl savaştığını, kimin hangi anlamlarla direndiğini, kimin neyi istediğini, kimin neye kilitlendiğini gören ve bilen bir savaşın ortasındaydık. Ortasında kalmışken böyle bir savaşın, düşmanın hiçbir şekline benzeyecek bir tarafımız yoktu bizim. Nitekim bizler böyle bir savaşa dururken her şeyi uzun uzun düşünen insanlardık. Derin düşüncelerle düşmanı, kendimizi ve savaşı her yönden değerlendirerek bir şehri korumanın ve onu özgürlüğe kavuşturmanın yoğunlaşmasında olan savaşçılardık. Şehri yıkmak, yakmak ve yerle bir etmek isteyen bizler değil karşıdaki güçtü. Talanı, hırsızlığı, yakıp yıkmayı arzu eden bir zihniyeti tanıyan bu savaşın vicdanında; masum olandan yana olmak vardı. Hak-kımız olanı yanımızda gördükçe mücadelemiz, direnişimiz ve adımlarımız daha da güçleniyordu. Savaşla büyüyen, savaş sanatıyla gelişen ve düşmana ağır darbeler vurabilen savaşçılarımız çoğalıyordu artık. Her cephede, her mahallede ve her sokakta aktif savaşan bir güç doğmuştu şehrin kalbinden. Uzun, neşeli ve özgürlüğe söylenen türküler eşliğinde çoğalan bir halaydı tutuştuğumuz.

Ve bu halaya sevdalı binlerin akın ettiği o kardeş şehir, Süruç... Düşmanı zayıflatan, onu darbeleyen, onu kanatan halleri-

mizi selamlayan o şehre dönüktü kalbimiz. Dünyaya taraf yüzümüz gülümseyen çağındaydı artık. Çünkü güçlenmiştik büsbütün. Gelhat gelmişti Kobanê'ye. Neşemize neşe, umudumuza umut, gücümüze güç katmıştı.

Savaş boyunca her türlü fedakârlıkla düşmana karşı direnerek can veren savaşılarımızın şahadetinden duyduğumuz üzüntü büyüktü. Şehri korumanın, değerleri büyütmenin ve özgürlüğe yürümenin bedeli ağırdır nitekim. Hiçbir başarı, hiçbir zafer ve hiçbir direniş bedelsiz değildir. Yaşamı inşa etmenin, geleceği garanti altına almanın, güzel ve huzurlu günlere koşmanın mutlaka bir bedeli vardır. Bizler her anlamıyla gelişen zorlu bir savaşın içindeydik. Düşman kendisinden emindi, yıkacak ve yakacaktı bu şehri. Kafalarımızı gövdemizden ayırmanın, ellerimizi ve ayaklarımızı kesmenin, elektrik direklerine bedenlerimizi asmanın sözünü vermiş bir düşman vardı karşımızda. Amacı yıkmak, yakmak, kesmek ve biçmekti. Şakası yoktu. Düşündüğü tüm eylemleri yapmak için her türlü alet edevatı, her çeşit silahı ve barutu da yanında getirmişti. Kesip biçmek için ne gerekiyorsa, yakıp yakmak için ne lazımsa torbasına koyup gelmişti. Hançer, bıçak, odun kesme motoru, domuz bağı, asit, barut... Bunlar sadece hassas eylemler içindi! Bilinen saldırılarda kullanacak şeyler de belliydi zaten. İşte tank, doçkalar, patlayıcı yüklü kamyonlar, füze, havan, roket, biksi gibi silahlar.

İşin tuhaf yanı, tüm bunları yaparken eylem ne kadar azgın, berbat ve şiddetli olursa cennetteki makam daha da yüksek olacaktı. Yani bir kelleye bir huri, kırk kelleye kırk huri. Kelle sayısına göre huri. Cenneti garantilemek isteyen her bir çete bir ordu gibi savaşıyordu. Amaç, şehri ya da toprak elde etmek değildi. Öl ve çok öldür'den kazanacağı bir cennet müjdesiydi çeteleri yüreklendiren. Bir de bu kör inancı dibine kadar yaşarken bu korkunçluk yetmiyormuş gibi üstüne bir de cesaret hapı kullanan çeteler vardı. Korkunçluk iki katına çıkıyordu. Hem huri müjdesinden hem de hapın etkisinden kafası güzel olmuş bir çeteyi bir iki mermiyle yere düşürmek mümkün değildi. Çünkü beden ve düşünce uyumuştı, aldığı bir iki mermiyi hissetmezdi. Her bir çete de savaşmayı, koşmayı ve savunmayı çok iyi biliyordu. Daiş'in en profesyonel savaş kadrosu bu savaşa katılmıştı.

Silah konusunda hiçbir sıkıntıları yoktu zaten. Teknikte usta, su-ikastta profesyonel, insan kesme ve biçmede uzman birer kasap-tılar.

Bizi biliyorsunuz zaten. İmkânlarımız, gücümüz, yüreği-miz ve ruhumuz ortadaydı. Ne yapmak istediğimiz, nasıl savaşa-cağımız, şehre olan bağlılığımız, devamıza olan inancımız bel-liydi. Dededen kalma eski silahlarla bildiğimiz birkaç devrimci taktikle böylesi yamyam bir düşmana karşı ama ayakta kalarak, yıkılmadan, direnebilmenin ve bu direnişi yükseltebilmenin gücü anlamı neyse biz de oyduk. İşte bu gücü ve bu anlamı yaşa-manın ve yaşatmanın da bir bedeli vardı. Savaşmayı bilen, cesur ve yiğit savaşçıların bu temelde can vermiş olmaları en büyük bedeldi. Böylesine barbar bir düşman karşısında bedel verme-den direniş nasıl gelişebilirdi? Bir bedel ödemededen zafere ulaş-mak mümkün müydü?

Talan ve sömürücülerin başlattığı bir savaşa karşı durabil-miş, savaşçı ruhuyla her türlü direnişi göstermiş ve bunun sonu-cunda can vermiş olanlarımızın boşluklarını doldurmak elbette zordu. Zaten direniş ruhunu devam ettirmek isteyen her bir sa-vaşçının iddiası da bu temeldeydi. Savaşan ruhun boşluğunu dol-durmak ve savaşçı ruhu yaşatmak... Bu inançla yola çıktığımız günden bu yana her türlü zorluğa, çıkmaza ve imkânsızlığa da-yanarak savaşı ve direnişi geliştirmeye çalışmıştık. Zorlu ve kanlı bir süreci geride bırakırken düşmanı zayıflatmış ve savaş üstünlüğünü ele geçirmişliğimizle tarihi bir direnişin içindeydik artık.

Şehri özgürleştirme hamlesiyle birlikte hem düşmana hem de düşmanın dostlarına büyük bir ders vermenin de zamanı gel-mişti. Bir taraftan bu sürece katkı veren, direnişimize destek su-nan ve başlattığımız özgürlük hamlesini selamlayan gelişmeleri de yakından takip ediyorduk. Suruç'a akın eden yurtsever halkı-mızın fedakârlığından, dünyanın Kobanê için attığı sloganların gücünden, büyük özgürlük hamlesine aktif katılmak için gelen savaşçıların sevincinden, Gelhat gibi büyük komutanların tecrü-belerinden müthiş moral alıyorduk. Bu güç ve moralin açığa çı-kartacağı zafere ortak olmak isteyen Koalisyon ve Peşmerge gibi güçlerin yaklaşımlarına da anlam verebiliyorduk. Sonuçta bir

dünya savaşıydı verdiğimiz. Dünyayı ve halkları tehdit eden profesyonel katillerle uğraşıyorduk. Tüm değerlere düşman bir zihniyetle mücadele ediyorduk. İyiliği, kardeşliği ve aydınlığı seven tüm halklar adına savaşıyorduk ve burası bir insanlık savaşıydı, her 'insan' aktif katılabilirdi.

Savaş bu ana kadar getirmiş, her türlü zorluğu yenmiş, en ağır bedelleri vererek düşmanı zayıflatmış olan bizler hiçbir zaman, hiçbir şekilde kimseden ne bir yardımda ne de bir talepte bulunmuştuk. Devrimi ve fedailiği sonsuzlaştıran, direnişi ve iradeyi sarsılmaz bir ruhla geliştiren savaşçılarımızın ağzından bir 'imdat' bile çıkmamıştır. Ama yanımızda ve kavgamızda olmak isteyenlere de kalbimizin ve şehrimizin kapıları açıktı. Büyük değer verirdik, sonsuz anlamla karşılardık.

Adımlarımızı takip eden kitlelerin gözü önünde dünyanın tanıdığı en vahşi örgüte karşı direnişimiz devam ediyordu. Lakin bu vahşi örgütün Türk devletinden aldığı desteği bitirene kadar savaşıyordu. Tek hedefi Mürşit Sınır Kapısı'nı işgal ederek buradan şehre saldırmaktı. Bunu sağlamaya çalışan düşman da tüm gücüyle sınır kapısına saldırıyordu.

Savaşın ve direnişin en yoğun yaşandığı böylesi süreçte gelen komutan Gelhat da hiç vakit kaybetmeden savaşın ve direnişin en yoğun yaşandığı cepheye koşmuştu, yani Mürşit Sınır Kapısı'na. Şehri, düşmanı, savaşçıları, sokakları ve cepheleri daha tanımadan kendisini büyük direniş hamlesine katmıştı.

Bazen vakti olmuyor bazı şeylerin. Bu bazı şeyler çoğu zaman aceledir, tedirgindir, zamansızdır, heyecanlıdır. Hemen harekete geçmek ister, durduramaz adımlarını, parmaklarına hâkim olamaz. Vakti yoktu bazı şeylerin. Şehri tanımanın, yoldaşını bilmenin vakti yoktur bazen. Olmuyor zaman, çıkıp gelmiyor dem, kayıptır an bazen. Vakti olmayan şeylerin anlamı çoğu zaman daha derindir. Birini kurtarmanın, bir halka nefes olmanın, darda olana yetişmenin zamanı hemen şimdidir. Yoksa paramparça olur bekleyen. Gelhat'ın kaybedeceği hiç zamanı yoktu. Ona verilmiş bir vakit henüz yaratılmamıştı. O, şimdiyi yaşamak ve yaşatmak için vardı. Bu yüzden gözleri hep orayı arıyordu. Bu sınır kapısı denen yer nerede, biri düşsün önüne gösterebilirsin yerini demişti.

Tüm bilinme ve tanınmaları on beş güne sığdıran bir komutanın kudretine sığınırken şehir, direnen tüm anlamların bu komutana saygı duymaması mümkün değildi. Sadece on beş gün. Savaşı, düşmanı, sokakları, direnişi on beş güne sığdıran bir komutan. Gelhat olmalıydı bu. Bu eylemleri yaşayan ve yaşatan bir Gelhat.

Devrimin uzun soluklu bir koşucusuydu Gelhat. Uzun yürüyüşler, zorlu yıllar ve bin bir güzellikler sığdırdı ömrüne. Apaydın bir geleceğe taşımak için halkını ve mutlak bir inançla özgürlüğe çekmek için kelepçede olanı, savaştı uzun zaman. Her ömür, bir ömür özgürleştirmek üzerine kuruluydu. Devrimin biraz da buydu anlamı. Özgürleşirken özgürleştirmek, yaşarken yaşatmak. Yaratacak ve yarattığına çekmek istiyordu yaratılmayı bekleyeni. Sınır kapısı nerede demişti ayağa kalkarken. Düşman orayı teslim almak istiyormuş, oradan vurmak istiyormuş şehrimizi, nerede bu sınır kapısı, yolunu gösterin bana.

Bilmediği bir şehrin hiç tanımadığı yollarından geçerek sınır kapısına ulaşabilmişti. Yoğun saldırılar, şiddetli çatışmalar ve direnen savaşçılar... Ortalık paramparça, mermiler yağmur gibi, her yer tank ve çeteler.

Ayakkabı bağcıklarını sıkı sıkıya bağlamıştı Gelhat. Uzun zamandan kalma bir alışkanlığıydı bu onun. Kavgaya hazırlandığında hep yapardı bunu ve hiç vazgeçmezdi bunu yapmaktan.

Biraz düşmanı gözetledi, sonra da şehri ve direnişi. Bir yan-dan direnişi koordine ediyor bir yandan da savaşıyordu. On beş gün olmuştu geleli. Tanımadan şehri, gezmeden sokakları, cepheleri öğrenmeden, öylece katmıştı kendisini savaşa, direnişe. Ayakkabı bağcıklarını sıkı sıkıya bağlamıştı. On beş gün olmuştu geleli. Düşmanın almak, yakıp yıkmak istediği sınır kapısına koşmuştu. Orası savaşın ve direnişin en yoğun yaşandığı cepheydi.

Düşman, çırpınıştaydı. Kırılıyordu ve azalıyordu adımlarımızda. Halk yığılmıştı Suruç'a. Başarmamızı dileyen bir dünya vardı başucumuzda. Sınır kapısında savaş vardı, düşman çırpınıştaydı, Gelhat direnişteydi. Bağırان, haykıran, deliren bir düşman vardı, Gelhat ayaktaydı. Sınırın kenarında, düşmanın arasında özgürlüğe uzanan bir Gelhat vardı. Tüm sesler bizimken ve

bizdeyken tüm seslerin kaynağı, Sebze Hali Merkezi yakınlarında, umutlu bir sesle haykırmıştı birisi. Zulme geçit yok, vurun aslanlar vurun!

Panikleyen bir anın içine sığınmıştı düşman. Daralmıştı nefes, kilitlenmişti parmaklar. Fırtınadan kopup gelen tüm savaş parçaları kesmişti bileğini barbarlığın ve ağır kanamalı bir yaralıydı o an düşman. Ses felaketti, yamandı, büyülüydü. Onlarca mermiye bedeldi o ses, bir tankı devirecek kadar şiddetli... Zulme geçit yok, vurun aslanlar vurun!

Ses umuttur bazen, umududur çoğu zaman darda kalmış olanın. Boğulmakta olana bir nefes, uçurumdan düşmekte olana bir el. Çoğu zaman özgürlüğün kendisi. Ses güçtür, gücüdür direnenin, siperidir bazen. Çoğu zaman kurtuluşun kendisi. Adımlarını sonsuz bir maviye atanların baharındır ses, çiçek verir, gül verir, can verir. Yepyeni yağmurlar, taze güller, bilindik yollar sunar ses, yaşam bulmak isteyene.

Orada haykıran bir ses vardı, oralarda direnen bizler. Karanlığı sevmeyenin aydınlığa kavuşma telaşı kaplamıştı şehri, bizler savaşıyorduk her cephede. Yıkılmış evlerin, kırılmış sokakların ve toz duman olmuş cam kırıkları arasından çoğalan o sesin kudretine çevirmiştik yüzümüzü.

Ses, mermilerle dövülen bir şehrin en ayakta kalmış sokaklarından yükseltmişti. Ses felaketti, şiddeti yaman. Zulme geçit yok, vurun aslanlar vurun!

Adımlarından kanayan düşmanın sığındığı her yer yıkılmaya başlamıştı. Sığınakların artık iş göremez olduklarını anlayan düşman, o sırada tüm silahlarıyla beraber sesin yaşam bulduğu yere doğru yönelmişti. Ruhunu daraltan ve kemiklerini ağrıtan sesi susturmak istiyordu. Özgürlükten yana atılan hiçbir sese alışıktı değil çünkü. Yabancıydı devrimci tüm seslerin. Zaten onun bildiği tek bir ses vardı, Allahû Ekber! Gerisi barbarlık, gerisi zulüm, gerisi karanlık.

Ses, yaşam bulmak isteyen bir direnişe can olmuştu, güç ve sonsuz irade olmuştu. Düşman, biliyordu bu sesin kudretini, anlıyordu sesimizdeki ruhu. Çözebiliyordu seslerin şifrelerini. Zulme geçit yok, vurun aslanlar vurun!

Büyütün, yükseltin direnişini demekti bu. Kırın ayaklarını barbarlığın, susturun ruhundaki canlılığı ve kanatın parmaklarını demekti bu. Düşman anlamıştı sesin manasını ve korkuyordu sesin kudretinden.

Müridi olmak tüm silahların, kölesi olmak tankın, panzerin ve dozerlerin. Daraldığında, paniklediğinde, titrediğinde her türlü silaha sarılan düşman yine aynı hallerle bir kez daha sarılmıştı silahlarına. Barutun her çeşidine güveniyordu düşman. Bu onun baruta olan sadakatiydi.

Tüm sesler bizimken ve bizdeyken tüm seslerin kaynağı, Sebze Hali Merkezi yakınlarında, umutlu bir sesle haykırmıştı birisi. Zulme geçit yok, vurun aslanlar vurun!

İç barut dolu namlular, hedefindeki sesi susturmak için çalıştılar, hep birlikte ve aynı şiddetle. Sahibi can verse de ses ölmezdi hiçbir zaman. Umutlu bir ses ölümsüzlüğün kendisidir büsbütün, öyleydi!

Sebze Hali Merkezi yakınlarında, direnişimizi yükseltme talimatını veren bir sesin parmak uçlarındaydık o an hepimiz, tüm direnenler, tüm direnmek isteyenler.

On beş güne sığdırılan bir yaşamdan umut yaratan bir sesin o son haykırışlarını kucaklayan şehir, direnmekte olan tüm savaşçılara ulaştırmıştı bu sesin kudretini. Sizler de duymuş muydunuz bilmiyorum ama ben bu sesi milyonlarca ses arasında bile olsa tanırdım.

Gelhat'ın sesi idi bu, onun sesi.

Zulme geçit yok, vurun aslanlar vurun!

Kendisi can verdi, sesi hala kalbimizde, beynimizde!

Toprağa Girdin de Öldün mü Sandın?

Her şeyin anlam bulduğu, tüm umutların akıp yuvarlandığı bir sonsuzluk arıyordum. Gökyüzü bunlardan biriydi benim için. Düşlerin maviliğinde beliriveren bir huzurun ellerinden tutarak tüm yırtık umutlu çocuklara armağan etmek isterdim gerçeğimi. Düşündüğüm buydu gökyüzüne dalarken zamansız. Orada hakikat başka mıydı gerçekten? Mavi neden bu kadar sonsuzdu gökyüzünde? Her sonsuzluk mavi miydi yoksa?

Karanlığın en derin saatlerinde gündüz ile ilgili şeyler düşünmüştüm o an. Geceydi ve yorgunduk büsbütün. Tüm gün çatışmalardaydık ve alışmıştık artık barut kokusuna. Duvarları çatlak bir evin en sağlam köşesine uzanmış, gecenin geçmesini bekliyorduk. Çoğu zaman kalabalık seslerin sessizliğine bürünürdü gece. Gündüz seslerinden muaf bir kucaklamayla sarardı bedenlerimizi bazen. Her sestten uzak, her baruta yabancı bir zamanı armağan etmiş gibiydi o an. Şehir sessiz, namlular susmuş ve barut uykudaydı sanki. Kendi sessizliğine bürünen her sesin kesildiği bir anla buluşmuştuk. Üstelik kolay bulunabilen bir an değildi bu. Yoğun hareketlenmelerin, şiddetli çatışmaların ve derin çılgınlıkların yaşandığı bir savaşın hiç buna benzer anları olmamıştı daha önce. Her ne olursa olsun bu an kesinlikle bir armağanıydı gecenin, onun bahşettiği bir huzurdu.

Gecenin sunduğu o derin huzuru sararken tüm isteğimle, gözlerime ilişmek isteyen uykuyu da fark edebiliyordum. Korkutmak istemedim ilk önce, bir noktaya kadar izin vermeyi düşündüm. Ama düpedüz teslim almaya çalıştığında da itmiştim onu gözlerimden. Karanlığın sessizliğindeydi tüm şehir ve tüm yaşayanlar. Ayağa kalktım, etrafı seyrettim biraz. Karanlıktı her yer, kurbağa seslerinin ritminde dinlenen bir dışarı vardı dışarıda. Kalktığım yer sıcacıktı, soğumasını istemedim, kalktığım gibi uzandım tekrar. Uyuyamadım, uyumamalıyım o an. Hem o günlerde yoğun bir savaşın içindeydik. Komutan Gelhat'ın şahadetinden sonra oluşturduğumuz savunma hatlarımıza düşman her gün saldırmaktaydı. O savunma hatlarını korumak için bizler de gün boyu direniş halindeydik. Bu yüzden tüm gün uyanık olmak zorundaydık.

Uykuyu bastırabilenlerimiz olsa da uykuyu yakalamışken onu yaşamak isteyen savaşçılarımız da vardı, hem bu onların hakkıydı. Düşmanın her an saldıracağı gerçeğini iyi bildiğim için ben hariç tüm arkadaşlarım o gece uyumuştı. Onların uyumasını ben istemiştim. Çünkü gün boyu yaşanan çatışmalardan dolayı çok yorgun düşmüşlerdi. Gece bitmek üzereydi, sabaha az bir süre kalmışken iyice dinlensinler istemiştim. Ben de duvarın dibinde uzanmış bir şekilde sabahı bekliyordum. Karanlığın tüm seslerini ayırt edebilecek bir yönüm vardı. Geçmişten kalma bir tecrübeydi bu. Tüm yoğunlaşmamla geceyi ve karanlığı dinlerken bizim savaşçıların ayak ritmine benzeyen sesler duymaya başlıyordum. Tahmin edebilmişim aslında olanları. Çeteler ya sızma yapmış ya da görüntü vermişti. Bu hep böyle olmuştu zaten. Sessizliğin ya da karanlığın uykuda olduğu süreçleri bozacak bir şeyler mutlaka oluyordu. Hazır bulmuşken sükûnetli bir geceyi ve aynı gecede bulmuşken huzuru, bereketi, üstelik ölüm-süzleşen canların yüzlerini düşünürken, düşman adımlarıyla yaşadığım anın yarıda kalmış olmasından çok rahatsız olmuştum. Doğrudum yerimden, silahım ellerimdeydi, kapıya diktim gözlerimi, biliyordum geleni. Karanlığı yırtıp gelen Dilgeş'ti. Telaşlanmıştı, panik adımlarla beni aramaya başlamıştı. Karanlıkta yüz değil sestir kimlik. Sesin açığa çıktığı her karanlıkta yüz kayıptır, belirsizdir, hükümsüzdür.

“Dilgeş can, ne oldu?” dedim, “hayırdır bu telaşın?” “Heval, çabuk ayağa kalkın, çeteler sızma yapmış, buraya doğru yaklaşıyorlar, acilen tedbir almamız lazım” dedi. Yaşananları kestirebiliyordum. Fakat Dilgeş'in içinde olduğu paniği de kovmak istiyordum adımlarımdan. Çetelerin sızmış olmalarından değil, bize zarar verebilirler düşüncesinden aldığı bir panikti. Dolayısıyla onun söylediği her uyarıya sakın hallerle cevap vermeye çalışıyordum. Dilgeş, yaşanan durumları aktarmaya çalışırken, ben de doğrulduğum yere tekrar uzanmaya başladım ve Dilgeş'e yeri işaret ederek, “boş ver çeteleri, gel uzan sen de oraya, sabah olsun onların icabına bakarız,” dedim. Bunları sakın bir tavırla söylerken de çaktırmadan onu izliyordum. Tavrını ve vereceği tepkiyi önceden tahmin ediyordum zaten. Bu yüzden hiç istifimi bozmadan uzanmaya devam ediyordum. O hâlâ ayaktaydı, gözü

kapıda ve eli tetikteydi. Düşman ha gelecek ha saldıracaktı. “Heval,” dedi bir kez daha. Bu sefer sesi daha sakindi. Demek ki yatışmıştı, adımlarındaki paniğin de kaybolduğu belliydi. “Şehre sızmaya çalışan bir grup çeteyle çatıştık az önce. Ben ve Rêzan onları termal kamerayla gördük. Sınır Kapısı’na doğru hareket ediyorlardı. Birkaç çetenin de buraya doğru hareket ettiğini tespit ettik” dedi.

Bu sefer durum anlaşılmıştı, Dilgeş rahatlamıştı, geceye de sabah yaklaşmıştı. Doğrudum tekrar uzandığım yerden. Pencereye yaklaştım, dışarıyı dinledim, bakındım uzun gözlerle. Adımları dinlemeye çalıştım. Çeteler sokağındaydı şehrin. Yaralı bir ayı gibi oradan oraya koşuyorlardı telaşlı telaşlı. Çetelerin bu hallerini görünce Dilgeş’e dönerek; “Dilgeş, bu çeteler bizi değil seni ve Rêzan’ı arıyorlar. Bizimle bir sorunları yok, bence ikiniz de onlara görünün ve bizi bulaştırmadan bu sorunu halledin,” dedim. İki adım ileri attıktan sonra bir kez daha ona dönerek gizli bir gülümsemeyle, “ben uzanmaya gidiyorum, size kolay gelsin,” diyerek uzanacağım yere doğru ağır adımlarla ilerlemeye çalışırken de bir gözüm hep ondaydı. Bu rahat tavırlarımdan dolayı nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordum çünkü. Salona giriş yaptığım sırada Dilgeş’in hızlı adımlarla pencereye koştuğunu gördüm. Derin bakışlarla etrafı gözetlemeye çalıştı. Bir hareketlenmenin olduğunu sezmişti. İçi rahat değildi, tedirgindi. Birkaç volta attıktan sonra bir kez daha yanıma gelerek “Heval, etrafımızı sarmışlar,” dedi. Doğrudum yerimden, hızlı adımlarla pencereye yöneldim. Etrafımızı sarmaya çalışan bir grup çetenin o an yan binalara girdiklerini gördüm. Sabaha yakın saatlerdi. Üstelik o sırada bir grup çetenin de sınır kapısına yakın bir yerde mevzilendiği haberini almıştık. Bir grup çete karanlığın ve sessizliğin kudretinden yararlanarak, Kaniya Kurdan hattından gizli bir şekilde sınır kapısına ulaşarak şehri ele geçirmeyi düşünmüşlerdi. Asayiş Binası ile Sanayi Bölgesi arasında yaklaşık yirmi metrelik boş bir alan vardı. Dilgeş ile Rêzan, bu boşluktan yararlanarak geçmeye çalışan çeteleri fark etmişlerdi. Çetelerle girdikleri çatışmada sağ kurtulanlar bir şekilde sızarak hem yakımızdaki binalarda hem de sınır kapısına yakın yerlerde mevzilenmişlerdi. Amaçları, buralarda çıkaracağı kargaşayla şe-

hir merkezini ele geçirmiş gibi bir görüntü vererek savaşımlarımızı buna inandırmaktı. Çünkü bu an'a kadar hiçbir çete şehir merkezine yakın yerlere ayak basamamış, her türlü silahla her koşulda saldırmış olmalarına rağmen sınır kapısına bir adım bile yaklaşmamıştı. Dolayısıyla böyle bir görüntüyle karşılaşacak olan bazı savaşımlarımız paniğe düşebilir ve şehir merkezinin artık çetelerin eline geçtiğine inanabilirlerdi. Böyle bir durumun yaşanmaması için bir an önce harekete geçmemiz gerekiyordu. Aslında bu çetelere gece saatlerinde bir operasyon düzenleyebilirlik. Fakat her şeyin bir zamanı vardı.

Gecedir, savaşımlarımız tüm gün çatışmalarından yorgun düşmüşlerdi. Yarısı yaralıydı zaten. Bir de sınır kapısı ve şehir merkezine yakın bir yerde yaşanacak bir çatışmadan kaygılanıp şehrin artık çetelerinin eline geçtiğine inanacak bazı yurtsever savaşımlarımız vardı.

Gecenin nedense böyle bir hükmü vardı. Kaygıyı derinleştirme, inandırmayı kolaylaştırma gibi bir yaptırımı vardı sanki. Gece karanlığında aniden başlayan bir çatışmayla gündüz saatlerinde aynı dozla başlayan bir çatışmanın rengi ve biçimi hiçbir zaman aynı olamazdı. Dilgeş'e rahat tavırlarla yaklaşmamın sebebi buydu. Sabah saatlerinde düzenleyeceğimiz bir operasyonun daha iyi bir sonuç vereceğine inanıyordum. Bu inançla gösterdiğim tavırların verdiği anlamı iyi okumuştum Dilgeş ve gülümseyordu ben ayağa kalkarken. "Hazır mıyız?" diye sordum Dilgeş'e. "Her zaman," diye cevap verdi.

Şehir merkezine sızarak velvele çıkartmak isteyen bu çetelere düzenleyeceğimiz operasyonu ne şekilde planlayacağımız da merak konusuydu. Aslında ne yapacağımız belliydi. Çetelerin sızarak alan tutma yöntemleri çok acemiceydi. Onların 'gizlice' sızarak yürüttükleri eylem tarafımızca deşifre edilmişti. Üstelik girdikleri binaları da tespit etmiştik. Amacımız, onların 'gerçekleştireceği' saldırıları bertaraf etmek değildi ki bu zaten imkânsızdı. Hazır direniş alanımıza girmişken hiçbirinin sağ olarak bu alandan çıkmasını istemiyorduk. Çünkü uzun zamandır hep hayalini kurduğumuz böyle huzurlu bir geceyi sonuna kadar yaşamak isteyip yaşayamamıştık. Rahatsız olmuştuk. Öfkeliydik. Bu yüzden geceyi ve gecede yakaladığımız o huzuru bozmuş hiçbir çetenin sağ kurtulmaması gerekiyordu, talimat bu yöndeydi.

Rahatımıza olan düşkünlüğünüzün bozulmuş olmasından aldığımız bir öfke değildi bu. Hem hiçbirimizin böyle bir lüksü yoktu. Aylardır kesintisiz bir şekilde süren bir savaşın içinde kalarak ama yaralı ama halsiz ama yorgun savaşçılarımızın her an'ı müthiş değerliydi. Onların gösterdiği fedakârlığın gölgesi bile büyük anlamlar yaratmıştı. Kutsal elleriyle direnişi büyüterek insanlık adına savaşanların her bir saati kıymetliydi. Her imkâna sahip düşmana sadece keleşle direnebilenlerin her bir gecesi şiddetli çatışmalarla geçiyordu. Her gece barut, mermi ve tank. Her gece kan, parçalanmış beden ve can vermek... Sadece bir geceyi huzurla geçirmek isteyen savaşçılarımıza bu huzuru çok görüp yaşatmayan düşmanı boğmak istiyorduk. Huzur için savaşılabilenin anlamı buydu. Hak edilen bir huzuru bozmak savaş sebebidir. Bu bir yaşam kanunuydu ve bizler de yaşamın tüm kanunlarını ciddiye alan savaşçılardık. Taviz yok, yaşam ciddi bir işti çünkü.

Hepimiz bu ciddiyetin farkındaydık. Dilgeş'e baktım sonra, yüzüne, gözlerine ve parmaklarına. Hazırdı ayakları, ruhu da. Arka cephede hazır halde bekleyen arkadaşlarla bağlantı kurarak, "hazır mısınız?" dedim. "Her zaman," dediler. "Bu işi fazla uzatmayalım, ne yapacağımız gayet belli, boşluklarımızdan sızıp geçmiş hiçbir çete sağ çıkmayacak. Dilgeş ve Rêzan onların önlerini kesecek, sizler de kaçanları tutacaksınız."

Düşündüğümüz gibi ilerleyen bir operasyonu yönetirken savaşçıların nasıl da derin bir ruhla savaştığına şahit olmuştum. Her adımı büyük bir inançla atan, kendinden ve parmaklarından emin şekilde savaşan böyle yaman savaşçıları gördükçe bundan böyle düşmanın yapacağı her türlü saldırıyı bertaraf edebilecek gücümüzün olduğuna olan inancımız da artıyordu. Savaşı ve direnişi kendisinde anlamlaştıran böyle savaşçılarla aynı anlam kavgasında olduğum için büyük onur duyuyordum. Tüm isteği bir halkın özgürlüğü olan böylesi yaman savaşçılarla aynı duyguda buluşmuş olmam doğrusu benim için büyük bir şanstı.

Yiğit savaşçıların başlattığı operasyonla, karanlığın içinden sızarak şehri ele geçirme düşüncesine giren tüm çeteler, gecede ki huzuru bir daha bozamayacak şekilde etkisizleştirilmişti.

Direnşimizdeki huzuru, adımlarımızdaki gayeyi ve ruhumuzdaki anlam arayışını özgürlükle buluşturana dek sımsıkı tutduğumuz o mücadelemiz daha güçlü, daha inançlı ve daha umutlu bir şekilde kaldığı yerden devam etmişti. Kesintiye uğrayan her gidişata yeniden ruh vermek de mücadelenin bir niteliği idi nihayetinde. Hem yeniden dönüşüme uğrayarak ve tekrar canlanarak yaşam bulan her anlamın aynı kalmadığı gerçeğiyle yüz yüze kalmış bir savaşın içindeydik hepimiz. Hiç durmadan dönüyordu savaş, bir salıncak gibi. Adımlarımıza düşen tüm zincirleri yırtacak gücü bileğimizde bulduğumuz sürece bu savaş hep dönecek, direniş de hep olacaktı nitekim.

Devrimin ve yürüyüşünün o kadim doğasında gelecek için günler biriktirmeden yana olanlar savaşın yüzleştiği o tüm anlamları yeniden yaratarak kesintiye uğramış her gidişata yeniden yön vermek zorundaydılar. Çünkü salıncak gibi dönen bir savaş vardı ve şiddetliydi, yoğundu, sıcaktı.

Ruhuma dayatılan bu yaşamın tüm anlamlarına yeni bir ruh katarak ve savaşın yüzleştiği her kavramı yeniden tanımlayarak, o bilinen her şeyin dışına çıkmak istiyorum demişti, düşerken Amanosların yollarına.

Önce anlamı fark etmeye başlamıştı, düşünceyi ortaya çıkartan eylemlerle. Düşünce, insana özgü yaşam faaliyetlerinden yalnızca birisiydi. Yaşamak ise bütünü. Anamlı yaşamamanın amacı bu bütünü dünyaya yayabilmek ve yaşatabilmektir. Onun yapmak istediği de buydu. Yaşamak ve yaşatmak anlamlı olanı. Yüreğini sıkıştıran o kendini anlama vurma sızısı çoğalıyordu ruhunda. Zapt edilemeyen bir duyguyla ciğere her geçen gün biraz daha hasar bırakan bu sızı, adımlarını zorluyordu. Sızı onunla yaşıyor, damarlarında geziniyordu uzunca. Yaşadığı hayat o kadar acı, zemini ve temeli öyle kaygandı ki tökezliyordu her adımda. Yol büyüyordu gözünde. Hakikatin saklandığı yere dönüş yaparak gerçeğin bir parçası olmak ve yeniden hayata dönmek istiyordu. Yaşadığı hayat, hayat değildi çünkü! Geçmiş kırık, eksik ve yaralıydı. Geçmiş, mahvolmuş hallerin kenti idi ve ona yer yoktu orada. Nefes aldığı yerle boğulduğu yer aynıydı. Yaşama tutunma ümidi ile yenilgi aynı sabahın nimetiydi. Geçmiş, varoluşunun yaratıcısı değil, onunla birlikte yok olacak her anla-

mın katiliydi. Geçmişin gökte kana bulanmış yıldızlarından apaydın bir sabahı icat edemem. İçinde yitirildiğim bu karanlık geçmişin kalpsizliğindendir, biliyorum. Bilinmezliğin içinden uyanarak bilinenin bilinen tüm anlamlarına sarılacağım bir yolculuğa çıkmalıyım. Sağ kalmış tüm adımlar hâlâ yaşıyor orada dedi ve 2010 yılında üniversiteden ayrılarak, özgür patikalara doğru koşmuştu gülümseyerek.

Onu ve düşlerini kucaklayan dağları selamlarken, Zagros-lardan geçiyor önce. Dokunuyor çiçeğin, bozkırın kalbine. Basıyor bağrına patikaları, yolları ve uzaktan akıp gelen şelaleleri. Seviyor sonra devrimi, koşmayı ve kavgayı.

Okuyordu sürekli. Bir taşın üzerinde, bir tepenin yamacında, mutfak sırasında, bir patikanın ucunda ya da sonunda. Devrimle gelişen bir kişiliği yeniden tanımlamak ve anlamlandırmak istiyordu. Kendini geliştirmenin, kavgada kendini tanımanın, bir halkın özgürlüğü uğruna düştüğü yolu büyütmenin ısrarındaydı hep. Savaşçı bir kişilik yaratmanın imkânlarını arıyordu hepten. Düşünceyi, anlamı ve varoluşu seviyordu büsbütün. Amanoslara uzanmak istiyordu, ruhunda yaratmışken devrim aşkını. Her şeyi daha güzel, daha sonsuz ve daha kutsal kılmaktı amacı. Uzun yolculukların inşa ettiği, güçlü adımların dogaya ve kavgaya yeni anlamlar yarattığı gerçeğine sıkı sıkıya bağlıydı ve bu bağlılığını güçlü ve katılımlı bir pratikle Amanos Alanı'nda yaşamsallaştırmak istiyordu. Maviyi, düşü ve uçurtma kanatlarını seviyordu. Düş, geleceği apaydınlık kılmanın bir ön eylemiydi. Sade, kavgasız ve sonsuz uzun bir gündü mavi. Ve uçurtma kanadı. Özgürlüğün görüntüsüydü, o en kutsal, o en şirin, o en taze görüntüsü. Seviyordu özgürlüğü, yaman ve derin bir tutkuyla.

2012 yılında Amanoslara uzandı ve 2013 yılında tekrar aşağıya indi. Aşağıda bir savaş başlamıştı. Hem Kürdün günlüğünde ne zaman susmuş ki savaş? Beni de al yanına, ben de inmek istiyorum aşağıya demişti bana. Gel dedim, inelim birlikte aşağıya.

Uzun ve ince patikalardan geçtik varmak için aşağıya. Konuştuk, sohbet ettik, geçtik yamaçlardan, çay içtik birlikte, birlikte uyuduk, birlikte yürüdük ve sonra ulaştık aşağıya. Savaştı

havası aşığısının, en çok da direniş. Birbirimizi tanırdık, anlardık ve bilirdik. Başını salladı sonra, anlamıştı gözlerimden her şeyi. Savaştı bastığımız, dokunduğumuz, sarıldığımız... Birlikte omuz omuza, yan yana kalarak, vurduk kendimizi şanlı kavgaya.

Köy ve ova savaşında düşmana derin kaoslar yaşatan oydu, savaş sanatına yeni bir anlam katan da. Nerede saldırı varsa gölgesi orada, nerede zulüm ve barbarlık büyüdüyse kendisi orada. Bir taburu vardı, yiğit ve fedai. Botanê Reş'in, Erdal Efrin'in ve onlarca fedai eylem yapan savaşçıların komutanıydı o. Hızırların komutanı.

Onlarca defa yaralandı, bedeninden parçalar koptu, parmaklarından damarlar. Sapasağlam dururken gözlerindeki gülüş "kolay susmam bu savaşta" diyordu hep. Bedenindeki her yarayla barışmıştı çoktan, acıyı hissetmezdi çünkü. İnsan yarasıyla da dost olabiliyormuş demek ki. Öğrenmiştik bunu onunla. Ve doğruydı. Dost olmayı başardığımız yaralardan hissetmezdik hiçbir acıyı, sızıyı.

Darda kalmışa uzandığında gölgesi, apaydın gözleriyle bakardı yüzüne darda kalanın. Yoldaşıydı, arkadaşıydı, kardeşiydi tüm direnişçilerin. İmdadına yetiştği her yüz mutlu, uzandığı her el umutluydu bu yüzden. Candan direnmenin, inanarak savaşmanın kudretiyle düşüyordu peşine düşmanın. Şehir savaşında da öyleydi, yaman, yetişen ve kurtarandı o.

Terbiye edilmiş ve yaşam ilkeleriyle, politik düşüncelerle korunmuş devrimci bir kişiliğin savaşdaki duruşu yamandır, müthiş cesaretlidir. Böyle bir kişiliğin inancı ve kazanmadaki ısrarı geliştikçe düşman karşısındaki savaşı da büyür. Kurtuluşa kilitlenen adımlarla yürümenin de esası buydu. Her yürüyüş sağlam değildi çünkü. Her adım güçlü değildi, her yol başarı getirmezdi. Zafere yürümenin, kurtuluşa uzanmanın ve özgürlükle kucaklaşmanın bir usulü vardı, bir yolu, bir yöntemi vardı. Tüm bunları birleştiren, geliştiren ve mutlak başarı için yeniden anlamlaştıran bir kişilikle duruyordu karşısında düşmanın. Yenilmezliği bundandı. Güçlü bir inançla, güçlü adımlarla kurtuluşa yürümek ve yürürken yolu iyi bilmek, yoldakileri iyi tanımak, bırakmamak umudu.

Zorlu süreçlerin insanları vardır bazen. Daralmış zamanı yırtan, karanlığı parçalayarak aydınlığı çekiştiren insanlar vardır hayatlarımızda. Varlığıyla mutlu olduğumuz, yanımızda oluşuyla gururlandığımız ve hiç korkmadığımız dostlarımız vardır bizim. Sesiyle yaşamı güzelleştiren, gülüşüyle umudu kutsallaştıran, adımlarıyla özgürlüğü garantileyen insanlarımız, dostlarımız, yoldaşlarımız.

Ve savaş ve barut, mermi ve tank. Kara ve zehirli dumanlar arasında kalmışlığımızın ucundan tutup kurtaran ve bunun için canını ortaya koyanlarımızla olurken ya da dururken yan yana, omuz omuza, o sırada hafifliyor sırtımızdaki tüm yükler. Yorgunluk zayıflıyor ve uykusuzluk hükmünü yitiriyor bedenlerimizde. Bir etkisi kalmıyor kaygının ve tedirginliğin. İşte o zaman savaş ve direniş sonsuz bir anlamla kutsallaşıyor parmaklarımızda. Her şey daha güçlü, daha inançlı ve daha umutlu oluyor. Sol yanımızda, ayağımızın ucunda, yüreğimizin kenarında hareket eden, bizimle kalan ve hep kalacak olan yoldaşlarımızın verdiği güç sayesinde her şey daha anlamlı, daha sonsuz ve daha mavi oluyor.

Onlarla sürekli kalmalıyız'ın büyüsu bozulmasın isteriz çoğu zaman. Bizi biz eden, kavgamızı, yüreğimizi ve ruhumuzu neşelendiren ve anlamlarımızı yüceltenlerin hiçbir şekilde gitmelerini istemeyiz hâlbuki. Kalan olmak zordur çünkü. Gidenin bıraktığı olmak yakıcıdır, acıtır ve bir süre sonra da kanatır. Bu yüzden gidenlerin ardından el sallamak istemiyoruz, gidenlerin sırtlarına aldıkları çantaların içinde, adımlarına aldığı yürüyüşün kenarında olmak istiyoruz ya da giden hiç gitmesini istiyoruz. Oysa gidenin varmak istediği yerler vardır. Gidenin bir yeri vardır aslında. Özgürlüğün, mavinin, sonsuzluğun ve düşlerin eşsiz güzelliklere büründüğü yerleri vardır gidenin. Bedelini ödeyerek yaşadığı bir doğası var onun. Giden bu yüzden korkusuzdur, yamandır.

Biz kalanlar gidenin bıraktığı armağanlarla büyüyeceğiz, o armağanlarla uzanacağız aydınlığa. Kalan olmanın hakkını vererek atacağız adımlarımızı. Sadık kalacağız gidenin bıraktığı kalana, kalanlara.

Biz bu savaşta olmadık zorlukları aşmaya çalışırken, giden; her defasında ve hiç beklediğimiz bir anda, daha çok büyütün direnişi, adımlarınızı daha güçlü atın, yoksa yetişemezsiniz aydınlığa, bizim gibi olamazsınız. Siz böyle pasif, böyle güçsüz, böyle inançsız kaldıkça asla ulaşamayacaksınız özgürlüğe, diyecek bize. Direnişi ve kavgayı hep bytmemizi isteyecek, giden. Çünkü düşmanı yeterince tanımıştır giden. Kalan, hep bir savaş halinde, hep derin bir direniş içinde.

Vardır her kalanın bir gideni ya da gidenleri. Olur, olmaz zamanlarda ve ansızın, hiç yeri yokken ve hiç vakti gelmemişken... Her şey daha yeni başlamışken, daha yeni başlamışken özgürlük, kurtuluş... şarkı henüz ilk szcğndeyken, adım daha yolun başındayken, ruh daha uyanmamışken uykusundan, gidenin gitmiş olması çok kanatmaz mı sizi de? Yanmaz mı canınız, kırılmaz mı gözleriniz?

Ama bizler o an yanmıştık, kırılmıştık uzunca giderken o. Kavgamızın hiç olmadığı kadar yaralı olduğu bir yerden içimizde büyüyen umudun ve bu umudu hep diri tutma isteğinin çoğaldığı bir sırada onun gitmiş olması nasıl da yakıcıydı. Bir şehrin yarısı olmayı başarabilmiş olanın gidişi felaketti çünkü. Koban, yarısı kendisiydi yarısı da oydu. O olmadan Koban hep eksik kalacaktı, hep yarım. Nitekim o giderken Koban'nin yarısı gitti, demiştik. Doğruydu. şehrin, sabahın, gökyüzünün yarısı gitmişti. O gece çok sıcaaktı, çok derindi. Yüzüne baktığımda gördüğüm gülümsemeyi hiçbir zaman unutmamıştım. "Heval, abuk ayağa kalkın, çeteler sızma yapmış, buraya doğru yaklaşıyorlar, acilen tedbir almamız lazım" demişti bana o gece. Ona rahat tavırlarla yaklaştığımda da gülümse mişti. Çünkü tanırdı beni, bilirdi büsbütün. Ona şaka yaptığımı, içinde olduğu durumu sakinleştirmeye çalıştığımı biliyordu. Sabah saatlerinde başlattığımız operasyonla çeteleri kısıtırırken onun savaş hallerini unutmak mümkün değildi. Tek başına sokaklardan geçerek peşine dşmişti her bir çetenin. Hepsini etkisiz hale getirdiğinde de glerek yanıma koşmuştu. "Bitti, operasyon tamam," demişti.

Sokaktan sokağa çektiğimiz perdeler vardı. Bu bir korunma yöntemiydi. Nitekim yüksek binalardan suikast yapan çeteler oluyordu. Bir sokaktan bir eve, bir evden bir sokağa ya da

bir sokaktan başka bir sokağa geçmek için perdelerin altından geçerdik, görünmeyelim diye.

Gün 18 Ekim 2014. Gümrük Kapısı yakınlarında bir yerde yaşanan bir çatışma sonrasıydı. Dilgeş de karşı tarafta bulunan sokağa geçmek için perdenin altından geçmeye çalışmıştı. El bombası üzerindeydi. Bombanın pimi perdelerin düğümlerine takılı kalmıştı. Bomba patlamıştı, Dilgeş ağır yaralanmıştı.

Dilgeş, Dilgeş Muş.

Varlığıyla tamamen aydınlanmıştık. Öyküsü, hayatımızı öylesine anlamlı ve gerçek kılmıştı ki, dışarıda bir salıncak gibi sallanan savaşı bile sevmiştik. Hem biliyor musunuz, Dilgeş'in yüzünden yüzüme müthiş bir aydınlık yayılıyordu ve kendimi böylesine derin bir aydınlıkta görmemiştim hiç. Bu savaşta en çok bunu anlamıştım.

Dilgeş, olağanüstü bir cesaretti. O bu cesareti, ona ne kadar acı verse de hakikate ve özgürlüğe hiç sırt çevirmeden, umuda gözlerini kırpmadan bakabilme gücü sayesinde kazanmıştı. Gözlerime hep bu cesaretle bakıyordu, dimdik ve umutluca. Söylemek istediğim her şeyi gözlerimden anlamayı seviyordu ve o, gözlerime bakarak beni tanıyan tek insandı. Gözlerimin ne zaman, nerede ve neyi söyleyeceğini herkesten daha iyi biliyordu. Amanoslardan aşağıya, şehre indiğimizde karşılaştığımız bu savaşın ilk saatinde gözlerime bakmıştı nitekim. Tamam demişti ve anlamıştı gözlerimden direnişin kudretini.

Aslında o an anlamıştım onun beni herkesten çok daha iyi tanıdığını.

Hâlâ gülümsüyordu bedeninden et parçaları dökülürken, sedyede. Hastane yolunda can verirken Dilgeş, gidişinin o gülümseyen sesi kalbimde derin bir acıyla yankılanıyordu. O, ma-
vinin, özgürlüğün ve huzurun şehrine yürümüşü.

Bense savaşın dayattığı, yıktığı bir şehirde günlerdir hiçbir şey yapmadan durmuş, camları kırılmış bir pencere kenarında toprağa gömülen tüm iyi çocukların aslında hiçbir zaman ölmediklerini de bilerek, tüm o gidenleri düşünüyordum.

KARGALAR ÇAĞI

Karanlığı Yırttığımız Bir Sırada ‘Geldiler’

Ayakta kalmışlığının gölgesinde gidenleri uğurladığımız bu şehrin tüm anlamlarına tutunmuşken, yok oluşa giden düşmanın acı çığlıklarını da adımlarımızdan süpürmeye çalışıyorduk. Sıcağa maruz kalan bir buz kütlesi gibi eriyordu düşman, azar azar bitiyordu artık şehrin silüetinde. Lanetlenmiş yüzleriyle her bir çete artık hiç kimsenin hatırlamak istemediği yüzlere dönüşüyordu. Düşman eksiliyordu gölgelerimizden. Barbarlığıyla tutunduğu her şey artık yitiriyordu kudretini.

Doğüstü güçlere sahip olduklarını düşünen ve buna inanan bir zihniyeti kendi gerçeğimizden defetmenin günündeyken “Kobanê ha düştü, ha düşecek!” diyen barbarlık dostu Recep Tayyip Erdoğan, kendi zihniyetiyle örtüşen bir güruhun yenilecek olmasından son derece üzüntü duymaktaydı. Kardeş halkların yaratmak istediği bir geleceğe saldıran düşmanın bugüne kadar şehri düşürememiş olması, onu çıldırtmıştı.

Çıldıırıyordu. Çünkü her türlü imkânla saldırıp bir avuç direnenin karşısında başarısız olan çetelerin perişanlığına dokunuyordu gözleri. Seyrettikçe kahroluyordu. Direnişin anlam bulduğu bir zamanda düşmanı kovalayan hallerimize baktıkça deliriyordu. Direnişin kazanmasından, anlamın başarmasından ve iyyinin kurtuluşa ulaşmasından yana değildi. O, sadece barbarlığın dostuydu. Bazen işler tersine de dönebilirdi. Nitekim bu bir savaştı, her şey anlamda saklıydı. Anlama tutunmayı bilen kudreti değiştirebilirdi dengeleri.

Anlamın kendisinden hoşnut olan, anlamı savunanları haykıran ve kucaklayan tüm dünya halklarının çığlığında olmak da ayrı bir mutluluktur. Direnişimizi selamlayan, yüreği ve dileği bizden yana olanların haykırıışlarında olmanın verdiği güç ve huzur bizi büyülüüyordu. Direniş günlerinde böyle güç veren görüntüleri gördükçe adımlarımıza biraz daha hız veriyorduk. Bir zaferi hak ediyordu dünya halkları ve onlara armağan etmeliydik

zaferimizi. Hız vermiştik adımlarımıza, parmaklarımıza. Düşmanı artık defetmeliydik şehrimizden, gölgemizden ve anlamlarımızdan.

Ve ayağa kalktık yeniden, yeniden anlama büründük, gücü kucakladık, iradeyi sarsılmaz kıldık yeniden. Ayakkabılarımızın bağcıklarını daha sıkı bağladık, silahlarımızı kuşandık ve gülümseyen gözlerle yoldaşın omuz kenarında, sokak sokak, ev ev, mahalle mahalle, düştük peşine barbarın, zalimin. Gün, direnişi yükseltme, savaşı derinleştirme ve düşmanı paramparça etme günüydü. Yanı başımızda bizleri haykıran bir dünya ve gücümüz sonsuz, umudumuz tam. Zamanıydı siyahı delmenin, karanlığı yırtmanın. Bize mavi lazımdı, aydınlıktı istediğimiz.

Şimdi tutmuşken kurtuluşun parmak uçlarından, ulaşmışken yeniden ayağa kalkmanın kudretine ve yakalamışken özgürlüğün sesini, düşman korkmuşken, zayıflamışken barbarlığı ve eksilmişken kudreti, yanımızda kalmak isteyenler olmuştu. Adına koalisyon güçleri deniliyormuş ve uçakları varmış. Barbarlığa karşı verdiğiniz savaşta bizler de yanınızda olmak istiyoruz demişlerdi. Hiç gereği yokken, onları hiç çağırmamışken, onlara hiç ihtiyacımız yokken.

Barbarlığa, Daiş'e karşı verdiğimiz savaş 12 Mart 2014'te başladı. O an neredeydiler? Bulutların üstünden seyrediyorlardı bizleri. Ya da sınırların çok güvenli bölgelerinde o kurulu masalarında izliyorlardı barbarları.

Barbarlık her türlü silahla tüm insanlığa küfür, zulüm ve ölüm dağıtırken neredeydiler? Neden o zaman değil de şimdi? Sarsılmaz irademizin bu direnişi zafere götüreceklerini anladıkları için mi yoksa? İnanç ve umutla savaşıarak defalarca kez düşerek, yanarak, kanayarak ve ölümlerle elde ettiğimiz o savaşçı ruhun düşmanı yerle bir edeceği gerçeğini kavradıkları için mi yoksa? Neden şimdi?

Tüm dünya halklarının baskısı sonucunda oluşturulmuş bu koalisyon gücünün görevi Daiş'e karşı savaşırmaktır. Her yerde, her şehirde, her köyde. Daiş, 12 Mart 2014'te Sırrın Buğday Ambarına saldırırken neden havalanmadı uçaklar? Her türlü silahla saldırırken topraklarımıza, şahsımızda tüm insanlığı tehdit ederken neden eyleme geçmeyi bu kadar erteletmişti? Barbar-

lığa karşı kurulmuş bu güç, barbarlık çoğalırken ve onu durdurmak için dededen kalma bozuk silahlarla savaşıırken bizler, o an bir tane silahı bile vermemiş olmamalarının izahı neydi? Kendalê Köyü, Serzorê Direnişi, Zor Mixere, Kunhaftar, Evdikê, Zagros Tepesi gibi yerlere saldırırken çeteler, o an yaşananlar bir savaş değil miydi yoksa? Neden şimdi? Neden güçlü, umutlu, hırslı ve mutlu olduğumuz bir anda? Neden kudretli, sarsılmaz, onurlu ve yiğit bir iradeye büründüğümüz bir zamanda? Neden şimdi?

Yoksa yanıldılar mı? Umudumuz ve anlamlara olan bağlılığımız yanılttı mı yoksa onları? Dünyanın adını duyar duymaz korktuğu bir yamyam ordusunu yenecek düzeye getiren bir ruhu inşa etmiş olmamıza şaşıldılar mı yoksa? Yoksa hayal kırıklığına mı uğradılar ya da mecbur mu kaldılar? Neydi onları birden harekete geçiren güç ya da çıkar? Yenebilecek bir gücü darmadağın eden bizlerin kutlu savaşına ortak olmanın kurnazlığı mı? Yardımseverlik mi, insanlığa hizmet aşkı mı? Neden şimdi?

Söylemişlerdi bir ara, tutamadılar kendilerini ya da vicdanları sızladı. “Daiş’e karşı böyle savaşan hiçbir ordu yok yer yüzünde. Biz profesyonel bir ordu olarak daha önce böylesini görmedik” demişlerdi. Hayır, yanılıyorsunuz. Bizler ordu değil, Devrimci Ruhlar Taburuyuz sadece. Karıştırmayın lütfen, diye karşılık vermiştik. Orduymuş, ne ordusu? Bizim tanklarımız, silahlarımız, top ve füzelerimiz mi vardı? Devrimcinin ordusu olmaz. Fedai gücü olur ve yeri geldiğinde halkına, değerlerine, umutlarına ve anlamlarına feda eder o gücü. Bizler de sizin gibi devrimcilerle barbarlığa karşı savaşmak istiyoruz, katılabilir miyiz diye sordular. Savaşabilir misiniz peki? Yüz yüze, göğüs göğse şehirde, sokakta, evlerde. Onlarla bu şekilde savaşabilir misiniz, diye sorunca hayır dediler. Sadece havadan destek veriyoruz. Tamam, dedik. Bizler karadan onları kovalarız, sıkıştırırız, tuttuklarımızı tutarız, kaçanlarıyla da sizler uğraşırsınız. Bu şekilde savaşa katılabilirsiniz, dedik.

Şehrin içinde savaşmaktan çekinen profesyonel bir ordunun yaklaşımlarını gördükçe iyi ki de ordu değilmişiz diye geçirmiştik içimizden. Biçimselliğin etkisine aldanmış bir zihniyet değil ordu, orduların ordusu dahi olsa yenilmeye mahkûmdur. Daiş ile savaş bizim işimizdi. Bizim tarzımız, bizim savaş sanatımızdı.

Ordu olmakla bitmiyordu her şey. Direniş, fedailik, Rêvan, Dilgeş, Gelhat, Jiyan, Botan, Erdal... Bunlara sahip olmayan hiçbir ordu, hiçbir güç kazanamaz bu savaşı. Savaş anlam ister, bağlılık, sanat ve fedailik ister çünkü.

Ortadoğu topraklarına zulüm ve karanlığı dayatanlara karşı ayağa kalkan her slogan bizim için değerliydi. Barbarlığı ve talanı bir yaşam haline getirmek isteyenlere karşı savaşmak isteyen her adım anlamlıydı. Nihayetinde bir insanlık savaşıydı verdiğimiz. Ortadoğu için, Ortadoğu halkları için, Ortadoğu anlamları için bizimle birlikte barbarlığa karşı savaşanları kucaklarız, anlarız. Nitekim Kobanê demek, Ortadoğu demekti. Ortadoğu halkları, Ortadoğu anlamları demekti.

Kobanê şahsında Ortadoğu'yu özgürleştirme hamlemiz muazzam başarılarla devam ederken koalisyon güçleri de havadan destek vermeye başlamıştı. Yerden gönderdiğimiz koordinatlar temelinde Daiş'e vurulan darbeler son derece etkiliydi. Hava harekâtıyla uyumlu bir şekilde çalışmak isterken bazen acemilikten kaynaklanan üzücü durumlar da yaşanıyordu. İlk defa hava destekli bir operasyon yürütüyorduk ve uçaklara yerinde ve zamanında koordine vermede yeterli tecrübeye de sahip değildik.

Koalisyon güçlerine ait uçakların, Sebze Hali Merkezi yakınlarında çetelerle çatışan bir grup savaştığımızı yanlışlıkla vurması sonucunda on iki savaştığımız şehit düşmüştü. Koordine vermedeki yetersizliğimizden ve hava destekli bir operasyonu yürütmedeki acemiliğimizden kaynaklanan böylesine talihsiz bir kazanın yaşanmış olmasından hepimiz üzüntü duymuştuk. Verdiğimiz savaş zaten ağırdı, yoğun, derindi. Büyük emeklerle eğittiğimiz savaşçılarımızın böylesi bir kazayla darbe almış olmaları son derece vahim bir olaydı. Her ne olursa olsun kendi hallerimizden kaynaklanan bir yetersizlikle büyük değer verdiğimiz savaşçılarımızın bir tırnağına bile zarar gelmesini istemedik. Çünkü her bir savaştığımız gelişen savaşın zorlu koşullarında büyük fedakârlıklar göstermişti. Direnişi ve anlamı büyütmede her türlü duruşu sergileyen savaşçılarımızın her bir adımı bile bizim için büyük bir değer ve nimetti. Bize düşen böylesi durumlardan ders çıkartmak ve sonucu ağır olacak talihsiz kazaların yaşanmasına engel olmaktı. Özgürlüğe ve kurtuluşa uzanmanın

ağır bedellerinden geemedike hiçbir yolculuk anlamlı olmazdı, olmamalıydı. Zahmetli günlerden, zorlu yollardan ve derin bir savaştan geçerken payımıza düşeni en iyi şekilde yapmanın telaşı vardı adımlarımızda. Bizler, yaptığımız ve yapacağımız her şeyin farkındaydık. Dünya halkları ve değerleri adına verdiğimiz bir savaşta duruşumuzdan ve yaklaşımlarımızdan hiçbir şekilde taviz vermeden barbarlığa karşı isyan ığlıklarımızı yükselterek, onu topraklarımızdan söküp atmak durumundaydık. Bu, bir szdd, bir eylem ve bir başkaldırıydı. İnsanlığı boğmaya çalışanlar kendi karanlığında mutlaka boğulmalıydı. Varacağı yere derin yaralar açmak isteyen Daiş'in her adımı paralanmalı ve kan kaybından ölmeliydi zihniyeti. Onunla başlayan bu karanlık süreç aydınlıkla eksilmeli ve ışık taneleriyle yok olmalıydı. Daiş karanlığı halklara ve Ortadoğu'ya bir smryd, zulümdü, güçtü, açlık ve susuzluktu. Paralanmalıydı bu karanlık.

Yüzün Kaybı, Parçalanmışlığı

Özgürlüğü ahdedilmiş bir şehrin derinliklerinde direnişe sarılmışken yakaladığımız aydınlığın ucundan tutarak bu aydınlığımızdan yararlanmak isteyenler çoğalıyordu. Kaybedilen bir onuru yeniden bulmak adına sinsi bir yaklaşımla direnişimize ilişmek isteyenler birden Kobanêsever kesildiler. İnsanlığın o müthiş anlamını yaşamaktan uzak kalmış olanların hiç yeri yokken insanlığın parmaklarından tutarak, insanlık adına ayağa kalkmaları güzel bir başlangıçtı ama sahtekârcaydı. Düzenbazlıktı ve ikiyüzlülüktü.

Hayatında onur ve insanlık için bir kez olsun her şeyini, yaşamını, düşlerini feda etmemiş olanların hayatları boyunca anlam ve insanlık uğruna bir yaprak bile kıpırdatmamış, sadece uşak ruhlu efendilerinin giydirdiği bir kişilikle hayatı yaşayanların insanlık adına kavgaya girmek istemelerinin altında yatan gerçek neydi? Pişmanlığın verdiği masum bir mahcupluk muydu onları harekete geçiren? Tüm dertleri insanlık adına verilen bu savaşı büyütmek miydi? Yoksa başarısı kesinleşmiş bir direnişe ortak olarak kaybettikleri onuru yenide kazanmak mıydı? Hatırlarsanız, Daiş Şengal'e saldırırken nöbet tuttukları o küçücük kulübeleri bile korumadan kaçıp giden bir KPD Peşmergesi vardı. Daiş, henüz yakınlarına dahi gelmemişken her şeyi geride bırakıp kaçmış olanların Kobanê savaşına katılmak istemeleri çok tuhaf değil miydi? Koalisyon güçleri yetmiyormuş gibi bir de KDP ve YNK Peşmergeleri de buyur etmek istemişlerdi bu kutlu direnişimize.

Kobanê, kaybedilmiş bir onuru tekrar geri kazanma sahası olmuştu bir bakıma. Kirlenmişlikten arınma alanıydı sanki. Daha önce ihanet etmiş olanların kendilerini temize çıkartma bülteni gibiydi Kobanê, konuşmak bedava, gösteriş serbest!

Bizler saf bir yüzle başlarız hayata, kavgaya ve direnişe. Yüzün anlamı, masumluluğu ve aydınlığı, yüzdeki kutsallık, gülümseme, huzur ve başarı görüntüsü yaşamın bir ifadesidir nitekim. Yüzdeki aydınlığın kaybolması ve huzurun yitirilmesi, yüzün kaybı, yüzün parçalanmışlığı da.

Tanınmaz hale gelen bir yüzü olduğu ama sonra kaybettiği içindir bu utanç. Utanıyorlardı Kürtlerden, halklardan ve dünyadan. Bir yüze sahip olmak bir kimliği olmakla eşdeğerdi çünkü. Ulusal kimliğini kirletenlerin aydınlık bir yüzü olamazdı çünkü.

İnsan yüzüyle parıldar, ışık yüzdedir, ruh ışıkla vardı, anlam ışığın kendisiydi çünkü. Yüzündeki ışığını Şengal kapılarında kaybedenlerin, 'Kobanê ışığından' tekrar hayata tutunmak istemeleri çok acıklıydı. Darda kalan kardeşlerine uzanma arzusu yerine tamamen çıkar sağlamaya yönelik gelmiş olmaları da acıklıydı. Kardeşlikten, dostluktan başlayarak yola düşmenin mutluluğu ve anlamını yaşamak varken sadece belli çıkarlar temelinde Kobanê direnişine katılmanın hiçbir değeri yoktu. Oysa kardeşlik ve dostluk sonsuz huzurun ve derin güzelliklerin yeridir. İnsanın kendine duyduğu inanç ve ümit, kardeşliğin ve dostluğun bir armağanıdır çünkü.

Kendisini temize çıkartmanın kolaylaştığı bir zamanda meydana çıkarak ve anlaşılır bir istekle tuhaf bir cesaret ve kardeş sevgisiyle tarihin, geleceğin ve halkların yüzüne bakacak bir yüzümüz kalsın istiyoruz demeleri son kullanma tarihi geçmiş bir pişmanlık hamlesiydi. Bu pişmanlığın iktidar ve güç arzusuyla bir ilişkisi vardı. Masum bir pişmanlık değildi bu, kesinlikle! En temelde, aciz, güçsüz ve çaresiz kalmışlığını, kendine yaptığı ihaneti telafi etme isteğini sahte ve biçimsel bir pratikle yok etme arzusuydu bu pişmanlığın anlamı. Ulusal değerleri koruma telaşı, insanlık düşlerini gerçekleştirme çabası taşımayan bir pişmanlığın birden sahneye çıkmış olması çok basit bir görünüydü. Bu pişmanlığı yaşayanların; ulusal birlikten çıkan güçle kendini yeniden inşa etmek, Kürt birliğini her yönden güçlendirmek, verilen direnişi tüm devrimci halklar adına yapmak ve bununla açığa çıkan kudretle doğru, dürüst ve derin bir dostluk-kardeşlik yaratmak gibi bir niyetleri yoktu. Savaşmak, direnmek ve kardeş kokusunda umudu büyütme değildi dertleri!

Şehri saran bir savaşın yarattığı dumanları uzaktan seyretmekle yetinmiş olanın son anda uzatacağı el yangından daha şiddetlidir. Herkesin ortak düşmanı olmuş bir güce karşı direnirken imkânsızlığımızla, bunlar kısa bir sürede kırılacaklar diyen, sonra da kırılmamış olmamızın parmak uçlarından hayata tutunmak istemek nasıl bir ikiye bölünmektir! Kardeşi amansız bir savaştaiken, açken, uykusuzken, yaralıyken ve ölüirken, canı acımamış olanın bir

merhameti olabilir miydi? Zamanında gelmeyen bir desteğin çok sonradan gelmiş olması boşunaydı hem. Direnişi görüp de kendisine bir pay çıkarmanın telaşında olmak anlamak değildi, destek vermek, yardıma koşmak değildi. Bu alenen bir düzenbazlıktı. Çok süper bir kandırmacaydı.

Ama öfkemiz yoktu, kızgınlığımız bir tek düşmanaydı. Nefretimiz bir tek düşmana. Savaşı büyük bedellerle buraya kadar taşımanın gururunu yaşarken yine de gelmiş olana açıldı kalbimiz, kapılarımız. Kaybettiği yüzü tekrar kazanmak isteyen, yarasını kapatmak isteyen, parçalanmış itibarını tekrar onarmak isteyen herkes bu savaşa katılabilirdi. Yüreğimiz büyüktü, kucaklaşmamız içtendi, sıcaktı. Merhabamız dosttu, samimiydi, ciddiydi. Barbarlığa karşı savaşıarak anlamlara ulaşmak isteyen herkese açıldı sokağımız, odamız, evimiz. Başarıya giden bir direnişe ortak olarak kırılmış, ezilmiş ve kaybolmuş tüm değerlerine yeniden kavuşmak isteyenlere açıldı sabrımız, saygımız ve merhametimiz. Bizler büyük bedeller vererek elde ettiğimiz her başarıyı paylaşan, kavuştuğumuz tüm zaferleri bölüşen, iyiliği ve sevgiyi dünya halklarıyla buluşturmak isteyenlerdik.

Öfkeliydik düşmana, dosta, kardeşe değil. Barbarlığa, karanlığa sonsuz kinimiz vardı, dostluğa, kardeşliğe değil.

Ve savaştayız, direnişteyiz. Ellerimizden tutarak aydınlığa yürümek isteyen herkesi yanımıza alırız, anlarız onu, kucaklarız yine, sorgusuz ve dayatmasız. Gelin deriz, aydınlığa, zafere sizler de koşun. Bu yol bizim, bu yaşam bizden, direniş bizim, zafer bize, kurtuluş bize. Koşun deriz, umuda ve maviye. Tutun aydınlığın parmaklarından ve ulaşın anlama. Gelen ve koşan herkese uzatmışız parmaklarımızı, tutabilen herkesi affederiz biz. Büyüktü kalbimiz, merhametimiz sonsuz çünkü.

Çünkü ne yaparsak birbirimize yaparız biz. Yarası olanın acısını okşadığımızda yüzüne düşen gülümseme bizim nimetimiz çünkü. Kendimiz kadar birbirimizi yaralasa da iyileştirmek de elimizde.

Çünkü yok birbirimizden farkımız. Hepimiz bir diğerimiz, aynı anlamın bir başka türküsü, kendi düşümüzde bir başka ışığız. Çünkü uzak değiliz birbirimize, hiç olmadık. Bizim birbirimize uzak olmamız imkânsızdı çünkü.

Biz böyle anlarız kardeşliği, dostluğu. Peki ya onlar, onlar da böyle mi anlarlar?

Direnif Çarşısı'nın Hırsızları

Bu tarz bir hırsızlık mı olurmuş diyebilirsiniz. Söz konusu bir başarıdan pay elde etmek isteyen talancı zihniyetin oluşturduğu bir çeşit hırsızlık gücü diyelim buna. Bu gücü örgütleyen Türk devletiydi, emiri Abdulcabbar Agidi, onursal emiri de bizzat Erdoğan'dı.

Özgür Suriye Ordusu adı altında hırsızların oluşturduğu bu grup, KDP Peşmergeleri'yle birlikte Kobanê'ye, direnişimize destek vermeye gelmişlerdi. Türk devletinin Kürtlere bir armağanıydı bu grup! Daiş'e karşı yürüttüğümüz savaşta yanımızda yer almak isteyen bu grubun bizi bir anda düşünmüş olması size de tuhaf gelmedi mi?

Savaşın başından itibaren Daiş'e her türlü desteği veren, yıllardır Kürtleri sömüren, katleden, kaybettiren bir devletin bir anda merhamete gelmiş olması ve göz göre göre yok olmayı istediği bir halkın yardımına koşmak istemesi size de komik gelmedi mi? Kobanê ha düştü ha düşecek, Kürtler de kaybedecek bu savaşta, diyen bir zihniyetin taraf değiştirmiş olması ve bununla birlikte kaybedecek olana elini uzatmak istemesi de başlı başına bir oyun ve bir kandırmacaydı. Dünya halklarına şirin görünmek isteyen bir zihniyetin ortaya koyduğu bu duruşun hiçbir samimi tarafı yoktu. He türlü düzenbazlıkla yaşama tutunduğumuz parmaklarımızı kırmak isteyen bir iradenin kırmak istediği parmağımızdan tutunmaya çalışarak, direnişimizden pay elde etmesinin bir tek anlamı olabilir. Süper Çıkarıcılık.

Yaşamın, anlamın ve dirilişin nimetlerinden yola çıkarak kutsal olana ulaşmak yoktu bunların adımlarında. Güzelliği yaratarak paylaşmaktan, aydınlığı inşa ederek dağıtmaktan ve tüm bunları insanlığın hizmetine sunmaktan uzaktılar. Onlar kardeşlikten, iyilikten, dostluktan ve merhametten yana değillerdi. Paranın ve çıkarın kudretine teslim olmuş zihniyetlerdi sadece. Çıkarları için öldürmek, günlüğüne yaşamak için katletmek ve bir adım için yok etmek. Buydu tüm hesapları. Her şey bir gün daha yaşayabilmek içindi.

Bizler şehir savaşının en yoğun sürecini yaşarken ve şehri çetelerden temizlemek için derin bir direnişin içine girmişken,

Türk devletinin sözde destek için gönderdiği bu grup, Kobanê evlerinden çatal ve kaşık çalmakla meşguldü.

Her taraftan başlattığımız direniş hamlesini tüm gücümüzle yürütürken şehri tümünden yıkmak isteyen Daiş çetelerine karşı savaşı durdurup mallarımızı ve değerlerimizi çalanların peşine mi düşelim? O an ne yapacağımızı şaşırmıştık doğrusu. Kim düşman kim dost, kim çete kim hırsız, kim kardeş kim kalles, belli değildi. Ama adı ve düşüncesi net olan tek bir güç vardı o da direnenler, bizler.

Erdoğan'ın iyiliği idi bu. Muazzam bir destek, müthiş bir düşünce! Sözde Daiş barbarlığına karşı savaşımaya gelen ve Türk devletini temsilen Kobanê'de bulunan bu grup, tabaklarımızı ve çaydanlıklarımızı çaldılar. Üstelik bunlarla da yetinmediler. Türk İstihbarat Teşkilatı'na her türlü bilgi de veriyorlardı. Hangi komutan nerede, kim daha iyi savaşıyor, hangi savaşımcı yaman, kim öncü, cephanemizin yerini, koordineyi kimler yapıyor? Askeri ve toplumsal tüm bilgileri de çalan bu grup, Daiş'e karşı savaşımaya gelmişti! Barbarlığı Kobanê'den, zulmü çetelerin adımlarından söküp atmaya gelmişti!

Ortada bir direniş vardı. Bu direniş öyle basit ve sıradan bir eylem değildi. Bu eylemle dünya halklarını onurlandıran savaşçılarımız, içinde oldukları anlamın ve kudretin farkındaydılar. Neyi ve niçin yaptığımızı bilen bir düşünceyle adım attığımız her eylemi başarıya götürdüğümüz bir gerçektir. İnsanlık adına verdiğimiz bu savaşı başarıya götürdüğümüzü gören çıkar grupları bir araya gelmiş ve bundan bir pay elde etmek için her türlü sahtekârlığı yapıyorlardı. Kim nerede bir ekmek gördüyse ambarına atıyordu. Tabaklarımızı ve kaşıklarımızı çalanlar ekmeğimize de göz dikmişlerdi. Bir talan bayramı havası içinde herkesin elinde bir poşet, bu ev senin bu ev benim diyerek direniş çarşısından değerlerimizi çalıyorlardı.

Destegin içinden zehirli bir koku yayılıyordu artık. İyiliğin içinden menfaat çıkıyor, fedakârlığın içinden kötülük. Kardeşlik duygusunun altında nefret vardı artık ve artık görünen her şey bir yalandan ibaretti. Kimse, kimseyi bedavadan düşünmüyordu, tüm sarılmalar, tüm kucaklamalar sahteydi çünkü. Bize uzatılan elin bir parmağı zehirdi diğer parmağı ölüm. Masum değildi gel-

meler, gitmeler. Her bakış bir oyundu, bir kandırmaca. Ve aslında derin bir uçurumdu adımlarımıza armağan edilen. Ve tüm bunlara inanmamızı bekliyorlardı. Bu oyunlara kanmamızı, ısrarla gönülden bağlanmamızı istiyorlardı. “Bizler hırsızız, katiliz. Ama siz yine de kahraman bilin” diyorlardı. Günlerdir arkadaşımın ayağını kopartan mermiyi düşünüyordum. Bu mermi, Türk devletine aitti. Şimdi aynı mermiyle farklı açıdan bizi yaralamaya çalışıyorlar. Düşmanın maskesi çoktur. İstedğini takar ve değiştirir.

En büyük yanılgı neydi biliyor musunuz? Birilerinin söylediğine olduğu gibi inanmak. İnanmadığımız için yanılmıyorduk biz. Onların bu kardeş desteğine hiçbir zaman inanmadık, kanmadık. Başkasının direnişi ve başarısı üzerinde kurulan bir saltanata hiçbir zaman saygı duymadık çünkü. Bu saltanatı yaşam belleyenlere karşı verdiğimiz bir savaşta sahtekâr desteğin, haram elin ve zehirli parmağın da karşısındaydık.

Ganimet sevdası yüzünden bu düşmanın girdiği hallere baktığımızda, amacı olmayan bir eyleme sarılmış koskoca bir günah ordusunu görüyorduk. Çalmanın, talan etmenin sevdasında olanların dünyası ne kadar da siyah ve anlamsızdı. Hem biliyor musunuz, onların yaşamlarında güzellik adına hiçbir şeyi bulamazsınız. İnsanı yüceltme, edebiyat, tiyatro, bilim, felsefe, doğa, sanat gibi yaşamsal değerlerin izlerine asla rastlanmayacak gözleriniz. Sıkıcı bir dünyaları var ve herkes orada ya talancı ya da yamyamdı.

Mesela bu düşmanın dünyasında insanı anlamak yoktur. Derinliğine inen, bilimi araştıran, yeni çıkmış değerleri araştıran ve ondan faydalanan bir duruş yoktur. Bir çocuğun yaşam koşullarını geliştiren, kadının emeğinden ve onun varlığından yaşamı anlama ve tanıma yoktur. Bu düşmanın dünyasında dünyayı izlemek yoktur. Dünyanın ekonomi sorunlarını, dünyanın doğa sorunlarını, küresel ısınmanın etkilerini, yoksullukla mücadele eden halkların geldiği noktaya ilişkin düşünceleri yoktur. Yabancıdır bilimin, felsefenin, insanlığın.

İlgilenmezler kitaplarla. Kitap okumayı gaflet bilirler. Şiir den ve yazıdan uzaktırlar. Kelimeleri günah bilirler ve taşlanmaları gerekiyor. İnsanlığın şu anda sarıldığı tüm değerleri adeta

yıkmak istiyor. Bunun içindir ettiği tüm yeminleri. Kendisini, tarihini, edebiyatı, dünyayı, halkları, paylaşmayı, güzelliği seven hiç kimse bunların dünyasında kalmak istemez. Hem kim isteyebilir ki? Yaşamın kendisine düşman olanların dünyasında yaşamı en derinden yaşamak isteyen biri nasıl kalmayı isteyebilir? Oysa dünyayı, özgürlüğü, devrimi, güzelliği, kitabı, sanatı, bilimi ve diğer tüm insanlık değerlerini seven ve bunların yaşanması gerektiğine inananlar Daiş anlamsızlığına karşı savaşıyordu Kobanê’de. Kobanê’de direniş vardı, zılgıt vardı, anlama ulaşma çabası vardı. Dost düşman herkesin seyrettiği bir direniş halayı vardı. Hırsız da vardı Kobanê’de, katil de yamyam da. İnsanlığa ait tüm değerleri savunan ve bu uğurda can verenleri iyi tanıyan bir dünya vardı başucumuzda. Adımlarımıza şiirler yazan, sarsılmaz irademize türküler söyleyen, barbarlığı parçalayan cesaretimizi selamlayan bir dünya vardı yanı başımızda. Ve bu dünya halklarının kalbinden akan sesin hayranıydık. Bu ses, hayata ve direnişe soluk veren en candan dosttu. Diğer sesler sahteydi, yalandı ve berbattı. Biz hangi sesin kardeş, hangi sesin yoldaş ve hangi sesin candan olduğunu bilirdik. Kulağımıza çarpan her sesi ayıklayabiliyorduk. Hırsızın, talancının ve katilin sesi belliydi çünkü. Çünkü aynıydı onların sesi.

...

Gecenin bir vakti Direniş Çarşısı’ndan tabak ve kaşık çalanların ayak sesleri duyuluyordu. Elllerinde poşetler, yüzleri Türk sınırlarına dönük. Çalışıyorlardı buğdayımızı, emeğimizi ve anlamlarımızı.

TARZ DEĞİŞMELİYDİ

Biraz da Gerillacılık

Gücümüzün ve irademizin çoğaldığı bir süreçten geçiyorduk. Direniş gayemiz her geçen daha da derinleşiyor ve anlam buluyordu. Barbarlığı yenme ve mümkünse yok etme ısrarımız sonsuz bir kudretle büyüyordu artık. Gün, özgürlük günüydü. Gün, barbarlığı çarmıha germe, tüm haykırışları toplayıp nefreti kusma günüydü.

Şehri ve değerlerini korumak için bütün gün direnişi büyütmeyle uğraşıyorduk. Çünkü şehri koruyamazsak dağılıp paramparça olacağını biliyorduk. Bu yüzden direnişe büyük bir iradeyle sınıksız sarılmaya çalışıyorduk. Özgürlük, şehrin kilitli kapıları ardında bizleri bekliyordu ve bizler de tüm engelleri aşarak özgürlüğü kucaklamak ve onu sonsuz bir bağlılıkla yaşamak istiyorduk. Bunun için atmamız gereken bazı adımlar vardı. Hem eylem hem de savunma tarzında bazı değişiklikler yapmamız gerekiyordu.

Düşman şehri kuşatma altına alırken bizler de şehrin stratejik öneme sahip yerlerini sağlam savunma hatlarıyla koruma altına almıştık. Nitekim bu yerler şehrin tüm anlamlarını ifade eden yerlerdi. Düşmanın eline geçmemesi için en çok kayıp verdiğimiz ve tüm fedai eylemlerin yapıldığı yerlerdi. Şehir Merkezi, Sınır Kapısı, Özgürlük Alanı, Mekteba Reş, Asayiş Binası ve YPG Merkez Binası gibi yerler şehrin kendisiydi. Bu yerler bizim yaşam ve direniş alanlarımızdı. Dolayısıyla bu yerleri güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapıyorduk ve yapmaya da devam edecektik.

Olası saldırılara karşı oluşturduğumuz bu savunma tarzıyla düşmanın hareket alanını sınırlandırmıştık, düşman ilerlemiyordu, tıkanmıştı ve çaresiz bir durumdaydı. Diğer tarafta şehri kuşatma altına alan çetelerin oluşturduğu kendi savunma hatları vardı. Şehrin tamamını özgürleştirmek için atmamız gereken ilk adım bu savunma hatlarını kırmak olmalıydı. Çünkü şehir sıkı bir kuşatma altındaydı ve içe doğru sıkışan bir direnişi-

miz vardı. Şehrin en önemli yerlerinde birbirimize karşı oluşturduğumuz savunma hatlarından dolayı ne düşman rahat bir şekilde ilerleyebiliyor ne de biz istediğimiz gibi hareket edebiliyorduk. Çünkü ne zaman ilerlemeyi düşündüysek çetelerin döşediği mayınlara denk geliyorduk. Her evin kapısında, her odanın içinde, her sokağın başında mayınlar döşenmişti. Bu mayınları aşarak çetelere ulaşmak oldukça zordu. Farklı bir çıkış yolu bulmamız gerekiyordu. Bu şekilde hem direniş uzuyor hem de mevcut imkânlarımız azalıyordu. Bu özgürlük hamlesinde rahat hareket edebilmek için savaş tarzımıza bir yol açmamız gerekiyordu. Bir koridor, bir nefes...

Yoğunlaşmalarımızı derinleştirmeye çalıştık. Volta attık, şehri dinledik, aşağılara baktık, enkaz yığınlarına, kırık cam parçalarına... Düşündük bir nefesi, bir yolu, bir çıkışı... Şehri bu şekilde özgürleştiremeyiz dedik. Yoğun ve sıkı bir kuşatma altındayız, direnişimizin yoğunluğu var fakat hareket alanı yetersiz dedik. Madem kuşatma altındayız, madem şehri özgürleştirmek istiyoruz o halde bizim yeni bir taktikle savaşı büyütmemiz gerekiyordu. Sonra bir kez daha baktık şehre, sınırdaki askerlere, sınır ışıklarına, sonra gökyüzüne, gökyüzünü aydınlatan ay ışığına. Baktık uzunca ve hiç kıpırdamadan.

Sonra kendi içimize baktık, gücümüze, irademize ve parmaklarımıza. Yokladık ruhumuzu, adımlarımızı kontrol ettik ve sağladık her şey. Sonra toplandık bir araya. Gerilla tarzıyla savaşımaya hazır mıyız diye sorduk birbirimize. Hazırdık her şeye, her eyleme ve her taktiğe. Şehri özgürleştirme hamlesiydi bu, hem kim istemezdi ki özgürlüğü?

Gerilla taktiğiyle savaşıma büyütmeyi düşünürken olası durumlara karşı daha önce belli hatlara yerleştirdiğimiz savaşçılarımız vardı. Bu savaşçılar yeri geldiğinde gerilla taktiğiyle düşmanın arkasından dolanarak savunma pozisyonunu kırarak şekilde eylemler yapacaktı. Bu düzenlemeyi üç cephe şeklinde örgütlemiştik. Batı Cephesi'nde yer alan Melez Sırtları, Xur Xurê Köyü ve Radyo İstasyonu etrafında Cemşit öncülüğünde bir grup savaşçı; Doğu Cephesi'nde yer alan Üçkardeşler, Karamok ve Şex Çoban Köyleri yakınlarında Dilsoz Efrin öncülüğünde bir grup savaşçı; Güney Cephesi'nde Karaberkel Köyü etrafında da

bir grup savaşçı bulunuyordu. Bu grupların amacı gerilla taktiğiyle savaşı geliştirmek ve dūřmanı zayıflatmaktı. Bu temelde planladığımız eylemleri yaparken gerilla tarzına alışmamış bazı savaşçılarımız vardı ve zorlanıyorlardı. Herkesin rahat bir şekilde yaşayacağı bir anlam değildi gerillacılık. Onun ilkeleri, özđün durumları, zorlukları ve aşılması gereken engelleri var. Sırtına çantasını alabilen herkesin yaşayacağı bir yürüyüş değildi gerillacılık. Gönderdiğimiz grupların başında olan arkadaşlarımızın elbette tecrübeleri vardı fakat onların sorumluluğuunda olan savaşçıların böyle tecrübeleri yoktu.

Yaşamın ve devrimin belli zorlukları vardı. Adımlar kırılabilir bazen, bazen her uzanış uçurum olabilir ansızın. Yürek kanayabilir zamansız, ruh boğulabilir çođu zaman. Ve irade ve güç, zayıflayabilir. Yařam ve devrimdi bu, olabilir her řey, her zorluk çıkabilir savaşcının, direnenin karşısına. Ama aşmak da var her řeyi, her engeli. Yeniden dirilmek de var. Dūřeni yerden almak da var, kırılanı onarmak da. Yařam ve devrimdi bu, yaşamda devrimi yeniden bulmak da var.

Sizlere daha önce çetelerin nasıl birer profesyonel hırsız olduklarından söz etmiştim. Boşaltılan köylerin her şeyini çalmışlardı. Samanı, buğdayı, çayı ve şekeri. Bu köylerde gerillacılık yapan savaşçılarımız yaşamsal ihtiyaçları karşılamada zorluk çekiyorlardı. Nitekim tüm erzaklar çeteler tarafından götürülmüştü. Yani su yoktu, ekmek, bulgur ve nohut, yoktu. Mutfak tezgâhlarında yiyecek hiçbir şeyi bırakmamışlardı. Biraz su, azıcık bulgur bulmak uğruna köy köy operasyon yaptığımız zamanlarımız olmuştur bizim. Gerillacılığın en zahmetli tarafı biraz da buydu. Hani sorun daha güzel gıdalar ya da çeşitli yemekler bulmak değildi. Takatli kalabilmek için ekmek ve su gerekiyor bazen. Yürüyeabilmek için ya da en azından birkaç eylem yapabilmek için... Bu durumda kalan savaşçılarımıza şehirden yolluyorduk ekmeği suyu. Onların kaldıkları alanlar çok önemliydi çünkü. Riskli ve zorlu bir taktiği uygulamak için oradaydılar. Dolayısıyla tüm gıda ihtiyaçlarını karşılamalıydık. Bunun için kurye birimlerini kurduk. şehir ile arkadaşlarımızın bulunduğu alanlar arasında iletişimi sağlayan bu sistemle arkadaşların tüm ihtiyaçlarını karşılamaya çalıştık. Erzak, cephane ve diğer ihtiyaçları şe-

hirden sırtlayıp “çöp yeri” diye bilinen bir yerin yakınına bırakıyorduk. Gerillacılık yapan arkadaşlarımız da yine aynı yerden malzemelerini sırtlayıp gidiyorlardı. Aslında burası randevu yeri idi, posta kutusu gibi.

Ve bizler başka bir yeri seçemezdik. Çünkü savaşçılarımız yeterince şehri bilmiyorlardı. Yolları, köyleri ve tepeleri tanımiyorlardı. Hangi savaşçımıza bu şehrin en çok neresini iyi tanırsın diye sorduğumuzda, bir tek çöp yerini biliriz, tanırız, diye cevap verirdiler. Şehrin en çok bilinen yeri bu çöpün bulunduğu yeri. Belliydi çünkü. Görünüyordu, uzaktan da yakından da. Dürbünsüz de gözlüksüz de her şekilde görünüyordu. Kobanê’yi bilen, bilmeyen herkesin bulunduğu adres orasıydı ve bulunması oldukça basitti. Bu şekilde bulduğumuz yöntemle arkadaşlarımıza gereken desteği sağlamaya çalışıyorduk. Özgürlük savaşını geliştirmek isteyenler karşılaştıkları zorlukları aşmayı da bileceklerdi. Her şeyi aşabilecek güce ve iradeye sahipken adımlarımızı korkutacak hiçbir eyleme karşı savunmasız ve çaresiz kalamayacaktık. Her koşulda düşmana darbe vurabilme azmine sahiptik ve bunu da geliştirmeye çalışıyorduk. Yoğun bir savaşın içinde olduğumuz için her şeye sahip olmalıyız fikrine kapılmadık hiçbir zaman. Zaten böyle bir lüksümüz de yoktu. Şartlar ve imkânlar ortadaydı ve herkes bu şartları ve imkânları çok iyi biliyordu. Yani şikâyet yok, dertlenmek yok, geri adım atmak yoktu. Bu bir özgürlük savaşıydı ve bu savaşta herkes gönüllüydü.

Gönlünü ve ruhunu bu savaşa adanmış olanlar gerilla taktiğiyle düşmana yönelik gece gündüz eylem halindeydiler. Vur kaç taktiğinin yanı sıra, sabotaj, suikast ve nokta baskını gibi eylem çeşitleriyle düşmana ağır darbeler vuruluyordu. Çünkü Daiş çetelerinin bulundukları yerlere yaklaşmak o kadar zor bir şey değildi. Normalde biçimsel olarak kendisini bir Daiş çetesine benzeten biri çok rahat şekilde hareket edebiliyordu. Aracına siyah bir kuşak takan, bıyığını da kesen, saçını ve sakallarını uzatan, biraz da Arapça bilen biri çetelerin arasına girip çıkabiliyordu. Kimse kimseyi sormazdı, bıyık ve sakal tamamsa herkes potansiyel bir Daiş çetesiydi zaten. Bu yüzden arkadaşlarımız bu tarzla rahat bir şekilde istedikleri noktalara yaklaşabiliyorlardı. Fakat işin tuhaf yanı çetelerin onlarca kez darbe yemesine rağmen

umursamaz davranmalarıydı. Kimse kimsenin umurunda değildi sanki. Aynı güzergâhta aynı tarzla pusuya düşmüş olanların birbirlerinden haberleri yoktu. Etrafta biriken cesetler kimsenin dikkatini çekmiyordu.

Şervan, sabotaj biriminin sorumlusuydu. Mayınlarını dikkatli bir şekilde yola düşerdi. Bu yoldan gelip geçen araçlar mayına basarak imha oluyordu. Şervan yine aynı yola ve aynı yere bir mayın daha döşerdi. Aradan yarım saat geçmeden bir araç gelirdi ve aynı şekilde o da imha olurdu. Şervan tekrar aynı yere bir mayın daha döşerdi. Aradan bir saat geçmeden bu sefer bir motosiklet kabilesi gelirdi. Onlar da aynı şekilde mayına basarak imha olurlardı. Aynı yol, aynı mayın ve aynı tarz... Eylemde bir değişiklik yoktu. Etrafa dağılan araç parçalarını ve yola savrulmuş çeteleri görmesine rağmen yaşananları merak eden, tedbir alan veya gördüklerini arkadaşlarına aktaran tek bir çete bile yoktu. Her şey çok normal geliyordu onlara. Saldırıları yapılıyordu, aynı yerde aynı eylem tarzıyla kayıplar veriliyordu fakat zahmet edip bu yaşananları araştıran bir akıllı çıkmıyordu. Neden aynı yerde pusuya düşüyoruz, neden aynı eylem tarzıyla kayıplar veriyoruz? Bu mayınları kim bırakıyor, arkadaşlarımız neden ölüyor, bayrağımız neden yerlerde, bu kan neyin nesi? Tüm bunların üzerinden geçerek yoluna devam eden çeteler oluyordu.

Onlar için kimin öldüğünün bir önemi yoktu. Kanın kimden aktığının da. Derinlemesine birbirine bağlanmanın bir anlamı da yoktu. Arkadaşlık duygusu, savaş kardeşliği gibi yalanlarla kendilerini kandırıyorlardı. Ölen birinin geride bıraktığı her şeyi talan ediliyordu zaten. Bazıları kendi arkadaşları tarafından vuruluyordu. Ya onun silahı güzeldi ya da cebinde birkaç dolar parası vardı. Tüm bunlar için öldürülen onlarca çete oluyordu. Amacında talancılık olan birinden başka bir şey beklenemezdi.

Onlarca ölüsüne bakıp onların üzerlerinden geçen adımlar görüyorduk. Ölmeden önce “emirim, kardeşim, din kardeşim” dediği kişinin ölüsüne basarak ilerleyenler oluyordu. Kutsallık denen kavramın canına okuyorlardı adeta. Onların dünyasında kutsallık menfaat durumuna göre şekilleniyordu. Çıkarı olan, artısı olan, maddi anlamda değeri olan her şey kutsaldı onlar için.

İşte Daiş'in bu savaştaki duruşu böyleydi. Oldukça barbar, oldukça karanlık.

27 Kasım 2014 tarihine kadar bu şekilde yani pusu kurarak gerçekleştirdiğimiz eylemlerle düşmana ağır darbeler vurmuştuk. Düşman artık rahat bir şekilde hareket edemiyordu. Düzenleri bozulmuş, moralleri düşmüş ve güçleri de zayıflamıştı. Fakat şehri kuşatan çetelerin oluşturduğu savunma hatlarını da bir şekilde kırmamız gerekiyordu. Bizler gerilla tarzıyla düşmanın boşluklarından yararlanarak onu arkadan zayıflatmaya çalışmıştık. Fakat içerde olan arkadaşlarımızın ilerlemesi gerekiyordu. Sonuçta şehre yığılan çeteler vardı ve onlar kırılması zor bir savunma hattını oluşturmuşlardı. Aynı şekilde bizler de sağlam ve geçilmez bir savunma hattı oluşturmuştuk. Bu durumda ne biz rahat bir şekilde ilerleyebilirdik ne de düşman. İçerdeki arkadaşların rahat nefes alabilmeleri için gerilla timlerini birleştirerek güçlü bir ekiple düşmanla göğüs göğse savaşmamız gerekiyordu. Şehir içi ve şehir dışı olmak üzere iki güçle düşmanı vurarak şehri özgürleştirmeyi düşünüyorduk. Hiç vakit kaybetmeden gerilla timlerini birleştirerek güçlü bir ekip kurmayı başarmıştık. Heval Cemşit, Cudi Amed, Dilbirin Rojhilat, Şervan Silopi, Xeyri Mexmurî, Zinar Evrexî, Viyan Efrin ve birkaç değerli savaşçı daha bu ekipte yer alıyordu.

Kurtuluşa ulaşmanın bin bir yolu vardı ve bizler de en tecrübeli ekiplerle bu kurtuluşa ulaşmak istiyorduk. Bu ana kadar verdiğimiz savaşta yitirdiğimiz onlarca tecrübeli savaşçılarımız olmuştu. Onlar savaşın esas gücüydüler. Savaşı ilerleten, direnişi yükselten ve düşmanı gerileten gücün kendisiydiler. Mevcut sayımızla doğrudan bir saldırı gerçekleştirecek gücümüz yoktu. Öyle bir durumda devreye gerilla taktiği girer ve bizler de en iyi yaptığımız taktiğe sarılmıştık. İş gerillacılıktaydı. Gerilla taktiğiyle düşmana derin bir kâbusu yaşatacaktık. Çünkü ekipte yer alanların hemen hepsi gerillacılıkta profesyoneldi. Bu yüzden umutluyduk.

Dar zamanlardan, zorlu süreçlerden geçtiğimiz doğruydı. Özgürlüğe kavuşmanın, kurtuluşa sarılmanın her zaman bir zorluğu vardı, olacaktı, olmalıydı. Savaşın rahat hiçbir tarafı yoktu hem. Savaş baruttu, kandı, ölümdü en çok. Fakat savaşla bizi birtirmeye çalışanlara karşı saf temiz bir yürekle slogan atamazdık.

Ya da demokratik yollarla bunlara karşı koyamazdık. Bunlar o tür insanlar değildiler. Kan isteyen, ölüm arzulayan barbarlardı. Bunlar şehrimizi ve değerlerimizi talan etmeyi seven ve sevdikçe daha çok doyumsuz bir iştahla saldıran yamyamlardı. Yapmayın, saldırmayın demekle durabilecek türden bir düşman değildi karışımızdaki. İnsanlığa ait değerleri ayaklar altına alan böylesi bir düşmana karşı savaşmaktan başka bir seçeneğimiz yoktu. Bunu sizler de iyi biliyorsunuz. Bu düşman kan dökmeden, can almadan durmazdı. Ve bizler de buna karşı direnecektik elbette. Kolay akıtılabilecek bir kanımız, basitçe verilecek bir canımız yoktu bizim. Savaşacaktık ve savaşıyorduk nihayetinde.

Düşman şehrimizi kuşatma altına almış olabilirdi. Elle-
rinde her türlü araç ve teknik olabilirdi. Bu bizi bağlayamazdı, kaygılandıramaz, telaşlandıramazdı. Bizim ilkelerimiz, amacımız ve bir davamız vardı. Biz kendimizce savaşıyorduk, bildiğimiz gibi, öğrendiğimiz gibi ve olması gerektiği gibi. Savaş sanatında muazzam bir tecrübeye sahip olan bizler şehri çetelerin insafına bırakamazdık. Doğruydı, içerde hareket etme alanımız daralmıştı. Ama tarzımız vardı bizim, emeğimiz vardı. Gerillacılık.

Gerillacılıkta profesyonel olan bir ekiple düştük peşine çetelerin. Arkalarından dolanarak kısı kıvrak yakalıyorduk onları. Sabotaj eylemleriyle bir sürü tankı, aracı imha ediyorduk. Ansızın nokta baskınlarıyla onlarca çeteyi etkisiz hale getiriyorduk. Durmak, pes etmek, acımak yok. Burası bir savaştı ve düşmanımız kanla beslenen bir yamyamdı. Her türlü değeri, her anlamlı olanı, insanlığa ait her duyguyu yerle bir etmenin sözünü vermişti. Bu süreçte sayısız eylemle düşmana ağır darbeler vurmuştuk. Zayıflamıştı düşman, şoka uğramıştı, perişan olmuştu. Zihniyeti kokmaya başlamıştı şehrin sokaklarında. Çürümüşlüğü-
nün kokusu berbattı ve uzun süre yaşayamazdı bu haliyle.

Ölüme yaklaşan bir canavarın son hamlesi hep keskin olmuştur. Yok olacağını bilen her çürümüşlük, son darbesini güçlü vurmaya çalışır. Bizler eylem yaparken ve onları acıtırken onlar da savaşçılarımıza ve noktalarına saldırıyordu. Her türlü silahla ve türlü yöntemle kanayan yarasının intikamını almaya çalışıyordu. Kanıyordu düşman ve yarası kan deresi.

Güçlü ve dinamik bir ekiple kanatırken düşmanı, yola mayın döşemek isterken mayının elinde patlaması sonucunda şehit düşmüştü Aras. Düşmanı en çok kanatan Aras'ın eylemleri idi. Sabotajcıydı ve işini severek, inanarak yapıyordu. Kendisine ve yürüyüşüne inananlarla yola çıkmanın gururu bir başkaydı. Özgürlük uğruna canını verenlerin gölgesinde bu savaşı büyütmek boynumuzun borcu ydu. Onların armağanlarına sahip çıkmak ve aydın yaşamı inşa etmek hepimizin göreviydi. Bu görevi de layıkıyla yerine getirmek için her türlü mücadeleyi veriyorduk zaten. Görev özgürlüktü, özgürlüğü getirmektir, kavuşmaktır kurtuluş.

Ve sonra değiştirdik tarzımızı. Gerilla taktiğiyle başlattığımız süreci farklı bir duruma taşıma zamanıydı. Özgürlük hamlesini ilerletirken doğallığında düşmana da her adımda yaklaşıyorduk. Düşmana yaklaşmışken savaş tarzımızı da değiştirmeliydik. İki güç şeklinde kendimizi örgütlendirmiştik. Şehir içi ve şehir dışı olmak üzere iki güç temelinde hareket ediyorduk. Bizler şehir dışı gücü olarak düşmana en ağır darbeler vurarak onu zayıflatmıştık. Sistemlerini altüst etmiştik. Şimdi şehirdeki güçle birleşme zamanıydı. Bir bütün olma, yan yana, omuz omuza verme adımındaydık. Her adımın kudreti kendi zamanında atılınca etkili olurdu. Adımlar sağlam atıldıkça hareket alanı da genişlerdi, yollar açılırdı, direniş de büyürdü. Bunun için Dilbirin Rojhilat öncülüğünde bir grup savaşçıyı keşif faaliyetleri için Miştenur Tepesi yamaçlarına göndermiştik. Gönderdiğimiz grubun bir amacı vardı. Onlar tepeyi baştanbaşa kontrol edeceklerdi. Orada kaç çete var, görevleri neler, kim hangi noktada kalıyor, emirleri kim, nöbet saatleri ne zaman, hareket tarzları nasıldır gibi durumları netleştirmeye çalışacaklardı. Miştenur Tepesi şehrin en stratejik yeri ydi. Daha öncesinde de bu tepenin öneminden bahsetmiştim. Özgürlük hamlesi açısından bu tepenin çok önemli bir rolü olacaktı. Çünkü şehir onun etrafında kurulmuştu. Bir ucu şehre doğru, bir ucu da ovaya doğru uzanmaktaydı. Yani her taraftan hem şehre hem de ovaya hâkim bir tepeydi. Miştenur şehrin nöbet kulübesiydi adeta ve önemi büyüktü. Buraya ulaşmak demek şehrin parmaklarından tutmak demektir.

Keşif faaliyetlerini yürütmek için tepeye gönderdiğimiz grup çalışmalarını tamamlamıştı. Tepe hakkında edindikleri bilgileri bizimle paylaşırken bizler de o sırada hiç vakit kaybetmeden Miştenur Tepesi'ne yönelik kısa bir planlama almıştık.

Geceydi ve karanlığın o görünmez hissinden yararlanmak istedik. Riskli bir eylemdi ama yapılması gerekiyordu. Miştenur Tepesi demek şehir demektir. Önemliydi, yaşamdı ve kurtuluşa giden yolun ilk adımıydı. Dilbirin, bizlere Miştenur'la ilgili tüm detayları vermişti. Miştenur Tepesi'nde çeteler görünmüyordu, hareket yoktu. Çeteler, belirsiz saatlerde attıkları devriyelerle burayı kontrol altında tutuyorlardı. Hepsi bu kadardı.

Grup hazırды, otuz savaşıdan oluşuyordu, geceydi.

Bir Umut Kırılması

Geniş ve upuzun bir gecenin kenarında birazdan gidecek savaşıların arasında oturuyordum. Karşımızda şehrin üşüyen aydınlığı, evler, düşler. Gece iyice çöküyordu saçlarımıza, parmaklarımıza. Dünya karanlığını yakmıştı, duyuyorduk sesini, kokusunu, işte gecedan kopmuş bir eylem daha bizi sınamak için gelmişti. Bu eylemi başaracağımızdan emin olunca içimdeki hırs yatışıyordu. Yanımda duran Dilbirin'in gözlerine sarılmıştım o an, kudretli bir umut ve derin bir huzur filizlenmişti içimde. O an bu filizlenen umudun hiç bitmemesini isterdim. Bitseydi de beklerdim onu. Bir gün dönüp bana tekrar uğrayacağını hissederdin yine. Bekleyebilirdim, yıllarca bekleyebilirdim o umudu.

Özgürlüğü, onu hak görenlerin özlemiyle beslenen o büyüklü kudreti görünce etrafıma biriken savaşıların ne kadar da ona hasret kaldıklarını hissedebiliyordum. Ne pahasına olursa olsun kazanmamız gereken bu özgürlüğün dağıttığı hissi sadece beni değil, o an benimle birlikte Dilbirin'in ruhunu da ısıtıyordu. Apaydınlık bir yaşama, sarı sıcak bir huzura, yeni bir geleceği gerçekleştirme umuduna ilişen bu his, sonsuz bir gücü enjekte ediyordu damarlarımıza. Ne güzeldi özgürlüğe kavuşmanın hissi.

Bildiğimiz insanlar değil, insanların barbarlığı ve kana susamışlığı işgal etmişti bu şehri. Bu yüzden insanın kötülüğüne düşmandık biz. Onun kana bulanmışlığına, ölüm dağıtan adımlarına ve çürümüş zihniyetine düşmandık. Dilbirin'in bir kez daha gözlerine sarıldım, bakıyordu kara gözleriyle gözlerime. Bir bakış vardı aramızda, bir anlam, bir nutuk ya da birkaç satır düşünce. Gökten aşağı inen bir vahiy, yerden bir yaralı kaldırmak gibiydi bakıştıklarımız. Biz birbirimizi biliyoruz, belki şimdi yorgunuz, belki yaralıyız, kanıyoruz. Belki çok umutluyuz, çok güçlü ve kanamasız, ama özgürlüğe hasretiz, sen de ben de ve tüm bu savaşılar da. Bu halkın, bu şehrin özgürlüğe ihtiyacı var ve bunu ikimiz de her şeyden daha iyi biliyoruz, diyen o bakışlarımız.

Çünkü esaret altındaydı şehir ve ışıkları, suyu, ekmeği, huzuru... Esaret altındaydı gece, an ve çağ. Dilbirin bunu çok iyi bi-

liyordu. Çünkü Miştenur Tepesi'ni keşfeden oydu, gözeten, kontrol eden. Çünkü oydu bugüne kadar çetelere karşı savaşı, direnen ve sayısız kere düşen ve tekrar ayağa kalkan. Çünkü Kobanê'nin çocukları soracaklardı bir gün Dilbirin'e. Kobanê'de ne yaptın, neler başardın, neler yarattın diye. O an Dilbirin'e kalan ayağa kalkmaktı, adımlarını harekete geçirmekti. Buydu sadece. Ona kalan sadece buydu işte. Çünkü esaret altındaydı çocukların Kobanêsi. Çünkü bu kentin sokakları, evleri, caddeleri ve nimeti esaret atındaydı. Soracaklardı, bir gün mutlaka Dilbirin'in niçin yaşadığını soracaklardı. O halde bilmeliydi Dilbirin, esaret dolu bu şehir, ona sığındığımız bu gece, yalın ayak yürüdüğümüz her yol, gölgesinde dinlediğimiz her ağaç, her fidan soracaktı esaretin bedelini, ondan, bizden ve herkesten. Direnmek varken, teslimiyeti soracaklardı, direnmek varken, kaçıışı, geriye dönüşü soracaklardı ve verebilecek tek bir cevap dahi olamayacaktı.

Geceydi ve yanımda Dilbirin de vardı. Miştenur Tepesi'ne bakıyorduk birlikte. Yanımızda otuz savaşçı ve karanlıktı adımlar, yol uzun ve riskli. Tüm anlamların sığındığı o geceyi aramıza almıştık. Gece hepimizin avuçlarındaydı, yüzümüzün kenarında, parmaklarımızın ucunda biraz da. Bizi seyreden yıldızlardan yapraklar dökülüyordu, sonbahar niyetine. Suruç'un ışıkları yanıyordu. Yorgun, yüzü yaralı, kendi kendine selamlaşan ve anlamsız hareketler yapan bulutlar geçiyordu başucumuzdan ve bu bize hep garip bir huzur veriyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum. Birkaç metre ötede oturan bir savaşçıya takıldı gözüm. Yüzünde derin bir umudun ışıltısı vardı, gülümsüyordu. Bakışları arada bir Miştenur Tepesi'nde duran elektrik direklerine kayıyordu. Sanki o direklerin yitirdiği bir şeyi arıyor gibiydi. Elektrik direklerinde bir anlam mı vardı yoksa? Elektrik üretmeyen bir direğin üzünlüğü olabilir miydi? Elektrik direkleri elektrik dağıtmadığı zaman üzgün olurlar mıydı? Sonra bakışlarını tekrar geceye çevirmişti. Biraz daha baktım bakışlarına. Aslında geceye değil, kendine, kendi içine bakıyordu bu savaşçı. Büyülenmişçesine baktığı anlam kendi içindeydi aslında. O içine ben de bakmak isterdim. Bir şeyler bulmak ve bulduğum anlamla biraz daha güçlenmek isterdim. Her bir savaşçının içinde huzur bulunduğu anlamları vardı çünkü. Her bir savaşçı bir geceydi, bir huzur, bir derinlik...

Kendi arkadaşının anlamlarından güçlenmek ne güzeldi ve ne güzeldi otuz savaşıyla aynı gecede, aynı eylemde olmak.

Vakti gelmişti artık hareket etmenin. Otuz savaşıydık, yanımızda Dilbirin de vardı. Gecenin karanlığını yararak Miştenur Tepesi'nin güney yamacına doğru harekete geçtiler. Sessizdi adımlar, nefesler derin ve gece karanlığın dibi. Hiç olmadığı kadar yumuşaktı toprak, gece ılıktı, azıcık olsa da salmıştı rüzgâr kendisini.

Sabaha kadar derin bir sessizliğin içinde bekledi onlar. Beklemeliydiler, bu böyleydi çünkü. Beklemekti ilk görev, yapılacak ilk eylem. Sabaha doğruydı, aydınlık uyanmıştı gecedен, karanlık uzaklaşmıştı şehirden. Biraz aşağıda sesler gelmeye başlamıştı. Motosiklet sesleriydi. Tepeye doğru tırmanan dört çete. Sakin hallerle tepeyi kontrol etmeye gelmişlerdi. Eller tetikteydi, gözler pusuda. Çetelerin haberi yoktu hiçbir şeyden, pusudan, eylemden. Miştenur'un yukarısı dümdüzdü. Ağaç yok, taş yok, ev yok. Daha önce Miştenur Tepesi'nde kanallar oluşturmuştuk. Çıkardığımız toprağı da duvar şeklinde dizmiştik. O zaman kullanamamıştık. Şimdi bu toprağın arkasında pusu atan savaşılarımız vardı. Demek ki boşuna değilmiş vurduğumuz her kazma, her kürek.

Tepeye doğru çıkan çetelerin ayak sesleri duyuluyordu artık. Biraz daha yaklaştılar nefese, sonra tetiğe basıldı ve her dört çete de yere yığılmıştı. Vurmaliydılar ama. Onlar vurmasaydı çeteler onları görecekti. Çetelere ait ne varsa hepsini toprağı gömdüler. Etrafta hiçbir şey görünmemeliydi. Demiştım zaten. Miştenur demek şehir demektir. Riskliydi bu eylem, hem de çok riskli.

Üstelik pusu atılan yer çetelerin alanıydı. Her an binlerce çete şehrin içinden çıkıp gelebilirdi. Bu yüzden fazla mermi atmadan bu çeteler imha edilmmişti. Yanlışlıkla atılan mermiler sonucunda bir savaşıımız kazayla yaralanmıştı. Mazlum'du adı. Yarasıyla orada kalmıştı. Yol kapalıydı, şehirle olan bağlantımız kopuktu. Onu oradan alacak zamanımız da hiç yoktu. Bir de Miştenur Tepesi'ni keşfeden Dilbirin daha önce gerekli uyarıları yapmıştı. Hiçbir şekilde hareket etmemeliyiz, görüntü verirsek ey-

lem boşa çıkmış sayılır. Hem çeteler de mermilerin seslerini duymuştu, birazdan geleceklerdi. Mazlum yarasıyla orada kaldı, sonra şehit düştü.

Çeteler o gün gelmediler. Ya mermi seslerini duymamış ya da umursamamışlardı. Bu iki ihtimalden birisi mutlaka doğrudu. O gün tepeye hiçbir çete gelmedi, gelemedi. Beklemeye başladık, yerimizde, hiç kıpırdamadan öylece. Dilbirin öyle demişti. Hareket yok, kıpırdamak hiç yok.

Çeteler gel(e)meyince, bizler de ertesi gün şehir ile Hêlincê Köyü arasındaki yolu kapatmaya çalıştık. Amacımız hem Miştenur Tepesi'ne yerleşmek hem de etraftaki yolları kapatmaktı. Dışarıdan şehre doğru akan yolları kapatarak çetelerin giriş ve çıkışlarını engellemek istiyorduk. Bu şekilde özgürleştirdiğimiz alanda rahat hareket edebilecektik. Fakat az sayıdaki savaşçıyla tüm bunları yapmak oldukça zordu. Mevcut sayı ve imkânla böyle bir riski göze alamazdık. Tepeyi tümünden tutmak ve bununla beraber etraftaki yolları da kesmek için ağır silahlarımızın olması gerekiyordu, bir de yüz elli ile iki yüz kadar savaşçı. Düşündüğümüzü gerçekleştirmek için yeterli imkânlarımızın olmadığını bilerek Miştenur Tepesi'nde kalan tüm savaşçılarımızı tekrar düzlüğe, ovaya çektik.

O upuzun ovanın içinde oturmaya karar verdik. Oturup keskin bir plan hazırlamalıydık. Oturmalıydık, çünkü sayımız çok azdı. Yoğun bir düşüncenin içinde oturup, bir çözüm bulmalıydık. Oturmalıydık, çünkü ağır silahlarımız yoktu. Düşündük, düşündüm o an her şeyi. Ağır silahları ve yaklaşık yüz kırk savaşçıyı. Bulabilir miydik bilmiyorum, düşündüm yine de. Önümde duran şehrin bütün yolları, bütün evleri, pencereleri, sokakları bizimle konuşuyor gibiydiler. Bulun artık şu ağır silahları ve artırım sayınızı. Önümdeki şehre bakarak bu söylenenleri duyar gibiydim ben de.

Upuzun bir ovanın içinde düşünüyorduk bir şeyleri, bir kıışı, bir umudu. Bir yerlere uzanma takati kalmadığı için nereye ve neye baksa konuşan bir şehir vardı gözlerimizin önünde. Bugüne kadar kaybettiği tüm sesleri tekrar duyabilme umudunu ister gibiydi, bağırması, haykırması bundandı belki de. Sustuğunu, konuştuğunu ve tüm seslerini tekrar kazanmak isteyen bir şehirdi karşımızdaki.

Sesler arasında çoğalıırken gözlerimiz, birbirimizin parmaklarına bakıyorduk arada. Hazırlar mıydı diye. Kanayan hiçbir parmak yoktu ve tamamdı adımlar. Aradık etrafı, sorduk şehirdeki yoldaşlara; bize birkaç ağır silah, biraz da savaşçı, biraz da savaşan lazım.

Birkaç ağır silah ve yaklaşık yüz kırk savaşçı. Yarıda kalan planımızı tamamlayabilirdik artık. Hazırladığımız planla her şey daha güzel olacaktı çünkü. Direniş ve sonrasında gelen özgürlük. Her şey daha uzun, daha sonsuz ve daha anlamlı olacaktı. Planımız güzellikti, kavuşmaktı düşünene, umut edilene.

Birkaç ağır silah ve yaklaşık yüz kırk savaşçı. Özgürlük için, kurtuluş için ve şehrin tüm kayıp seslerini bulabilmek için...

Upuzun bir ovanın içinde düşünüyorduk bir şeyleri, bir çıkışı, bir umudu...

Bir Umut Kırılması Daha

Kırılmıştı bir kez umudumuz. Ama ağır bir kırılma değildi, hafif ve seyrek yaralarla atlatılmış bir kırılmaydı sadece. İmkânsızlık galiba böyle bir şeydi, umudu kırabilecek kadar kudretliymiş. O gece Miştenur Tepesi'nde kalamamıştık, tutması kolaydı ama imkânsızlık zordu. O gece sığınmak istedik tepeye, belki özgürleştirirdik şehri ya da birkaç sokağı. Bir umudu yaşatabilmek için bazı imkânlar gerekiyormuş demek ki. Olmayınca kırılıyor işte umut, hafif olsa da kırılmışlığı.

O gece, ovanın o upuzun hallerinde oturup hafif kırılmış umudumuzu tamir etmenin yollarını aramıştık. Birkaç ağır silah ve biraz da savaşı. Bir umudun yeniden yaşam bulması için gerekli ihtiyaçlardı bunlar.

Ruhumuzu saran o özgürlük sevdasının kudretini koruyabilmek için gecenin içinden süzülüp gelen her sessizlikle uğraşıyorduk. Çünkü bu sevdanın kudretini koruyamazsak birazdan atılacak adımların sağlamlığını koruyamazdık. Kayabilirdi adımlar, yollar puslu, etraf düşmandı nihayetinde. Büyük bir cesaretle ve sarsılmaz bir iradeyle sımsıkı sarılmıştık kendimize. Gecenin bitiminde olabilecek her türlü kırılma karşısında güçlü kalabilmek için kendimize sımsıkı sarılmıştık o gece. Hem biz tek vardık kendimizin yanında, bir adım ötemiz düşmandı. Sonrası gece, karanlık ve sessizlik. Köşede kıyıda ne varsa biriktirmiştik, toplamıştık tüm zenginliğimizi. Birkaç ağır silah ve yaklaşık yüz kırk savaşı, bir şekilde tamamlayabilmiştik kendimizi, çok eksik olsak da.

Umuda, huzura ve özgürlüğe, bizimle yaşayan her anlama minnet duyarak ve daha fazlasını istemeden, bizimle yaşamak isteyen birkaç düşle yetinerek öylece ayağa kalktık. Önce kendimizle kucaklaştık, sonra birbirimizle. Çünkü kendini hiç bulamayan kayıp seslerin sığınağıydı bu şehir. Seslerimizle kucaklaşmanın nedeni buydu.

Arzuladığımız o özgürlüğe kavuşabilmek adına ne gerekiyorsa yapmaya çalışmıştık. Çok az sayıdaki gücümüzü de ikiye ayırmıştık. Savaşı ve direnişi yürütebilmek için daha öncesinde

iki yönetim şeklinde örgütlendirmiştik kendimizi. Şehir yönetimi, şehir içindeki direnişi örgütlüyordu. Şehir dışı gücü de gerilla taktiğiyle, hareketli bir tarzla çetelere darbe vurarak özgürlük hamlesine hız kazandırmak için eylem halindeydi. Fakat tüm çalışmaları birlikte yürütüyorduk. Hem kendimizi iki yönetim şeklinde örgütlemiş olmamızın da bir amacı vardı. Özgürlük hamlesinin önünü açmak ve belli noktaları ele geçirmek. Bu temelde savaşı ve direnişi daha rahat bir şekilde yürütebilirdik. Miştenur Tepesi'ni ele geçirmek isteyen güç şehir dışı gücüydü. Bizler bu gücü üç tabur şeklinde örgütlendirmiştik. Bu taburların komutanları; Cudi Amed, Dilsoz Efrin, Cemşit arkadaş, Dilbirin Rojhilat ve Viyan Efrîn'di. Plan hazırды, savaşılar tamamdı, birkaç taşınabilir doçkamız da vardı. Artık Miştenur'a doğru ilerleyebilirdik. İlk yapmamız gereken şehrin dışına uzanan ucundan Miştenur'a tırmanmak. Bu, planımızın birinci adımıydı. İkinci adımında şehir gücünün güney tarafından; Botana Xerbi ve Termik hattından ilerleyerek şehir ile Miştenur Tepesi arasında bir koridor açılması gerekiyordu. Tepeyi tutmadan şehir gücünün hareket etmesi hiçbir işe yaramayacaktı. Çünkü tepenin güvenliği sağlamak ve kontrolü elde tutmak son derece önemliydi. Amaç sadece tepeyi ele geçirmek değildi. Şehir gücünün Miştenur Tepesi'ne ulaşarak şehirle tepeyi birleştirmesi demek şehrin özgürlüğü demekti. Sadece Miştenur'u tutarak şehir özgürleşemezdi. Miştenur'un bir ucu şehrin içine doğru uzanıyordu. Halep Yolu, Helincê Yolu, ova ve köylerin hâkimiyeti, şehrin tüm stratejik noktaları Miştenur Tepesi'yle bağlantılıydı. Dolayısıyla aynı anda hareket etmekte yarar vardı.

Miştenur Tepesi ile şehrin birleşmesi durumunda oluşacak güvenli koridoru iyi kullanmak ve yönetmek de önemliydi. Çünkü çatışmalar uzayabilirdi. Buna göre erzak ve cephane gibi ihtiyaçların karşılanması gerekiyordu. Eylemin başarısı için her şey düşünülmüştü. Bir gece öncesinde yaptığımız hamleyle Miştenur Tepesi'ni tutma çabamız haklı nedenlerden dolayı sonuç getirememişti. Fakat şimdi durum öyle değildi. Her anlamda imkânlarımız biraz daha iyiydi ve bu ikinci hamleyle düşündüğümüz şekilde planımızı hayata geçirebilirdik.

Tarih 28 Kasım 2014. Geceydi yine, gülümsüyorduk, parmaklarımız sonsuz heyecanlı. Adımlarımız göz kırpyordu geceye, karanlık çekilmişti aramızdan, kendimizleydik, kendimizle kalmıştık. Gecenin sessizliğine ayak uydurmalıydık ve sessiz bir şekilde ilerliyordu adımlarımız.

Dört koldan tepeye sızma yaparak daha önce belirlediğimiz noktalara ulaşmaya çalışıyorduk. Ay ışığı daha mutluydu, parlaktı ve türküler söylüyordu yıldızlara. Bizler de birer yıldızdık hani, duyuyorduk mırıldayışlarını ay ışığının. Daha hızlı, ses çıkartmadan daha hızlı, daha hızlı hareket edin! Uyarılar bazen güç verir, yolundayken bile her şey. Yapılmalıydı bazen. Savaştı, yürüyüş riskli, amaç özgürlüktü.

Sessizliğin ve karanlığın içinden tepeye doğru süzülürken bu sefer başarmalıyız, düşündüğümüzü mutlaka gerçekleştireliyiz demişti Dilbirin. Haklıydı, ovoidan tepeye kadar haklıydı o. İki gece öncesinde yapılan hamleyle düşündüğünü gerçekleştirememiş olmasından büyük öfke duymuştu. Öfkeliydi Dilbirin.

Süzülüyorduk bizden yana olan gecenin kalbinden. Karanlığın dostluğunu kazanmıştık bir de sessizliğin arkadaşlığını. Şehirden yankılanan enkaz yığınlarının acısını duyar gibi süzülüyorduk her anlamın içinden. Kırılmış cam parçalarının kıyısında, yerle bir olmuş ağaçların can çekişen dallarına basmadan ve yarık ceset kokularının arasından tepeye doğru tırmanıyorduk. Düşünce berraktı, yoğunlaşma sadece bir anlam üzerindeydi. Ses çıkartmadan tepeye ulaşmanın gayretinde olan adımlar vardı ayağımızda. Dilbirin heyecanlaydı. Hiç tereddüt etmeden karanlığı kucaklayarak ilerliyordu. Her taraftan tepeye süzülmekte olan savaşçıları gördükçe, bu iş tamam diyordum, başara-
cağız, kazanacağız ve kucaklayacağız arkamızda kalan bu şehri.

Her şeyin dışında gelişen bir anlam daha vardı içimizde, kalbimizde. Can vermenin kutsallığı. Hepimizin candan armağan ettiği, ederken gururlandığımız bu anlamı sonsuza dek bahşedeceğimizin sözünü de vermiştik o an. Aklınızda bulunsun hani. Haberdar olun hallerimizden. Her şeyin sonsuz anlamla kutsallaşacağı bir özgürlük uğruna canlarımızı armağan edeceğimizi şehir biliyordu zaten. O, bu yüzden hep ayaktaıdı, kırılmış onca ayakları olsa da. Gerçekten yaşamak isteyen bir şehir için umut

olabilmek müthiş bir gururdu. Ben bu gururu o tepeye süzülme-ye çalışan her bir savaşçının gözlerinde, parmaklarında ve adımlarında görebiliyordum. Nasıl da mutluydular, nasıl da huzurlu.

Yine aynı sesler, aynı haller vardı tepede. Telleri kopartılmış elektrik direklerinin yalnızlığı, şiddeti hafif bir rüzgârın şarkısı ve şehrin enkaz görüntüsü... Tepeye adımlarımız ulaştığında derin bir nefes almıştık hep birlikte ve hep birlikte gülümsemiştik. Dilbirin mutluydu, en çok da gururlu. Onu bekliyordu özgürlük, aydınlık ve umut. Uzandık boydan boya, sarıldık tepeye, toprağına ve kutsallığına. Varlığındaki huzuru çektik içimize, sonra göğ-ge baktık, ay ışığına. Hâlâ türküsünü söylüyordu yıldızlara. Güzel gidiyordu her şey, her şey istediğimiz gibiydi, sorunsuz, kazasız ve belasız. Bizler üstümüze düşeni yapmıştık, eylemin ilk adımı sorunsuz bir şekilde tamamlanmıştı. Tepenin güvenliğini sağlamak için Halep Yolu'nu da kapatmıştık. Şehir gücüyle buluşmamız gereken yerdeydik artık. Şimdi tüm gözler şehir gücünün atacağı ikinci adımdaydı. Onların da ilerlemesi gerekiyordu. Planımız bu şekildedeydi çünkü.

Tutmamız gereken hatları tutmuştuk biz, şimdi onların da bizimle buluşmaları gerekiyordu. Bu şekilde şehirle tepe birleşecek ve güvenli bir koridor da açılmış olacaktı.

Heyecanlıydı hepsi. Cudi Amed, Zinar Evrexi, Dilbirin Rojhilat ve diğer savaşçılar. Hepsi de aynı anlamın içinde aynı duyguları yaşıyorlardı. Aslında bizler birlikte büyümüştük, aynı devrimde, aynı solukta. Çoğumuzun yarası savaştandı, aynı yemekleri yiyorduk ve aynı ekmeğı, bolca. Ne olacağı belli olmayan günleri hep birlikte aynı umutla, aynı hisle beklerdik. Hepimiz aynıydık, aynı duyguda, aynı kavgada. Aynı yaranın aynı kanyanlarıydık, benzerdi birbirine yaşam bulan yanlarımız. Hepimiz aynı umudun yolcularıydık, tanırdık birbirimizi. Bir şey paylaşırsen, bir ekmeğı ya da bir tas suyu, hep aynı kelimeleri söyledik birbirimize. Nefret ediyorduk bireycilikten, paradan ya da mülkiyetten. Her şey herkesindi. Zaten olan da umuttu, güçtü ve yoldaşıktı. Nefret ettik tekçilikten, insanı insanlığından kopartan her şeyden nefret ettik. Sonra hepimiz aynı düşün peşinde koşmak için buluşmuştuk. Ağrı, Efrin, Feraşin, Dersim ve Sivas'tan.

Biraz da dünyadan ve etraftan. Gelmiřtik aynı dūőe, aynı kav-
gaya. Kimilerimiz can verdi bu dūőün peőinde koőarken. Biz ya-
őadık, yaőıyoruz. Çünkü gidenlerin armağanlarını yaőatacak biri-
leri mutlaka olmalıydı. Çünkü bizi yaőatacak olan bu dūőtū. Mu-
azzam bir gūcū bu dūő. İőte bu dūőtū bizi bu gecede buluőturan,
birleőtiren. Ve őimdi bu dūőū gerçekleőtirmekten baőka seene-
ėimiz yoktu artık.

Aynı dūőū gerçekleőtirmek isteyenlerin buluőtuėu bir ge-
cede her őey biraz zgūrlūk içindi. Biraz huzur, biraz aydınlık ve
biraz insanlık içindi. Bu gece yaşamdı, hayattı ve her şeydi. z-
gūrlūėun ilk kapısıydı bu gece. Bu gece her őey bizden yana ola-
caktı. Bu yūzden bekliyorduk gelecek olanların adımlarını. Bir
ses ya da bir grūntū. Bekliyorduk sancılı bir bekleyiőin içinde.

Yoksa yolunda gitmeyen bir őeyler mi vardı? Dūőman ha-
rekete mi gemiőt, plan deşifre mi olmuőt? Neden hareket yok,
ses yok, grūntū yok? Bu sancılı bekleyiő ne zaman bitecekti, kim
bu karanlık, bu sessizlik kimin? Sorular ve kaygılar. Herkesin ak-
lında olan, herkesin őkylemek istediği şeyler birikmeye başlı-
yordu artık. Zaman daralıyordu, karanlık geçmek űzereydi, sa-
bah olacaktı birazdan ve birazdan çeteler görecekti bizi. Karan-
lığı delemek olanların sesi neden hālā duyulmuyordu, yoksa ku-
laklarımız mı saėırdı ya da her őey sessizliėe mi gmūlmūőt? Sorular ve kaygılar.

Saatler ilerledikçe bekleyiőin sancısı da ağırlaşıyordu ar-
tık. Ellerimiz tetikteydi, gözlerimiz gelecek olanların grūntū-
sūnde. Bekliyorduk, sabırsızdık, zaman yoktu, gece bitmek űze-
reydi. Sabaha varmadan bu iş bitirmemiz gerekiyordu. Plan
böyleydi, amaç zgūrlūktū, çabamız bunun içindi.

Sımsıkı sarıldıėımız o gecedan dūőmek űzereydik. Par-
maklarımız kayıyordu karanlığın ucundan, zor bir andı ve bizler
ısrarla gecede kalmak istiyorduk. Kırılmamalıydı umut. Daha
nce kırılan bir umudun yanına kırık bir umudu daha iliőtirmek
Çok ağır gelecekti. Dilbirin'in gözlerine baktım bir an. fkesi hālā
canlıydı, şiddetini hissedebiliyordum bekleyiőinden. Bu gece
tam anlamıyla o, zgūrlūėe kavuőacaėını, tūm bekleyiőlerin artık
son bulacağını ve ondan sonra huzurun ve aydınlığın kapısından
geçerek zaferle buluőacaėını umuyordu. Dilbirin'in dūőū gibiydi
dūőūmūz. Umduėumuz aynı, umut ettiėimiz aynı.

Kırılıyordu bir kez daha umutlar. Sabır tükeniyordu, parmaklarımız kayıyordu geceden ve karanlık uzaklaşıyordu artık. Umudu diri tutmanın kaç yolu ve yöntemi varsa hepsini kendi ruhumuzda deniyorduk. Sırf diri kalsın diye umut, düş.

Şehri özgürleştirmek için sığındığımız gece artık bizi terk ediyordu. Türküsünü susturmuştu ay ışığı, Dilbirin'in öfkesi daha da büyümüştü, Cudi ve Zinar bir kez daha iç çekmişti, derin ve bir o kadar da içten. Düşünmek istemediğiniz şeyler oluyordu gecede. Uzun uğraşların sonuç vermemesi sebebiyle bekleyişimizden öfkelenmeye başlamıştık. Parmak uçlarından tuttuğumuz karanlıktan da şehrin az aydınlık kalmış gölgelerinden de kendini bulmak isteyen ve aynı zamanda düşlerini şehrin kapıları ardında kaybeden o tüm seslerden de veda eder gibiydi adımlarımız, parmaklarımız ve gözlerimiz. Yerini yurdunu arayan gözlerimizin baktığı yerden hiç kimse gelmiyordu, geleliyordu. Kulaklarımız açıldı, gözlerimiz perdesiz. Bekleyişimizi sonlandıracak hayalet herhangi bir sese, bir görüntüye bile açıldı kulaklarımız, gözlerimiz.

Her savaşçının yüzündeki umudu görüp, fakat sadece yaşıyana görünen o huzuru, o özgürlük çabasını, kilitli kapıların ardındaki aydınlığı, şehrin sustuklarını, konuştuklarını, Dilbirin'in öfkesini, Cudi ve Zinar'ın o derin iç çekişmelerini, yollarından geçtiğimiz sokakları, enkazların arasından günlerce aç bir şekilde bekleyen kedileri, bu geceyi, yarını, konuştuğum ve konuşmadığım tüm seslerimi düşündüm, düşündüm defalarca.

Son bir kez daha geceye bakarak veda eder gibi bakmıştım karanlığa. Bir gelen, bir işiten, bir uzanan olmalıydı. Çok değil, sadece birkaç savaşçı da gelseydi yine tamam diyecektik. En azından iki adımın sesi, birkaç görüntü ya da bir merhaba. Kırılan umutlarımızın ve gecede duyduğumuz tüm seslerin üzerine bir güç yağmuru gibi yağarak içinde olduğumuz o sancılı bekleyişten kurtulmak isterdik. Bu kaygı, bu telaş ve bu sabırsızlık bitmeliydi nihayetinde.

Bir ses, bir gölge, bir dokunuş, bir kıpırtı ya da ufak bir görüntü. Yok, hiçbir şey yoktu. Gelen giden yoktu, o sancılı bekleyiş bitirecek hiç kimse yoktu, gelmedi, gelemedi hiç kimse...

Kırılan Umutları Onarmak

İçinde bulunduğumuz tüm kırılmışlıkların, tüm o sancılı bekleyişlerin yaşamın ve savaşın bir parçası olduğunu biliyorduk. Yaşam ve savaş aynı zamanda bir orman gibiydi, ürkütücü ve uğultulu bir orman. Üstelik ormanlar tehlikelerle ve vahşi hayvanlarla doluydu. En güzeli, yürüdüğümüz bu ormanın bir ötesi, bir sınırı yoktu. Ne kadar yürüsek yürüyelim sanki bitmeyecekti bu orman yürüyüşümüz.

Sesi çoktur ormanın, görüntüleri bolca. Her patika bir kayıptır, her yol bilinmeyendir ama çoğu zaman bilinen. Orman bekleyişi sancılıdır ve gece çok acımasızcadır. Gelecek olan vakitte gelmeliydi. Zamansız gelişler çoğu zaman kanatır bekleyeni. Umudu kırılabilir bekleyenin. Orman, gecikmeyi hiç affetmezdi. Bu bir orman kanunuydu. Doğanın en yaşamsal ilkesi. Hem kayıptır ses ormanda, görüntü bulanıktır ya da hiç yoktur. Bulabilmekti önemli olan sesi ya da görüntüyü. Kırılan umudu onarmak, kayıp sesi bulmak ve bulanık görüntüyü netleştirmek. Önemli olan da bu değil miydi zaten? O sancılı bekleyiştten çıkmanın yollarını ararken, kaybettiğimiz sesi yeniden bulma umuduyla sarılmıştık kendimize bir kez daha. Gecede kalmak niyetine gelecek olanın adımlarına takılan gözlerimize bir umut iştirtirmiştik oysa. Gece özgürlüktü, anlamdı, kurtuluştı. Gece ma-viydi, sabırdı, gece güzeldi, uzundu, sonsuz ve kutsaldı. Gece bizimdi, bizim olmalıydı, bizimle kalmalıydı. Yeniden yürüyebilirdik, yeniden koşabilirdik, kilitli kapının ardındaki özgürlüğe olan sevdamızı daha da güçlendirebilirdik ve tamamlayabilirdik eksik görüntülerimizi. Hem kırıldığı yerden umudu tekrar büyütmek, kaybolduğu yerden sesi yeniden haykırmak, yitirildiği yerde görüntüyü yeniden netleştirmek yaşamın kendisi değil midir? O zaman ne diye kaybedelim umudumuzu? Gözlerimizi, parmaklarımızı neden çekelim karanlığın ellerinden, arkadaşlığından? Yeniden yaratmak varken her şeyi, neden kaybedelim gölgemizi, sesimizi?

Özgürlük hamlemizde ikinci adımın atılmamış olması doğrusu işimizi zorlaştırmıştı. Fakat onların da haklı sebepleri vardı. Şehir gücünün planlanan şekilde hareket etmemesinin sebebi

imkânsızlıktı ve ellerinde yeteri kadar savaşçı yoktu. Gelemezlerdi. Savaşçı olmadan tek bir adım bile atılamazdı. Zira planladığımız eylem riskli ve önemliydi. Olası bir hatanın vereceği sonuçlar çok ağır olacaktı. Onlar da bunun farkındaydı. Her eylemin, her adımın bir ağırlığı ve bir sonucu olmalıydı. Atmak için atılmazdı hiçbir adım. Bir sonucu, bir başarısı olmazsa ne diye atılsın ki adımlar?

Gece bitmeden bir şeyler yapmalıydık. Bu gece mutlaka bir adım atmalıydık. Sabaha varmadan bu eylem bir şekilde bir yerden başlamalıydı. Planladığımız şekilde hareket ederek bu geceyi eylemlerle geçirmeliydik. Çünkü gecenin sabahı düşmandı. Uyanacaktı, bakacaktı etrafa ve şehri tutan bizleri görecekti. Sonra saldıracaktı her yere, her eve, her sokağa. Mevcut gücümüz de çok azdı. Her şeyin kontrolden çıkacağı bir günü tekrar nasıl toparlardık? İşimiz zordu, gerçekten zordu. Üstelik şehir gücünden de haber gelmişti. Ellerinde çok az sayıda savaşçının olduğunu, bu şekilde hareket etmenin hiçbir yararı olamayacağını söylemişlerdi. Haklıydılar hem.

Ellerinde gerçekten savaşçı yoktu, yeteri kadar ağır silahları da. Bu haberi aldıktan hemen sonra YPG Genel Komutanlığı'nı aradık. Durumları izah ettik, planımızı aktardık ve ne yapmamız gerektiği konusunda görüş almak istedik. İnisiyatif sizindir, nasıl uygun görüyorsanız o şekilde hareket edin demişlerdi.

Aynı gecede Miştenur Tepesi'ni tut ve yerleş, Halep Yolu'nu ele geçir ve tüm yolların güvenliği sağla, şehre doğru ilerle ve güvenlik koridorunu oluştur, olası çete saldırılarına karşı diren ve onları püskürt! Ve bunları sadece yüz kırk savaşçıyla gerçekleştir. Bu, sorumluluk altına girmenin en ağır biçimiydi. Eyleme girmenin en riskli hali, bu kadar az savaşçıyla şehri özgürleştirmenin en zor hamlesiydi.

Bu sırada Türk devleti de telefonlarımızı dinliyor ve planladığımız eylemleri Daiş'e aktarmaya çalışıyordu. Daiş de gerekli tedbirleri alarak saldırıya geçmeye hazırlanıyordu. Anlayacağınız gecemiz yoğun ve çok karışıktı. Harekete geçmememiz durumunda yaşanabilecek durumları telafi etmek mümkün olmayacaktı. Kırılacaktık, düşecektik, yanacaktık, yanacaktık! Bu yüzden eyleme mutlaka bir yerden başlamamız gerekiyordu.

Dilbirin, Cudi, Zinar ve diğer savaşçılar. Gece, karanlık ve eylem. Hepsi de yan yanaydı, birlikte ve göz göze. Bir kez daha baktım dünyaya, yukarıya, tepeye. Sonra aşağıya, şehre baktım. O an orada sadece biz vardık. Herkesin parmak uçlarında, yüzünde, herkesin adımlarında, gözlerinde aynı şeyi görüyordum. Kalkalım ve bitirelim bu işi. Hissettiğim, gördüğüm ve dokunduğum buydu benim.

Hazırlanın dedim. Herkes ayakkabı bağcıklarını sağlam bir şekilde bağlasın ve dokunsun adımlarına. Adımlar sağlam atılmalı, umuda sımsıkı sarılmalı tüm parmaklar.

Gülümseyen gözlere çarpıyordu ruhum. Her baktığım yüz huzurdu, ışıktı. Dilbirin'e baktım sonra, öfkesine. Dokunmak ve yatıştırmak istedim öfkesini. Ama şiddetliydi öfkesi, vazgeçmiştim dokunmaktan. Cudi gülümsüyordu, Zinar baktıkça keyif alıyordu Dilbirin'in o öfkesinden. Dilbirin'e yanaşarak "nasılsın?" dedim. "İyiyim de fakat bir türlü Miştenur Tepesi'ne yerleşemiyoruz. Her defasında bir sorun çıkıyor. Anlaşılan bu sefer de yerleşemeyeceğiz," dedi. Haklıydı Dilbirin. Miştenur'u tutup oraya yerleşmek için düzenlediğimiz her iki eylem de haklı sebeplerden dolayı sonuçsuz kalmıştı. Fakat savaşın her türlü sürprizi vardı. Her şeye hazırlıklı olmak durumundaydık. İmkânlar teminde hareket etmenin gerekliliğine uymak zorundaydık. Umutsuz değildik fakat ikinci adımın atılmamış olması bizi zorlamıştı. Madem savaşın ve özgürlüğün tüm sorumluluğu bizdeydi o halde ne gerekiyorsa yapacaktık.

Sabaha varmak için atacağımız adımların sağlamlığını kontrol ettikten sonra artık eyleme geçebildik. Özgürlük hamlesini yürütebilmek için eylem planımızda birkaç değişiklik yapmıştık. Çünkü şehir gücünün atması gereken adımları da biz atacaktık. Dolayısıyla bizim önce şehre giden yolları temizlememiz gerekecekti. Şehir gücüyle buluştuktan sonra tekrar Miştenur'a doğru ilerleyecektik. Miştenur'u özgürleştirip şehri özgürleştiremezsek hamlenin bir anlamı olmayacaktı. İlk planımız zaten bu temeldeydi. Aynı anda hareket etmek ve belirlediğimiz yerde şehir gücüyle buluşmak... Fakat durum değişince eylemin gidişatı da değişti. Amacımız önce şehir gücüne ulaşabilmektir. Bunu başarmak için de öncü grupların olması gerekiyordu. Çünkü önümüzde sokaklar vardı, evler vardı, bahçeler vardı, düşman vardı.

Buraları temizlemeden şehir gücüne ulaşır oradan Miştenur'a ilerlemek mümkün olmayacaktı.

Ayakkabı bağcıklarımızı sağlamlaştırdıktan sonra artık harekete geçebilirdik. İstekliydik, heyecanlıydık ve güçlüydük. Bu gece bizim gecemiz olacaktı, bizim olmalıydı, bizim hakkımızdı çünkü. Üç tabur şeklinde hareket ederek önce Halep Yolu'nu tuttuk. Burada Güney Cephesi Komutanı Rüstem Efrin ile buluştuk. Kendal Efrin şehit düştükten sonra yerine Rüstem Efrin gelmişti. Aynı ruhun, aynı anlamın savaşçılarıydı ikisi de. Şehrin Güney Cephesi Hattı artık sağlamdı, güvendeydi ve bizdeydi.

Özgürlüğün kokusu yamandır, biliyor musunuz? Özgürlüğünüzü isteyenin kini ve nefreti de büyük olur. İstemez kanat sahibi olmanızı. Uçmanızı, gülmenizi ve huzura kavuşmanızı kabul etmez, bela yaratır, olay çıkarır, dağıtır ortalığı. Üstelik özgürlük hamlemizin kokusunu alan bir Türk devleti vardı. Kokuyu alır almaz da çetelere haber vermişti. Şehir elden gidiyormuş!

Ve 29 Kasım'ın sabahında üç koldan saldırdılar. 48.Cadde'ye, Mürşit Sınır Kapısı'na ve Halep Yolu'na her türlü teknikle yine saldırdılar. Aynı şeyin daha da berbatını yaptılar. Onlarca patlayıcı yüklü kamyonu patlattılar. Türkiye tarafından getirdikleri patlayıcı yüklü kamyonlarla birkaç timden oluşan savaşçılarımıza saldırdılar.

Son demlerini yaşayan çetelerin her taraftan düzenlediği saldırıları bertaraf ederek özgürlük hamlemize kaldığımız yerden devam etmiştik. Gelişen saldırıları kırmakla uğraşırken şehirden Miştenur Tepesi'ne doğru ilerleyişimiz de bir günlük sekteye uğramıştı. Her şeye rağmen yine de gücümüz ve kudretimiz sağlamdı. Adımlarımız büyük ve amacımız da kutsaldı. Her türlü saldırı karşısında direnecek kadar takatimiz ve enerjimiz vardı hâlâ.

Miştenur Tepesi'ne doğru ilerlemek isterken mevcut gücümüzü üç kol şeklinde yeniden örgütlendirmeye çalıştık. Şehir özgürleştirme gücü zaten üç taburdan oluşuyordu. Bu taburlar öncü koldu. Şehirden başlayarak sokakları, evleri ve bahçeleri çetelerden temizleyerek Miştenur Tepesi'ne ilerleyecekti. Savaşın öncü adımları olarak bu taburlara çok iş düşüyordu. Savaşın

ön cephesiydiler çünkü. İkinci kol, çeteler- den temizlenmiş alanları koruyacaktı. Birinci kolun özgürleştirip geride bıraktığı alanları dolduracak ve bir savunma hattı temelinde bu alanları savunacaktı.

Üçüncü kol da şehir gücü olarak şehrin, açılan yolların ve koridorların güvenliğini sağlayacaktı. Şehre olası bir saldırı durumunda şehri ve stratejik noktaları koruyacaktı. Üç kol şeklinde örgütlenen şehri özgürleştirme gücünün komutanları da Cudi Amed, Serdar Halep, Cemşit ve Rüstem Efrîn'di. Aynı zamanda hamleyi koordine eden bir irade vardı. Bu irade hamlenin selameti için her türlü perspektifi veriyordu. Amaç birlikte hareket etmek ve belli bir düzen temelinde hamleyi yürütebilmektir. Hepimiz savaşıydık, savaşıyorduk ve savaş sahasındaydık. Fakat özgürlük hamlesi disiplin ve düzen isteyen bir eylemdi. Sıradan bir saldırı eylemi değildi. Bu gözle bakamazdık. Onun için hamleyi koordine etmede her türlü hassasiyeti gösteriyorduk, göstermek zorundaydık.

Botana Xerbê, şehirden Halep Yolu'na kadar uzanan geniş bir alanın adıydı. Hem Miştenur yamaçlarına yakın hem de şehrin en önemli hatlarından biriydi. Çetelere ait ne varsa; zihniyetini, çürümüşlüğü, barbarlığını ve adı zulme karışmış tüm anlamlarını söküp attık bu hattan. Haramdan, yaşamsızlıktan, karanlıktan temizlemiştik bu hattın her bir karesini. Bu alanın kayıp sesleri yeniden buluşmuştu sahipleriyle, ses özgürdü artık. İki defa kırılan umut, onarılmıştı artık. Umut, kendi anlamında yaşam bulmaya devam etmişti. Ses, umutla buluşmuştu artık.

Çünkü sesin yaşam bulması için birileri yine can bahşetmişti. Karanlığın aydınlığa kavuşması için kendilerini feda edenler vardı yine. Yine gidenler vardı, ölümsüzleşen ve geride bıraktıkları armağanlarıyla çoğalan birileri. Hiç ölmeyecek olan birileri. Umut olmuş, düş olmuş ve sonsuz huzur olmuş birileri. Gidenler vardı yine, yine gidenler. Bedelsiz hiçbir ses yaşam bulmazdı. Hiçbir ses karşılıksız çoğalmazdı. Bedel olmadan ses hep ölüdür, lal ve dilsizdir. Bedel olmadan her şey soluktur, renksiz ve anlamsızdır.

Sesin özgürce yankılanacağı bir şehri yeniden yaratmanın savaşıydı o. Gücümüzün, irademizin, adımlarımızın o kudretli, o yaman hali. Savaşın öncü komutanı, direnişin yiğit savaşı,

sesin o muazzam huzuru... Cudi Amed. Esir seslerin özgürlüğü için düşmüştü o da yola. Onun yolda düşündüğü her şey kutsaldı, maviydi, aydınlıktı en çok. Yol derindi çünkü. Cudi yoldaydı ve yol anlamdı büsbütün. Cudi'yi yola çeken yolun sonu değil yolun kendisiydi bilhassa.

Yoldur güzel olan, anlamlı olan ve sonsuz olan. Yolun kutsallığı, derinliği, anlamı ve bir huzuru vardı, yol kendisiydi yaşamın, güzelliğin ve kurtuluşun. Yoldu bu, uzayıp giden bir sonsuzluktu.

Her yerde Cudi vardı, savaşın her cephesinde, direnişin her sokağında. Zorlandığımızda, acı çektiğimizde, daraldığımızda, kanadığımızda. Başarıırken, gülerken, mutluyken, direnişi büyütürken hep o vardı, o vardı her yerde, her günde, her çağda. Onsuz bir gün yoktu, bir sabah ya da bir gece. Her şeyin yaşandığı anların içindeydi o. Kayıp olan, bilinen her şeyin içinde.

İlk mermi atıldığında, Kobanê kuşatmaya alındığında, köylere sızma yapıldığında, düşman gaddarlaşıp etrafı yaktığında Cudi hep vardı, oradaydı. Barutun, merminin arasında, içinde, kıyısında. Her yerdeydi adımı, gölgesi. Direnişin kendisiydi, yılma-yan, pes etmeyen ve sarsılmayan o direnişin.

Savaştı şehirde, her evde, her sokakta, her bahçede. Tanıyordu düşmanın gaddarlığını, barbarlığını biliyordu ve zulmünü ve siyahlığını. Bu şehir aydınlığa kavuşmalı diyordu. "Siyah değil ki şehrin rengi, o halde nedir bu karanlık?" diyordu. Aydınlık için, karanlığı yırtmak için savaşıyordu. Şehrin aydınlığı için düşmüştü yola. Ama sonunu değil, yolun kendisini sevmiştii o. Yolun kendisiydi onu büyüten, onu güçlendiren ve sarsılmaz kılan. O sarsılmaz iradeyle kendisini direnişe vurmuştu. Direniyordu her gün. Kavgasını büyüterek yolu ölümsüz kılmıştı. Kendisi gibi sonsuz, kendisi gibi güzel... Göğsüne bir mermi isabet etmişti. Göğsünden vurulmuştu. 16 Aralık 2014'de şehit düştü Cudi.

Ve Zinar. Zinar Evrexî. İliklerine kadar devrimi yaşamak isteyen bir savaşçı. Umudu ve inancı düşürmeden kavgayı büyüt-mek istiyordu. Siirtliydi. Gençti ve heyecanlıydı. Kobanê Şehir Savaşı sürecinde düşmana karşı direnirken adımlarındaki umuda sımsıkı sarılırdı hep. Umudu düşürmek korkunçtu çünkü. Umudu bir şekilde ayakta tutabilen savaşçılarımız çoktu ve her biri farklı alanlardan gelmişlerdi. Kimse kimseyi fazla tanımazdı.

Savaş, birbirimizi daha iyi tanıma fırsatını vermiyordu, veremiyordu. Henüz şehre adımını atmadan şehit düşen yüzlerce savaşçımız vardı. Henüz birbirimizi tanımadan, bilmeden ve bazen görmeden öylece savaşa katılıyorduk. Bilinen tek şey savaş ve direnişti. Her türlü barbarlıkla saldırarak şehri zapt etmek isteyen düşmana karşı yiğitçe savaşanlardan biriydi Zinar. Özgürlük hamlesine aktif bir şekilde katılarak ve her türlü fedakârlığı göstererek, şehrin aydınlığa kavuşması, kayıp tüm seslerin bulunması için o da Cudi gibi düşmüştü yola. Yol inananlarındı. Düşleri ve umutları olanlara aitti her yol, her yolculuk.

Özgürlüğün o sonsuz huzuruna doğru giden bir yolda ilerlerken, şehir ve tüm anlamları kurtulsun diye can verenlerin bıraktığı hiçbir armağan sahipsiz kalmazdı. Zinar da Cudi gibi ölümsüzleşmişti. Geride bırakılan armağanlara sarılıp savaşı büyütmekti sözümüz. Nitekim kazanmamız gereken bir kavganın içindeydik. Bu kavga özgürlüğe, huzura ve zafere ulaşmalıydı. Armağanlara sahip çıkmak demek zaferi mutlak şekilde kazanmak demektir. Kazanmalıydık bu kavgayı, ne pahasına olursa olsun, kazanmalıydık. Bu savaşın sonucunu değiştirebilirdik. Her şey bu değişim içindi zaten.

Kırılan umutlarımızı onarmanın kavgasını verirken, derin bir telaşın içine düşen çeteler de her taraftan saldırıyordu. Korkunun ve paniğin yarattığı duyguya yenilen çetelerin o anki çaresizliğini gördükçe onların hiçbir şekilde ayakta kalmalarını istemiyorduk. Ayakta kalan her bir çete bir gün mutlaka bir başka yere bela olacaktı. Dünyaya, doğaya ve halklara hep bir tehlike olarak duracaktı. Kobanê'de bu barbarlık tümünden yok edilmiyordu. Karanlığın ve onu temsil eden zihniyet, Kobanê'de sonsuza kadar susmalıydı, onu susturmalıydık.

Bizler bu kavgada, bu yolda sayısız bedeller verdik. Çok güzel insanlar kaybettik. Yüreği ve ruhu müthiş anlamlı yüzlerce can verdik. Bunun ağırlığını bilerek bu yolu zafere götürmenin telaşındayken, düşmana acıyacak bir tarafımız yoktu bizim. Bu saatten sonra şehri ya özgürleştirecektik ya da şehirle birlikte yerle bir olacaktık. Geri adım, pes etmek ve düşmek yoktu.

O an yapmamız gereken özgürlük hamlemizi ilerletmekti. Savaştı, derindi, yoğundu! Her şeye rağmen mücadeleyi büyüt-

mek gerekirdi. Can verenlerimiz olacaktı, bu bir özgürlük yürüyüşüydü, ölüm de vardı, yaralanmak da. Başarmak da vardı, zafer de.

Botana Xerbi Hattı, ilk özgürleştirdiğimiz alandı. Kırılan umutlarımızı onarmaya bu hattan başladık. Burası artık özgürdü, her şey bize aitti, evler, sokaklar, yollar ve sesler bizimdi. Şiddetli çatışmalardan sonra kazandığımız bu zaferi sonuna kadar taşımamız gerekiyordu. Bu yüzden hiç vakit kaybetmeden Mištenur Tepesi'ne doğru ilerlemeye başladık. Hedefimiz Botana Şerke Hattı'na yani Mištenur Tepesi'nin yamaçlarına ulaşmaktı. Özgürlük hamlemiz artık derinleşiyordu. Hamle derinleştikçe çetelerin saldırıları da artıyordu. Her taraftan her türlü teknikle saldırıyor ve bu hamleyi boşa çıkartmaya çalışıyordu. Çünkü kaybetme korkusu, çünkü yenilme telaşı, çünkü yok olma paniği sarmıştı her tarafını. Yorgundu, çaresizdi düşman.

Hasretle baktı tepeye Dilbirin. Bu onun üçüncü bakışıydı, üçüncü tırmanışı. Daha önce kırılan umutları vardı onun. Bu son olmalıydı ama. Bu hasret, bu kırılma ve bu bakışlar. Derin bir iç çekti Dilbirin. İçi dolmuştu, birikmişti hasreti içinde, kat kat...

Mahalle ve sokak aralarında şiddetli çatışmalar yaşanıyordu. İlerlemek istiyorduk. Tepenin yamaçlarındaydık. Her tarafımızda düşman ve barut kokusu. Sağımızda yıkılan evler, solumuzda patlayıcı yüklü kamyonların sesleri. Tankların görüntüsü, ağır silahların namluları, ortasında bizler. Evler yıkılıyordu, binalar yerle bir ediliyordu, sokaklarda dumanlar yükseliyordu, Dilbirin tepeye bakıyordu, düşman ayağa kalkmıştı ve bizler her şeyin ortasında. Saçlarımın arasına düşen cam parçalarına dokunuyorum, kanlı ve keskin. Tutunuyorum silahıma, adımlarıma sığıyorum, yanı başımızda kamyonlar ve biz her şeyin ortasında. Toz ve dumanın arasında yüzüme benzeyen yüzleri arıyorum, neredesiniz diye bağıryorum etrafıma, sağıma ve soluma. Yankılanan Allahû Ekber sesleri arasında Biji Berxwedana Kobanê sloganları yükseliyordu her ağızdan. Uzanmaya çalıştım o sese, o haykırışa. Kamyonlar patladı yanı başımızda. Kırık cam parçaları, etrafa dağılan tekerlekler, birbirinin içine karışmış barut kokusu ve biz her şeyin ortasında.

Etraf muğlâktı, gözüm ağrıyordu, nefesim kesilmişti. Keskin barut kokusunun ağırlığı altında düşmanı arıyordu gözlerim,

vurmak için onu, düşürmek için yere. Bekledim biraz, geçmeliydi o sis, o bulut, o koku. Baktım etrafıma derin gözlerle, yokladım sağımı solumu. İyiydik hepimiz. Birkaç yara dışında sağlamdı bedenimiz. Gördüğümüz her çete bir canlı bombaydı. Kendini patlatmak için bize doğru koşan her bir çeteyle uğraşıyorduk o an. Bir değil ki, belki de yüzlerce canlı bomba. Her tarafta, her sokakta ve her evde yüzlerce canlı bomba, canlı barut.

Yoldaydık, ilerliyorduk...

Botana Şerkê Hattı'nda, Yarmuk Okulu binasının arkasında sabaha kadar çeteler savaşıyordu. Yüzü ve elleri kanlar içinde. Her taraftan saldıran çetelerin yerlerini tespit etmek için yüksek bir binanın çatısına doğru hızlıca koşmuştu. Çeteler karşıdaki binayı kuşatmıştı ve suikast timleri de iş başındaydı. Ellerinden kan akıyordu, parmakları kırılmıştı onun. Dayanmaya çalıştı. Takatini ve iradesini düşürmeden binanın çatısına ulaşmayı başarabilmişti. Etrafı gözetlemeye çalıştı. Gözleri toz dumandı, parmakları kırılmıştı, kan akıyordu kollarından ama sağlamdı ruhu. Çatısına çıktığı binadan çeteler görünmüyordu. Yerini değiştirmek istedi. Diğer binaya adımını attığı sırada karşıdan bir mermi gelmiş, Şervan'a isabet etmişti. Şervan yere düşmüştü. Can vermişti Şervan.

Silopili Şervan. Muşlu Dilgeş'in dostu, yoldaşı ve ikizi. Sabotajcıydı Şervan Silopi. Onlarca tankı, aracı tek başına imha etmişti. Düşmanı gece boyu takip eder, yeri geldiği zaman da darbesini vururdu. Yorulmadan savaştı hep, düşmeden direndi. Özgürlüğün ve kurtuluşun şehri kucaklaması için düşmanla hep çatışma içindeydi. Kavgamızda iyi ki vardı Şervan, iyi ki tanıdık onu, iyi ki bildik, anladık ve hissettik. Güzel bir yaşam için canlarını ortaya koymuş olanları hissetmek ve onların gölgesinde olmak sanırım yaşamın bize en güzel armağanıydı. Kalbi ve anlamları büyük olanın armağanlarıyla yola düşmenin sevinci ve gururu bir başka güzeldi.

Bu bir savaştı ve apaydın bir gelecek için her şeyini feda edenlerin parmak uçlarından tutarak kavgayı ve yaşamı büyütmek anlamların en güzeli ve kutsalıydı. Yola düşmüş olanın düşüncesi ve adımı kutsaldı çünkü. Kutsal düşünceyle yarını inşa etmenin umudu da kutsaldı. Özgürlüğe giden her yol, her sokak ve hat kutsaldı, anlamlıydı. Büyük huzura kavuşanların bizden

isteği buydu. Yolda olma halini hiç bırakmamak, hiç pes etmemek, hiç düşmemek. Bırakır mıydık, pes eder miydik, düşer miydik? Tüm irademizle düşmüşken bu kutsal yola, anlamdan ve aydınlıktan hiç vazgeçer miydik?

Bu yol, birlikte yaşamak isteyenlerin yoluydu. Aynı anlam tadında geleceğe uzanmak isteyen, kardeş halklara vurulmak istenen tüm ölümcül darbelere karşı birlikte mücadele etmek isteyenlerin yoluydu. Maviye, aydınlığa ve huzura kavuşarak zaferi insanlığa armağan etmek isteyenlerin yoluydu. Yolda olma halimize ortak olmak isteyenler düşmanın karşısında savaşıyordu, direniyordu. Tüm anlamlarıyla kavgamızda büyümek isteyenler yanımızdaydılar, savaşta, kavgada.

Yoldaydık, ilerliyorduk...

Özgürlük hamlemiz kendi yolunda kendi anlamında devam ediyordu. Bu bir amaçtı, bir eylemdi. Can da verecektik, umut da feda edecektik, düşü de kurban edecektik. Her şey yolun selameti içindi. Halkımız ve tarihimiz içindi attığımız her adım. Kırılabilir her şey bu yolda. Her şey yeniden yaşam bulabilirdi. Devam ediyorduk kavgamıza, yürüyüşümüze. Miştenur Tepesi'ne doğru ilerliyorduk. Düşman her taraftaydı, saklamıştı kendisini. Her fırsatta, her boşlukta, her vakitte saldırıyordu. Şehrin her tarafı, her sokağı hedefiydi onun. Saldırıyordu en ağır silahlarla, etrafa, yukarıya, sağa, sola ve bize. Şehrin en kritik yerlerini ele geçirdiğimizi duyduğunda daha da barbarlaşıyordu. Şehrin güneyine saldırmıştı bu sefer. Orada MLKP savaşçıları ve Türkiye'den gelen devrimciler vardı. Daiş barbarlığına karşı en yaşayan halleriyle savaştılar, direndiler. Can verdiler, ağır yaralandılar ama mevzilerini bırakmadılar. Barbarlığa, zulme ve siyahlığa geçit vermediler. Yoldu bu, onlar da yolun yürüyenleriydi, yolun sahibi ve yolun en güzel dostlarıydılar. Savaştılar hiç durmadan, yorulmadan ve pes etmeden. Sonuna kadar, başarınca kadar savaştılar, direndiler ve pes etmediler.

Yoldaydık, ilerliyorduk.

Hiç durmadan büyütüyorduk adımlarımızı ve yüreğimizi. Adımlarımıza takılan her engeli aşıyorduk, aşmalıydık hem. Öncü taburlar ilerliyordu. Evleri, sokakları ve bahçeleri temizleyerek ilerliyordu Miştenur'a doğru. Normalde aynı tempoyla

ilerlemeliydik. Çünkü her tarafta çeteler vardı ve dağınık bir ilerlemeyle kontrolü sağlayamazdık. Savaşçılar aynı hızda, aynı tempoda ilerlerken onların iki üç adım ötesine geçmek için büyük bir mücadele veren bir savaşçıya takıldı gözüm. Adı Sinan'dı. Mardin'den gelmişti. Kobanê şehir savaşı sürecinde üstlerine bilgi vermeden ve izin almadan firar edip savaşa katılmıştı. Hep öndeydi. Önde olmayı seviyordu. Öncü olmaktan gurur duyuyordu. Tempoyu bozan tek savaşçı oydu. Aynı tempoda hareket etmekten hoşlanmıyordu sanki. Ya bir adım ya da bir buçuk adım mutlaka önde olmalıydı. Çok hızlı hareket ediyordu, oldukça aktifti. Savaşçı bir kişiliği vardı, savaşmayı seviyordu, önde olmayı sevdiği gibi. Bir ara yaralanmıştı, bir parmağı kopmuştu. Neden tedaviye gitmiyorsun, bu parmak yarasıyla böyle ağır bir savaşta kalman doğru değil dediğimde “doğru, bir parmağım yok ama hâlâ dokuz parmağım var ve onlar da çalışıyor,” diye cevap vermişti. Haklıydı. Diğer parmakları hâlâ çalışıyordu. Bir parmak olmadan da savaşabilirdi insan. Hem kararını da vermişti Sinan. Anlaşılan geriye kalan o dokuz parmağı çalıştığı müddetçe savaşmaktan vazgeçmeyecekti.

Özgürlük hamlesi devam ederken tanık olduğumuz hallerin masumiyeti ve güzelliği bir başkaydı doğrusu. Onca barut kokusuna rağmen yine de sağlam bir şekilde ayakta kalarak, özgürlüğü kucaklama çabasında olan savaşçıların içinde bulunduğu hallerden hem moral hem de güç alıyorduk. Yaşanan anların verdiği duyguları anlamında yaşamak çok önemlidir. Her duygunun bir zamanı vardı. Yaşanılması mümkün olan her şeye açıktı ruhumuz. Savaştı, yoğundu, derindi! Her duygunun yeridir savaş. Her anlamın, her halin ve her görüntünün. Moral veren, güç veren, aynı zamanda üzüntü veren anlar da olurdu. Bu bir savaştı sonuçta. Her görüntünün anlamı farklıydı. Tadı ve neşesi ya da üzüntüsü farklıydı.

Birbirine geçmiş duyguları anlamlarına göre ayırarak zamanında ve yerinde onları yaşamanın daha büyük bir erdem olduğuna inanıyorduk. Savaşın karışıklığında netleşen her durum daha anlamlıydı. Açığa çıkan hakikatle yola çıkmak daha kutsaldı, daha insanca. Yol umuda gidiyordu çünkü aydınlığa, özgürlüğe ve kurtuluşa.

Yoldaydık, ilerliyorduk...

Miştener Tepesi'ne ilerlediğimiz sırada Botana Şerkê Hattı'nda, Yarmuk Okulu civarlarında çok büyük bir patlama sesi duyulmuştu. Korkunç bir toz bulutu yükselmışti şehirden.

Hiç vakit kaybetmeden hızlı adımlarla oraya ulaşmaya çalışmıştım. Tedirginlik vardı adımlarımda. Parmaklarımın ilk kez titrediğine şahit oluyordum. Ruhumun tuhaf bir duygunun içinde boğuştuğunu hissediyordum. Panikle, korkuyla ve telaşla kavga ediyordu iç sesim. Kırılmış cam parçaları arasından geçtim, evleri, sokakları aştım, enkaz yığınlarından atladım. İçimde tuhaf korkular, anlamsız kaygılar.

Gördüğüm sadece bir toz bulutuydu. Etraf yıkılmıştı, binalar inmişti aşağıya. Her tarafa dağılmış kırık tuğla parçaları ve patlamış araçların tekerlekleri. Birbirine karışmış yanık et ve barut kokusu.

En ağır silahlarla, tanklarla ve patlayıcı kamyonlarla her taraftan yine saldırmışlardı. Kokuyu ve toz bulutunu yarararak binanın yanına biraz daha yaklaştım. Bir kadın savaşçı gördüm. Bina'nın sağlam kalmış kolonunun üstündeydi. Elinde bir sürü silah vardı. Kefiyesini çapraz bağlamıştı omuzlarına, saçlarında toz vardı, kırık cam parçaları ve bir sürü barut kokusu. Gözleri beraketti, bakışları sağlamdı ve dimdik ayakta'ydı. Gülümsüyordu, gururluydu. Merhaba, dedim önce. Beni tanımış olmalıydı, baktığında parlamıştı gözleri. Çapraz şekilde omuzlarına bağladığı kefiyesiyle gözlerini temizledikten sonra "merhaba" diye karşılık verdi. "Ne yapıyorsun orada?" dedim. "Hiç, etrafı seyrediyorum," dedi.

Patlamadan dolayı kulaklarının yeterince duymadığını düşünerek bir adım daha yaklaştım ona. Yaşananları az çok tahmin edebiliyordum fakat tam olarak ne olup bittiğini ondan öğrenmek istiyordum. Olayın tek şahidi oydu çünkü. Etrafta ondan başka kimse görünmüyordu.

Saçlarında hâlâ cam parçaları vardı, biraz da barut kokusu. Parmağıyla işaret ederek "orada yaralı çeteler olabilir, açıkta hareket etmeseniz iyi olur," diye uyardı beni.

Doğruydu, etrafta bir sürü çete vardı, üst üste yığılmışlardı. Kimisi yaralı, kimisi sessiz. "Patlayıcı yüklü kamyonlarla saldırdılar," dedi, uyardıktan sonra. "Peki, yıkılan çok bina var

mı?” diye sorunca “yok, sadece mahallenin yarısı yıkıldı, fazla hasar yok yani,” diye cevap verdi.

Yerde yatan bir sürü çeteyi görmüştüm. Hepsi de yeterince şişmandılar. Bunlar intihar timleri olmalıydı. Daiş’in intihar timleri genelde şişman çetelerden oluşuyordu zaten. Kamyonlarla saldırmışlardı, üstelik yetmezmiş gibi canlı bombaları da devreye koymuşlardı. Bitişin ve dibe vurmanın en net kanıtıydı bu.

Özgürlük hamlemizin karşısında azalan, zayıflayan Daiş barbarlığının geldiği son nokta buydu işte. Zavallı ve çaresiz kalmışlığın dayattığı son çırpınışlardı bunlar. Yerdeydiler, üst üste, sessizce.

Ona baktım bir kez daha, ellerindeki silahlara, kefiyesine ve adımlarına. Böyle şiddetli bir saldırı karşısında o hâlâ ayakta idi. Dimdik ayakta, umutlu ve güçlü. “Yerde yatan bu çeteleri siz mi etkisiz hale getirdiniz,” diye sorunca, gururlu bakışlarla “evet, onları biz etkisiz hale getirdik,” diye cevap verdi.

-Kaç kişiydiler peki?

-Çok değil, yaklaşık iki yüz kişiydiler.

Duruşundan güç almıştım. Sonuçta bir hamlenin ortasındaydık. Her tarafta saldırılar vardı. Düşman her yerdeydi ve bizler de her şeye rağmen şehri özgürleştirmeye çalışıyorduk. Güç aldığımız duruşlar, moral aldığımız eylemler çok değerliydi o an. İşin garip tarafı bizler henüz birbirimizi yeterince tanıımıyorduk. Şehir savaşına her taraftan gelen gruplar vardı. Seferberlik ruhuyla Türkiye ve Kürdistan’ın değişik kentlerinden kavgamıza destek vermeye gelenlerin sayısı çoktu ve her biri de farklı cephelere dağılmıştı. Kobanê’ye daha adımını atmadan şehit düşenler olmuştu. Onları tanımak, kucaklamak isterdik. Birbirimizi görmeden yaralanmak, kucaklamadan can vermek... Savaşımız böyleydi, kavgamız buydu. Şimdi karşımda bir kadın savaşçı vardı. Kim olduğunu, nereden geldiğini bilmiyordum. Sadece kadının bir militanı ve elinde silahlar vardı. Omuzlarına çapraz şekilde bağladığı kefiyesi ve saçlarında kırık cam parçaları vardı. Bir de bir sürü barut kokusu... Bakışı, duruşu tanıdıkta ama. Bizdendi, yolumuzun bir yolcusu, bir sevdalısı, bir hayranıydı. Belliydi duruşundan, bakışından. Yine de emin olmak istedim.

-Peki, hangi gruba bağlısınız?

-PKK’liyim, adım Mawa.

Adı Mawa'ydı, PKK'liydi. Kadın bir militandı. Uzundu, sonsuzdu duruşu. Haftanın'den gelmişti savaşa, kavgaya ve umuda.

Mawa ile birlikte bir grup savaşçı şehri korumak için bir binaya yerleşmişlerdi. Bina, stratejik bir noktadaydı, önemliydi ve mutlaka tutulması gerekiyordu. Direniş duvarını kırarak şehre bu noktadan girmek isteyen çeteler bu binayı hedef almışlardı. Önce gruplar halinde en ağır silahlarla saldırmış, Mawa ve arkadaşlarının direnişini kıramayınca bu sefer patlayıcı yüklü kamyonları binaya yerleştirmişlerdi. Bina yıkılır, etraf yerle bir olur. Yıkılan enkaz yığınlarının altında kalan Mawa tekrar ayağa kalkmış ve silahına sarılmıştı.

Etrafına bakar önce, tüm arkadaşları enkaz altında. Nefes alamayan arkadaşlarını görünce öfkelenir ve bir çığlık atar. Serdar Halep bu cephenin komutanıydı, duymuştu Mawa'nın çığlığını, yaralanmıştı Serdar.

Direnir Mawa, savaşır, ayağı kayıp düşerken tekrar kalkar ve savaşır, direnir Mawa. Bir sürü düşer Mawa ve bir sürü ayağa kalkar yeniden, savaşır ve direnir Mawa. Yaklaşık iki yüz çete saldırmıştı ona, her taraftan, her silahla. Demişti zaten, adım Mawa'dır, PKK'liyim. Yaklaşık iki yüz çete. Kaldılar orada, yerde ve Mawa'nın ayakları altında.

Umut ve yol... Her ikisine bir kez daha vurulmuştum, görünce bir PKK'li kadının duruşunu ve savaşını. Büyümüştü ruh, çoğalmıştı güç. Özgürlüğe olan inancım sonsuz bir kudretle adımlarıma neşe katmıştı, coşku ve mutluluk. Bir o kadar da gurur.

Bir kez daha baktım etrafa, şehre ve Miştenur Tepesi'ne. Savaşan savaşanaydı. Direnen direnene. Mawa'nın elinde bir sürü silah ve saçlarında kırık cam parçaları. Savaşır dedim. Bu kadın militan burada olduğu müddetçe hiçbir çete geçemez buradan, geçemez, geçmesi de mümkün değil. Miştenur Tepesi'ne baktım bir kez daha. Geldiğim yoldan tekrar dönmek istedim. Mawa'ya baktım, vedalaştım ve bir iki adım ilerledikten sonra "Heval, ben burada tek mi kalacağım, yanıma birilerini göndermeyecek misin?" diye sordu. "Hayır, yanına hiç kimseyi göndermeyeceğim. Çünkü senin gibi güçlü bir ordu yok elimde," diye cevap verdim.

Gölmüştü Mawa, moral almıştı söylediklerimden. Gölmüşüyordu Mawa. Çapraz şekilde omuzlarına bağladığı kefiyesiyle gözlerini temizliyordu. Saçlarında kırık cam parçaları ve bir sürü barut kokusu.

Birkaç gün sonra yine benzer bir çatışma yaşanacaktı, Mawa yine direnecekti, yine savaşıacaktı. Yine saçlarında cam parçaları, yine bir sürü barut kokusu. Yine gölmüşeyecekti. Dimdik ayakta, Bir PKK'li militan gibi düşmanın karşısında duracaktı yine.

Yine kaygısız ve korkusuz. Ve şehit düşecekti Mawa.

O uzun, o sonsuz, o umut kadın.

Yoldaydık, ilerliyorduk...

Bir umuttu bizimkisi, bir düş, bir yol. Şehri özgürleştirmenin gününde en özgür adımlarla umudumuzu, düşümüzü ve yolumuzu gerçekleştirmenin yürüyüşündeydik. İlerliyorduk Miştenur Tepesi'ne doğru. Önümüzde evler, sokaklar, tuzaklar ve barut. Düşman tehlikesine karşı adımlarımızı dikkatli atarken bazen düştüğümüz de oluyordu. Bir savaştı sonuçta, kargaşaydı, kavgaydı. Kanayabilir çoğu zaman el, parmak ya da ayak. Beden kırılabilir, yara alabilir. Parçalanabilir kemik, damar kesilebilir. Ruhtu önemli olan. Ruhun sağlamlığı, iradesi ve gücü... Sonsuzdu ruhumuz, sarsılmaz ve yorulmaz. Zorluklardan, engellerden ve tuzaklardan geçerken sığındığımız tek güvenli anlamdı o.

Sarsılmaz ruhumuzun en yaşayan adımlarında ilerlerken çetelerin Botana Şerkê, Yarmuk Okulu yakınlarına olan saldırıları artmıştı. Bu hat, güvenli koridorun sağlandığı alana yakındı. Şehri korumak için burada oluşturduğumuz savunma hattını kırmak isteyen çeteler, her defasında en ağır silahlarla saldırmaya çalışıyordu.

Yine aynı hat, Botana Şerkê, Yarmuk Okulu civarı. İçi çete dolu bir hummer ve patlayıcı yüklü bir tank, ağır ve demirden.

Yanaştılar sokağa, sokakta savaşçılar vardı. Güvenli koridoru korumak için burada görev yapan savaşçılarımızın gözü tanktaydı. Tankın hareketlerine göre pozisyon almaya çalışıyorlardı. Çünkü tanktı bu, namlusu hazır ve içi patlayıcı doluydu. Tanka karşı savaşmada yeterince tecrübe kazanmış savaşçılarımız kendilerini sağlama aldıktan hemen sonra büyük bir şiddet

detle patlatılan tank ortalığı birbirine katmıştı. Şiddetli patlamadan dolayı etraf artık bir toz bulutuydu. Yıkılan duvarlar, kırılan camlar, yerle bir olan çatılar ve şehirden düşen parçalar...

Her bir patlama şehirden bir parça daha koparıyordu. Duvarları eksiliyordu şehrin, pencereleri, odaları ve çatıları. Her bir mermi bir şeyler alıyordu şehrin ellerinden, bedeninden. Yerdeydi savaşçılar, toz duman arasında. Kanayan parmaklarla daha doğrulmadan bu sefer hummerle savaşçıların arasında daldılar. Ağır bir araçtı, camları kalındı, mermi işlemiyordu, demirdendi ya da çelikten. Hummer durmuştu, durdurulmuştu. Etrafı sarılmıştı. İçinde on çete vardı, güya şehri ele geçirmek isteyen on çete. Bu her zaman böyle olmuştur. Nerede iki çete bir araya gelse hemen şehri ele geçirmeye çalışırlardı. Yönleri, kibleleri ve adımları hep şehre dönüktü. Hasret kalmışlardı şehir merkezine. Tavaf etmek, şehir merkezini görmek mümkünse orada iki rekât namaz kılmak ve dünyaya işte Kobanê'nin şehir merkezi, işte bayrağımız ve buradayız diyebilmek. Şehrin kalbi bizdeydi, orada adımlarımız, gölgelerimiz ve anlamlarımız vardı. Çeteler öyle her istediğinde buraya ayak basamazdı, burası bizim alanımızdı, bizim ağacımız, bizim deremiz ve bizim doğamızdı. Bizler orada yaşıyorduk. Yaşam orasıydı, şehrin kalbi, şehrin merkezi.

Şehrin merkezine ulaşmak isteyen çetelerin etrafı sarılmıştı. Onlar aracın içinde çaresiz bir şekilde bekliyorlardı. Korku sarmıştı onları, adımları titriyordu, telaş vardı yüzlerinde. İçine düştükleri bataklıktan kurtulmak için her yolu denediler. Ama etrafları sarılmıştı, adım atmak yasaktı ve demir bir kutunun içinde öylece bekleyeceklerdi, saatlerce. Sokağın başında katlı binalar vardı. Aracı en yakın bir binanın kapısına çektiler sonra. Hızlı bir şekilde araçtan inerek binanın kapısından içeri girdiler. Araçtan dışarı çıkmanın rahatlığıyla binalara dağılan çeteler rastgele etrafı taramaya başladılar. Sokağın giriş ve çıkışlarını kapattıktan sonra harekete geçen savaşçılarımız, önce binayı kuşatma altına aldılar. Orası bir savunma hattıydı ve oradan hiçbir çetenin geçmemesi gerekiyordu. Savunma hattı demek yaşam alanı demektir, en güvenli, en korunaklı, en sağlam koridor demektir.

Yarmuk Okulu'nun etrafında yine çatışma sesleri duyulmuştu. Mermi sesleri şehirden yankılandığında diğer cephelerde

de aynı sesler gelmeye başlamıştı. Birbirlerini destekleyen sesler, birbirine karşılık veren sesler, birbirlerini bastıran sesler. Sesler savaşıydı şehir, cadde, sokak ve beden. Gök, yeryüzü ve ruh, sesin savaşındaydılar yine.

Binaya yerleşen çeteler ile savaşçılarımız arasında şiddetli çatışmalar yaşanıyordu. Bir taraftan özgürlük hamlesine devam ederken diğer taraftan her yerden saldıran çetelere karşı direniyorduk. Çeteler, eşzamanlı saldırılar yapmayı severlerdi.

Hem bu onların tarzıydı. Her taraftan aynı anda ve aynı imkânlarla saldırıyorlardı. Hummer ve tanklarla bu binaya saldırırken aynı zamanda diğer cephelere de saldırmıştılar.

Şiddetli bir çatışmadan sonra binaya sızan tüm çeteler etkisiz hale getirilmişti. Bu çatışmada bir savaşçımız da şehit düşmüştü. Adı Zamani'ydi. Savunma hattını delmek isteyen çetelere karşı saatlerce savaşırmıştı. Yere düştüğünde "burası direniş duvarı, beni geçebilirsiniz ama dışarısı bizim" demişti. Haklıydı Zamani. Dışarısı bizim, şehir bizim ve kavga bizimdi. Hummer dışarıdaydı, o da bizimdi. Zamani'ye aitti. Üstelik ilk defa böyle bir aracımız olmuştu. Arkadaşlar aracı aldılar ve üzerine onun adını yazdılar. Zamani.

Yoldaydık, ilerliyorduk...

Atılan her adımda bin bir umut görüntüsü, dile dolanan slogan, yürekte düşün yansıması. Ve bu düşün gerçekleşmesi uğruna yola düşmüş tüm adımların masumiyetindeydi gözlerimiz. Gidenleri uğurlamak biz kalanların işiydi. Bırakılan armağanları çoğaltmak da, onları sonsuz bir inançla büyütmek de. Her gidenin bir talimatı, bir isteği, bir vasiyeti vardı. Büyütmek mücadeleyi, kavgayı büyütmek, umudu büyütmek. Kavgayı ve mücadeleyi büyütmek için Miştenur Tepesi'ne doğru ilerlerken önümüze çıkan her engeli aşmak zorundaydık. Engel ki barut, mayın ve düşman. Her sokağın başında, her evin odasında, her binanın kapısında ya mayın olurdu ya da düşman. Onları temizlemeden bir adım dahi ileriye atamazdık, atmamalıydık zaten. Karanlık aydınlığa çevrilmeden atılan her adım yaraydı, ölümdü bir bakıma. İlerlemek sadece adım atmak değildi nitekim. İlerlerken karşımıza çıkan her tuzağı bertaraf etmek zorundaydık. Sağımız mayın, solumuz barut, önümüz düşmandı bizim. Her ev tuzaktı, her sokak içi barut doluydu. Zayıfladığını, bittiğini ve artık bir

gücünün kalmadığını anlayan düşmanın o anlarda neler yapacağı belli olmazdı. En ağır silahlarla, tanklarla, patlayıcı yüklü kamyonlarla nerede bir iki savaşçı gördüyse oraya saldırıyordu.

Yüreği ve ruhu kavga için atanlar düşmüştü yolumuzun yoluna. Her taraftan, her yerden, her yönden. Yoldu bu, devrimdi, kurtuluştı. Özgürlüğe olan bağlılığıyla sonsuz bir geleceğe uzanmak isteyen herkes kendisini yola vurmuştu, yol kardeşliği, dostluktu. Yeni bir umuttur yol, yeni bir ihtimal. Uzağı, geleceği ve düşü yakınlaştırma arzusudur. Bir olmazı oldurma çabasıdır. Yolun içinde dostluk vardır, kardeşlik, yoldaşlık. Yol değiştirendi, dönüştüren. Yolda olmak, aydınlığın kanatları altında yarına uzanmaktır. Yol kavgaydı, direnişti, başarmaktı.

Onlar da yoldaydılar, adımlarıyla ve kendi hallerince. Sayısız kere ölmüşler, yaralanmışlar ve göçmüşler. Katliamlardan geçmişler, çarmıhlı günlerden. Sonra inişli çıkışlı yollardan, sonra yaman sancılardan. Onlar yasaklı çağların sürgünleri, onlar keskin bıçağın sırtında, onlar yarım ve zamansız gidişlerin sakinleri. Onlar çok yaralı, çok acılı, çok onurlu.

“Em Mexmurî ne. (Biz Mahmurluyuz) Gelmez miyiz yanarken siz, koşmaz mıyız kanarken siz, ölmez miyiz ölürken siz. Geçmişteki çarmıh kanamalarımızı sırtımıza alıp da geldik işte, bu mudur yolunuz, işte adımımız, işte sözümüz. Katın bizi yola. Onura ve umuda katın bizi dediler.

Kobanê bir yaylaydı. Yeşil ve sonsuz su, tıpkı Feraşın gibi, Wargunk gibi, Melixa gibi. Masmavi bir gökyüzü ve yasaksız kanatlar. Uçmak, bağırmak serbest. Yanmak yok hiçbir takvimde, kanamak biraz da mecburi. Gelenin sığınma ülkesi, yürüenin yağmuru, kutsalın sevabı ve uçmak isteyen keleşbeğiydi Kobanê. Herkese aitti, düşman hariç.

Yüzleri çok masumdu baktığımda. Temizdiler, berrak ve çok uzun mavi. Yüzyıllık bir kanamanın taşıyanları olsalar da yine de gülümsüyordular. Temizdiler, berrak ve çok uzun mavi. Savaşmak istiyorlardı. Düşmanlıktan değil, mecburiyetten hani, zorda kalmışlıktan biraz da.

Çok sancılı süreçlerden geçmişlerdi. Hepsinin ailelerinde şehitler vardı. Yıllardır zulüm, işkence, ölüm görmüşlerdi. Yolu muza yoldaş olmalarından büyük onur duymuştuk fakat onları

savaşın en ön cephelerine veremezdik. Korumalıydık onları, istemiş olsalar da savaşmayı.

Kızdılar, eleştirdiler ve küstüler ilk başta. “Biz buraya savaşımaya geldik, savaşacağız ve bu böyledir” dediler. Yüzlerine baktım tekrar. Gurur, mutluluk ve umut. Savaşmak sadece mermi atmak, bir tankı görmek, barut kokusu altında kalmak değil. Savaşmak düşüncedir, adımdır, niyettir ve ruhu temizlemektir kötülükten. Gelmiş olmanız savaştır. Yolda olmanız ve gülmeniz. Kavgamızı anarak ve hatırlayarak adımlarımızı, tarihinizi sevmiş olmanız en büyük savaştır dedim.

Baktılar sonra şehre, enkazlara, kırık cam parçalarına. Baktılar ellerimize, kanayan kollarımıza. Saçlarımızdaki barut kokusuna baktılar. Gözlerimizdeki umuda, yüzümüzdeki sevince, gurura. Baktılar gökyüzüne, kuşlara ve maviye. Hayır, biz savaşımaya geldik dediler. Biz buraya savaşımaya geldik. Barut en çok nerede kokuyorsa, hangi taraftaysa direniş, bizleri oraya gönderin. Çünkü biz oralara gitmek istiyoruz, dediler. Yüreği özgürlük sevdasıyla büyümüş olanları zapt etmek zordur. Yüzyıllık bir kanamayla çarmıhtan çarmıha girilmiş bir ruhu kontrol etmek mümkün değildi. Israr etmek boşunaydı. Savaşmak isteyen bir ruh savaş gerisinde asla kalamazdı. Dayanamazdı hem. Zincirlere de vursaydık, kırarlardı. Mutlaka kırarlardı.

Nasıl olduğunu anlamadan bir şekilde bizi ikna etmişlerdi. Üstelik Miştenur Tepesi’ne doğru ilerleyen öncü gücün bir kolu olarak savaşa katılmışlardı. Miştenur Tepesi’nin yamaçlarında mevzi alarak bekliyorlardı. İlerlemek için tepeye, yukarıya, en yukarıya...

Savaşla özgürleşeceğini anlayanların adımlarındaki kudret büyüyorken, o adımları kurtuluşa çağıran yolu büyütmekten başka seçeneğimiz yoktu zaten. Özgürlüğün yolunda yürümek isteyenlerin o kutsal yüreklerinin kıyısında ilerlerken, karşımıza çıkan her engeli aşabilmenin ferahlığı çarpıyordu yüzümüze. Yol nefesti çünkü. Huzur ve bir rüzgâr esintisi.

Derin tuzaklarla süslenmiş her sokağı temizleyip geride bırakırken, bir önceki sokağın belirsizliğine yürüyorduk. Bin bir sokak, türlü tuzaklar ve yolun ferahlığı. Şehri kucaklayan özgür ruhun ilerleyişi bir yandan, şehri yıkmak isteyen düşmanın barbarlığı bir yandan. Aylardır saldıran, yıkan, talan eden, dağıtan

bir düşmanla gece gündüz savaşıyorduk. Her anımız barut, her günümüz çatışmaydı. Miştenur Tepesi'ne ulaşmadan şehir asla özgürleşemezdi. Bu bir formülüydü başarının ya da kurtuluşun. İlerliyorduk Miştenur'a. İlerliyorduk da fakat her adım tuzak, mayın, barut. Her adım düşman, mermi, tank.

Bol çatışmalı bir gündü. Barut kokusu hiç olmadığı kadar keskin, mermiler hiç olmadığı kadar serbestti. Düşman çoğalmış ve ağır silahlar devredeydi. Şehri boğan bir toz bulutunun ağırlığı altında ilerliyorduk Miştenur Tepesi'ne. Telsiz çalışıyordu, sesler geliyordu. Aceleydi ses, telaşlıydı. "Çeteler, Miştenur yamaçlarında bekleyen Mexmur Grubu'na saldırıyor!" diyordu ses.

İçimdeki ses önyargılarla korkutmaya çalışıyordu beni. Hepsi şehit düşmüş diyordu ses. Kulak asmiyordum, inanmak istemiyordum doğrusu. Onlara hiçbir şey olmamalıydı. Onlar zaten yaralıydı, yıllardır, yüzyıllardır. O sırada, o yolda en zayıf noktamız Mexmur Grubuydu. Onları sonuna kadar korumamız gerekiyordu. Şehir yerle bir olsa da onlar sapasağlam kalmalıydılar. Vakit yoktu, zamanla yarışır gibi koştum. Daha hızlı adımlarla, daha nefessiz, daha büyük koştum. İçimdeki sesi susturmuştum, onun sırası değildi hem. Konuşan başka şeyler olmalıydı o an. Umut mesela. Mawa'ya koşar gibi koştum, aynı duygularla, aynı umutla. Yine dar sokaklardan, yine kırık camlar arasından, yine enkaz evlerden geçtim. Mermiler geliyordu her taraftan, yine barut kokusu peşimde, adımlarımda tuğla parçaları yine. Yine düşmedim kıyısından geçerken savaşın. İçimdeki sesin kurguladığı o bütün karamsarlığı yıkmak isterken, düşüncemi sapasağlam görüntülerle beslemeye çalışıyordum bir yandan. O an yıkım ve kanamaya dair hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum.

Tozu, dumanı gördüm. Yıkılan duvarları, büzülen taşları ve biraz da enkazı. Barut kokuyordu etraf, sis ve bulut. Az ilerde Daiş ölüleri, onlarca, yan yana. Mevzilere yöneldim sonra. Nefessiz kalmıştım, daralıyordu içim ve içimdeki ses sıkıyordu ruhumu. Umudum hâlâ iyi şeyler söylüyordu bana, teselli niyetine ya da gerçekten de öyleydi. Bir iki mevzi gezdim. Boştu, kimseler yoktu, sessizdi. Göçmüş müydü yoksa ses? Etrafı dinledim, baktım, uzandım etrafa. Bir ses, bir dokunuş, bir görüntü, bir düşünce aradım, sordum, soruşturdum.

Şehir savaşı başlamadan önce tedbir amaçlı inşa ettiğimiz kulübe tarzında ve küçük pencereleri olan sığınaklar vardı Miş-tenur'un yamaçlarında. Tek umudum o sığınaklardı. Adımlarımdaki telaşla birlikte o sığınaklara doğru ilerlemeye çalıştım. O an içimdeki sesin yenilmesini istiyordum. İç sesimle olan savaşta kazanan umudum olsun istiyordum. Dileğim buydu, umut ettiğim bu.

Toparladım adımlarımı, gözlerimi kontrol ettim, ruhumu zapt etmeye çalıştım ve yürüdüm, yürüdüm o sığınaklara doğru. Umudum, yıkımı ve kırıklığı dayatan içimdeki sesi mutlaka yenmeliydi. O yaman sesi, o korkunç sesi susturmalıydı umudum. Hem umut bu yüzden vardı. Umut bu yüzden yaşamdı, bu yüzden sonsuzdu. Sancılı bir düşünceden sıyrılıp umuda sarılanlar ve umudun o yaşatan parmaklarından yaşam soluyacak kadar ona büyük bir minnet duyanlar için umut, müthiş bir mucizeydi. Ve ben o an o mucizenin gerçekleşmesini istiyordum.

Sığınağın penceresinden beni seyreden bir çift göz gördüm. Gülümsüyordu, mutluydu. Silahın namlusunu pencereden çıkartmış bir şekilde etrafı seyreliyordu bir başkası. O da bana bakıyordu, gülümsüyordu, mutluydu. Sığınağa yöneldim. Başka gülümseyen ve mutlu görünen var mı diye iyice baktım herkese, her şeye. Tamamdı. Herkes ve her şey tamamdı, eksiksiz... Hafif yaralı birkaç savaşçı dışında herkes iyiydi, sağlamdı. Çay içenleri gördüm sonra. Çay yapmışlardı ve içiyordular afiyetle. "Hepiniz iyi misiniz?" diye sorunca "evet, gayet iyiyiz. Sadece çeteler saldırdı ve onları bertaraf ettik. Birkaç yaralımız dışında bir sorun yok," diye cevap verdiler.

Rahatlamıştım, suyunu bulmuş bir dere yatağı gibi. Yıkılmışlığı dayatan içimdeki o sesin yenilmiş olmasından büyük keyif almıştım. Umudun kazanmış olması bir mucizeydi ve mucizeler gerçekleşebilirdi bazen. Kırıklığın ya da parçalanmışlığın oluruна izin vermeyen bir umudun iyi kalpliliğini taşıyordum. Umut, güzel bir şeydi. Umut etmek hep yaşamdı.

Yüzlerinde yaşamın güzelliğini görmüştüm. İyiliğin ve mertliğin güzelliğini. Kardeş kokan adımların yaşama olan bağlılığıyla yeniden tutunmuştum kavgaya. Her iyi bir şeyle birlikte

daha da güçleniyordum. İyi kalpli çocukların yaşaması gerekiyordu. Apaydın geleceğe koşacak olanlar onlardı çünkü. Gelecek onlarındı, onlara aitti.

Sığınaktan çıktıktan sonra “benden bir isteğiniz var mı?” diye sordum gülümseyerek. “İki isteğimiz var,” dediler gülümseyerek. Koskoca iki istek.

“Bize biraz mermi biraz da çay şeker lazım. Biliyorsunuz, mermisiz ve çaysız yapamayız, duramayız. Bu isteklerimizi karşılayabilir misiniz?” diye sorduklarında “karşılamaz mıyız, başım gözüm üstüne,” diye cevap verdim. Böyle ortamların hayranıyım ben. Samimi ve doğal yaklaşımların yaşandığı bir savaş ortamında gönülden yaşayanların içinde olmaktan gerçekten mutluluk duyuyordum. Tüm istekleri mermi ve çaydı. Biraz da şeker. Hem savaşmak hem de yaşamak. Hem savaşırız hem de yaşarız demekti bu. Mermi, çay ve şeker.

Yoldaydık, ilerliyorduk...

Geride bıraktığımız anların zorluğundan, barutun o keskin kokusundan, düşmanın mayınlarından, tuzaklarından sağlam bir şekilde çıkmaya çalışarak Miştenur Tepesi’ne tırmanmaya hazırlanıyorduk. Artık tepenin yamaçlarındaydık. Bir metre sonrası Miştenur.

Buraya gelene kadar yüzlerce can verdik, yüzlerce yaralı. Sayısız kere düştük, kanadık. Yorulduk gün be gün, susuz kaldık, nefessiz ve uykusuz. Bir umuttu bizi yaşatan, bir umut. Her şeyin sonunda özgürlük vardı. Aydınlık, kurtuluş ve mavi. Bir umuttu bizi diri tutan, bir umut.

Dilbirin hâlâ öfkeliydi. Bu onun üçüncü umut onarmasıydı. Hem bu son tırmanışımız olacaktı Miştenur’a. Bu son umuttu, son şanstı. Ya başaracaktık ya da yenilecektik. Üçüncü bir eylemi yoktu bu ilerleyişin. Ya üste çıkmak ya da dibin dibine vurmak.

Oysa biz kazanmak istiyorduk, üste çıkmak, zirveye, yukarıya, en yukarısına özgürlüğün. Oysa biz düşlerimizi gerçekleştirmek istiyorduk. Parmaklarımızla uzanmalıydık maviye ve kucaklamalıydık aydınlığı. Biz hayal ettiklerimize kavuşmak istiyorduk. Dibin dibine vurmak değildi arzu ettiğimiz ya da düşlediğimiz. Biz özgürlüğü değil, özgürlüğün kendisini istiyorduk. Yenilmek adımlarımıza uzak bir eylemdi. Yenilmek kötüydü, çirkindi ve bir o kadar sonsuz anlamsızdı. Biz gerçekten başarmak

istiyorduk. Bu yüzden yamacındaydık Miştenur Tepesi'nin. Yüzüne baktım şehrin, susmuşluğu yakmıştı canımızı. Ve savaşçılar ve direniş ve eylem. Baktım hepsinin yüzüne, haykırabildiğim kadar haykırdım. Gidenlere, kalanlara. Haykırdım uzunca, umutça:

Bu son olsun yoldaşlar, canlar, kardeşlerim!

Bu adım son adımlarımız olsun. Özgürlüğü ve aydınlığı bu son adımla gerçekleştirmeliyiz. Şehir, sokaklar ve gökyüzü ve kırılmış tüm umutlar. Gözü sizde her şeyin, her anlamin yüzü adımlarınızda! Özgürlük isteyen Miştenur'a baksın! Kurtuluşu düşleyen Miştenur'a baksın! İyiliği kucaklamak, apaydın bir geleceği yaşamak isteyen Miştenur'a baksın! Sevgili yoldaşlarım, Miştenur orada, düşman içinde ve özgürlük onun arkasında. İlerleyin, ilerleyin! Kendinizi, düşlerinizi ve umutlarınızı özgürleştirmek için ilerleyin! Gidenlerin bıraktığı armağanları sonuna kadar korumanın sözünü verenler, Kobanê çocuklarının düşlerini gerçekleştirmek için kendini bu şanlı kavgaya verenler, insanlığın tüm değerlerini tüm içtenliğiyle yaşatmak isteyenler ve bunun amacıyla olanlar, halkların kardeş türküsünü susturmanın derdinde olanlara karşı savaşmayı seçenler, ilerleyin!

Yüreği büyük savaşçılar, ruhu sonsuz kutsal yurtseverler; Miştenur aşktır, özgürlüktür, umuttur. Miştenur vatandır, anlamdır, bayraktır. Miştenur Mawa'dır, Arîn Mîrkan'dır, Botanê Reş'tir, Seyid'tir! Miştenur Kobanê'dir, Özgür Kürdistan'dır, halkların anavatanıdır!

İlerleyin!

Düşman orada, tepede ve bizi bekliyor! Saldırın yoldaşlar, saldırın!

*Barbarlığın adımlarına saldıran özgür adımlar
görüyordum, çok uzun adımlardı,
çok umutlu, çok keskin...*

Yakın Işıkları, Aydınlansın Gökyüzü

Koştukça çoğalan adımların gölgesinde, aydınlanan bir savaşı kucaklayan o düşleri büyük savaşçıların tepeye tırmanışlarını büyük bir hayranlıkla izliyordum. Toz dumanın arasından ilerlerken barutun o keskin kokusundan da sıyrılarak, adımlarına takılan her engeli büyük bir sabırla aşarak, Miştenur'u kucaklamaya gidenlerin o şanlı yürüyüşlerini izledikçe büyüyen kavganın tüm iyimser anlamlarını yaşamaya başlıyordum. Geceyi aydınlık kılan düşlerimizin o an çelikten bir anlama bürünmüş olması ne güzel bir görüntüydü. Her şey adımlarımıza sığınmıştı o an. Umut, güzellik, anlam, başarı ve azim. Yürüyüşümüzden anlam kazanan, kavgamızdan sarsılmaz bir ruh elde eden tüm anlamların o an bizimle bir olmuş olmaları muazzam bir mutluluktu. Mutlulukla çoğalan bir kavganın içinde olmak ayrı bir güçtü. Kavga biraz da mutluluktu. Sonu özgürlük, sonu zafer olan, sonu umut, sonu mavi olan her kavga mutlulukla başlardı.

Mutluluk kavganın enerjisiydi bir bakıma.

Adımlarımızı hızlandıran bir mutlulukla tepedeki tüm gölgeleri yok etmeye başlıyorduk. Barbarlığın temsilcilerini süpürüyorduk Miştenur'dan.

Koşuyorlardı savaşçılar. Bin yıllık bir yükten kurtulmak istencesine, hızlı adımlarla, dosdoğru, gururlu ve yiğitçe, koşuyorlardı tepeye, düşmana.

Görüyordum herkesi, her savaşçıyı, her adımı. Özgürlüğe susamış olanların ruhlarını görüyordum. Çelikten bedenlerini... Düşen bir kez daha kalkıyor, yuvarlanan bir kez daha. Vurulan tekrar diriliyor, kanasa da kolları, elleri. Dilbirin koşuyordu, bir elinde silahı, diğer elinde bayrağı, koşuyordu tepeye doğru.

Yüzler görüyordum mermi ışıklarının aydınlattığı gecenin kıyısından. Parlak gözler ve gülümseyen parmaklar görüyordum. Savaşıyordu savaşçılar, savaşıyorlardı gecede, tepede. Savaşan savaşçılarımızın adımlara bakıyordum sonra, gözlerine.

Birisi mermi yemiş, yerde ve kalkmaya alışıyor. Bedenin-
den akan kana hiç aldırış etmiyor. Slogan atıyor. Bijî, Bijî
Berxwedana Kobanê! Yerden kalkmaya çalışana ellerini uzatıyor
birisi. Bir taraftan savaşıyor diğerk taraftan yerden kalkmaya a-
lışana sarılıyor elleriyle. Dayan, az kaldı, dayan yoldaşım di-
yordu.

Bu üçüncü tırmanışımız. Bu üçüncü umudumuz. Artık in-
meyeceğim o tepeden! Miştenur'u almadan, bu bayrağı dikme-
den ve özgürlük ateşini yakmadan inmeyeceğim Miştenur'dan
diyordu Dilbirin. İki adım ilerisindeydi her şeyin. Koşmanın, iler-
lemenin ve atılan sloganların ilerisinde. İçinde büyüyen öfke-
siyle Miştenur'un zirvesine koşarken gülümsüyordu Dilbirin.
Özgürlük gülümsetirdi her yüzü. Yüzlerde belirli bir gülümse ya-
ratan bir özgürlüğe sarılıyordu gözler. Özgürlük, aydınlığa ulaş-
mak isteyene hep gülümserdi çünkü.

Pusluydu etraf, gece kaygan ve düşüyordu her şey gece-
den. Kötülük düşüyordu, zulüm, gaddarlık ve her şeyi anlamın-
dan uzaklaştıran o çürümüş zihniyetin rengi, düşüyordular bir
bir geceden.

Karanlığın ardına sığınmış çeteler vardı tepede. Umuda
koşan adımların şiddetinden titreyen o zavallı ruhların hallerine
gece bile acıyordu, karanlık bile. Ama faydası yoktu titremenin,
korkmanın. Gecesi gelmişse özgürlüğün, umudun ve düşün gece-
siyse elbette korkmalıydı barbarlık, ruhu yanmalıydı en derinin-
den.

Son adımlardı.

Tepenin zirvesine tırmanırken Dilbirin'in haykırışlarını
duyuyordum. Bu bizim üçüncü tırmanışımız, bu bizim son umu-
dumuz! Miştenur'un zirvesine bu bayrağı dikmeden ve özgürlük
ateşini yakmadan tepeden inmek haram olsun adımlarıma!

Zapt edilemiyordu. Umudu ve bağıllığı yutan adımlarına
hiçbir engel dayanamıyordu ve aşıyordu zorluğu, taşı, tümseğı...
Gecenin bereketinden, özgürlük umuduna sarılanların adımla-
rından korkan düşmanın titreyen namlularından mermiler sü-
zülürken, Dilbirin hâlâ koşuyordu. Bilmem kaç mermiden, kaç
barut kokusundan sonra... Bilmen kaç zorluğu, kaç engeli aştı-
ktan sonra yere düşmüştü Dilbirin. Gülümseyen bedeninden kan

akıyordu. Ellerinden, kollarından ve adımlarından... Gülümseyen yüzüyle zafer işareti yaparak bayrağı, bu bayrağı zirveye di-kin diye bağıırıyordu Dilbirin.

Sırtladılar onu sonra. Çıkardılar savaş alanından. Hastane yolunda, daha varmadan seruma, can verdi Dilbirin. Bana emanet ettiği öfkeye baktım uzun bakışlarla. Dilbirin'in gözlerinden, Dilbirin'in parmaklarından, Dilbirin'in adımlarından emanet aldığı öfkesine sarıldım, uzunca. Ruhumda hissettiğim tüm anlamların görüntülerine sımsıkı sarılırken, bir yanımda Dilbirin doluyordu. Onun hatıraları, onun armağanları, onun düşleri... Doluyordu bir yanımda Dilbirin. Özgürlüğümüze şahit olacak bir geceden geçerken ve bana kudretli bir umut veren bu güzel savaşçı dolarken bir yanımda, o bayrağı dikmeden ve yakmadan özgürlük ateşini, Miştenur'dan inmek zaten haramdı adımlarımıza.

Kavgamızı büyüleyen umutlarımızı da alarak kanatlarımızın altına, savaştık gece boyunca. Durmadan, dinlenmeden savaştık karanlığa karşı. Barbarlığı ve çürümüşlüğünü ayaklarımız altına alıncaya kadar savaştık. Uzun ve umutça.

Önce zılgıt sesleri, önce tilililer, önce sloganlar yükseldi Miştenur'dan. Yorulmuş parmaklarla Miştenur'un zirvesine dikilen bayrak. Dilbirin içindi bu dalgalanma, bu esinti, bu üç renk. Yakılan ateşin huzuru ve kurtuluşu sarmıştı tepeyi, taşları ve tüm gölgeleri.

Yakmıştık tüm ışıkları. Tepe aydınlıktı. Aydınlık özgürlük demekti. Karanlık düşmana aitti, düşman susmuştu, karanlık geçmişti. Apaydınlıktı tepe, tepe büsbütün ışıktı. Daiş barbarlığının sonunu yaktığımız ışıklarla duyurmuştuk. Şehre aydınlığı gösteriyorduk. Ve Karanlık Bitti.

Zulüm bitmişti, gaddarlık, haksızlık ve talan tükenmişti. Karanlık susmuştu artık, düşman yenilmişti Miştenur'da, özgürlük tepeye koşan adımlarındı. Mavi serbest, türküler güzel, iyilik artık masumdu. Gece huzur, gece Dilbirin, gece halkların dostluğu, birliğin kudreti...

Özgürlüğüne kavuşan bir tepenin en yukarısındaydım. Huzurun ve kurtuluşun şerefine yakılan ateşi izliyordum. Ateşin etrafında birikenlerin yüzlerini seyrederken aklıma Şervan Si-lopi'nin Miştenur hakkında söyledikleri gelmişti.

“Eskiden şehre yakındı bu tepe. Yakındı adımlarımıza, parmaklarımıza... Miştenur eskiden şehrin içinde gibiydi, öylesine yakın, öylesine kolay. Şimdi bizden, şehirden ve parmaklarımızdan çok uzakta. Bu ilk hamleyle kurtarır mıyız bilemem ama Miştenur eskiden çok yakındı adımlarımıza. Şimdi düşman var tepede. Eskiden olsaydı beş dakikada ulaşırdık. Şimdi mesafe uzadı ve tepe çok uzağımızda kaldı. Düşman var şimdi tepede.”

Her şey umuttur demiştim Şervan’a. Adımlar, hasret ve yürüyüşler hep umuttur. Yüreğin ve ruhun umutla bütünleşmişse ve inanmışsa zafere mutlaka ulaşırsın düşlediğine, hayal ettiğine. Umuttur her şey Şervan. Başarmak, zafer ve sarılmak tepeye, umuttur her şey. Bizler devrimciyiz Şervan, bizler savaşçıyız. Umutla varız, düşle oluruz ve özgürlükle yaşarız. Umut düştüğünde, düş bittiğinde ve özgürlük kaybolduğunda bizden de bir şey kalmaz geriye. Umut her şeydir Şervan, inan bana, umut her şeydir.

Kalkmalısın Şervan, düştüğünde kalkmalısın, kalkmayı bilmelisin. Sana ait olan senden uzaklaştırılsa bile düşmüşlüğüne kalma sakın, kalkmayı öğreneceksin Şervan. Bize ait olan, bizim olan ve sadece bizdeyken anlamlı olan ne varsa onlara uzanmak zorundayız. Bu bir istek değil Şervan, bu bir mecburiyettir. Yaşamı çalanlara karşı umutla savaşmalısın. Sadece savaşmak olmaz, sadece direnmek yetmez. Umutla savaşmak ve umutla direnmek... Budur başarmanın formülü. Umut ekmektir Şervan, umut sudur, gölgedir, yoldaştır. Unutma bunu Şervan. Umut ekmektir, sudur, gölgedir, yoldaştır.

Özgürlük sadece bir kereye mahsus değil ki Şervan. İlkinde başarmadıysan bunun ikinci adımı vardır. O da olmadıysa üçüncü adımı, belki de yüzüncü adımı. Yürüyeceksin, ısrarla, umutla koşacaksın. Sen özgürlüğü kolay mı sandın, öyle mi sandın Şervan? Koşacaksın. Düşersin, kanarsın, yanarsın ama koşacaksın. Bu senin görevin, bu hepimizin görevi... Koşacağız Şervan, koşacağız umutla, düşle ve aşkla...

Umut her şeydi. Öğrendiğimiz buydu bizim. Şehri kuşatma altına alan düşmanın dayattığı yaşamsızlıktan kurtulmanın tek yoluymu umutlu olmak. Umut her şeydi, en azından bizim için. Biz en çok direnenler için, en çok kanayanlar için, en çok çarpışanlar için umut, aydınlığın kendisiydi.

...

Sıcak ve huzurlu bir şekilde çoğalan ateşi seyrediyordum.
Zılgıtların özgürlüğünde dinliyordum geceyi.

Etraf neşeliydi. Sloganların ve halaya duran adımların coşkusuna kattım ruhumu. Bu geceyi, bu coşkuyu, bu neşeyi, bu özgürlüğü yaratan o tüm gidenleri anarak seyrediyordum şehri, ateşi, halayı, aydınlığı.

Bulduk Şehrin Kayıp Seslerini

Yakılan ateşin kıyısında özgürlüğü kucaklayanların hallerini seyrediyordum. Miştenur'u özgürleştirmenin huzurunu yaşayanların halaylarında, sloganlarında, zılgıtlarında Kobanê vardı hep. Onun sokakları, onun kayıp sesleri.

Kobanê uğruna her zorluğu aşarak tepeye ulaşanlar, kanayarak ve can vererek zirveye bayrağı dikenler o gece sabaha kadar sloganlar eşliğinde halaya durmuşlardı. Özgürlüğün, başarmanın ve karanlığı delerek aydınlığı yaratmanın halayıydı bu.

Miştenur'un ele geçirilmesiyle birlikte şehir tehlikeye girmişti. Çünkü şehrin kapısıydı Miştenur. Onun en sağlam penceresi, onun en güvenilir sokağıydı. Düşmanın ilk hedefi Miştenur'u ele geçirmektir. Miştenur'u ele geçirmeden şehir hiçbir şekilde kuşatma altına alınamazdı. Bu gerçeği iyi bilen düşman, her türlü teknik ve imkânla tepeye saldırmıştı.

Miştenur her bakımdan bir umuttu. Yaşamının, savaşmanın, ilerlemenin ve yarına ulaşmanın takatiydi, çabasıydı. Düşmanın eline geçmesiyle birlikte bu umuttan vazgeçenlerimiz olmuştu. Bir umut kırılması yaşayanların inançlarında direniş anlamsızlaşıyordu. Artık sonuydu her şeyin! Takatsiz kalmanın gafletiyle adım atmak isteyenler düşüyordu kavgadan, direnişten ve anlamdan. Miştenur umuttu, bu doğrudur. Fakat umudu yeniden diriltmek, yeniden anlam kazanmak, yeniden yola koyulmak vardı. Umut kırılabilir ama yeniden onarmak vardı. Yaşamın ve savaşmanın bin bir yolu ve yöntemi vardı. Tüm umutlar kırılabilir da yeniden yaşama tutunmanın bir sürü biçimi vardı. Tüm bunları denemeden, defalarca düşüp kalkmadan, kanamadan ve emin adımlarla ilerlemeden umut asla onarılmazdı. Zorluklardan ve yorgunluklardan geçmeden, tüm tuzaklardan kurtulmadan yarına ulaşabilmek mümkün müydü?

Savaşın en zorlu süreçlerinden, sayısız kanamalardan, derin ve soğuk yorgunluklardan geçerek Miştenur'u özgürleştirenler umutlarını hiçbir zaman kaybetmeyenlerdi. Her şeye rağmen ilerleyerek şehri ve tüm değerleri yeniden elde etmenin inancını yaşayanlardı. Her şey umuttu ve kırılan umutlar yeniden inşa

edilebilirdi. Bu, kavganın ve davanın kudreti idi. Kudretini ve takatini yitirmiş olanlar anlamazlar umudun onarılmasından, anlamından, çabasından. Her şey umuttu ve umut inançtı, çabaydı, ilerlemektir ve başarmaktır. Bu başarıya ulaştığımızda gülümseyen ve sonsuz bir huzura kavuşan şehrin her bir tarafından zılgıtlar yükseliyordu. Bin yıllık bir yükten kurtulmuş gibiydi herkes, her beden ve her anlam. Miştenur ağır bir yükü çünkü. Düşmanın elinde olduğu zamanlarda Miştenur, yaman bir yükü ve oldukça ağır bir yük. İnancımızı ve adımlarımızı güçlü tutarak şehri bu yükten kurtardığımızda yaşamla buluşan tüm anlamlar bir kuş gibi özgürdü artık. Uçabildiği kadar uçuyordu tüm anlamlar. Şehrin semalarında özgürce kanatlan bir kuş gibiydi tüm adımlar, tüm parmaklar. Kilitli kapıların ardında kalan tüm sesler de özgürdü. İyiliğin, kardeşliğin, anlamın, başarmanın, paylaşmanın ve tüm özgür düşüncelerin sesleri bulunmuştu artık. Miştenur kayıp seslerin zindanıymış meğer. Orada tutuluyordu tüm sesler, tüm anlamlar. Tüm kilitli kapıların anahtarları da Miştenur'du. Meğer Miştenur, yaşamın ve özgürlüğün çıkış kapısıymış.

Sabahla birlikte şehre müjdeyi vermek, sokaklara el sallamak, pencerelere gülümsemek... Miştenur'dan emin adımlarla şehrin kalbine inmek. Hepsini umuttu, hepsi kudretti, çabaydı, inançtı.

Şehrin sokaklarından ve pencerelerinden sloganlar yükseliyordu. Birbirlerine sarılan savaşçıların coşkusuyla yaşam bulan bir sabah doğuyordu dünyadan. Tüm anlamlarıyla rengi mavi olan bir sabahla kucaklıyorduk şehri, sokakları ve savaşçıları. Her yer bahardı. Sabahın bereketiyle yaşama uzanan ellerin huzurunda akıp giden bir selamlaşmaydı gün, gün kucaklaşmaydı.

Dünya halkları mutlu ve huzurlu bir sabaha uyanıyordu. Karanlığı, barbarlığı ve çürümüşlüğü ayaklar altına alarak insanlığa büyük müjdeyi veren savaşçılarımızı selamlayan herkesin yüzü gülüyordu artık. Halklar mutluydu, huzurluydu. Her şey yaşanılabilir bir dünya içindi. Her şey uzun ve kutsal bir gelecek içindi. İnsanlığa, tarihe, doğaya sonsuz bir özgürlük armağan eden savaşçıları bağrına basanların yüreğinde gün bahardı, ye-

niden doğuştu. Halay vardı sınırda, Suruç'ta. Özgürlüğün, huzurun ve zaferin halayı vardı. Aylarca sınır hatlarında bekleyen yurtsever halkımızın o sancılı bekleyişleri artık son bulmuştu. Gün umuttu, zaferdi. Gün başarmanın kendisiydi.

Şehrin her tarafından yükselen mutluluğun arasından geçiyorduk. Sokak başlarında bekleyenler öylesine mutluydular ki yüzlerindeki huzur onları ödüllendirmiş gibiydi. Ben kavganın tüm vaktini bu savaşçıların mutlu hallerine harcamıştım. Seyrediyordum herkesi. Emekle, aşkla ve büyük bir inançla savaşıp başarmış savaşçıları izlekten keyfi alıyordum. Evet, umut olmazsa yaşam olmazdı. Umut hayati bir eylemdi çünkü. Aşkla tunduğumuz bu topraklar işgal altındaydı. Umut olmasaydı birer esirdik aslında. Bizi esirlikten kurtaran tek anlam umuttu ve bu umut parmaklarımızda hep canlıydı. Adımlarımızda hayat bulmuş bir umutla özgürlüğe dokunmuştuk. Umut her şeydi çünkü. Sadece umut bizi götürürdü dost duyguların olduğı yere, barut kokusu altında, ölümü göze alarak, meydan okurcasına, o dost ellere... Umut bizi götürür yaşama, kurtuluşa. Umut yoksa kavganın, yaşamının hiçbir anlamı yoktu.

Miştenur zaferinden ve dünya halklarının mutluluğundan aldığımız güçle şehrin geri kalan taraflarını da çok geçmeden özgürleştirmiştik. Umudu gerçekleştiren savaşçıların adımlarından korkan çeteler şehri terk ediyorlardı. Kendi yenilmişliklerine, kendi çürümüşlüklerine, kendi barbarlıklarına kaçıyorlardı. Korkunun ve çaresizliğin kentine göçüyorlardı. Evet, kırık silahlar eşliğinde direndiğimiz günlerden, özgürlüğe ve ışığa yakınlaştığımız bir ana dokunmuştuk. Uzun bir yoldu bu. Engellerle dolu, uzak ve inişli çıkışlı... Köy yollarından geçerek, şehrin kalbine doğru akan yollardan direnerek ilerledik. Kan kaybettik, canlar verdik ama geriye dönmedik hiçbir zaman. Önümüz hep adımlarımızdı ve hiç korkmadan adımlarımızı özgürlüğe ve aydınlığa doğru atmaya çalışmıştik. Umutsuz kaldığımız bir an bile olmamıştı. Umuttu zaten bizi bu ana kadar getiren, taşıyan.

Yürürken, ilerlerken kırılan umutlarımız da olmuştu. Can veren umutlarımız, geride bin bir armağan bırakan umutlarımız da olmuştu. Yaralı umutları onarmanın vardı elbet bir çaresi. Yoksa kırık umutları o halde bırakmanın ölümün kendisi oldu-

ğunu biliyorduk. Onardık kırılmış umutlarımızı. Onlar yaşam gerekçemizdi nasıl olsa. Yürüdük, ilerledik. Düşmanı zorladık, sıkıştırdık. Bunu yaparken adımlarımız da zorlanıyordu, onlar da kanıyordu, acı çekiyordu. Ama her şeyin sonunda mutlak bir aydınlık olacaktı. Aydınlık için biraz kanamalıydık hem. Tüm kanamalar varsın aydınlık için olsun.

Tüm kanamalarla ilerlediğimiz bir yolun sonunda bir şehrin kendine dokunması olmuştu. Şehir ilk defa kendine bu kadar içten dokunmuştu ve tüm kötü niyetlerden artık kurtulmaya çalışıyordu. Arınıyordu şehir tüm karanlıktan, siyahlıktan... Daiş barbarlığından arınan bir şehirden geriye masmavi anlamlar kalmıştı. Kendi sesiyle bütünleşen değerler, eksik kavuşmalar diyarında bir parçasını arayan tüm anlamlar artık kucaklaşıyordu şehirle. Kendi özüne kavuşan tüm sesler mutlu bir çocuk gibi şarkılar söylüyordu sokaklarda, pencerelerde ve yıkılan binaların enkazında...

Umut her şeydi...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM: KÖYLER DE ÖZGÜR OLMALI

Köy Savaşlarında Can Vermiş Tüm Canlar İçin Yürüdük

Barutun ve tekniğin kölesi olmuş bir zihniyeti anlamla yenmenin gururunu yaşarken, bu zihniyeti şehrin tüm sokaklarından, tüm tepelerinden ve tüm köylerinden söküp atmak istiyorduk. Evet, şehir merkezi artık özgürdü fakat Kobanê köylerinde bu zihniyet hâlâ yaşıyordu. Tüm köyleri özgürleştirmeden Kobanê artık özgür diyemezdik. Amacımız, Daiş barbarlığını her yerden temizlemektir. İnancımız da buydu, devamız da.

Köyleri özgürleştirmek için üç koldan ilerlememiz gerekiyordu. Şehrin güneyinden, batısından ve doğusundan başlayarak düzenli ve planlı bir şekilde hareket etmek istiyorduk. Hem köylere giden yollar da mayınlıydı. Her tuzağa karşı duyarlı olmak zorundaydık. Şehirden kaçan çeteler pusu atabilirlerdi. Hem onlar tümünden kaçmış değillerdi. Etrafta bir sürü köy, sığınak ve tünel vardı. Tüm bunlara dikkat etmeden atacağımız her adımın kötü sonuçlar yaratması muhtemeldi. Hem Miştenur Tepesi'ne hem de Kobanê Şehir Merkezi'ne en yakın köy Güney Cephesi'nde yer alan Helincê'ydi. Daiş, Miştenur Tepesi'ni bu köy üzerinden işgal etmişti. Emin Erkendi'nin direnişiyle karşılaşan çeteler, bu köyü ele geçirmek için her türlü tekniği kullanmışlardı. Amacımız, Helincê'de Daiş barbarlığına karşı direnerek can veren yoldaşlarımızın intikamını almak ve bu köyü özgürlüğe kavuşturmaktır.

Özgürlük hamlesiyle birlikte Kobanê şehir merkezinden kaçan çeteler bir yandan da fırsat buldukça saldırmaya devam ediyordu. Miştenur Tepesi'ni özgürleştirdikten sonra tim şeklinde hareket eden bir grup çete tepeye saldırmıştı. Emirlerinden ve Türk devletinden aldıkları talimatla hareket eden bu çetelere karşılık veren savaşçılarımız, tepeyi korumak için her türlü fedakârlığı göstererek saldırıları boşa çıkartmışlardı. Kaçarken darbe vuralım mantığıyla hareket eden çeteler Miştenur Tepesi'ne saldırırken onlara karşı sarsılmaz bir iradeyle direnen Zagros arkadaşımız şehit düşmüştü. Zagros, Kobanê'nin Rekasê

köyündendi. Kendi topraklarını barbarlıktan kurtarmak için sürekli hareket halindeydi. Defalarca kez yaralanmasına rağmen hiçbir zaman savaştan ve direnişten uzak yaşamadı. Botanê Reş'in, Dilgeş Muş'un savaşçısıydı, onların yanında büyümüşü. Zagros Kobanê'yi çok seviyordu, Kobanê aşığı bir savaşçıydı o. Ruhunda Kobanê bir cennetti. Cennetimi seviyorum ve insan kendi cennetiyle sonsuzlaşabilir diyordu.

Helincê, Daiş çetelerinin işgal ettiği son köydü. Dolayısıyla özgürleştireceğimiz ilk köy Helincê olmalıydı. Emin Erkendi öncülüğünde bir grup savaşçı Daiş barbarlığına karşı sonuna kadar direnerek tarihi bir duruş sergilemişlerdi. Teslimiyete hayır, direnişe devam diyen bu ruhu yaşatmak uğruna her türlü mücadelelerin içinde olmaya söz vermiştik. Söz direnmekti, başarmaktı. Özgürlüktü en çok. Barbarlığı, gaddarlığı ve zulmü her taştan, her tepeden ve her köyden söküp atmaktı söz. Hareket halinde olmaktı, emin adımlarla barbarlığının üzerine yürümekti söz, söz inançtı, umuttu.

Özgürlüğün verdiği güçle yola çıkmaya hazırlanan savaşçılarımız, Miştener Tepesi'nin yamaçlarından köye doğru inmeye başladılar. Helincê Köyü zaten yakındı, Miştener'un hemen aşağısındaydı. Savaşçılar, önce köy ile tepe arasında kalan birkaç evi kontrol ederler. Evlerde çetelere dair hiçbir şey yoktu. Bir iz, bir ses ya da bir görüntü, yoktu

Miştener Tepesi'nin özgürleştirilmesinden sonra çeteler bu köyden geri çekilmiş olmalı diye düşünen savaşçılarımız, rahat adımlarla ilerlemeye devam ediyorlardı. Çünkü etraf sakindi, sessizdi. Görüntüler kayıptı.

Sessizlik, kayıp görüntüler ve durgunluk yanılgıdır bazen. Bazen tehlikedir bazen de bela. Düşman kokan bir alana girdiklerinin farkında olan ama bunun gereği gibi hareket etmeyen savaşçılarımız, tehlikeden habersiz bir şekilde ilerliyorlardı. Tuzağın ve belanın kokusu gelmeye başlamıştı. Köyün içinde bulunan birkaç eve sığınan çeteler, köye giriş yapan savaşçılarımızı görmüş ve ona göre mevzi almışlardı. Bu şekilde bekleyen çeteler, anı yakaladığında tetiğe basacaklardı. Bu durumdan habersiz bir şekilde hareket eden savaşçılarımız ne de olsa çeteler geri çekilmiş düşüncesiyle sakın ve rahat tavırlarla evlere doğru yönelmeye çalışıyorlardı.

Bizler de savaşı, savaşın içinde koordine ediyorduk. Koordine demek savaşın içinde yer alan irade demekti. Bir savaşı ya da bir hamleyi uzaktan yönetmek gafletti. Bizzat savaşın içinde, en önde, savaşçılarla birlikte ilerlemek ve aynı zamanda savaşı yönetmek bir koordine etme sanatıdır. Savaşı, savaşın içinde yönetmek her zaman daha avantajlıdır. Çünkü düşmanı görüyorsun, tarzını, tekniğini anlamaya çalışıyorsun. Aynı zamanda kendi gücünün içindesin. Onlarla birlikte hareket ediyorsun, onlarla birlikte savaşıyorsun, onlarla birlikte direniyorsun.

Her şeye hâkim olarak hamleyi sağlıklı bir şekilde yürütmek ciddi bir sanattır. Bu ciddiyetle adım atarken tüm savaşçılarımızı hamle konusunda bilgilendirmiştik. Nitekim her hamlenin kendisine göre durumları vardı. Şartları ve özellikleri vardı. Düşman var ya da yok. Bizler düşman varmış gibi hareket edeceğiz. Adımlarımıza, gözlerimize, ruhumuza ve parmaklarımıza hâkim olacağız. Her ev bir mayındır, her sokak bir tuzaktır, her köy bir şehirdir. Her şey ses veya görüntü değildir. Ses yoksa düşman vardır, görüntü muğlâksa çete vardır. Her şey vardır ve bu şekilde ilerleyeceğiz. Köy karşımızda, bilinen veya bilinmeyen her şey gözlerimizin önünde olmalı. İlk silahınız kulağınızdır, gözü-nüzdür. Tetik en sondur. Savaşımız profesyoneldir ve ona göre hareket etmeliyiz. Bizler özgürlük gücüyüz, salt saldırı gücü değiliz. Yok etmek için, dağıtmak için, yakıp yıkmak için değil, özgürleştirmek için saldıracağız. Mermilerinizi ve barutunuzu bu bilinçle harcayın diye gerekli tüm uyarılarımızı yapmıştık. Fakat rehavet ve kendinden geçme yetersizliği bazen insanın başına bela getirir. Bir savaşçı uyarılara dikkat edecek. Ondandır beklenen duruş budur. Bunun başka bir ifadesi olamazdı çünkü. Savaştır ve ciddi bir hamlenin içindeydik. Dikkat olmadan, disiplin olmadan ve düşman gerçeğini iyi anlamadan savaşmak yanlış, kötüdür.

Bir savaşçı kendi savaşçılığını konuşturmalı. Kendi disipliniyle, kendi düzeniyle hareket etmeli, etmek zorundadır. Uyarı yaşamdır, anlamdır ve savaşın kendisidir. Her uyarı bir yaşamdır. Bizler bir köyden bahsetmiştik, birkaç evden değil. Bizler bir köyü özgürleştireceğiz demek ayrı, bizler birkaç evi özgürleştireceğiz demek ayrı.

Düşman birkaç evde olmayabilir, birkaç evi boş bırakmış da olabilir. Peki ya köy? Köy dururken yolun üzerinde bulunan birkaç evin boş olması köyün de boş olduğu anlamına gelmezdi. Bu rahatlık, bu emin adımlar neyin nesiydi o zaman? Demek ki bir savaşçı her zaman düşman varmış gibi hareket edecek. Nitekim yürüdüğü yolun üzerinde düşman vardır. Ha iki adım sonrasında, ha iki sokak ötesinde. Ama düşman, tuzak, pusu vardır. Tüm bunlara dikkat etmeden ilerleyen bir güç mutlaka darbe alırdı. Savaş bir bütündür çünkü. Alan bir bütündür, yol bir bütündür. Hiçbir ev köyden bağımsız değildir. Hiçbir sokak bir mahalleden kopuk değildir. Her şey birbirine bağlıdır. Dikkat ile disiplin, uyarı ile savaşçı, ruh ile beden... Her şey birbirinin tamamlayıcısıdır. Bunun farkında olarak hareket etmek her zaman başarı getirir. Bu savaşın ve dikkatin bir ilkesidir. Zaten savaşçı demek ilkesel duruş demektir. İlkelerinden, dikkatinden, disiplininden taviz veren bir savaşçı düşmana karşı nasıl ayakta durabilir?

Şehri özgürleştirmek güzel bir duyguydu. İnsanlığı mutlu etmek, halkları sevindirmek ve onurlandırmak da. Her şey güzel bir yaşam içindi, bu muazzam bir inançtı. Fakat dikkat etmemiz gereken kurallar vardır. Bu kurallar eğer bir savaşın dayattığı anlamlarsa o halde bir savaşçı olarak bizler de bu kurallara mutlak şekilde uymak zorundayız. Nihayetinde verdiğimiz bir özgürlük savaşıydı. Özgür olmak için atılan her adımı bekleyen sayısız tuzaklar vardır. Önce adımların güvenliği esastı. Adımlar tamamsa yol da güvenli olurdu. Çünkü yol adımlar için vardır. Yol özgürlük yoluydu. Özgürlüğü kucaklamak için bir yolda ilerleyen adımlar mutlaka sağlam atılmalıydı. Her şey biraz güvenlikti, disiplin, düzen ve biraz dikkatti. Bunlarla bütünleşerek savaşa durmuş bir savaşçının kolay darbe alması mümkün müydü?

Her fırsattan, her dikkatsizlikten yararlanmak isteyen çeteler, sesiz bir şekilde beklemeye devam ediyorlardı. Amaçları hepimizi imha etmektir. Çünkü bu ana kadar beklemiş olmaları boşuna değildi. Her hareketimizi takip ediyorlardı. Bizler de habersiz bir şekilde öncü grupla birlikte köyün içlerine doğru hareket ediyorduk. Aslında bir şeylerin olacağını hissediyordum. Köyün içlerine doğru ilerlerken düşman kokusunu almaya başlamıştım. Yanımda Hawar Efrin vardı. Onu korumak için yanımda

tutuyordum. Yaralıydı, yarası boldu. Cepheth El Nusra ve Daiş çeteleriyle olan savaşımızda sayısız kere yaralanmıştı. Savaşa katılmak gibi istekleri oluyordu hep. Amansızca dayatıyordu kendisini. Ben de her defasında onu engellemeye çalışıyordum.

Yarası boldu Hawar'ın, bedeni delik deşikti. Mermilerle, bomba parçalarıyla, barutun o keskin ucuyla defalarca kez kanamıştı. Ama hâlâ ayaktaıdı, canlııdı, yürüyordu, gülümsüyordu. Kavganın ve davanın derinliğinde anlamla yaşamaya çalışıyordu. Ne olursa olsun yanınızda kalmalıyım, sizinle olmalıyım, adımlarınızın kenarında yürümeliyim diyordu. Kal o zaman yanımda, ayrılma adımlarımdan ama hep canlı kal Hawar, hep yürüyüş halinde ol diyordum ben de ona.

Helincê Köyü'nün içlerine doğru hareket ederken bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek hissetmez arkama dönerek arkadaşları bir kez daha uyarmaya çalıştım. İşaretimi alan savaşçılar dikkatli bir şekilde dağılmaya başladıkları esnada harekete geçen çeteler, rast gele etrafı taramaya başladılar. Ortalık yine toz dumandı. Yine barut kokusu her yeri kaplamıştı. Köyden yankılanan mermi sesleri arasından güvenli yerlere dağılırken gözüm Hawar'daydı. Dakikalarca onu aradım. Yanımda olmalııdı. Çünkü hiçbir zaman yanımdan uzaklaşmasına izin vermemiştim.

Kanlı bir savaşın ortasında en çok kimi korumaya çalıştıysak ellerimizden kayıp gidiyordu. Yarasından, halinden ya da özgün durumundan dolayı kimi korumak istediysen umut olup sonsuzluğa yürüyordu. Kimi en çok sevdiysen bir süre sonra elimde cam kırıkları kalıyordu. Yarası büyük olanların kudretine sığınmaya çalıştıkça bir süre sonra kendi yaralarımızla baş başa kalıyorduk. Kavgası ve savaşı büyük olanların parmak uçlarında yaşam soludukça bir süre sonra kesik bir nefesle yapayalnız kalıyorduk. İşte bu duygularla, bu iç kanamalarla geçtim savaşların kenarından. Hiçbir kaygı, hiçbir duygu korumak istediğim bir savaşçının kayıp sesi kadar kanatmıyordu beni. Yanımdan ve adımlarımdan geçen zamanın o zorlu süreçleri, bir savaşçının son sesi kadar titretmiyordu ruhumu.

İlk mermi sesiyle vurulmuştu Hawar. Barut keskinliğiyle paramparça olmuş bedenine bir mermi daha isabet etmişti. Bir yara daha, bir kanama daha... Gözlerinden hayata ilişen bir umut bakışıyla vedalaşıyordu arkadaşlarından. Ellerini havaya kaldırdı ve yüzündeki gülümsemeyle özgürlüğün, huzurun ve güzelliğın sonsuzluğuna kanatlarını açarak, yürümüştü Hawar...

‘Biz Olmadan Asla Başaramazsınız’

Bir halka özgürlüğü ve kurtuluşu armağan etmek uğruna yollara düşmüş olanların kudretinden kalbi titreyen bir Daiş kalmıştı geriye. Gün aydınlıktan yanaydı, ışıktan yana. Özgürlüğün kentinde gün, iyilikten ve kurtuluştan yanaydı. Masum bir toprağı karanlıktan kurtarmak isteyenlerden yanaydı gün. Umudun ve kurtuluşun yolundan ilerlerken Daiş barbarlığıyla kaybolan, saklanan ve göçen tüm sesler gün yüzüne çıkıyordu artık. Sabahın doğuşu, gündüzün bereketi, güneşin iyimserliği sarıyordu yüzümüzü, kalbimizi. İyi şeylerle karşılaşıyorduk. İyi şeylerle buluşuyorduk. Umutla mesela, huzurla, özgürlükle en çok. İlerledikçe daha da yaklaşıyorduk aydınlığa. Her adım bir halkanın ölümüydü. Bir zincirin kırılmasıydı her adım, her yürüyüş. Kırılıyordu zincirler, halka halka, tane tane...

Köyler yaşamdı. Anlaman ve buğdayın huzurunda çoğalan nimetin yurduydı. Barbarlığın karanlığı altında kendi gölgesi dışında yaşayan bu köyleri özgürleştirmek, onları kendi değerlerine kavuşturmak da devrimin ve kavganın bir parçasıydı. Yaşamın kendi anlamıyla aydınlığa uyandığı bu köyleri Daiş’in karanlığından kurtarmak ve bu köylerde yaşamı yeniden yaratmak istiyorduk. Kurtulmalıydı karanlıktan her köy, her tepe, her sığınak...

Helincê Köyü’nü çetelerden temizledikten sonra geri kalan köyleri de özgürleştirmek için hamlemize kaldığımız yerden devam etmiştik. Daiş barbarlığına karşı her şekilde savaşıyor ayakta kalmış bir iradeyle ilerlerken, bu iradenin adımlarından çıkan toz dumanı gören çeteler kaçıyorlardı yavaştan. Kaçıyorlardı öyle açık, öyle serbest ve rahatça. Silahlarını geride bırakarak, bazen de imha ederek arkalarına bakmadan koşuyorlardı.

Tekniğin kudretinden mahrum kalan çetelerin tutunabilecekleri başka bir imkân kalmayınca çareyi kaçmakta buluyorlardı. Kaçmak bir çareydi onlar için. Tek kurtuluşları, tek ilaçları kaçmaktı. Bu bir ruh kırılmasıydı. Yenilmişliğin ve hayal kırıklığının bilmem kaçınıcı seviyesiydi.

Karamok ve Alişar köyleri arasında kalan boşluklardan yararlanarak sınırın öte tarafına kaçan çeteler Türk askerleriyle

buluşuyorlardı. Bu onların son sığınaklarıydı. İyiliğin, kardeşliğin ve onurlu yaşamının kudretinden korkup kaçanları bağrına basmaktan gurur duyan bir devlet vardı karşıda, sınırın hemen ötesinde. Aynı anlamda birleşen iki zihniyetin birbirinden hiçbir farkı yoktu. Halkların, anlamların ve güzel günlerin eli kanlı katilleriydiler onlar. Yıkılmanın ve dibe vurmanın korkusunda olanlar birbirleriyle muhakkak buluşurlardı. Bu onların bir anlaşmasıydı. Katiller birbirleriyle hep anlaşırlardı zaten.

Anlamlarımızı ve değerlerimizi bu katillerin ellerinden kurtarmak ve özgürlüğü bu topraklara armağan etmek için kendi yolumuzda ilerlerken hem sınır hattına hem de etraftaki köylere hâkim bir tepenin yamacına kadar gelmeyi başaramıştık. Zor bir tepeydi, yüksekti ve yaklaşık otuz çete tarafından korunmaktaydı. Bexdikê Köyü'nü çetelerden temizlemek için bu tepenin düşmesi gerekiyordu. Ağır silahlarla donatılmış bir tepeyi temizlemeden köyün kendisi her zaman tuzaktı, pusuydu ya da tehlikeydi.

Tepeyi tutan çetelerin kaçmak gibi bir niyetleri yoktu. Hem onlar da özgürlük hamlemizin, yürüyüşümüzün ve kudretimizin farkındaydılar. Buna rağmen tepeyi ısrarla korumak istiyorlardı. Aslında bu bir duruş değildi. "Bizler bu tepeyi inancımız gereği, savaşımız gereği sonuna kadar savunacağız" gibi bir anlayışın içinde de değillerdi. Onlar sadece tepenin yüksekliğinden faydalanıyorlardı. Üstelik tepeyi de ağır silahlarla donatmışlardı. Tekniğe ve kouna güvenen bu çeteler, tepeyi hiçbir şekilde ele geçiremeyeceğimizi düşünüyorlardı. Anlaşılan bu çeteler hâlâ savaşın ve taktiğin sanatıyla tanışmamışlardı. Her şeyi teknikle izah etmenin ahmaklığında olanların savaş sanatıyla tanışmaları beklenemezdi zaten. Zihniyet teknik olunca pratik de teknik olacaktı. Düşünce neyse eylem de oydu. Bu anlayış, Daiş çetelerinin sözde savaş sanatıydı.

Tepeyi tüm yönleriyle keşfetmek için hazırlanan bir grup savaşçı, Cudi Efrin öncülüğünde tepeye doğru hareket etmek üzereydiler. Her şey tamamdı. Gerekli uyarılar yapılmıştı. Tepenin önemi hakkında gerekli tüm perspektifler de verilmişti. Sonuçta bu bir eylemdi ve kendi eylemimiz hakkında her şeyi düşünmek zorundaydık.

Cudi Efrin öncülüğünde bir grup savaşçı sessiz adımlarla tepeye doğru hareket ettiler. Mevsim şubatı. Soğuk bir havanın dalgaları arasından ilerleyen savaşçılarımız, daha önce belirlediğimiz noktaya sorunsuz bir şekilde ulaşmayı başarmışlardı.

Cudi hazırdu. Elleri tetikte ve gözü mevzilerdeydi. Saldırmayı bekliyordu. Mevzilerin birinde 12,5'luk bir doçka vardı ve Cudi'nin onu imha etmesi gerekiyordu. Doçkayı imha etmeden tepeye ulaşmak oldukça zordu. Çünkü namlusu onlara dönüktü. Namluyu susturmak gerekiyordu önce.

-Cudi son durumunuz nasıl?

-Şimdilik hava soğuk, bir dakika sonra kar mı yağacak nedir?

-Bizim buraya kar yağmaz Cudi, bizler ağustos sıcağındayız.

-Bilmez miyim? Parmak uçlarınızın üşüdüğüne yemin edebilirim.

-Sanırım hissetmiyorum, uyuşmuş olmalılar.

-Bu tepeyi aldıktan sonra bahar gelir mi dersiniz?

-Gelmesi lazım Cudi.

-Ya gelmezse?

-Bir daha onu baharmış gibi yaşamayacağız biz de.

-Ben hazırım.

-Biliyorum.

Üşüyordu parmaklar, saçlar üşüyordu. Sıcak kalan tek anlam ruhtu. Sobamız ruhumuzdu bizim. Isınmaya çalışıyorduk etrafında, kıyısında. Cudi hazırdu. Cudi'yle konuştuğundan sonra bir kez daha tepeye baktım. Sonra gökyüzüne. Şubatın o soğuk havası kırıpıklarımıza vuruyordu. Üflesek de geçmiyordu üşümesi parmaklarımızın. Tepedeki çetelerin hareketlerini yeterince gözlemledikten sonra artık eyleme geçebilirdik. Cudi ile bağlantı kurmak için cihazı elime aldığım sırada Koalisyon Güçleri bizimle bağlantıya geçerek eylem hakkında birkaç uyarı yapmak istediler. Kendi imkânlarımızla saatlerce üzerinde düşünüp gerçekleştireceğimiz bir eyleme hazırlanırken onların o sırada bizimle bağlantıya geçmiş olmaları anlaşılır bir durumdu. Çünkü onlar da insanlık namına Daiş ile savaşıyorlardı. Onların eylem hakkındaki görüşleri önemliydi. Sonuçta onlar da bu savaşın ortaklarıydılar!

"Bizler Koalisyon Güçleri olarak, eylem yapacağınız tepeyi havadan detaylı bir şekilde keşfetmiş bulunuyoruz. Tepe çeteler tarafından ağır silahlarla korunmaktadır. Mevcut imkânlarınızla bu tepeyi almanız mümkün değildir. Eğer hava destekli bir operasyondan bağımsız olarak eyleme geçerseniz çok sayıda kayıp verirsiniz. İş şansına bırakmayın. Hava saldırısı için gerekli tüm tedbirleri aldığımızı belirtmek istiyoruz. Belli bir plan çerçevesinde hareket etmede yarar vardır. Birlikte bu eylemi gerçekleştirebiliriz," diye bir öneride bulmuşlardı.

Birlikte hareket etmenin gücüne ve anlamına inanıyorduk. Bu bir savaştı ve savaş kolektif bir ruh isterdi. Onların bu makul önerisine tamam demiştik.

Tepeyi çetelerden temizlemek için birlikte bir plan hazırlamıştık. Koalisyon Güçleri'ne ait uçaklar tepeyi vurduktan sonra bizler de tüm imkânlarımızla tepeye saldıracaktık. Bu şekilde birlikte hareket ederek başarılı bir eyleme imza atacaktık.

Cudi hâlâ tepenin yamacındaydı. Şubatı gün, etraf soğuktu, üşüyordu parmak uçları. İçinden soğuk fışkıran sert bir toprağın üzerinde yüzüstü uzanmış bir şekilde bekliyordu savaşçılarımız. Uçaklar ha vuracak, ha vuracak. Kulaklar sesteydi, gözler uçaklarda.

Akşamdı. Zaman akıyordu. Geceye doğru uzanan saatleri sayıyorduk, sabah olmak üzereydi. Koalisyon Güçleri'ne ait uçakların tepeye vuracağı anı bekliyorduk.

-Son durumlar nedir Cudi?

-Sinekleri bekliyoruz, bu soğukta sinekler uçabiliyorlar mı?

-Sanmıyorum. Sinekler bu havada uçamazlar.

-Sinekler uçamazlarsa uçaklar da uçamaz o halde.

-Kesinlikle doğru. Uçakların vuracağı yok.

-O halde adımlarımız yürüsün. Önümüzü açın ve o tepeyi yerle bir edelim.

-Bence de. Peki, hazır mı adımlarınız?

-Hem de nasıl?

-Gece senin Cudi, eylem de senin. Özgürsün artık.

Cudi'yle bu konuşmayı yapmadan birkaç dakika önce Koalisyon Güçleri'nden haber gelmişti. Bu gece tepeyi vurmayacaklardı. Vazgeçmişlerdi. Canları öyle istemişti. Ertelen bir eylemin hayal kırıklığıyla kalmamızı istiyorlardı. Onlara sığınmalıydık, onlara hep muhtaç kalmalıydık, onların gölgesi altında yürümeliydik. Onların o kudretli tekniğine hep hasret kalmalıydık. Onların bizden istediği şeyler bunlardı. Bu yaman bir yanılgıydı. İnsanlık namına barbarlıkla savaşan Koalisyon Güçleri'nin ruhu buydu işte. Tuhaf bir ruhtu doğrusu. Bir o kadar da anlamsız.

Ağır silahlarla donatılan Bexdikê Tepesi'ni birkaç dakika içerisinde düşürmüştük. Doçkayla birlikte bir sürü silaha da el koymuştuk. Tepeye bayrağımızı da dikmiştik. Üstelik tek bir kayıp bile vermeden.

Bunu nasıl başardınız diye soran Koalisyon Güçleri'ne savaşarak diye cevap vermiştik. Evet, savaşarak... Sadece savaşarak.

Artık Üşümüyorum!

Savaş sanatıyla büyüyen bir kişilik tüm engelleri aşabilirdi. Zorlu süreçlerden, tuzaklı yollardan, inişli çıkışlı günlerden geçebilirdi nitekim. İradenin ve inancın büyüyle hareket eden her düşünce mutlaka başarırdı. Bu sadece savaş için değil yaşamın tüm alanlarında geçerliydi. Her şey inanmakla başlıyordu. Başarıda ısrar kurtuluşa ısrardır. Özgürlüğü sağlayana dek yürüyen her adım mutlaka zaferle buluşacaktı. Onurlu bir yaşamın yolunda atılan her adım mutlak aşardı dağları, şubatları ve tüm soğukları.

Şubat soğğunun gölgesinde saatlerce bekleyen Cudi ve arkadaşlarının başardığı eylemden pay almak isteyen Koalisyon Güçleri'nin şaşkınlığı gerçekten de derindi. Onların desteği olmadan bizim bu tepeyi hiçbir şekilde alamayacağımızı düşünmüşlerdi. Karargâhlarına çekilip bizleri izliyorlardı. Bir avuç savaşçının neler yapacaklarını merak ediyorlardı herhalde. Sanki daha önce hiçbir tepeyi düşürmemişiz gibi, sanki daha önce korkunç zorluklardan geçmemişiz gibi bakıyorlardı bize.

Tepeyi düşürdüğümüzde büyük bir şaşkınlıkla “nasıl başardınız?” diye sormuşlardı. Umudun yanında inancı da büyüten bir iradenin başaramayacağı hiçbir şey yoktu. Özgürlük savaşında özgürlüğe kilitlenen adımların başaramayacağı hiçbir şey yoktu. Bu bir onur savaşıydı. Bu bir özgürlük kavgasıydı nitekim. Başarmak mümkündü, mümkündü özgürlük.

Tepe çetelerin barbarlığından kurtarılmıştı. Artık özgürdü orası. Tüm heybetli duruşuyla dalgalanan bir bayrak vardı tepede. Anlamı, iyiliği, kardeşliği ve özgürlüğü temsil eden bir bayrak. Dalgalanıyordu özgürce.

Bexdikê Köyü tepenin hemen aşağısındaydı. Orası da çetelerden temizlenmeliydi. Bizler, çetelerin en çok güvendiği alanların içine düşmüştük. Bu alan sınır hattına yakın köylerden oluşuyordu. Üstelik alanda stratejik öneme sahip birkaç tepe de vardı. Ağır silahlarını bu alana yerleştiren çeteler olası bir saldırı durumunda hem köyleri hem de tepeleri savunacaklarını düşünüyorlardı. Ama bizler inançlıydık, kararlıydık. Ne olursa olsun

bu alanı Daiş çetelerinden temizlemeliydik. Alan bizimdi, toprağımızdı, değerimizdi çünkü.

Kuşattık dört bir tarafı ve dört bir taraftan saldırdık çetelere. Evlere, camilere, bahçelere sığınan tüm çeteleri bulduk. Hesp sorduk onlardan. Yıkılan evlerin, yakılan ağaçların, kırılan pencerelerin hesabını sorduk. Buğday tarlasından kaçırılan bereketin, bir dal tanesinin, bir cam kırığının hesabını, sorduk.

Yaşamı tarumar edenin ellerinden Bexdikê Köyü'nü de almıştık. Artık bu köy de özgürdü. Burada da dalgalanan bir bayrak vardı. Kendi özgürlüğünde, kendi anlamında dalgalanan bir bayrak.

Birkaç gün sonra tekrar saldırdılar bu köye. Depolarında ne kadar ağır silah varsa hepsini yanlarına alarak saldırdılar tekrar. Onların derdi köy değildi, köydeki özgürlüktü. Onların derdi dalgalanan bayraktı, huzura kavuşan evlerdi. Özgürlüğe ve huzura düşman bir zihniyetin saldırılarını boşa çıkartmak için bizler de amansız bir direnişin içindeydik. Savaşıyorduk her bir taraftan, her bir silahla, her barut tanesiyle.

O bir Halep savaşçısıydı. Şehir savaşının tüm detaylarını anlayan ve ona göre hareket eden bir savaşçıydı. Kobanê şehir savaşına Halep'ten gelen grubun içindeydi. Üstelik bu gruptan geriye sadece o kalmıştı.

Elinde bir erbane vardı, şarkılar söylüyordu sürekli. Ne zaman şarkılar söylese şehrin kırılan duvarlarından kuş yavruları çıkardı. Kobanê sokaklarında yankılanan sesiyle direnişe uyanan savaşçıların rojbaş sesiydi o. Müziğin ruhuyla devrime tutunan bir savaşçının ellerinde yaşam gerçekten güzeldi. Bunu hissedebiliyordum.

Onun şarkıları bu hayata sığmayacak kadar büyüktü. Merak ederdik; o kırık zamanlarda söylediği ve yarım bıraktığı şarkılarda hangi anlam daha çok kanardı? Bazen şarkının tam ortasında gözlerini geçmişe dair kırık dökük anların uçtuğu garip ama bizden uzak bir yere asar, bir süre öylece kalakalırdı. Neydi onu uzaklara götüren güç, anlam?

Geçmişinden, içinde durup dinmeden akan o kanlı nehir-den yüzüne keder yakamozları vururdu böylesi zamanlarda. O

kalbi kırık çocukluğun gözlerinden bakardı. Hiçbir şey söylemezdi ama biz anlardık. Sonra sesini yine o cıvı cıvı, o hiç büyümemiş tonuna ayarlardı.

Kendi sesi kadar savaşı da heybetliydi. Ömrüne sığdırdığı o büyük yaşamı feda ederken özgürlüğe, görmek istediği o uzak yerlere dokunur gibi oluyordu böyle zamanlarda. Her şey onun şarkılarında hayat buluyordu. Kanadı kırılmış bir şehrin içinden sıyrılırken, kanayan tüm gökyüzünü kendi sesiyle onarmaya çalışıyordu Cudi. Sesiyle kanayan sokakları, kırık umutları onarmak istiyordu.

Şimdi yerdeydi Cudi. Sesi kadar kendisi de kanıyordu orada. Sıcak ve uzun bir düşüşün merkezinde tek başınaydı.

Şarkılarından kanlar akmaya başlıyordu. Yere düşmüştü Cudi Efrin. Toprağın o soğuk tabakasının üzerindeydi, parmakları havada, gözleri yoldaşlarında, üşümüyorum demişti en son. Bizler her halimizle üşürken, o hiç üşümüyordu.

Gitmeden önce keşke örtseydi üstümüzü. Gitmeden önce keşke kendi şarkısıyla örtseydi ayaza tutulmuş kalbimizi, ruhumuzu. Keşke bir gün dönerim diye mırıldansaydı da kulaklarımıza, üşüyen parmaklarımızı nasıl ısıtacağımızı öğretip öyle gitseydi, öyle gitseydi.

Bir Aslan, Bir Baran ve Bir Anne

Özgürleştirdiğimiz her alanı kontrol etmek bir mecburiyetti. Bayrağın dalgalandığı her tepeyi kontrol altında tutmak da. Bexdikê Köyü'nü de içine alan geniş bir hattın komutanıydı Aslan Rojhilat. Devrimin ve savaşın eski bir yürüyüşçüsüydü. Nice dağlar görmüş, nice patikalar... Riskli gecelerden geçmiş epeyce, sayısız tuzaklardan, belalı pusulardan. Onun adım attığı her yer mutluluktı, huzurdu. Derin sohbetiyle içimizi hep ısıtırdı. Ortama neşe katardı güldüğünde. Devrimin eski bir yolcusuydu. İnsanları anlardı, savaşçıları tanırdı ve kazanırdı kırılmış olanları.

Ve Baran... Anlam ve yaşam uğruna can veren iki şehidin kardeşiydi o. "Ben de varım" demişti Baran. "Anlam ve yaşam uğruna yola düşmek benim de hakkım" demişti. Özgürlük hamlesiyle birlikte gelişen sürecin içindeydi Baran. Savaşlıyordu kendi gücünde, kendi anlamında. Aslan Rojhilat'la birlikte hareket ediyordu. Tecrübeli bir şofördü. Yolları biliyordu, çukurları ve tüm manevraları. Özgürleştirilen alanları kontrol etmek için Bexdikê Köyü'ne doğru hareket etmek isterler. Yollar pusuydu, tehlikeydi, mayındı. Baran, büyük bir dikkatle aracı sürerken Aslan da yan taraftaydı. Etrafı seyrediyordu. Sınır hattını, köyün huzurunu, dalgalanan bayrağı.

Bexdikê Köyü'nün içlerine doğru ilerlemişlerdi. Köy sakinleri, savaşçıları rahattı. Bayraklar dalgalanıyordu. Savaşçıların bulunduğu noktaya doğru ilerlemek isterler önce. Yol, köy okulunun önünden geçiyordu. Baran çok dikkatliydi. Arabada Aslan Rojhilat vardı ve o bir cephe komutanıydı. Mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde o yolu aşmak istiyordu Baran. Yol, okulun önünden geçiyordu ve pusuydu, tuzaktı, mayındı yol.

Daiş işgal ettiği her köyün yoluna, sağına, soluna ve ortasına mayınlar döşerdi. Her tarafı tuzaklarla donatırdı. Bu onların bir savunma anlayışıydı. Barutun kudretine sığan bir ruhun halleri böyleydi. Baruttan kule yapıları, mayınlarla sığınaklar...

Arabanın tekerleği bir çukura düştü, çukurda mayın vardı. Büyük bir gürültüyle patladı mayın. Baran ve Aslan, ikisi aynı araçta, aynı yolda ve yan yana can verdiler öylece.

Baran daha gençti, sıcakkanlıydı. Devrim yolunda can veren iki lmszn kardeşiydi. Annesi onunla gurur duyardı, babası da. Devrim bayrağı altında özgürlüğe koşan adımlarıyla Baran, herkesin göz bebeğiydi. YPG saflarına katılıp mezun olduğunda annesi de trene gelmişti. Oğlumun, yiğidimin diplomasını kendi ellerimle vermek istiyorum demişti. Baran'ın adı okununca annesi de gururlu adımlarla tören alanına yürümüştü. Başı dikti, gülümsüyordu etrafa. O bir anneydi, iki şehidin ve bir yiğidin annesiydi. Baran'a diplomasını uzatırken devrim ve onur yolunda sana başarılar diliyorum Baran'ım demişti. Baran, büyük bir sevinçle diplomasını annesinin elinden alarak "devrim şehitlerinin yolunda sonuna kadar yürüyeceğime söz veriyorum" deyip sarılmıştı annesine, yoldaşlarına ve kavgasına...

Kapıdaki Düşman

Olan biten her şeye rağmen umutlu adımlarla yürümeye devam ediyorduk. Zorlu tepeleri aşarak, mayınlı yollardan geçerek aydınlığa daha da yaklaşıyorduk. Bu bir yürüyüşü ve bir şekilde aydınlığa ve özgürlüğe kavuşmalıydık.

Geride aydınlık günleri bekleyen bir halk vardı, çocuklar ve düşler vardı. Gözleri adımlarımızda olan bir tarih vardı, bir şehir ve sayısız anlamlar vardı. Yürüyorduk onlar için, onlar uğruna, onlar hatırına. Karanlığı ve zulmü acı bir bulut gibi gökyüzünde sallayan parmakları kırıyorduk bir bir. Hem kırılmalıydı zulmü dayatan tüm parmaklar. Gece gündüz demeden, soğuk havanın yüzleri arasında ilerlerken şehrin ve yolların boğazına sarılan tüm parmakları kırmak istiyorduk. Yürüyüşümüz bunun içindi. Tüm düşman parmakları kırmak için.

Rüstem Efrin öncülüğünde bir grup savaşçı, Güney Cephesi'nde bulunan Termik Köyü hattından ilerlemeye çalışıyordu. Termik Köyü, Halep Yolu güzergâhındaydı ve şehre oldukça yakındı. Dolayısıyla şehrin güvenliği için yol boyunca uzanan köyleri de özgürleştirmek gerekiyordu. Bu şekilde şehre dayatılan kuşatma da kırılacaktı. Köyün girişinde bulunan birkaç evi kontrol ettikten sonra yola devam eden savaşçılar, köyün içlerine kadar gelmeyi başarmışlardı. Köy sessizdi, yabancı seslerden arınmış gibiydi. Yorulmuştu savaşçılar. Karanlık çökmek üzereydi etrafa, köye, evlere...

Akşamın karanlığında hareket etmenin riskli olduğunu biliyordu savaşçılarımız. Üstelik karanlık her zaman tehlikeydi, pusuydu ya da tuzak. Bu yürüyüşün sabahı da vardır diyerek kalan birkaç evi kontrol etmeden yürüyüşe ara vermek istediler. Geriye kalan evlerde çetelerin olacağına ihtimal vermediler. Eğer çeteler olsaydı bizimle mutlaka çatışmaya girerlerdi. Zaten vakit de geç oldu. Bu gece güvenli bir evde dinlenelim, yarın sabah o evleri kontrol ederiz diye düşündüler.

Gözlerin göremediği yerlerde düşman kokusu vardır. Bu her zaman böyleydi. Adımların ulaşamadığı her şehirde, her köyde, her evde düşmanın gölgesi vardır. Savaşın her gününde, saatinde, zamanın akışında, bir taşın altında, bir sokak başında

ya da bir yolun kenarında düşmana ait şeyler vardır. Koku, gölge ya da ses...

Savaşın içinde olmak, savaşı her yere taşımak demektir. Dikkat, her zaman parmaklarımızın ucunda olmalıydı. Sağımızda ya da solumuzda, dikkat hep bizimle beraber olmalıydı. Günün yirmi dört saatinde dikkatle kalkıp, dikkatle oturmalıydık. Bunun farklı bir izahı olamazdı. Savaş ve yürüyüş dikkatin kendisiydi nitekim. Bir köyden emin olabilmek için köyün her tarafına bakmak gerekirdi. Köyün tüm evlerini, tüm sığınaklarını, tüm merdiven altlarını, pencere kenarlarını, camileri, okulları, ahırları, samanlıkları ve köyü köy yapan bütün unsurları dikkatli bir şekilde kontrol ettikten sonra hareket edilmeliydi, dinlenilmeliydi ya da ara verilmeliydi. Düşmanın varlığıyla irkilmiş bir şehrin her tarafına sığınmış, dağılmış sesler, kokular ve gölgeler vardı nihayetinde.

Sizin de tahmin ettiğiniz gibi o kontrol edilmeyen evlerde çeteler vardı. Üstelik savaşçıların bulunduğu eve yakın bir yerdediler. Onlar da yorulmuşlardı. Birbirilerinden haberleri olmayan iki grubun yan yana dizilmiş evlerde kalıyor olmaları ne kadar tuhafsa, her iki grubun kendilerinden emin bir şekilde üstelik nöbet de tutmadan sabaha kadar uyumuş olmaları da bir o kadar tuhaftı. Yan yana dizilmiş evlerde dinlenen silahlar, barutlar ve insanlar... Habersizdiler birbirilerinden.

Sabahtı. Dışarıda aydınlık vardı, bir de düşman, yan evlerde. Evin bahçesine çıkmak isteyen bir savaşçı, evin bahçesine çıkmak isteyen bir çeteyi görür. Çete de onu görür. Birbirilerini aynı anda gördükten sonra bizim savaşçı arkadaşlarına, çete de kendi yandaşlarına haber vermek için kapısından çıktıkları eve hızlıca koşarlar. Aynı hızla, aynı şaşkınlıkla hareket etmiş olmaları da işin ayrı bir tuhaflığıydı.

Saatlerce süren bir çatışma ardından yan evlere sığınmış tüm düşman unsurları imha edilmişti. Rüstem Efrin, büyük bir şaşkınlıkla bu çetelerin nereden geldiğini sorup duruyordu. Çünkü savaşçılar ona köyün temiz olduğu bilgisini vermişti. O da bu bilgi üzerinden hamleyi yürütmeye çalışmıştı. Zaten gelen bilgiler temelinde hamle yürütülür. Öncü grup her zaman hamlenin teyit gücüydü. Onun gözlemleri sonucunda mevcut durum analiz edilir ve duruma uygun şekilde hareket edilirdi. Köyü oluşturan

tüm unsurları yerinde ve zamanında kontrol etmeden “köy temizdir” demek tehlikeye candan bir merhaba demektir. Savaş, dikkatin kendisiydi. Bu hiç kimsenin bireysel bir ilkesi değildir. Bu, savaşın ilkesidir. Savaşın ilkelerine göre hareket eden bir savaşçı tehlikeye değil, başarıya merhaba demelidir. Dikkati yanından ayıran bir savaşçı, tehlikenin kollarına her an düşebilir, her an darbe alabilir ve her an kaybedebilir. Ölümün veya yaşamdan bir şekilde düşmenin boşluğu herkes için derindi. Kendi parmaklarından bir yaşam yaratanların varlığı gerçekten güzeldi, neşeydi ve güçtü. Emegi, umudu, düşleri ve özgürlüğü kendi anlamlarıyla tanımlayarak hayatı kutsallaştıran her yürek bizim için gün kadar, nefes kadar değerliydi. Savaşın yorgunluğu, savaşın ağırlığı bazen ağrıtabilir omuzları. Omuzlar çökebilir, parmaklar takatsiz kalabilir ve adımlar halden düşebilir. Her şeye rağmen savaşta dikkatlilik ilkesi sürekli canlı olmalıydı. Verdiğimiz savaşın zorluğunu hepimiz biliyorduk. İmkânsızlığın kıyısında barbarlarla savaşmanın zorluğunu da biliyorduk. Ama her şeyin sonunda özgürlük vardı, huzur, aydınlık ve güzellik vardı.

Yaşamı güzelleştirmek uğruna emek veren tüm savaşçılarımızı yanımızda görmek istiyorduk. Omuzun kenarında, sesimizin ucunda, parmaklarımızın hemen yakınında... Mavi, insanlık, huzur ve özgürlük uğruna yola düşmüş hiçbir savaşçı ölümü hak etmiyordu, etmemeliydi. Her bir savaşçı yaşamın kendisiydi çünkü. Bileklerinde nefesi ve nimeti taşıyanlar ölümle değil yaşamla sonsuzlaşmalıydılar. Ölen çürümüşlük olmalıydı, zulüm ve gaddarlık olmalıydı. Ölen barbarlık olmalıydı. Kötülük ölmeliydi, iyilik değil, iyilik değil...

Yaşamın kıyısından düşmekten son anda kurtulan savaşçılarımız, İdikê Köyü'nü de çetelerden temizlemek için bir kez daha yola düştüler. Amaca ulaşmak için sayısız tehlikelerden geçen adımların kudretiyle çoğalırken umutlar, kırılan bir hayatı yeniden onarmanın kavgasında ilerlemenin anlamıyla büyümek istiyordu her savaşçı. Kırılan bir şehri, top sesleriyle kırılan pencereleri, barutun kırıdığı yolları onarmak ve bunun verdiği gururu yaşamak. Bu her savaşçının düşüydü.

Düşler masumdur. Maviye çalan her düş, hayat bulmayı hak ediyor. Düşlerle hayat bulmak mümkündür. Bu yüzden yürüyorduk tuzakların arasından. Hayat bulmak için, düşün parmak uçlarından hayatı solumak için...

Yürüyorduk mayınlar arasından...

Mayınlar Arasında Bir Zehra

Hatırlıyor musunuz Zehra'yı?

Özgürlük Alanı'nın Tanrıçasını, direnişin o güneş yüzlü kadını hatırlıyor musunuz? Barbarlık şehir merkezine ulaşmak için Özgürlük Alanı'na saldırdığında, candan bir duvar ören o umut gözlü kadını hatırlıyor musunuz?

Yoksa öldü mü sanmıştınız onu?

Her yerindeydi savaşın... Sağında, solunda ve yoğunluğunda... Sıkılmadan, pes etmeden, şikâyet de etmeden ama gülecek ama umutlanarak ama güzelleşerek çarpışıyordu siyahla, barbarlıkla. Ruhuna kattığı anlamlarla birlikte adım atarken sokaklarda, yüreğine sığındığı şehri anarak yürüdü hep. Şehrin katları altında düşler kurmayı severdi Zehra.

Barut kokusu altında yıkılmış bir şehre sığınmanın anlamını ancak Zehra bilebilirdi. Kobanê onun için bir tutkuydu. Maviyle donatılmış bir şehre siyahı giydirmeye çalışanlara karşı öfkeliydi Zehra. Bu yüzden köyleri özgürleştirme hamlesine katılmak istiyordu. Özgürlüğün ve kurtuluşun anlamıyla yürüyen bir kadını ikna etmek mümkün değildi zaten. Hem bu onun da hakkıydı.

Özünde siyah masumdur ama düşmanın anlamında o bir zulümdü. Siyahı düşmanın ellerinden almadıkça siyah da düşmanın bir parçasıdır. Siyahı kurtarmalıyım. Siyahı masumluğuna kavuşturmalıyım diyordu.

Şehirle konuşuyor gibiydi Zehra. En çok ışıksız zamanlarda sınırdı geceye. Ben bu şehrin aydınlığıyım diyordu. Işıksız ve lambasız kalmış bir şehre aydınlık olabilecek kadar merhametliydi Zehra. Şehirler ışıksız kalmamalı, ışıkları sönmemeli hiçbir şehrin, ışık şehrin şarkısıdır diyordu.

Zehra'nın gözlerinden şehre baktığımız zaman, her yeri apaydınlık olan bir şehri görürdük. Karanlıktan arınmış bir şehri... Zehra'dan şehre dokunduğumuzda her şey sapasağlam duruyordu ortada. Sokaklar, pencereler, kediler, çocuklar ve anneler ve musluklar ve güneş. Tamamdı, sağlamdı, yerindeydi her şey. Zehra'nın içindeki şehir sapasağlamdı. Kırılmamış, yıkılma-

miş ve talan edilmemiş olan... Umudunu ve düşlerini hiçbir zaman düşürmeyen bir kadının yüreğinde bu şehir o kadar anlam-lydı ki, nereye baksa ışık, hangi tarafa dönse aydınlıktı gün, zaman ve her şey.

Termik Köyü'nden İdikê Köyü'ne doğru hareket eden grubun içindeydi Zehra. Koşuyordu sağa sola, kenarından yolların, ucunda mayınların ve pusunun ortasında bazen ama koşuyordu Zehra. Aydınlığa, kendisine, onu Zehra yapan tüm anlamlara, koşuyordu o.

Zehra'nın şehirle konuştuğunu biliyor muydunuz? Ona haykırdığını, ona sığındığını ve onunla dertleştğini... Ona şarkılar söylediğini, şiirler yazdığını ve ona perili masallar anlattığını biliyor muydunuz? Şehrin karşısında oturur saatlerce bir şeyler çizdi ona. Mutlu çocuklardan oluşan bir bahçeyi, bazen buğday tarlasında bir anneyi bazen de kelebek dolu bir ülkeyi çizdi. Kırık yanlarından akan kanı durdurmak gibi bir şeydi bu. Yarasından uzaklaştırmak gibi bir şeydi. Şehri teselli etmekte belki de. Ama konuşuyordu şehirle. Bir şekilde yolunu bularak sığınmıştı şehrin yarasına.

Benim güzel şehrim, seninle aynı umutları düşünüyoruz. Güzel ve hiç kırılmayan şeyleri mesela... Fırat'ın kıyısını özlüyoruz ikimiz de. Kıyıda suya atlamaya hazır bir kurbağayı... Düşleri düşlerimize benzeyen tüm balıkları özgürce seyretmek istiyoruz ikimiz de. Doğayla barış içinde yaşayan tüm nehirlerden geçmek istiyoruz. Sen iyi bir şehir, ben de iyi bir devrimci olmak istiyorum. Her şey mavi olsun ve umut içimizde büyüsün. Büyüsün de bir anlamı olsun kavgamızın, yürüyüşümüzün.

Sana ve anlamına bir sarmaşık gibi sarılıp sonsuza dek kopmamak istiyorum. Sen de mi öyle istiyorsun? Parmaklarımdan ve gözlerimden hayata tutunarak sonuna dek apaydın kalmak mı istiyorsun? Bu yüzden mi bu kadar derin ve masumsun?

Ama bil ki burada, bu ışıksız halinle, bu karanlık, bu parçalanmışlığıyla kalmışken, özgürlük yolunda yürüdüğümde en çok içimden geçirdiğim sensin. Senden aldıklarım, sana kattıklarım... En çok senin adıyla başlıyorum sabaha, hayata. En çok senin için kızıyorum siyaha, karanlığa en çok senin için küsüyorum. İnan, ben, adımlarımla birlikte sana ve düş diye tutunduğumuz her şey için savaşıyorum.

Oysa savaşıırken ölmek başka, biliyor musun? Senin kim olduğun, benim nereden geldiğim başka. Sana ait ışıklarını kimlerin çaldığını biliyor olsan da onları yerle bir etmek istediğin ve benim o ışıklar uğruna sana sığındığımı da biliyorsun. Ben bu gerçeğin tam da ortasındayım. Ne olur ışıksız hallerini anlamadığımı sanma. Çünkü senin için önce ben yola düşmek istedim. Bu, sana duyduğum anlamın bir parçasıydı. Sana sığınmak için sana gelmek gerekirdi. Sana gelmişken, ışıksız hallerinle yeniden aydınlığa yürümeme izin ver. İzin ver bu yaralı yanlarını tamir edelim dostlarla birlikte. Çocuklarla, kelebeklerle ve anlamla birlikte temizleyelim kanayan parmaklarını.

Çünkü varlığın, çünkü adın her şeyden daha önemli. Anlamın, bugüne dek ertelediğim bütün yürüyüşlerden daha önemli.

Ve sokak başlarında, pencere kenarlarında, mayınlı yolların başında veya sonunda, yere düşmüş, yaralanmış ama hala ayakta kalan tüm savaşçıların dilinde sen her şeyden daha önemlisin. Bunu biliyor musun?

Sen adımlarımızın, düşlerimizin ve geleceğimizin şehrisin. Tıpkı Amed gibi. Hewlêr gibi, Mahabad gibi. Gülüşlerimizin hiçbir zaman düşmediği tek uçurumsun. Doya sıya güldüğümüz tek masalımızsın. Bu yüzden kimse göçmek istemiyor senden. Senden kalarak, sana kalarak savaşmanın güzelliğinde olan herkesin sığındığı tek ülkesin.

İdikê diye bir köyün var. Düşmanın orada üs kurmuş. Buğday tarlalarında çaldığı nimetleri ondan alıp tekrar avuçlarına koymak istiyorum. Yolların mayınlı olduğunu biliyorsun. Adımlarım parçalanmadan yetişebilirsem, sana kendi hikâyemi anlatacağım. Bu sefer Zehra'yı dinlemeni istiyorum.

Benim güzel şehrim, aydınlığın uğruna savaşan tüm dostlar için şarkılar söyle. Birazdan yola düşeceğiz ve adımlarımıza türküler söyle. Bağır, çağır ama susturma sesini. Sesinle yürüyoruz yollardan, mayınlı ve puslu yollardan. Çünkü sesinle uzanıyoruz ışığa, aydınlığa. Susturma sesini. Bizim için, dostlar için susturma sesini. Saçlarında biriken umutları yeni doğan çocuklara armağan et benim için. Bizim için güzellikler dağıt. Mavisi bol sabahlar yaratmayı da unutma. Griliği ve siyahlığı pencere kenarlarından atmayı sakın unutma. Sende misafir olanlara iyi davran.

Güzel şehrim, güzel vatanım, kalbinde ve ruhunda büyüttüğün tüm özlemlere kavuşmanı diliyorum. Sana sonsuz huzur, sana sonsuz güzellikler diliyorum. Kırık ve paslanmış barut seslerini gördüğün her yerden kaldır. Duyduğun tek ses aydınlığın sesi olsun. Umudun ve özgürlüğün sesi olsun. Gözlerinden akan ılık sonsuz umut olsun sende yaşayan herkese.

Tekrar görüşür müyüz bilmiyorum ama sen yine de bekle beni. Mavilikler içinde koşup tekrar sarılmak istiyorum sana. Ama bu sefer senin değil, benim hikâyemi dinleyeceğiz. Zehra'nın hikâyesini. Hem sen kadın savaşımların hikâyelerini dinlemeyi seviyorsun. Öyle değil mi?

Kendinle kal şimdilik. Maviyle kal, umutla, düşün ve ışıkla... Buraya anılarımı bırakıyorum. Üşüdüğünde onlarla ısınabilirsin. Dost kal hep, bize, dostlara ve kendine, hep dost kal. Hep dost.

Ve yürüdü Zehra. İdikê Köyü'ne sığınan karanlığı kovmak için buğday tanesinden susturmak için sesini siyahın, yürüdü Zehra.

Köy yolunda bulunan birkaç eve bakmak istedi Zehra. Arkadaşlarına "siz burada bekleyin, ben o eve bakıp geleceğim" dedi. Yanında Harun da vardı. Zehra'nın tek başına o eve gitmesinden yana değildi. Tehlikeliydi çünkü. Tek başına gitmen çok riskli olur, ben de seninle geleceğim dedi Harun.

Dikkatli bir şekilde eve doğru adımlarını atmaya başladılar. Bir şeyler kokuyordu etrafta. Sanki barut kokusu, sanki toz, sanki duman kokusu... Her taraf mayındı, pusuydu, baruttu. Kapıya kadar yürüdüler. Evin içine girmeye çalıştıkları sırada patlayan mayınlarla yere düştüler. Her ikisi de aynı anda, aynı barutla...

Toprağına umut eken bir şehrin özgürlüğü için yollara düşmüş olanların bedenlerinden kanlar akmaya başlamıştı. Barutun o şiddetli sesinden dolayı etrafa yayılan toz ve dumanların arasından onlara doğru koşan arkadaşlarına son bir kez bakarak "bize doğru değil, özgürlüğe doğru koşun" diye haykırıyorlardı. Sonuna kadar özgürlük, sonuna kadar aydınlık... Sonra yürüdü arkadaşları, onlar hatırına, onlar adına. Düşmanı Sırrın Kasabası sınırına kadar kovaladılar. Kendi barbarlığından uzaklaşan çetelerin geride bıraktıkları her şeye de el koydular.

Sonra yürüdü arkadaşları, onlar hatırına, onlar adına. Düşmanın sığındığı tüm sığınakları yerle bir ederek, onları temsil eden tüm anlamları da ateşe verdiler. Yaktılar zihniyetini, çürümüşlüğünü.

Güney Cephesi, Daiş barbarlarına bir cehennem olmuştu. Yanan yanıyordu, yanmayan da kaçıyordu özgürlüğün cehenneminden. Korkarak ve titreyerek, kaçıyordu.

Ve sonra tüm olanları duymuştu şehir. Zehra ve Harun'a değen parmaklarını bağrına basarak hiçbir şey söyleyememişti. Bilmiyorum, sanki lal olmuş gibiydi. Öylesine suskun, öylesine susmuş.

Ve Şehirden Zehra'ya Mektup

Gittiğini duyduğumda hiç olmadığı kadar ağır bir acıdan düşmüştüm Zehra. Bu nasıl bir düşmeydi? Her yerim bin bir kırık, bin bir parça...

Yüzümle ışığa dokunmak isterken, senin yokluğunla başlayan bu kış mevsimini şimdi hangi baharla değiştireyim Zehra? Çünkü senden sonra bir yanım hep soğuk kalacak gibi. Bu kötücül, bu zehir gibi karanlığın arasından sol yanıma her baktığımda senin bana astığın o mavilikleri göreceğim.

Yaşamak senin kadar güzel midir? Senin kadar var mıdır aydınlık, ışık ve yol? Senin gibi mi tüm özlemler, özgürlükler ve mutluluk? Anlamlarımın en güzel günlerinde çoğalırken sesim, sesine bağladığım şarkılarımı hâlâ duyuyor musun? Hâlâ bıraktığım gibi misin, uzun ve büyük?

Şimdi kapıda sabah var Zehra. Koskoca büyük bir sabah... Adını arıyorum kırılmış pencerelerin kırık cam tanelerinde. Kokun sinmiş her yere. Adımların izi her sokağın her yerinde. Geziyorsun bende, içimde ve toprağımda. Neredesin Zehra? Yukarıda mı, yedi göğün yedinci tabakasında mı? Uçtun mu oralara, maviliklere ve gülerken? Parmaklarına taktığın tüm yüzlere sarılıyor musun ben diye? Ve hâlâ sende mavi miyim, yaşayan mıyım hâlâ, huzurlu ve mutlu?

Sen olduğunda kötülük ve kaybetmek yoktu. Umut dokuşlu parmaklarıyla okşarken saçlarımı, gökten inen tüm meleklerin gülümsediğini görürdüm. Sen de görüyor muydun o an? Meleklerimi Zehra, benim iyilik meleklerimi sen de görüyor muydun?

Sen bana öğrettin umutlu ama büyük kalmayı. Bana sığındığın geceleri hatırlıyor musun? Umutlu kal diyordun hep. Kendin kal ve bu şekilde karanlıktan kurtulabilirsin diyordun. Haklıydın. Her şekilde ve her dilde haklıydın. Umutlu kalmak yaşamış meğer. Anlamın ve geleceğin kendisiymiş meğer umutlu kalmak. Bunu sen bana öğrettin.

Benim umut saçlı yoldaşım,

Kalbi senden yana olan yüzlerce yoldaşının bana sarıldığını görüyorum şimdi. Bunlar senin dostların, senin arkadaşların ve hep senin gibiler. Uzun, temiz ve dürüst...

Nefreti nerede kullanacağımı, huzuru ne şekilde yaşayacağımı sen öğrettin bana. Nefreti ile huzuru birbirine karıştırdığımda hiç kızmadan ve paniklemeden durumu nasıl düzelteceğimi de öğrettin. Öğrettin de her şeyi fakat boşluğunun bu denli tarifsiz bir yıkım olacağını hiç tahmin edememiştim. Öğrettin de her şeyi ama senden sonra aklımı yitirmemeyi öğretemedin Zehra.

Boşluğun bir atom etkisi gibi... Dağıtıyor yeryüzümü, doğamı ve saçlarımı. Şimdi içimdeki boşluğunu bana çizdiğin resimlerle dolduracağım Zehra. Yüzünü ve gülüşünü görür gibi oldukça bir kez daha, benim için, aydınlığım için kim bilir kaç kez öldüğünü bileceğim. Her ölüşün bin doğuştur bizim için. Yüzümdeki kırıkları yok etmenin bedeli senin yokluğunmuş Zehra. Aydınlığının güzel bir gelecekle buluşmasını sağlamak için koşarken hızlı adımlarla kavgaya, o an yüzüne bakmaya gücüm yetmedi Zehra. Benim için ölüme koştuğunda göz göze gelmeye cesaretim yetmezdi, gerçekten Zehra, buna gücüm de yetmezdi.

Ama sen Zehra, sen defalarca dönüp baktın bana. Dönüp bir kez daha bakıp el salladın. Sen benim, aydınlığım ve özgürlüğüm için ölümü göze alırken, benim arkada senin kavganı seyretmemi yüzüme vurmادين hiçbir zaman. Bir kez olsun kınamadın, sorgulamadın bu cesaretsizliğimi. Ve böylece dostluğun ve yoldaşlığın ne kadar uzun ve huzur olduğunu öğrettin bana. Teşekkür ederim sana Zehra, bir sürü teşekkür ederim.

Mavinin en güzel bahçesinde bir gül tanesi olduğunu biliyorum artık. Huzurun kalbinde huzuru dağıtan bir meleksin artık sen. Bunu biliyorum Zehra, sen benim meleğimsin. Kalbimi seninle doldurduğumda yukarıdan bana gülecek ve mutlu olacak tek meleğimsin.

Yanımdalar Zehra, buradalar. Kalbi sana benzeyen yüzlerce dostun, parmak uçlarıma konmuş bulunmaktalar. Hepsi sen gibi, büyük ve kutsal... Bunlar senin yoldaşların ve ben onlara sen diye sarılıyorum şimdi. Söz verdiler Zehra, bana, anlamlarıma ve sana olan bağlılığıma söz verdiler. Sonuna kadar be-

nimle kalacaklar. Aydınlığı getirene kadar dövüşecekler barbarlıkla. Ben biliyorum, onlar söz verdi mi tutarlar mutlaka. Huzur-luyum bu yüzden. Keşke görebilseydin huzurumu.

Benim sonsuz meleğim,

Kalbini ve huzurunu buradan kucaklıyorum. Senin için ağaçlar dikeceğim toprağımda. Buğday tanelerine ismini vereceğim ve sen diye büyüteceğim tüm çocukları. Aydınlıkla buluştüğümde ilk güldüğüm sen olacaksın. İlk haykırdığım, ilk söylediğim hep sen...

Yukarıdaki yağmura, buluta ve kuşa selam ederim. Benim için can vermiş tüm dostlarını buradan selamlıyorum. Teşekkür ederim hepsine. Onlar için büyüttüğüm tüm fidanları sonuna kadar sulayacağıma söz veriyorum. Milyon kere kalbimdesiniz, parmaklarımda ve şarkılarımda. Her bestede adınız, her romanda kahramanlığınız, her şiirde yüzünüz olacak. Bunu başarağım Zehra, sizinle yarına ulaşmayı başaracağım.

Dostların burada şimdi, kapımda, penceremde ve kırık cam tanelerinde. Savaşıyorlar Zehra, herkes savaşıyor. Onların kazanacağını biliyorum. Aydınlığımı kavuşacağımı da biliyorum. Bunu sen demiştin bana. Unutmadım dediklerini. Hiçbir zaman da unutmayacağım.

Bir daha ne zaman konuşursun benimle bilmiyorum ama ben hep seni bekleyeceğim. Burada, kırılmış buğday tanelerinin arasında yüzyıllık bir hasreti bekler gibi bekleyeceğim seni. Ne olur gel arada bir. Hasretin dayanılmaz acısını öğretemediğin için kızmıyorum sana ama gel arada bir. Arada bir, gel Zehra, gel. Lütfen!

Hasretle Kucaklıyorum

Şehrin, Kobanê

Aydınlığa Beş Kala

Kavgamıza büyük bir iradeyle katılan ve daha sonra yüreğimizde derin izler bırakıp giden tüm ölümsüz yoldaşların aslında bize aydınlığın müjdesini duyumsatmışlardı. Umuda, ışığa, kurtuluşa ve özgürlüğe ulaşmanın bedelini ödemededen zaferin resmini asla çizemezdik. Defalarca kez düşüp kalkmadan ve kanamadan parmak uçlarımızda, taze aydınlık kokusunu algılayamazdık.

Umutlarımızın tükendiği yerden adımlarımıza yeni umutlar ilıştiren o ölümsüzler, inancımıza bıraktıkları armağanlarla aslında korkuyu, paniği ve inançsızlığı üstümüzden atmamıza yardımcı oldular. Her giden aslında bir iyilikte geride kalan için. O iyiliklerle özgürlük yoluna düşerek ölümle umudu bir arada yaşadığımız kavgamıza coşku verdiler ve savaşıyla sarılmış adımlarımıza sonsuz bir irade kattılar. Onlar bize, aydınlığa sonsuz bir inançla yürümenin, onurun ve anlamın derin amacına ulaşmanın güzelliğini, düşle kalmanın, düşle olmanın sonsuz bir umut olduğunu, özgürlüğün parmak uçlarına uzanarak yaşamın büyülu bir ülke olduğunu gösterdiler. Şimdi bu yaşamı kucaklamak için puslu yolların kıyısında adım atarken önümüzdeki o karanlığı yırtmak da kavgamızın bir düşüydü. Düş, karanlığı yırtmak üzerine kurulmuştu. Düşümüz başarmaktı her şeyi. Her şeyi zaferle buluşturmak.

Ucundan ve gözlerinden tutunduğumuz şehrimizi aydınlıkla buluşturmak için özgürlük yolunda hiç düşmeden ilerlemek tek düşümüzdü. Cephe cephe, yol yol, köy köy savaşıarak, kanayarak, defalarca düşerek ama ayakta kalarak düşe yürümek tek düşümüzdü.

Şehrin aydınlığa kavuşması hatırına yollara düşenler, kavgayı büyüterek ilerliyorlardı.

Güney Cephesi kolu, Sırrın kasabası sınırına kadar ulaşarak büyük bir alanı Daiş çetelerinden temizlemeyi başarmıştı. Karanlığın dağıldığı her bir köyü aydınlığa kavuştururken yitirdiklerimiz de çoğalıyordu. Bu bir özgürlük ve aydınlık savaşıydı. Karanlıkta ısrar eden bir zihniyete karşı en güçlü hallerimizle savaşıyor, direniyorduk. Karanlığı seven bir zihniyeti karanlıktan

söküp atmak da oldukça zordu. Muazzam bir irade gerekiyordu. Sonsuz bir güç ve sabır. İlerlemek ve zaferle buluşmak isteyen her bir savaşçı canla başla savaşmak zorundaydı. Aydınlığı arzulayan her bir adım hiç düşmeden ilerlemek durumundaydı. Madem ışık içindir her şey o halde düşmeden ilerlemek gerekiyordu. Bu, özgürlüğü istemenin bir koşuluydu.

Defalarca düşmekten kurtulan ve adımlarına sonsuz bir inancı iliştiren Hogir de şehit düşmüştü. O bir cephe komutanıydı. Kendi toprakları işgal altındayken hareketsiz kalmanın ihanet olduğuna inanıyordu. “Karanlık varken, sessizliğe gömülme acının ve yenilmişliğin kendisidir” derdi. Bu yüzden sürekli hareket halindeydi. İstiyordu ki aydınlık olsun, yaşam olsun, hareket olsun. Düşlediği buydu. Sonsuz aydınlık ve sonsuz hareket... Onun yüreğinde Kobanê’nin tamamen özgürleşmesi vardı. Bu şehir özgürlüğü için gece gündüz yaralı adımlarla ilerlerken düşündüğü tek şey özgürlüktü.

Aydınlığa büyük bir öfke duyan Daiş çeteleri, Batı Cephesi’nde de iş başındaydı. Şêxler Hattı’nda karanlık bir yaşam kuran bu barbarlar, aydınlığı isteyen savaşçılarımıza karşı her fırsatta saldırmaya çalışıyordu. Alanı bırakmak gibi bir niyetleri de yoktu. Bu yüzden tüm imkânlarıyla birlikte bu hattı korumaya çalışıyordu. Bunun için her köye, her yola, her sığınağa barut sıkıştırıyordu. Bu onun savunma anlayışıydı. Barutla etrafını güvende tutmak ve barutla işi sağlama almak...

Kendi ideolojisi gereği hareket eden bu barbarlar, Batı Cephesi’nde döşediği bir mayının patlaması sonucunda bir savaşımız şehit düşmüştü. Adı Welat’tı.

Özgürlük kavgasında can veren iki kardeşi daha vardı Welat’ın. Özgürlüğü ve anlamı seven ve bunun için mücadele eden yurtsever bir ailenin evladı olmak sanırım kavganın en gurur verici anlamıydı. Özgürlük uğruna üç can, üç yiğit ve üç sonsuzluk.

Bu kavga uğruna can veren tüm ölümsüzler için düşmanın üstüne yürüyen savaşçılar, Batı Cephesi kolu olarak Fırat Nehri’nin kıyılarına kadar kovalamıştı barbarlığı. Nehrin öte tarafına kaçan çeteler, kırığı ve acısı büyük bir yenilgiyle kalakalmıştı kıyıların ortasında. Barbarlık kovan adımların kıyısında özgürlük yürüyüşü derinleşirken, Doğu Cephesi’nde de amansız

bir savaş yaşanıyordu. Düşmanı Gri Spi (Tel Abyad) sınırlarına kadar kovalayan savaşçılar, şehrin özgürlüğü uğruna her türlü mücadeleyi vererek düşmanı şehirden, şehrin köylerinden, köylerin yollarından uzaklaştırmayı başarmışlardı.

Yürümüştük ısrarla, kanla, canla, başla. Düşmenin, kaybetmenin kıyısından da geçtik. Mayınların ortasında da. Barutun kenarından adım atarken korkmadık hiç, paniğe düşmedik, kalmadık umutsuz, çaresiz. Ama yürüdük aydınlığa doğru, koşarak ve inanarak.

Yüzlerce şehit verdik, yüzlerce yaralı... Ama yürüdük ısrarla, kanla başla. Aydınlık uğruna can verenlerin hatırına yürüdük. Onların dilekleri, düşleri vardı. Tüm ölümsüzlerin dilekleri ve düşleri için yürüdük ısrarla, canla, başla.

Kobanê köyleri artık özgürdü. Hamle başarılı bir şekilde sonuçlanmıştı. Düşmanı ve barbarlığı Kobanê şehrinin sınırlarından kovmuştuk, uzaklaştırmıştık. Bu, aydınlığın yarısına ulaşmak demekti. Tamamına kavuşmak için daha da ilerlememiz gerekiyordu. Eksik bir aydınlığı hiç kimse istemiyordu zaten. şehir de istemezdi. Aydınlık ya tam olmalıydı ya da hiç. Ama bir ucundan tuttuğumuz bu aydınlığı sonuna kadar takip ederek ve bunun için savaşarak tamamlamak istiyorduk. Savaşmadan aydınlık olmazdı. Direnmeden, bedel ödemen gelen bir aydınlık geçici olacaktı. Oysa bizler, sonsuz bir aydınlığın peşindeydik.

Ve sonsuz bir aydınlığı yakalamak için biraz daha yürümek gerekiyordu. Her şeye rağmen biraz daha ilerlemek. Kanaayan ve yaralı hallerimizle ama sonsuz bir umutla biraz daha yürümemiz gerekiyordu. Ne de olsa aydınlık içindi her şey. Aydınlığın diğeri parçasına ulaşabilmek içindi.

Siz olsaydınız yarıda bırakır mıydınız bu yürüyüşünüzü? Aydınlığın yarı kalan parçasına ulaşmaktan vazgeçer miydiniz? Bu kadar bedel ödemişken, bu kadar can vermişken üstelik!

Kanlı Bir Haziran Sabahı

Acıyı ve öfkeyi gördüm. Sarı buğday tanelerinde bir başak gibi büyüyen çocukların o cansız hallerini gördüm. Titreyen dudakları, çöken yanakları, ölüm zulmünden sönen yüzlerin o kederli bakışı, kurumuş ağızlarda lal olmuş dilleri gördüm.

Ve o an anladım ki, zulmün ve barbarlığın pençesinde kalan herkes bu haldedir. Her can, her ruh ve her yüz; barbarlığın karanlığı altında kendinden hep uzaktır, hep halsiz... Gördüğüm şey çılgıktı çünkü. Hissettiğim şey ürperişin en şiddetli haliydi, evet, nereden geldiğini bildiğim bu korkunç kanı, bu kanlı haziran sabahının tüm vahşiliğini yüreğimin en derinliklerinde hissettim, yaşadım dirhem dirhem. O an soluksuz kaldım. Kuruyan bir boğazla kalakaldım ortasında her şeyin. Acının ve öfkenin ortasında. Cansız bir şekilde yerde yatanların bedenlerinden akan kanın sesini duydum o an. Gözlere ve parmak uçlarına ilişen ölümün o buz gibi serinliğini hissettim, kendi gözlerimde, kendi parmak uçlarımda... Gördüm, hissettim, yaşadım...

Yeryüzünde hiçbir karşılığı olmayan bir zihniyetin karanlığından çıkıp gelen barbarlar yenilmişliğin acısında her gün boğulurken, intikam almanın hazzından da bir an bile vazgeçemiyorlardı. Her an yeniden zulüm, yeniden barut, yeniden talan ve yeniden barbarlıkla bu kadim toprakların başına bela olmaya ant içmiş gibiydiler.

Kaybediyordu barbarlık çünkü. Kendi gücünü, kendi varlığını ve kendi anlamını yitiriyordu artık. Kobanê şehir merkezine ulaşamama sıkıntısı kemiriyordu ruhunu. Öfkeleniyordu. Karanlığı yükseltmediği için başını tüm anlamsız duygu ve inançlara vurup duruyordu. Daiş, yapamadığı her gaddarlık için can çekiyordu. İşkencelerden güç alan, acı vermekten zevk alan, katliamlardan enerji tazeleyen ve sayısız ölümlerden keyif duyan bu barbarlar, yapamadığı her zulüm için acı çekiyorlardı. Acıda, öfkede ve yanmadaydılar.

Şehri düşüremedikleri gibi köylerden de olan Daiş çeteleri, arkalarına bakmadan kaçmayı bir oyun sanıyordu. Kaybettiğinin ve çürüdüğüünün farkında değildi. Kaçmanın bir yenilgi olduğunu

kabul edecek kadar olgun bir zihniyete sahip değildi çünkü. Kendisine ait bellediği her yerden düşen Daiş, bir yerlerde kalabilme uğraşından da hiçbir zaman vazgeçemiyordu. Karanlığın en dibi olsa bile orada kalmayı arzulayan bir Daiş vardı ortalıkta. Ama karanlığın en dibi de olsa onu orada da barındırmayacaktık. Daiş, hiçbir yerde kalmamalıydı, durmamalıydı. Bu yüzden adımlarını takip ediyor ve onu her yerden düşürmeye çalışıyorduk. Onun öfkesi bu yüzdendi.

Kırılmışlığında yanan, acısından tükenen ve tükendikçe her türlü zulmü reva görecektir bir zihniyetten her şey çıkabilirdi. Mesela katliamlar yapabilir, toplu infazlar gerçekleştirebilir, çocukları ve kadınları yakabilirdi. Hiç acımadan, hiç korkmadan, üstelik zevk alarak... Yapabilir her şeyi. İnancı, işi ve zihniyeti gereği her türlü ölümü uygulayabilir. Buna Daiş'lik deniliyordu işte.

Daiş, tüm anlamını yitirmişti. Diğer bir ifadeyle "barbarlık çöküyordu." Hiçbir anlam artık çetelerin yanına uğramak istemiyordu. Cesaret, saygı, sevgi, merhamet... Hiçbir kavram artık Daiş için bir şey üretmiyordu. Hayatın tüm olanaklarından düşen bu çetelerin sarılacağı tek bir şey kalmıştı geriye; öldürmek... Sadece öldürmek. Yani yok etmek, yakmak, kesip biçmek...

Bir Haziran sabahıydı...

Kobanê sokaklarında daha önce hiç görmedikleri ağır bir yenilgiyle karşılaşan çeteler, 25 Haziran'ın sabahında yeni bir katliama imza atmak için yola koyulmuştu. Sabaha karşı saat 04.00'te, YPG elbiseleri giymiş yaklaşık yüz kişilik bir grup, "Türkiye sınırından", Türk askerlerinin gözleri önünden "gizli bir şekilde" geçerek Kobanê'nin güney köylerine doğru ilerlemişti.

Yaklaşık on araçla birlikte yola çıktılar. Araçların içinde patlayıcı yüklü olanlar da vardı. Her bir çetenin üzerinde canlı bomba yelekleri ve ellerinde en ağır silahlar... Kan dökmek ve ölümü dayatmak için kendi çürümüşlüğü'nün yolunda ilerlemeye çalıştılar. Belirledikleri plan gereği iki gruba ayrıldılar. Bir grup şehir merkezine doğru ilerlerken, diğer grup da onlara karşı savaşta büyük rol oynamış olan Berxbatan köyüne doğru hareket etti.

Şehrin merkezine doğru ilerleyen grup; Özerk Yönetim Binası'nın bulunduğu alana, şehrin güneyindeki Halep Yolu'na, doğusundaki Kaniya Kurdan Hattı'na, şehrin merkezindeki Özgürlük Alanı'na, Eski Sebze Hali'ne ve 48. Cadde'ye en ağır silahlarla birlikte yerleşmeye çalıştı.

Sonra mahalle aralarına dağıldılar. Kapıları açtılar, tekmelediler, kırdılar. İçeri daldılar sonra, yerde yatan her canlıyı kurşunlara dizdiler. Kadın, yaşlı, çocuk demeden. Ama herkesi, her canlıyı, her yaşayanı... Yeni evlenmiş gelin ve damatları, karında çocuk taşıyan kadınları, dişleri dökülmüş doksan yaşındaki dede ve nineleri, henüz üç aylık bebekleri... Bakmadan rengine, yaşına ve gözlerine, taradılar herkesi. Mermi sesiyle uyanıp sokağa çıkanları da taradılar. Haykıran, çığlık atan, isyan eden her anneyi, her babayı, her çocuğu vurdular kapı önlerinde, sokak ortasında ve uykuda... Şehrin saran aydınlığın göğsüne mermiler sıktılar, şehri kucaklayan umudun sırtından vurdular. Akan kanın arasından geçtiler ve gördükleri herkesi öldürdüler.

Birbirlerine sarılan bedenler gördüm. İki candı gördüğüm. Biri anne diğeri çocuğu. Sarılmış haldeydiler. Çocuk annenin kucağında, anne onu sarmış ama yine de kurtaramamış onu.

Her şeyini kaybeden katillerin sarılacağı bir tek şey kalıyordu geriye: Vahşet...

Onurunu, merhametini, iyiliğini kaybedenler ölümle oynamayı kurtuluş bilmekteler. Düşüncesinde insanlığa dair bir şey olmayanların dünyasında ölüm şeytani bir arzudur. Öldürmekten zevk alanların dayandığı son nokta buymuş demek. Bir halkın sevgisine, varlığına, tarihine, aydınlığa, umutlarına düşman olanların yapacağı tek şey buymuş demek.

Kaybetmek böyle bir şey. Savaşta kaybeden düşmanın dayattığı zulüm hiçbir şekilde hiçbir kavramla izah edilemezdi. Her şeye rağmen direnen bir halkın zaferinden korkanların dayattığı bu zulüm Türk Devletinin yardımıyla yapıldı. Onlar çetelerin girişlerine izin vermişlerdi. Tüm lojistik ve cephane ihtiyaçlarını onlar karşılamışlardı. Yanlış duymadınız, bu çetelere yardım eden bir devletten bahsediyorum. Devlet, yani kanunları olan, hukuku olan, yasalarla korunan, sınırları olan bir devletten, kadınları, yaşlıları katleden Daiş çetelerinin arkasında hep devlet

vardı. Savaşın başından beri bu hep böyleydi. Onları koruyan, yollayan ve büyüten hep bu devletti...

Aynı ölümü Berxbatan Köyü sakinlerine de uyguladıkları Evlerin musluklarından kanlar akıyordu. Çocukların ve kadınların kanı. Kan akıyordu evlerin musluklarından!

Yenilmişliğin intikamını çocuklardan ve kadınlardan alan bir zihniyetti Daiş. Kaybetmişliğin acısını masum bir halktan alacak kadar barbardı işte. Barbarlık bu kadardı. Buydu anlamı, tarifi ve tanımı. Yani nereden baksanız yamyamca, vahşice. Yaklaşık üç yüz masum insanımızı katletmişlerdi ve bunların yarısı çocuktu. Yani çocuk. Sadece çocuk.

Günlerce süren çatışmaların ardından şehre sığınarak masum insanlarımızı katleden tüm çeteleri silahlarıyla beraber etkisiz hale getirmiştik. Vahşiliğin en korkunç hallerine sarılan bu barbarlar, bu katliamla birlikte şehri ele geçirmeyi düşünüyordu. Çocukları ve kadınları katlederek, yaşlıları ve anneleri sokak ortasında infaz ederek, kaybettiği her şeyi tekrar geri almak istiyordu. Bu bir intikam alma durumu değildi. Bu, masumların kanıyla o çürümüş inancını yeniden hayata geçirme planıydı. Çünkü bu barbarlar kanın hükmüne, kudretine inanıyordu. Masumların kanını akıttıkça otoriteleri yükseliyordu, kendi çürümüş zihniyetleri canlanıyordu, barbar inançları tazeleniyordu. Çünkü onlar kandan besleniyorlardı.

Ve ne acıdır ki Ortadoğu, masum insanların coğrafyasıydı. Masum kanın, masum ruhların ve masum çocukların... Bir de barbarların, yamyamların...

BEŞİNCİ BÖLÜM

KARANLIĞA VEDA VE AYDINLIK

Çok kanamalı bir sürecin içinden geçmiştik. Kemik seslerinin hiç dinmediği, barut kokusunun hiç eksilmediği günlerden geçtik. Ölümün ve düşmelerin kıyısından da geçtik, yalın ayak, bazen de kanayan parmaklarla. Ama geçtik her engelin arasından, her pusunun kenarından.

Şehrimizi ve anlamlarımızı işgal etmek isteyen bir barbarlığa karşı en onurlu hallerimizle savaştık. Sokak sokak, ev ev, mahalle mahalle, yol yol. Savaştık, direndik, kanadık, can verdik. Ama yine de geçtik her zorlu yolun kendisinden. Umut düşmedi hiçbir zaman, düş de yitirilmedi. İnanç her zaman olduğundan daha güçlüydü yüreğimizde. Ruhumuz büsbütün güçtü, bağlılıktı. Düşmedi hiçbir zaman parmaklarımızdan umut, inanç ve irade. Özgürlük uğruna adım attığımız her yolu kutsal bildik, yürüdük kaygısızca ve merhamet ışığının altında büyük bir sabırla ilerledik aydınlığa doğru. Şehrimizi seviyorduk çünkü. Tarihimizin masumluğuna, değerlerimizin kutsallığına inanıyorduk. Biz gerçekten şehrimizi seviyorduk. Bizdik çünkü şehir, anlamdı, kutsaldı ve sonsuz sevda. Sarı buğday tarlalarında çoğalan nimeti de seviyorduk. Bereket bereket dağılan ekmek kokusunu da. Seviyorduk şehirdeki her bir sokağı, her bir mahalleyi ve her bir tepeyi.

Şehirden geçen her bir bulutu, maviyi, kediye ve elma satan sebze hallerini... Seviyorduk doğasını bu şehrin, şehrimizin. Suyunu, nehrini ve havasını. Her şey kutsaldı şehrin parmaklarında. Büyük bir emekle yaratılan tüm zenginliklerini, türkülerini ve halaylarını. Seviyorduk büsbütün şehrimizi.

Ama işgal altındaydı. Karanlık içinde, öylesine yapayalnız, öylesine bir başına. Ortadoğulu olmak böyle bir şeydir. Barut altında yalnızdır her şehir, her ruh. Karanlık çöktüğünde herkes çekilir aydınlığa, kalan yanmıştır, kalan çaresizdir, kalan yürek yangınıdır. Ortadoğu'da her şehir potansiyel suçludur ve ne zaman işgal edileceği belli değildir. Ki düşmanı her zaman hazırdır, eli tetikte ve cellâtlar sürüsü halinde.

Devletçi uygarlık sisteminde devleti olmayan her şehir yalnızdır dünyada, Ortadoğu'da. Krallıklar çağında kralsız yaşayan her şehir öksüzdür. Saltanatın hükmü altında uzaklaşan her şehir kederlidir, yaralıdır ve ne zaman yarasından öleceği de belli değildir. Ama bu şehir çaresiz değildi, zavallı da değildi, öksüz de yetim de. Barbarlar arasında yapayalnız kalmış olsa da onun azizleri ve tanrıçaları vardı. Ve inanın, Ortadoğu'da azizler ve tanrıçalar olduğu müddetçe hiçbir şehir karanlığa gömülemezdi. Halkların kudretine inanan bir şehri düşürmek, halkların kutsallığına bağlanan bir anlamı yok etmek o kadar kolay değildi. Burası Kobanê'ydi ve bu şehrin fedaileri vardı.

Ve inanın, sevdiğiniz şehrin aydınlığı için yürümek o kadar zor değildir. Engel varsa aşılır, duvarlar varsa delmenin bir yolu bulunur. Ufak ama ayak acıtan küçük çakıl taşları vardır her yolun. Bir ufacık çakıl taşından ne çıkar ki? Aşılır hem, bu kolaydır. Yolun sağında ve solunda ince ipler vardır, bir parmak yüksekliğinde gerilmiş, ucu bir mayına bağlanmış ipler... Hepsi aşılabılır, ayağınızı biraz kaldırmanız yeterlidir. Devamlı dikkatli olmanız, biraz disiplinli olmanız, yolunuzu azıcık değiştirmeniz, ayağınızdaki ufacık çiziklere, yaralara, kanamalara ve çürüklere alışmanız yeterlidir. Hem inanın alışsınız da. Çünkü hayatınız hep böyle geçmişti, hep böyle yürümüşsünüz belki de kim bilir.

Ama bazen de nereye gittiğinize dikkat etmeniz zorlaşır, muğlaklaşır tüm görüntüler, sesler azalır ve karanlığın içine dalarsınız. Nefessiz kalırsınız bazen ve yavaşlarsınız. Aydınlık uğruna adım atarken önünüzdeki büyük engelleri aşmaya haliniz kalmaz. O ufacık taşlar devamlı ayağınızı yaralar ve dikkatiniz dağılır, sizi yorar. Ama her şey bitmiş değildir o an. Çaresiz değilsiniz. Sadece kaygılanmayın. Yere eğilip taşları kaldırabilirsiniz. Sizinle birlikte yürüyenler için bir engeli kaldırmak demektir bu. Sadece bir çakıl taşı, sayısız onca taşın arasında... Bu çok büyük bir emek ister dikkat ister ve anlam ister. Bu daha da yorar, bu daha da dikkatinizi dağıtır ama o taşı kaldırması gerekir birinin. Bu siz de olabilirsiniz.

Bazen umut da inanç da bağlılık da ve mücadele de olsa insan yorulur vakitsiz. Karanlıkta ve pusuda umudu bir yük gibi taşımak zorundasınız bazen. Umudun yanında diğer anlamlar da vardır. Bilgiyi, inancı, gücü ve iradeyi... Her şeyi bazen sırtınıza

almak zorundasınız. Çünkü yoldur bu, uzundur, pusudur, mayındır. Neyse ki bir adım daha atacak hali olmasa da yürümeye devam eden, ayağınıza düşen taşları bıkmadan tek tek kaldıranlar vardır ve hep var olacaklar. Bu yüzden umutsuz kalmak yok. Umutsuz kalmayı düşünmeyin. Umut vardır ve olmalıdır da. Hani yürümek için umut lazımdır diyorum. Umut olmadan yürümek yok, düşersiniz.

Düşman; şehrimizde katliamlar yaparken, çocukları, anneleri, babaları ve evleri kurşuna dizerken, ruhumuzdaki iradeyi sahipsiz bırakmadık hiçbir zaman ve vazgeçmedik anlamdan, güçten ve bağlılıktan.

25 Haziran'ın o kanlı sabahına uyanan ağır kanamalı bir şehri hayata yeniden döndürürken kırılan yanlarını da tamir etmeye başlamıştık. Şehrin her tarafından ölümü dağıtmak için koşmuş her bir çeteyi kendi çürümüşlüğünde susturduktan sonra yürüyüşümüze kaldığımız yerden devam etmiştik.

Haksız bir ölümle burun buruna gelmiş ve kendi masumluğunda can vermiş tüm siviller için aydınlık yürüyüşümüzü genişletmek istiyorduk. Şehrimize barbarlığı ve karanlığı dağıtan Daiş çetelerini Kobanê Bölgesi'nden süpürmek için bir kez daha yollara düşmüştük.

Cizre Kantonu ile Kobanê arasında kalan Gri Spi (Tel Abyad) Daiş çetelerinin işgali altındaydı. Burası çeteler için bir merkezdi. Sınır Hattı'na yakın olması sebebiyle giriş çıkışların yoğun yaşandığı bir yerdi. Dolayısıyla bölge halkının huzuru ve refahı için bu şehrin de özgürleşmesi gerekiyordu.

Kobanê savaşıyla birlikte zayıflayan çetelerin burada fazla direnemeyeceklerini biliyorduk. Güçten ve inançtan düşen bir ordunun sonu mutlaka yıkımdı. Tekniğin ve barutun hükmü altında zavallılaştan bir gücün sarsılmaz bir irade karşısında ayakta kalacağı da yoktu zaten. Bizim amacımız belliydi, yol haritamız da. Kobanê halkına aydınlığı getirene kadar özgürlük yürüyüşümüze devam edecektik. Eskisinden daha güçlü, daha inançlı ve daha kararlı...

Yürüdük. Sırtımızda yükümüz, umut yükü. Adımlarımıza sıkı sıkıya bağladığımız inancımızla birlikte bir kez daha yürüdük. Yol daha huzurluydu, daha geniş, daha anlamlı. Her adım kendi özgürlüğünde atılıyordu, kendi güzelliğinde.

Gri Spi'yi Daiş çetelerinden temizlemek için iki kol şeklinde hareket ettik. Bizler Kobanê gücü olarak bir koldan saldırıracaktık, Cizre Bölgesi'nden yola çıkan bir kol da diğer taraftan saldırıracaktı. Nihayetinde aynı noktada buluşacaktık. Bizim tarafımızda kalan çetelerin fazla bir direnişleri olmamıştı zaten. Kıvrılan, zayıflayan ve inançtan düşen çeteler karşımızda fazla direnmeden savaşı bırakmışlardı. Fakat şehrin diğer tarafından ilerleyen Cizre gücüne karşı direnen çetelerin son umut çırpınışı adı altında, eskisi kadar olmasa da biraz savaştıkları olmuştu. Kendi bataklığında son bir umut tutunmasıyla yeniden hayata dönmek isteyen çeteler her türlü silahı kullanmış olsalar da özgürlük isteyen bir güç karşısında yenilmekten kurtulamamıştı.

Adımlar buluştu sonra birbirleriyle. Aynı anlamda, aynı özgürlükte... Gri Spi'yi hem barbarlıktan hem karanlıktan hem anlamsızlıktan kurtarmıştık. Özgür bir şehrin sokaklarında koşan özgür adımların sesleriyle irkilen düşmanın son nefesi burada, ayaklarımızın altında tükenmişti artık. Nefessiz kaldıkça, can çekişen zulmün o son görüntüsü artık bir hatıra olarak kalacaktı direnişin günlüklerinde.

Bir şey daha vardı. Gri Spi şehir merkezinde Daiş'in işkence büfesi vardı. Yani kapalı değil, açık ve herkesin görebileceği bir yerde. Kesilen kafaların sergilendiği bir insan kıyım müzesi. Namaz kılmayan, dua etmeyen, siyah giymeyen, saçları uzatmayan, terlikle gezmeyen herkesin işkence edildiği bir merkez, bir kasap dükkânı!

Sokak karanlıkla boyanmıştı. Siyah kaldırım taşları, siyah duvarlar, siyah damlar ve siyah yüzler. Her yer siyahtı, karanlık ve yabancı... Teklik... Benzerlik, aynılık... Kimsenin kimseden bir farkı yoktu. Hangi yüze baksanız aynı yüzü görürdünüz. Siyah-tan başka hiçbir şey yoktu şehirde ve şehirde yaşayanların yüzlerinde. Siyahtı herkes, her şey... Koskoca bir siyahlık...

Özgürlük çok farklı bir anlamdı. Siyahın mahkûmu olanların üzerinden attıkları karalığı gördükçe özgürlüğün nedenli güzel bir anlam olduğuna bir kez daha şahit olmuştuk. İnanın, özgürlük bambaşka bir anlamdı.

Aydınlık, Gri Spi'nin yüzüyle buluşunca ve her çocuk kendi anlamında koşunca bizler de yönümüzü diğer tarafa döndürmüştük. Yani Sırrın kasabasına. Orası da işgal altındaydı. Orası

da karanlıktı, siyahtı. Hem Zehra'nın, Harun'un, Hogir'in ve onlarca güzel savaştının hatırı vardı. Orayı özgürleştirmeden bir yanımız hep eksik kalacaktı. Hep yarım, hep paramparça... Düştük yola bir kez daha. Düştük aydınlığa, özgürlüğe ve kurtuluşa.

Daiş'in ilk yerleştiği alan Sırrın kasabasıydı. Hatırlarsanız, Daiş çeteleriyle olan savaşımız Sırrın Buğday Ambarıyla başlamıştı. Onlar önce buraya saldırmıştı. Sırrın kasabasına her türlü silahlarla yerleştikten sonra Kobanê şehrine doğru ilerlemeye başlamıştı. Dolayısıyla Sırrın kasabası Daiş'in kendisini en çok örgütlediği bir alan olmuştu. Mesela her yeri mayınlamıştı. Her sokağı, her evi, her yolu... Sırrın kasabasına bağlı tüm köylere aynı şeyleri uygulamıştı. Kendince tedbir almaya çalışmıştı. Bu durumda rahat bir ilerleme de olmayacaktı. Zorlanacaktık, yorulacaktık ama yine de ilerlemeye devam edecektik.

Her tarafı mayınlarla donatan bir güce karşı başlatacağımız bir operasyonu mümkün olduğu kadar disiplinli yürütmeliydik. Yolumuz aydınlık, özgürlük yolu olsa da ve bunun bir bedeli olsa da yine de kayıp vermek istemiyorduk. Yitirdiklerimizin anısına bağlı kalmanın bir koşulu olarak onların düşlerini gerçekleştirmek birinci görevimizdi. Şehrin onuru için yola düşerek can verenlerin geride bıraktığı tüm armağanları sonsuza dek yâşatmanın sorumluluğu vardı omuzlarımızda.

Yaşamı, umudu en güzel haliyle yaşayan ve halkın geleceği için her şeyini feda edenlerin dileklerini gerçekleştirmek bizim için en büyük eylemdi. Bu amaçla yola düşerken, tüm ölümsüzlerin o son gülüşlerini unutmadan, vurulan çocukların, katledilen kadınların o bakışını atmadan parmak uçlarımızdan, ilerledik yol boyunca, yolda ve umutça. Kendi sonunu en acıklı, en çaresiz gözlerle izleyen çeteler, adımlarımız karşısında dağılmayı yaşıyordu. Bitmişliği, tükenmişliği yaşıyordu her adımda. Kırılan parmaklarla direnemedi kaçan çeteleri görüyorduk. Panik içinde ve zavalılıca. Karanlığı geride bırakıp, kendi canını kurtarmanın telaşında olan her bir çete, hiç olmadığı kadar korkmuştu. Korkunun pençesine düşen bir çetenin hallerini tahmin edebilir misiniz?

Korku içinde kendi yüzlerinden bile korkuyorlardı. Kendi parmaklarından, kendi barbarlığından bile titriyorlardı. Sanırım

hakikat böyle bir şeydi. Büyük bir zevkle ucundan tuttıkları ideolojilerinin bir sonuç getirmediğini görmenin halleriydi bu korku. Kendi inançlarıyla yüzleşen her bir çete, zulmün, acının ve karanlığın ne kadar anlamsız olduğunu da görmüşlerdi.

Çünkü kaybetmişlerdi. Çünkü yenilmişlerdi. Çünkü bitmişlerdi. Kendi bitişini, kendi çürümüşlüğünü gören her bir çete, kendinden nefret eder gibi kaçıyordu. Kurtulmak istiyordu kendi kaderinden, kendi inancından. Ama yine de sarıldığı kos-koca bir karanlıktı.

Sırrın kasabasına çöken karanlık, yoğun bir savaşın ardından pes etmişti ve dağılmıştı kendiliğinden. Geceye, gündüze, ışığa ve sokaklara aydınlık hâkimdi artık.

Şehre ve insanlara yansıyan aydınlığın gözlerine iliştiğinde gözlerimiz, kendi yaptıklarımızdan müthiş bir gurur duymuştuk. Her bir savaşçı aldığı bu gururu başının üstüne koyuyordu. Çünkü onlara sarsılmaz bir güç vermiş olan bu gururdu. Hem onlar hak ediyordu gururu en içten yaşamayı.

Zılgıtlar, sloganlar, türküler ve halaylar. Neşe, mutluluk ve gurur. Yüreğimizde, şehrimizde ve çocuklarımızın yüzlerinde umut ve huzur en yaşayan haliyle hayata merhaba diyordu. Çoğalan ruhuyla anlam, tüm neşesiyle sarılıyordu kendisine, şehre ve çocuklara. Kurtuluşu, başarıyı, özgürlüğü ve aydınlığı tamamladık demenin sarılmasıydı bu. Bu, başardım demenin, artık özgürüz demenin bir merhabasıydı. Aydınlığa merhaba demenin en çok...

Merhaba Aydınlık, merhaba sana.

Aydınlık İçen Çocuklar Görüyordum

En umutlu adımlarla yürüyordum. Herhangi bir yere, bir yıldıza, bir gökyüzüne ulaşma çabası olmadan öylece yürüyordum şehrin sokaklarından. Savaşın ve barutun vurucu darbele-riyle enkaza dönüşmüş binaların arasından ilerlerken ayakla- rıma takılan mermi kovanlarına aldırmandan ilerliyordum, uğ- runa yüzlerce can verdiğimiz bu şehrin sokaklarından.

Düşünüyordum. Nefes alabilmek için çarpıştığım günlerin o yoğun, o bol barutlu sabahlarında düşmanla yüz yüze gelirken, düşmanı kovalarken, ondan her şeyin hesabını sorarken ve onun dayattığı karanlığı üstümüzden atmaya çalışırken adımlarım- daki o anın umudunu, kararlılığını ve inancını düşünerek ilerli- yordum büsbütün.

Savaşın ve barutun yıktığı sokaklara dönen insanların o masum hallerini merak ediyordum. Sokaktaki insan yüzlerini görmek, onlarla bir bütün halinde sabahı karşılamak ve en çok insan yüzündeki huzura dokunmak istiyordum. Yıkılmış evlerin enkazlarında kendi kırık yanlarını arayan insanların yaşamlarında kaybolmak ve buldukları geçmişleriyle hayata yeniden tutunmanın güzelliğini o an yaşamak istiyordum açıkçası. Aslında sokaklar, gözlerimizi ve ruhumuzu örten tüm perdeleri kaldırır, hayatın ve savaşın o her anlamda gizli kalan görüntülerini gös- terirdi bize. Bu yüzden sabah halleriyle sokağa çıkan tüm yüzle- rin arasından tüm görüntüleri seyretmek istiyordum.

Sokaktaydım, yürüyordum insanların arasından. Kendi- miz kadar gerçek olan hayatların sabahla buluşmalarından or- taya çıkan her anlamı kucaklamak istercesine ama gözlerimdeki umudu büyüterek şehre ve aydınlığa baka baka yürüyordum so- kakların arasından. Savaş ve barutun yıktığı evin enkazında bir şeyler arayan bir anneye rastlamıştı adımlarım. Yaşlı bir anneydi ve yüzündeki tebessümden aydınlığın en huzurlu görüntüsünü görmüştüm.

Ağıtlar mırıldanıyordu. Elindeki değnekle kazıyordu en- kazı, tozu ve toprağı. Yarasına benzeyen, kaybettiklerine benze- yen bir şeyler arıyordu. Bir televizyonu, bir buzdolabını ya da anne yadigarı eski bir gelin sandığını. Üzerimde askeri kıyafetler

vardı. Ona yaklaştığımı görünce o da çalışmasına ara vermişti. Sanırım hissetmişti savaşı, barutu ve zaferi. Elindeki değnekle yıkılmış binayı işaret ederek “bu enkazlar yoruyor beni evlat. Bulamıyorum eşyalarımı. Üstelik ona ait hiçbir şeyi bulamıyorum,” dedi, gözlerini benden ayırmadan. “O” derken kimi kastettiğini anlayamamıştım. “Yadê kurban kimin eşyalarını arıyorsun?” diye sorduğumda “oğlumun,” diye cevap verdi. “Oğlumun... O gittiğinden beri burada kimse benimle konuşmuyor, ne enkaz ne taşlar ne bahçedeki ağaçlar ne de şu gökyüzü. Ama kırılmıyorum, üzülüyorum. Çünkü benim oğlum özgürlük için can verdi. Mutluyum. Hem Türkiye’den geldim buraya. Orada da kimse benimle konuşmazdı. Ama arada büyük bir fark var. Burası benim şehrim, benim ekmeğim. Sınırın ötesinde beni gerçekten kimse tanımazdı. O yüzden onlarla ne konuşsak, konuşmamış gibi olurduk. İnsan, kendisini tanıyanla konuşunca, sohbet edince o zaman konuşmuş gibi olurdu. Yabancı birinin yüzünde her sohbet yabancıdır evlat, biliyor musun bunu? İnsan, yarası kendisine benzeyenin yanında daha mutludur, daha konuşkan. Bu yüzden orada kimseyle konuşamıyordum, kimse benimle konuşamıyordu. Burada konuşuyorum, seninle konuşuyorum, kendimle, çocuklarla, en çok da oğlumla.”

Böyle anlarda bir parçasını kaybetmiş bir yüreğin o an yaşadığı tüm acıları kökten susturmak isterdim. Evlat acısıyla kanyan Kürt bir annenin o bağırdığı, haykırdığı, konuşamadığı, sustuğu her şeyi gün yüzüne çıkartmak ve biraz da olsa acısını dindirmeyi isterdim. Enkazlar arasında kırılmış birkaç eşyayı bulur umuduyla elindeki değnekle enkazı karıştıran bir annenin tüm kaybettiklerini bulmayı ve ona armağan etmeyi isterdim.

Her şey yoluna girecek dedim. Yüreğindeki umudunu yitirmedeğinde, ellerindeki emekle güne uyandığında her şeyin daha bulunur olacağını göreceksin. Bu şehirden bir savaş geçti. Bir yıkım, bir barut... Yitirdiklerimizi mutlaka bulacağız. Yeter ki bize ait olandan vazgeçmemek lazım. Sen onurlu bir annesin. Yitirdiklerin bizim de yitirdiğimizdir. Bizler aynıyız, bir bütünüz ve birbirimize benzeriz. Ben de senin gibiyim. Bu savaşta, bu onurlu kavgada yüzlerce arkadaşımı kaybettim. Onlar sayesinde şimdi nefes alıyoruz. Bu şehir, bu aydınlık, bu özgürlük onların bize bir armağanı aslında, dedim.

Yarası bu anneye benzeyen nice insanlar vardı şehirde. Enkazlar arasında geçmişini arayan nice yaralı yüzler vardı. Hepsinin de aynıydı öyküsü. Aynı yerden kanıyorlardı, sustukları aynıydı, konuştukları aynı.

Gülümseyen yüzler görüyordum sokakta. Yaralı ama gülen yüzler. Şehirlerine olan bağlılığını her haliyle yansıtan insanlar geçiyordu yanımdan. Bakışlarından, çıkardıkları seslerden, yürüyüşlerden anlıyordum bunu. Mutluydu herkes bir tarafından kanıyor olsalar da. Kendi aydınlığına dönen onurlu, mutlu ve gururlu bu insanları gördükçe içimi tuhaf bir duygunun kapladığını hissediyordum. Sanırım başarmanın ve iyi ki savaştım demenin verdiği gururdu o an hissettiğim.

Barutun dağıttığı yollardan geçen insanların o gururlu yürüyüşlerine eşlik ediyordu adımlarım. Sınır kapısından şehrine dönenlerin kucaklarına aldığı yüzyıllık bir hasreti ve sırtlarına aldıkları özgürlüğü şehre taşıyorlardı. Kendi şehirlerine, kendi vatanlarına.

Şehre adım atan herkes önce Şehitliğe doğru koşuyordu. Zaferin ve aydınlığın savaşında can verenleri ziyaret etmek bir kutsallıktı. Çünkü orada yatanlar onların evlatlarıydı. Kardeşi, amcası, babası ve dostu ve yoldaşı. Orada yatanların hiçbiri yabancı değildi. Hepsi aynı şehrin, aynı rengin ve aynı halkın evlatlarıydı. Onların evlatları, onların bir parçası.

Zorlu bir savaşın ardından kendi sabahına umut ekenlerin hallerinden aldığım güç ve moralle şehrin kıyısından geçmeye devam ediyordum. Her gördüğüm görüntü yeniden bir umuttu, bir düş ve bir aydınlıktı. Yanımdan geçen insanların yüzlerinde gördüğüm o gurur, o tebessüm; kardeşliğin, dostluğun ve iyiliğin bir yansımasıydı. Bu halk, gerçekten de her şeyi hak ediyordu. Özgürlüğü, aydınlığı, huzuru ve sonsuz bir geleceği hak ediyordu. Bu halk; iyiliği, güzelliği ve anlamlar içinde büyüyen her düşü hak ediyordu. Bu halk bizimdi, hepimizindi.

Hiçbir şeyden haberi olmayan ama olanları anlayan ve bunu gülümseyerek ifade eden çocuklar görüyordum mutlu pencere kenarlarında. Öylece kalıp sonsuza dek izleyebilirdim bu çocukları. Dünyaya, hayata ve savaşa ürpertiyle bakan tüm kuşları evlat edinmiş gibiydi her çocuk. Her çocuk kendi dünyasında

kendisiyle ilgileniyordu. Yıkılmış duvarların üzerinde oyun oynayan her çocuk kendisiyle yaşıyordu. Kendisiyle, sadece kendisiyle. Başka bir anlama iliştiirmiyordu saçlarını, parmaklarını. Böyle anlarda tuhaf ama sevimli bir hissin içinde kaybolmuş gibi hissediyordum kendimi. Savaşın ve barutun yıktığı duvar deliklerinden birbirilerini gözetleyen çocukların hallerine bakıyordum. Hâlâ gülebilen birileri vardı demek. Yaşam yerleşiyordu şehre demek. Umut artık enkazlar arasında yaşamaya alışıyordu demek. Gördüklerim, hissettiklerim onaylıyordu tüm bunları.

Biraz daha izlemek istedim çocukların o sevimli hallerini. Çatısı uçurulmuş, pencereleri kırılmış bir evin merdivenlerinde birbirileriyle şakalaşan o çocukların gözlerindeki ışık hiçbir zaman sönmemişti. Hep gülümseyen gözlerle bakmışlardı dünyaya, hayata ve kendi şehirlerine. Her çocuk Kobanê sokaklarında kendi saçlarından çıkıyordu aydınlığa. Bu bir oyun değildi oysa. Gerçeğin kendisiydi. Her oyun gerçektir onlar için. Evleri, oyun parkları yerle bir olmuş olsa da büyük bir keyifle oynayan bu çocukların parmaklarında hayat sonsuz zenginlikti. Aydınlık, özgürlük zenginlikti nitekim, sonsuz bir zenginlik hem de.

Her çocuk bir düştü. Enkazların çoğaldığı bir şehrin kıyısından yaşamı hatırlatan bir düştü her çocuk. Kendi zenginliklerinde gülümseyen o çocukları görünce kendi çocukluk günlerime uzanmıştım bir an. Huzurun ve köy yaşamının kıyısında umutça, düşçe ve özgürce yürüdüğüm günleri hatırlamıştım nedense.

Yırtık ayakkabılarla koşuyordum yemyeşil otların arasından. Her şey bir oyun gibiydi, gerçek olan her şey bizim için bir oyundu o zamanlar.

Hiçbir acının kıyısında koşmaz, hiçbir kötülüğün arasından geçmezdik. Her şey bizim için saf mutluluktu, iyilikti, güzellikti. Kimseye kızmaz, hiçbir şeye üzülmeydik. Kıskançlığımız henüz yeşermemişti içimizde, herkesin ayakkabısı aynıydı. Ouncaklar yoktu, gerçek şeyler vardı. Koyunlar, keçiler ve kediler. Bir de Feraşın deresinin o soğuk suyu. Gün boyunca derenin ufak dalgaları arasından geçen balıkları izlerdik. Ve akşam olduğunda derelerin kenarlarından toplardı bizi annelerimiz. Evlerine dönen koyunların, kuzuların seslerinden, ay ışığının o huzurlu görüntüsünden anlardık bütün mevsimlerin dost ve kardeş olduğunu ve yarının bugünden daha güzel olacağını...

Özgürdü tüm yollar adımlarımıza. Saçlarımıza vuran güneşin o parlayan huzuru her zaman bizi mutlu kılardı. Yalınayak koşardık tozlu yollardan. Koşardık kavgasız, çıkarsız ve hesapsız. Bizimdi doğa, yeryüzü ve tüm dere kenarları.

Koşuyorduk tozlu yolların kıyısından. Ayak tabanlarımız ağrımazdı. Her dikenini tanırdık, hangisinin daha sivri, hangisinin acısı daha derin bilirdik nihayetinde. Koşardık tüm dikenlerin arasından. Koşmak güzeldi çünkü. Sözleri ve bestesi bize ait şarkılar da söyledik. Başı ve sonu belli olmayan, serbest ve bazen de hiçbir anlamı olmayan şarkılarımız vardı bizim, bağırarak, çağırarak söylediklerimiz.

O zaman yoksulduk, ama bunu hiç düşünmezdik. Çünkü hissedebiliyor olma zenginlik. Tıpkı gördüğüm o çocuklar gibi. Yaşamaktı zenginlik, nefes almaktı. Hâlâ gülebilmektir asıl zenginlik. Anlamanın hakikatinden, hakikati yaşadığımız gibi sevmekten, taze ve sıcak tandır ekmeğinin kokusundan, otlu peynirin, koyun yoğurdunun tadından başımız dönerdi. Her şeyin gerçek bir anlamı vardı, gerçek bir tadı, gerçek bir kucaklaşması... Mesela o zaman kötülük gerçekten de kötülüktü. İyilik büsbütün iyilik... Masumiyet zaten derinliğiyle hep masumiyetti. Başka anlamlar girmezdi başka bir anlamın günahına, içine... Her şeyin bir güzelliği, bir rüyası ve bir kudreti vardı. Paylaşmanın, dostluğun ve kardeşliğin ve komşuluğun... Güzeldi tüm birliktelikler. Köy havası tadında yürürken patikalardan içimizi mutluluk kaplardı ve parmaklarımız, ayaklarımız hiç acımazdı. Yaz mevsimi; fakir, zengin, yaralı, yarasız, kadın, erkek ve herkesin hissettiği kaddardı. Mutluluk herkesin hakkıydı ve herkes mutlu olabilirdi o an. Ellerimizde gulberoj'lar, hiç birimizin anlamını bilmediğimiz bir sürü meseleleri konuşur sonra çabucak unutturduk. Asıl derdimiz yüzmektir derede, biraz da balık tutmak... Köydeki çocuklarla buluşma saatimiz geceleyindi, ay ışığı çıktığı zamandı. Mutlu olmanın, çocuk kalmanın ve günahsız yaşamının bir başka adı oyundu. Oyunlar oynardık tıpkı o an gördüğüm çocuklar gibi.

Köy çadırlarının o ay ışığı süzen perdelerinden geceye baktık sonra, yıldızlara. Temiz, serin ve bembeyaz yorganların üzerinde gördüğümüz rüyalarla sevdiğimiz her şeyin, oyunların, yürüyüşlerin, balıkların, kuşların hayalini kurardık. Tüm bunları

yaşamak için değil, merak ettiğimiz için düşünürdük. Çocuk merakı işte. Olmazsa da olur cinsinden yani. Ama düşünürdük farklı köyleri, farklı rüyaları, farklı balıkları...

Sonra sabaha uyandıığımızda birbirimize gece düşündüğümüzü, rüyalarımızı anlatırdık bir sürü ekleme de yaparak. Sonra aynı anda gülerdik. Belki de gülmek için gülerdik. Rüyalarla bir ilişkisi olmazdı çoğu zaman gülüşlerimizin. Çocuktuk. Bazen gülmek sadece gülmek içindi. Köyümüzde yaşam, parmaklarımızda mutluluk hep kalıcı olsun diye, aynı tempoyla, hep birlikte dereye koşardık tekrar, yüzmeye. Derenin o soğuk suyuyla buruşurken parmak uçlarımız bir kez daha anlardık ki yoksul da evsiz de çocuk da zengin de olsan herkesin hissettiği kadardı bahar, yaz, kış ve sonbahar... Herkesin sevdiği kadardır hayat. Her şey olduğu kadardı, olduğu gibiydi. Dokunulan her şeyin anlamı, tadı aynıydı. Hayatın güzel olması ondandı belki de...

Top mermileriyle delinen duvarların arasında oyun oynayan o çocukları görünce, yaşamın ne denli derin olduğunu bir kez daha anlamıştım. Yaşam gerçekten derindi, upuzun bir yoldu yaşam. Sonu olmayan, sonu yabancı, sonu muğlâk... Bazen de bilinen bir yürüyüşü yaşam. Pusesu bilinen, tuzağı bilinen bir yürüyüş.

Çocuklar vardı sokağın kalbinde, sokağın aydınlığında. Oynuyordular çocukça, kendilerince. Oynadıkları oyunda kaybetmek ve kazanmak yoktu. Kardeşlik vardı oyunun hamurunda, tadında. Üstünlüğün ve yenilginin olmadığı bir oyunda tüm çocuklar gerçekten de mutluydular. Görebildiğim ve hissedebildiğim tek anlam buydu.

Şehrin yıkılmış görüntüsünün kenarında kendi oyunlarını oynayan o çocukların arasından geçerken aklıma takılan her bir görüntüye sarılarak ilerlemiştim. Kaybettiklerimize, kazandıklarımıza, başardıklarımıza ve başaramadıklarımıza. Her şeye derin bir özlem duyarak geçmişim çocukların arasından.

Onlardan uzaklaşırken gülen gözlerle el sallıyorlardı bana. Teşekkür eder gibi. Tüm dünya, tüm şehir, tüm yaşayanlar adına teşekkür eder gibi el salladılar arkamdan. Savaş tarihim boyunca sanırım aldığım en güzel teşekkürdü bu. Öylesine masum, öylesine anlamlı ve öylesine güzel.

Bu anlamlı teşekkürden aldığım güçle birlikte Kobanê Direniş Konferansı'na katılmıştım. Savaşın, direnişin ve zaferin değerlendirileceği bir ortamda her şey tartışılacaktı. Sanırım aydınlığın en güzel tarafı da bu olacaktı. Aydınlığı bu şehre armağan etmiş olanlarla buluşmak ve onlara sarılmak da bizim aydınlığımızdı.

Kobanê Direniş Konferansı: Zafer Direnenindir!

İçinde yaşam yükselen bir şehre her türlü zorbalığı dayatan, karanlığın hükmü altında yaşamı nefessiz bırakan Daiş zihniyetine karşı amansız bir savaş vermiştik. Ortadoğu'nun tüm anlamlarını talan eden bu suç örgütü, ideolojisi gereği ölüm ve kan üzerinden yürümeye ant içiyordu. Sözler veriyor, tehditler savuruyor, bağıyor, çağıyordu tüm kulaklara, tüm yüzlere. Onun dışında kalan her şey haram, her şey düşmandı. Kendisi dışında herkes kâfir, herkes din katili, herkes küfürbazdı. Hırsızlığı, öldürmeyi sözde kutsal beyitler altında uygulayarak kendisine zemin hazırlayan bu barbarlar, kadın, erkek, çocuk, yaşlı demeden herkesi kılıçtan geçiriyordu. Toplu infazlar gerçekleştirerek dünyayı korkutmaya çalışıyordu. Kanla, türlü işkencelerle ve insanlığa sığmayan dayatmalarla dünya halklarına meydan okuyordu.

Yaşama düşmanlık etmek, kin ve nefretle halklara meydan okumak sadece aklını kaybedenlere mahsustu. Yoksa akli başında hiçbir insan böyle büyük tehditlerle dünyanın karşısına çıkmazdı. Hem aklını yitirmek demek deli olmak demek değildi. Aklını yitirmek demek anlamsız kalmak demekti. Merhametsiz kalmak, insani duygulardan istifa etmek, saygıdan, sevgiden ve iyilikten göçmek demekti. Bu tanıma uygun tek bir örgüt vardı o da Daiş'ti. Kendi çürümüş inancında boğulmayı bu kadar isteyen bir örgütün geleceğe ölüm ve işkenceler taşıması gerçekten de rezaletti. Dünya halklarının kendi değerlerinde yarattığı bir geleceğin yollarında Daiş barbarlığının hiçbir yeri olmazdı. Bu rezalet bir gölgeydi umuda, iyiliğe ve kardeşliğe. Neyse ki bu rezalet Kobanê sokaklarında darmadağın edilmişti.

Rezaleti bitirdikten sonra açığa çıkan aydınlığı tüm halklara armağan eden savaşçılarımızın yüreğinde zafer, mutlak bir inançtı. Bu inancı sonuna kadar taşıyan adımlar, barbarlığı ve karanlığı halkların dillerinden, halkların doğasından atmayı başarmışlardı. Bu başarı herkesindi, her elin, her parmağın ve her dilin başarısıydı. Kürt, Arap, Süryanî ve kalbi bu halklarla birlikte atan tüm dostların başarısıydı.

Gerçekleştirilen konferans esasında bir teşekkür etme konferansıydı. Halkların birliğinden doğan bir direnişin zaferle son bulmuş olması elbette anlamlıydı. Daiş sadece Kürtlere değil, Kürtler şahsında tüm onurlu halklara ölümü dayatmak için Kobanê'ye gelmişti. Zaten bunu da kendi yayın organlarında dile getiriyorlardı. Tüm dünyanın gözü önünde Kürtler şahsında halkları kıyımdan geçireceğinin sözünü veriyordu. Öylesine açık, öylesine serbest... Dolayısıyla bu niyetle Kobanê'ye saldıran Daiş çetelerine karşı savaşılan dost ve kardeş halklar, bu konferansla birlikte zaferlerini de ilan etmiş oldular. Zafer Halklarıdır! Zaferi halklarla buluşturanlar vardı nitekim. Onların sayesindeydi bu aydınlık, bu özgürlük, bu huzur. Onların sayesindeydi bu umut, bu düş, bu mavilik.

Anlam uğruna canlarını verenlerin yarattığı bir geleceği onları hep anarak yaşamak ve onlara ait armağanları büyüterek ilerlemek, verdiğimiz çabanın bir parçası olacaktı hep. Ve hiçbir zaman bu parçayı yüreğimizden ve ruhumuzdan atmayacaktık. Onlara ait parçalarla devrimi ve özgürlüğü sonuna kadar koruyacaktık. Onların yarattığı bir gökyüzü altında iyiliği, güzelliği ve anlamı büyük bir kutsallıkla geliştirecektik.

Konferansta açığa çıkan anlam da söz ve eylem de buydu. Geride kalanların yapacağı bir sürü iş vardı hâlâ. Bir sürü görev ve sorumluluk... Her şey bitmiş değildi nitekim. Barbarlığı ve karanlığı yenmiş olmak yetmiyordu yaşamak için. Yaşamak için başka şeyler de gerekiyordu. Zulüm, talan ve gaddarlık hâlâ vardı ve yaşıyordu topraklarımızda. Her zulmü, her talanı ve her gaddarlığı susturmadan, dağıtmadan ve yok etmeden dünyaya aydınlık gelmeyecekti. Bizler dünyanın aydınlığa kavuşması için savaşıyorduk. Ortadoğu şahsında tüm dünyanın huzura kavuşmasından yanaydık ve savaşımız bunun içindi.

Elde edilen başarıyla kendimizi yeniden yaratmanın sözünü vermiştik konferans salonunda. Her şeye rağmen yeniden yaratmak... Kişiliği, devrimi, yolu ve inancı yeniden anlamlandırmak ve büyük bir kudretle yeniden yollara düşmek... Özgürlüğün, anlamın ve aydınlığın yoluna. Kardeşliğin, dostluğun ve paylaşmanın yoluna.

Sözler verilmişti. Eylemin ve başarının sözü. Bu sözle devrim yolunu geliştirmek ve karanlık altında kalan tüm şehirleri

aydınlığa kavuşturmanın çabasında olacaktık. Ortadoğu'nun kendi anlamına kavuşması için tüm halklarla birlikte sonuna kadar yürüyecektik. Söz buydu. Barbarlığı, talanı, ölümü dayatan her türlü zihniyete karşı pes etmeden, düşmeden ama sonuna kadar savaşıacaktık. Söz buydu.

Söz, eylemin kendisiydi. Hayatı anlamlı kılmanın, kardeşçe yaşamanın, geleceği ve buğdayı paylaşmanın kendisiydi. Sözümüz başarmaktı kavgayı, yürüyüşü ve aydınlığı. Sözümüz mutlak zaferdi. Ölsek de yansak da kanasak da bu kavga zaferle buluşmalıydı. Halklar birlikte yaşayacaktı. Herkes kendi rengine, kendi dilinde, kendi düşünde sonsuz bir anlamla yan yana ve aynı sofrada yaşayacaktı. Ve buna engel olan her zihniyete karşı amansızca savaşılacaktı. Söz buydu.

GİTMEDEN ÖNCE

Biraz Daha Aydınlık İçin

Bu bir yaşam savaşıydı. Var olmanın, nefes almanın ve geleceğe uzanmanın savaşı... Halkların birlikteliğine düşmanca saldırınlara karşı koymanın, onlara karşı direnmenin ve mümkünse onları yenmenin savaşıydı. Her şeye rağmen ayakta kalarak koşmanın ve düşmeden aydınlığa uzanmanın savaşı...

Sayılarla ifade edilmeyecek kadar derin ve ağır bir savaştı. Konferansa katılan her bir delegenin ifade ettiği hakikat buydu. Her türlü imkânla saldıran düşmanın bir tek amacı vardı: Kobanê şehrini tamamen ele geçirmek, ele geçirdikten sonra bizleri teslim almak, teslim aldıktan sonra şehirle birlikte bizleri ateşe vermek... Ve bunu yaparken de tüm dünyaya göstermek. Daiş'in amacı, isteği ve hayali sadece buydu.

Nihayetinde yenilen siyah olmuştı. Kaybeden, çürüyen, tükenen ve anlamsızlaşan siyahtı. Geriye mavinin o güzelliği kalmıştı, anlamı, kutsallığı ve büyü. Gökyüzüne uzanan siyahın değil, mavinin bayrağı olmuştı, onun huzuru, onun başarısı... Savaş bitmişti Kobanê'de. Yakmaktan ve yıkılmaktan kurtulan tüm anlamlarla birlikte Kobanê, kendi sonsuzluğunda özgürdü, kendi aydınlığında bereketli ve taze. Düşmekten, düşürülmekten ve tarihin arka sayfalarında unutulmaktan kurtulmuştu. Kendi hikâyesinde kendisi gibi yaşanan bir şehirdi. Bu hepimizin düşüydü aslında. Kendi şehrimizde kendi başarımızla birlikte şehri kucaklamak ve ona ait tüm seslerin kıyısından aydınlığı dinlemek... Özgürlük güzel bir anlamdı.

Adımlarımı güçlendiren bu anlamla birlikte Cizre Kantonuna geçmiştim. Oradan da dağlara doğru uzanacaktım. Aynı yolda ve aynı anlamlarla devrimin peşine düşecektim bir kez daha. Ama işgal altında olan topraklar vardı hâlâ. Daiş sadece Kobanê'ye değil, her yere kendi barbarlığını taşımıştı. Kobanê'de yapmak istediğini her yerde yapmak isti- yordu. Yakmak, yıkmak ve öldürmek...

Rakka'yı, Şedadê'yi, Hol kasabasını ve Heseke'nin bir bölümünü işgal etmişti. Rojava alanı dışında kalan bölgelerin neredeyse tamamı Daiş'in kontrolü altındaydı. Bu alanlarda yaşayan halklar, YPG güçlerine çağrıda bulunuyordu. Kobanê gibi buraları da özgürleştirin. Çocuklarımızı, anamlarımızı kurtarın. Bizi ve yaşamlarımızı Daiş'in karanlığından kurtarın, diyorlardı.

Her halk kutsaldı. Bu coğrafyada yaşayan her dil, her kültür ve her anlam kendi özgürlüğünde apaydın bir geleceği yaşayabilmeliydi. Karanlık altında kalmanın ne demek olduğunu biliyordum. Karanlığın derinliği altında yaşayan bir halkı özgürlüğe ve aydınlığa kavuşturma hissi her şeyden daha anlamlıydı. Ve halklar aydınlık istiyordu, yaşam, özgürlük ve huzur istiyordu. Kürtlerle birlikte yaşayan her kardeş halk, bu topraklarda özgürce yaşamayı hak ediyordu. Çünkü bu topraklarda yaşayan halkların tarihleri birdi. Bu halkları Daiş barbarlığından kurtarmak için başlatılan bir hamle vardı zaten. Cizre gücünün katıldığı kapsamlı bir hamleyle birlikte Hol kasabası ve çevresi işgal altından kurtarılacaktı. YPG Genel Komutanlığın önerisi üzerine ben de bu hamleye katılmıştım. Evet, Kobanê savaşında edindiğim tecrübelerim vardı benim. Daiş'i tanıyordum, aklını, manevralarını, hareket tarzını... Ve bu benim için yeterince anlamlıydı. Kendi düşmanımı tanımanın rahatlığıyla bu hamleye katılırken, karanlık altında aydınlığı bekleyen halklara özgürlüğü armağan etmenin mutluluğunu da yaşıyordum. Çünkü karanlık korkunçtu, karanlık yıkımdı, sessizlikti. Çünkü karanlık her şeyin anlamından kopmasıydı, seslerin kaybı, ruhun sıkışması, yüzlerin tanınmaması demektir. Çünkü karanlık kötü bir şeydi ve süpürülmesi gerekiyordu. Tüm kapılardan, pencerelerden ve parmaklardan süpürülmesi gerekiyordu.

Günlerce süren operasyonlarla birlikte Hol kasabası ve çevresi Daiş işgalinden kurtarılmıştı. Uzun bir süredir Daiş'in zulmü altında yaşanan halklar artık özgürdü. Her şeyden uzak bırakılmış bir halkın kendi aydınlığına kavuşmuş olması elbette büyük bir başarıydı. Daiş barbarlığı altında kalan bir yaprağı özgürleştirmek bile büyük bir anlamdı. Çünkü onun olduğu her yerde yaşamsızlığın kendisi vardı. Nefessizlik, sessizlik ve renksizlik vardı. Daiş'in olduğu her yerde koskoca bir boşluk vardı ve

herkes ve her şey bu boşluğun içinde kayboluyordu. Kendi gerçeğine, yüzüne, tarihine yabancı biri olarak geri dönüyordu hayata. Daiş'in tuzağına düşen her yüz, her ruh, her anlam kendisine ve değerlerine yabancı biri olarak geri dönüyordu. Kendi gerçekliğiyle kalmakta ısrar edenlerin ya kafası kesiliyor ya da korkunç işkencelere maruz kalıyordu. Her şey ve herkes Daiş'e benzemek zorundaydı. Bu bir insan, bir ağaç veya bir yol olsa bile. Her şey ve herkes Daiş gibi olmalıydı. Onun gibi, onun istediği gibi. Ama her şey ve herkes Daiş gibi olmak zorunda değildi. Bu mecburiyetin ve bu zorunluluğun o kalın halkalarını kırmaya çalışan devrimlerin karşısında hiçbir dayatma ayakta duramazdı, duramıyordu zaten. Tekçiliğin, aynılığın zulmü altında kalan her şeyi kurtarmak da bizim sözümüzdü. Bizim işimiz, bizim görevimizdi. Çünkü bu coğrafyada hiç kimse aynı değildi. Diller, kültürler ve yüzler farklıydı. Burada halklar yaşıyordu. Kürtler, Araplar, Süryaniler... Her halkın kendi dili vardı, kendi rengi, kendi yüzü ve kendi anlamları vardı. Tek bir renk altında yaşamanın ne bir anlamı var ne de bir mecburiyeti. Herkes kendi anlamında yaşayacaktı. Bu da bizim yolumuzdu, bizim yaşam tarzımız... Halklarla birlikte yaşayacaktık, onlarla birlikte yürüyecektik. Bu topraklar bizimdi nihayetinde.

Ve Tişrin Barajı. Alanın en büyük elektrik üretim merkeziydi. Burası da Daiş işgali altındaydı. İşgal altında olan bir barajın elektriği de işgal altında demekti. Teller, direkler ve kablolar... İşgal altındaydı enerji ve su. Ve inanın, Daiş burayı işgal altında tutarken tüm direkleri, tüm duvarları siyaha boyatmıştı. Köprüyü, köprünün ayaklarını ve köprüden geçen herkesi siyahla kaplamıştı. İşgalden önce bu barajda çiçek bahçeleri vardı, yeşil ağaçlar ve rengârenk yüzler... Fırat Nehri'nin kıyılarında renkli taşlar vardı. Beyaz, gri ve kahverengi... Her şey siyahtı, her şey tek renkteydi. Daiş'in olduğu her yerde yaşamın kendisi zaten karanlıktı.

Bir kez daha dağ yolculuğum ertelenmişti. Bölgenin elektriğe ihtiyacı vardı. Daiş hâlâ Kobanê çevresindeydi ve süpürülmesi gerekiyordu. Cizre gücüyle beraber Tişrin Barajı'nı özgürleştirmek için bir kez daha Kobanê'ye dönmüştüm.

Hâlâ savaşılabirdik. İnandığımız bir yaşamı inşa etme umudu hiçbir zaman gerilememişti çünkü. Aydınlığa kavuşması

gereken her yere ulaşma çabası dururken düşmana yaşam fırsatını sunmayacaktık. Düşman rahat yaşayamayacaktı. O buralara ait değildi. Onun zihniyeti bu coğrafyaya tersti, zulümdü çünkü. Aydınlığın, iyiliğin ve umudun yaşandığı yerlerde olmamalıydı. Nehirlerimizden, barajlarımızdan ve buğday tarlalarımızdan uzak kalmalıydı. Bize ait olanın özgürlüğü ve bereketi bizimdi. Halklara ait olan her şey halkların yanında olmalıydı. Halkın değerleri halkın anlamlarıydı ve savaşımız da anlam savaşıydı.

Tişrin Barajı'nı özgürleştirme hamlemiz kısa sürmüştü. Birlindik bir düşman vardı karşımızda. Kobanê yenilgisinden sonra takatsiz kalan bir zihniyetin fazla direnecek gücü de yoktu zaten. Adımlarımız karşısında yenilmekten kurtulamayan bu barbarlar sürüsünü barajın çevresinden uzaklaştırmıştık. Sonra elektrik, özgür bir nehir, renkli taşlar...

Eskisi gibiydi her şey... Köprüler, direkler ve duvarlar eskisi gibi rengârenkti. Ve bir kez daha belirtmek istiyorum, özgürlük gerçekten anlamlıydı.

Karanlıktan ve anlamsızlıktan kurtulan her yer bir bahar gibi taze ve huzurdu. Çoğalan nimetiyle kendi aydınlığına kavuşan her anlam sonsuz bir gün, bir yarın ve upuzun bir gelecekti. Zulüm, barbarlık, zorbalık her şeyi çirkinleştiriyordu. Düşman gölgesi altında kalan her yer kendi özünden uzaklaşıyordu. Ölümün kıyısında derin acılarla bir başına kalmış her yer kendi gerçeğine yabancılaşıyordu. Özgürlük bu yüzden lazımdı ve bu yüzden anlamlıydı.

Hem zordur özgürlük varken karanlığın pençesinde bir yaşam sürmek... Aydınlık günler dururken başucumuzda, uçurumların kenarlarında şüpheli hayata tutunmak zordur. Gül gülistan bir doğanın kalbinde nefes solumak varken, nereye gittiği belli olmayan bir sabaha sarılmak zordu. Kimse böyle bir dayatmayı kabul edemez, kabul edenlerin de ömrü çok kısa olurdu.

İnsan kendi doğasından, kendi emeğinden, kendi değerlerinden nasıl uzakta ve gölgeli ellerin altında yaşayabilir? Zincirlere bağlanan bir bedenle insan daha ne kadar uzağa koşabilir? Oysa her şeyin doğasında özgür olmak vardır. Anlamların doğasında, eylemlerin özünde, düşüncenin derinliğinde özgürlük vardır ve özgür olmalıdır doğanın kendisi.

Ve ben anlamların arayıcısıydım. Nerede bir anlam karanlıktaysa oraya koşardım. Tüm inancım ve umudumla koşardım ve parmaklarından tutup hayata çekmeye çalışırdım. Gücümü ve inancımı halkımdan alıyordum, yoldaşlarımdan, davamdan ve merhametimden...

Sıradaki anlamlar için bir kez daha yollara düşmüştüm. Karanlıklar içinde can çekişen tüm anlamlarımız, kendi aydınlığına hasret kalmış tüm anlamlar, zulüm ve zorbalık altında kendi gerçeğine kavuşmak isteyen tüm anlamlar için bir kez daha yollara düşmüştüm.

Dağlara, dağlara doğru.

Ve Ben Anlam İçin Savaştım

Ellerime baktım, ellerimdeki yara izlerine... Barut kokusundan çizilmiş parmak uçlarıma bakarken savaşın ve direnişin ne denli ağır geçtiğini bir kez daha fark ediyordum. Savaş süreci boyunca göremediğim tüm dostlarıma sarılır gibi sarılmıştım ellerime, parmaklarıma. Yolumuz ve kavgamız uzun, diyordum. Dayanmalısınız. Ama en çok irademe, en çok ruhuma sığınmıştım.

Bu savaşı, bu direnişi zaferle buluşturmuş olsak da her yerde savaş vardı. İnsanlığa ait değerlere saldıran o kadar çok suç etesi vardı ki, her yer karanlıkla tehdit ediliyordu. şehirler, evler, düşünceler ve kalpler...

Tehdit altındaydı tüm anlamlar. Bu yüzden savaşmak zorunda insan. İstese de istemese de. Savaşmak ve direnmek zorunda. Çünkü evimizin, şehrimizin, anlamlarımızın ve düşlerimizin kapısında sürekli düşmanlar birikiyordu. Karanlıkla tehdit ediliyorduk, her gün, her an. Barbarlık her yere yayılıyordu. En bereketli, en aydınlık ve en güzel anlamların içine kadar giriyordu vahşice. Kardeşliği, dostluğu, iyiliği ve değerleri korumak için bu topraklarda savaşmak gerekiyor. Olabildiğince güçlü, olabildiğince iradeli.

Ve ben iyilik, kardeşlik ve anlam için savaştım. Bu savaşta kimi yok ettiğimi, kimi ezip geçtiğimi çok iyi biliyordum. şehrin sokaklarında ilerlerken duvarlardan yankılanan sesin kime ait olduğunu da.

Ben anlam için yürüdüm tüm sokaklarda. Anlamı bytmek için arpıştım. Sevgi için, iyilik için direndim barutun o keskin kokusunda.

İnsan tanımalı kendisini, ezberleyebilmeli. İnsan bildiği ve tanıdığı kendisini öylesine güçlü ve öylesine inançlı bir şekilde sokaklara atmalı. Sokaklar savaştır, direnmektir ve anlamdır. Sokaklarda insanlar var, aydınlık, umutlar ve çocuklar var. Sokaklarda karanlığı büyüten bir düşman var ve insan düşmanla savaşabilmeli. Yaşamak için, gelecek için ve anlam için savaşabilmeli insan.

Kötülük yaptığı için, masum insanlara her türlü işkenceyi dayattığı için, ekmeği ve bereketi çaldığı için büyük keyifler içinde sokaklarda cirit atan bir düşman var. Sokaklarımızda kan ve ölümler vardı. Savaşabilmeli insan. Kendisi, halkı ve düşleri için.

Halkını, tarihi ve değerlerini korumak için yönünü direnişe verenlerin ellerinde hayat bir bütündür, kutsaldır. Bu hayat sonsuz anlamlarla donatılmıştır. Anlamlarla ve sayısız değerlerle donatılan bu hayatı sonsuza dek kötülüklerden korumak ve o hayatla geleceğe yürümek özgürlüğün ve onurlu yaşamının kendisi değil midir zaten?

Sokaklarda acımasız bir kan fırtınası varken, hangi hayat güvende kalabilir? Sokaklarda aç kurtların uluması duyuluyorken hangi anlam kendi kutsallığında ilerleyebilir? Savaşabilmeli insan. Kötülüğü, zulmü, barbarlığı yaşam belleyen her zihniyete karşı direnebilmeli insan. Nerede zulüm varsa orada olmalı insan.

Ve ben bu anlamlı hayatı kötülüklerden korumak için savaştım. Kobanê’de, sokaklarında, evlerinde; inandığım ve uğruna sayısız kere düştüğüm o hayatı, zulümden ve ölümden uzak tutmak için savaştım. Kanayarak, nefessiz kalarak bazen, ama umudumu yitirmeden, bir an olsun bile yitirmeden umudumu. Savaştım, savaştık.

Büsbütün anlam içindi savaşım. Olabildiğince yaşam kokan anlamlar için. Savaş, kendi kudretiyle çoğalırken adımlarımda, o an ne kendimden ne de irademden hiçbir zaman kuşku duymadım. Ömrü savaşlarda geçmiş biri olarak o barut kokusunun keskinliğinde yaşamı solarken, direnişle çarpan her bir umut zerresinden hayata tutunarak yeniden ayağa kalktım. Tüm yaralarımaya rağmen, sağımdan ve solumdan geçen onca mermiye rağmen... Umutla kalarak ve umutla ilerleyerek savaşın her aşamasını büyük bir sabırla karşıladım. Umutsuzluğa, pusuya, tehlikeye ve boşluğa hiçbir zaman düşmedim, düşemedim, düşürülmedim.

Umutlarımızı kemirmek için barbarlık giymiş o çete sürüsüne karşı en iradeli halimle savaşırken, adımlarıma dost olmuş,

halkına ve değerlerine can olmuş tüm yoldaşları anarak ve onların armağanlarına bağlı kalarak yaşadım. Savaşırken iyiliği, kardeşliği, dostluğu yaşadım.

Anlamdan ve yaşamdan düşmek değildi niyetimiz. Düşten, nimetten ve değerlerden sıyrılmanın ve bize ait tüm kutsallıklardan uzak kalmanın aslında ölümün ve yaşamsızlığın kendisi olduğunu biliyorduk. Ama bu hayat bizimdi. Bu yollar, bu dağlar, bu şehirler...

Bizi biz yapan her anlamı öldürmek, susturmak ve kendi karanlığı altında anlamsızlaştırmak isteyen bir düşmana karşı savaşmaktan başka bir yolumuz yoktu. Barutlar savaşından çok renkler savaşıydı bizimkisi. Siyah ve Mavi'nin savaşı...

Savaşımız bambaşkaydı bizim. Düşmanımız da öyle. Onun varlığı kadar savaşı da barbarcaydı. Bu topraklarda ölümü ve zulmü bir yağmur gibi yağdırmaktı tüm amacı. Ölüm onun için yaşamdı. Öldürmek için ölüyorlardı. Merhametten ve anlamdan uzak kalmış bu ruhlar, insanları acımasızca öldürüyorlardı. Gaddarca doğruyor ve cenazelere leş muamelesi çekip yerlerde sürüklüyorlardı. Elleri bağlı bir şekilde araçların arkasından sürüklenen bazen bir çocuk, bazen bir kadın, bazen de masum bir inanan oluyordu. Ve bunu herkesi korkutmak için yapıyorlardı. Dünyayı ve insanları korkutmak için.

Dünyayı tavaf etmek adı altında her rengin, her inananın, her dilin, her düşüncenin ve her cinsin canına okuyorlardı. Büsbütün düşmandı dünya. Dünya haramdı, kâfirdi, yakılması ve yıkılması gerekiyordu. Bu inançla saldırıyorlardı dünyaya ve dünyaya ait her değere, her canlıya, her cansıza. Onlar için tüm halklar, tüm değerler kirliydi ve kanla temizlenmeleri gerekiyordu. Ama yıkıyorlardı tüm çeşmeleri, tüm muslukları...

Ve hiç acımadan kirletiyorlar hayatlarımızı. İnandığımız, büyüttüğümüz ve gözümüz gibi baktığımız anlamlarımızı kirletiyorlar. Her defasında uzanıp yerden kaldırdığımız ayaklarımızı kırmaya çalışıyorlar. Düşman gibi davranmak yetmiyor onlara, onun bir adım ötesinde durup savaşmak istiyorlar. Kendileri kadar gaddar ve barbar kalarak ama vahşileşerek ve merhamet adına her şeyi yok ederek savaşmak istiyorlar. Kırdılar bütün muslukları ve akan su değildi artık. Kızıl kanlar içinde tüm evler, tüm odalar...

Düşmanlığın ötesinde bir yerde durarak baruttan yana mısralar döküyorlar dünyaya. Irak'ı yaktılar, Şengal'i yıktılar,

Ortadoğu'yu kırdılar. Ataları gibi kılıçtan geçirdiler buğday tarlalarını. Zıyan ettiler nimeti, yolları ve şehirleri. Düşmanlığın ötesinde bir yerde durarak kan kusturdular topraklarımıza.

Bu şehrin masumluluğuna, bu şehrin iyi kalpliliğine inanıyordum. Bu şehirde yükselen ezan sesine, bu şehirden yankılanan çocuk sesine ve yaşamla bütünleşen tüm seslerin kıyısında çoğalan sabahlara inanıyordum. Bu şehrin sabahından, nimetinden, kutsallığından çıkıyordum kendi gerçeğime.

Bu şehirde yaşayan insanların tarihlerine baktığımda umuttan, sevgiden ve kardeşlikten başka bir şey bulamıyordum. Tüm yönleriyle insanlık, dostluk ve iyilik kokan bir tarihin sonsuz bir gelecek içinde yeni anlamlar üretmesinden büyük gurur duyuyordum. Üstelik bu gurur hepimizindi.

Bu şehirde henüz kötülüğün ilişmediği sarı buğday taneleri yeşeriyordu. Tarlalarda, upuzun, yan yana ve bereketli buğday taneleri... Herkesin kardeşçe karnını doyurduğu bu nimetler şehrinde gün, tüm bereketiyle insanların kaderlerine doğarken karanlıkla tehdit edilen bu şehrin her bir sokağını, her bir ağacını korumak ona duyulan bağlılığın bir gereği değil miydi?

Şehirler de kanayabilir. Onların da ruhları var. Hayatı bir nimet tadında sunan, çoğaltan, kardeşçe, hakça paylaşan tüm şehirlerin de bir yüreği var. Yüreklerinde anlamı, hayatı ve geleceği taşıyan tüm şehirler masumdur. Onlar sadece hayat yaratırlar. Huzur beslerler ve aydın gelecekler kurarlar.

Kobanê güzel bir şehirdi. İnsanları da öyle, çocukları da. Zulmü kabul etmez Kobanêliler. Haksızlığa, talana ve düşmanca yaklaşan herkese karşı başkaldırırlar. Cesur ve merhametlidirler. Kendi tarihlerine, değerlerine, kültürlerine bağlıdırlar. Halklarla birlikte apaydın bir gelecekte buğdayı ve emeği paylaşmayı severler ve bu onların mutluluğuydu. Hayatı ve geleceği paylaşmakla mutlu olan insanların şehriydi Kobanê.

Ve ben bu şehrin mutluluğu için savaştım. Mutlu bir şehirde yaşam süren tüm mutlu insanlar adına savaştım. Benimkisi bir umuttu, bir dava umudu... Sağlam bir inançla, sarsılmaz bir iradeyle, dürüst bir yaklaşımla düşmanımınla savaşırken

içimde büyüttüğüm bu sevdayı hiçbir zaman düşürmedim. Bende bir şehir sevdasıydı. Bu şehre yüklenen anlamı koruma sevdasıydı. Çünkü içimdeki bu şehir, halkların ortak yaşam alanıydı. Umudun, kardeşliğin ve bereketin o sığındığı tek şehir. Bu şehrin her anlamına inandım ve inanarak savaştım. Bu bir dilek, bir umut ve davaya tutunma çabasıydı. Umutla, arzuyla yaşamak önemlidir.

Savaşla yerle bir edilmek istenen bir şehirde, umutla ve inançla kalmak başarmanın anahtarıdır ve ben bu anahtarı hiçbir zaman düşürmedim cebimden. Umutsuz ve inançsız kalmak saf ölümden başka bir şey değildi çünkü. Hele ki yaşamlarını, zulüm ve sınırlar içinde geçirmeleri reva görülmüş olan bir halkın coğrafyasında.

Devrimin büyüdüğü ve anlam bulduğu şehirlerimizi korumak istiyorsak, üzerimize düşenleri yapmak durumundayız. Zulmü bugün öldüremiyorsak, yarın öldürmek için direnmeliyiz. Devrimi, insanı ve hayatı sevmek, güvende ve anlamda kalmak istiyorsak; büyük savaşmalıyız, doğru ve temiz savaşmalıyız. İnsanca savaşmalıyız. Hem savaşımız insanlığın tüm değerlerini yükseltmek için değil midir?

Zulmün ve acının çoğaldığı topraklarda sevgiyi ve merhameti ekmek zorundayız. İnsanlık adına ne varsa tüm değerlere parmaklarımızla dokunarak, onların gerçek anlamlarını açığa çıkartmak gibi bir sorumluluğumuz var ve bizler bu insanlığın ürünleriyiz nitekim. Üzerinde yaşam soluduğumuz bu topraklara iyiliği ve güzelliği paylaşmalıyız.

Yeryüzündeki tüm sevgi çeşitlerinden belki de daha önemli ve en temel sevgi, devrim ve anlam sevgisidir. Başka bir düşünceye gösterilen sorumluluğu, ilgiyi, saygıyı ve onu tanımayı, onun yaşamını sürdürmesini sağlamak demektir. Özgürlüğü, aydınlığı ve kardeşçe yaşamayı isteyen tüm dost halkları korumak ve onları geleceğe taşımak demektir. Anlam sevgisi, onurlu bir dava uğruna savaşan her ruhu sevmektir. Eğer insan anlam sevgisini geliştirirse zulüm altındaki şehrin, karanlığın kıyısında çaresiz kalmış dost düşünceyi sevmeyi de öğrenir. Bu da tüm halklarla birleşmek, dayanışma halinde olmak ve geleceğe birlikte yürümek demektir.

Dünyayı güzelleştiren bu sevgiyi yüreğinde taşıyanlardır. Yaşamın her aşamasında kardeşçe, hakça ve anlamca yaşamak isteyenlerin sizin gibi, bizim gibi bir yüreği, bir ruhu olması gerekiyor. Yüzeysellik yerine derinlik, maddi şeyler yerine maneviyat, kemik yerine ruh, günübirlik adımlar yerine gerçek eylem arayanların yeridir bu sevgi.

Bu sevginin dışında kalanlar için yaşam korkunç bir cehennemdir. Anlam olmadan eyleme sarılan her yürek anlam düşmanları karşısında yenilmekten kurtulamazlar. Kaybedecekler. Bugün veya yarın. Ama mutlaka kaybedecekler.

Tıpkı Daiş'in Kobanê de kaybettiği gibi.

VE DAĞLARA, DAĞLARA DOĞRU

Birbirleriyle Konuşan Sınırların Arasından Geçtim

Hayır, adımlarım hiçbir zaman yoldan düşmemeli di-yordum, sırtıma alırken çantamı. Parmaklarım hâlâ çalışıyordu. Adımlarım hâlâ canlı ve gözlerim uzakları görebilecek kadar hâlâ sağlam. Davamın ve düşlerimin selameti için kendime, parmaklarıma, ayaklarıma ve gözlerime inanmak zorundaydım. Devrime açılan bir yolda ilerlerken bunları söylüyordum içimden. Topla çantanı, adımlarını onar, kırılan parmaklarını dik ve öylece yola koyul diyordum.

Gitmelisin... Devrimin başka coğrafyalarına, bol yıldızlı dağların ucuna, bir ovanın sakinliğine, savaşın daha yoğun yaşadığı yerlere gitmelisin diyordum. Tüm inancımınla yola koyulurken, düşlediğim yaşama olan bağlılığım daha da çoğalıyordu. Yola düşmek, benim için kanatları olan bir mevsime uçmak gibiydi. Yeni insan yüzleri, yeni bir bahar huzuru, yeni candan yoldaşlıklar demekti.

Ruhumun ve anladıklarımın bir parçası burada kaybettiklerimle, anlamlı bir yaşam için tüm can verenlerle kalmak istiyor; bir başka yanımda buralardan güç alıp, başka alanlara, davanın ve devrimin en yoğun yaşandığı yerlere uzanmak istiyordu. Ve ben yolların en tanıdık yolcusuydum. Bu benim hiç değişmeyen düşümdü. Anlama, umuda ve maviye ulaşan her yolda yürümek, özgürce ve inanarak...

Ülkem için, tarihine, değerlerine ve masumluğuna inanan tüm halkım için bir kez daha yollara vurdum kendimi. Benim ülkem, kendi kutsallığında yaşamak isteyenlerin coğrafyasıydı. Paylaşmanın, kardeşliğin, anlamın, ekmeğin ve bereketin yaşam olduğuna inananların sığınaydı. Bu ülkeye düşmanca bakan, saldıran, anlamlarını, değerlerini, çocuklarını yağmalayan herkese karşı savaşarak, devrime ve zafere giden her yoldan geçmek, her yolu aşmak zorundaydık. Çünkü bu ülkeye tahammül edemeyenlerin o düşman bakışlarında kalmak cehennemi yaşamak gibiydi. Ülkemizde cehennem diye bir alan yokken, bize cehennemi yatanlara karşı kendi cennetimizdeki anlamlarla karşı koymaya

çalışıyorduk. Diliniz, kültürünüz, düşleriniz ve şarkılarınız haram diyorlardı. Ülkenizde saygı, kardeşlik var, herkes kendi dilinde, anlamında ve kutsallığında. Halklarla iç içe ve barış içinde yaşamak bize göre değil diyorlardı. Ve sonra en acımasız, en ağır, en şiddetli silahlarla saldırıyorlardı bize, ülkemize, anlamlarımıza.

Biz bu ülkede yaşamın tüm anlamlarıyla sabaha ve kardeşliğe uyanırken onlar her defasında hiç beklemediğimiz bir anda, boşuna uğraşmayın, biz gününüzü ve yaşam bereketinizi yerle bir edeceğiz. Biz kapitalist ve bireyci duygularla devletler büyütürken ve kendi zenginliğimizle dünyayı ele geçirirken, sizler hep kaybedeceksiniz, diyorlardı.

Bu ülkeyi sevmek demek hep yolda olmak demektir. Ve anladım ki; bu ülkenin acı çektiği her yere gitmek, her sokağında savaşmak, umudun doğduğu her tepesinde uyumak, o yakılmak istenen buğday tarlalarında koşmak... Kobanê, Amed, Gever, Garzan, Mereş olmak, kardeşliğin ve bereketin paylaşıldığı omuz olmak, güne ve özgür bir yaşama mutlu yüzlerle bakan çocukları olmak, anlamın derinliğiyle çoğalttığı geleceği olmak... Bir gün kendi hakikatinde yaşayacağı tarihi olmak, aynı kavganın anlamıyla birlikte yürüdüğüm yoldaşları olmak, kendini feda edenlerin geride bıraktığı armağanları olmak, kültürü, türküsü, çılgılığı ve huzuru olmak... Hepsi, hepsi bu ülke için yollara düşmek demekmiş.

Yol, bu ülke için hep güçlü kalmakmış aslında. Adına özgür yaşam dediğimiz o düşü gerçekleştirmekmiş. İçine sığamadığımız bu dünyada kendi coğrafyamızı her türlü zulümden kurtararak, özgürlüğün kanatları altında bir ekmeği ötekiyle umutça, kardeşçe paylaşmakmış.

Yol, bu ülkeye kötülük, karanlık, zulüm ve renksizlik buluşmasının diye verdiğimiz her kavganın karşısına dikilen tüm lanetli düşmanlardan, günü, sabahı ve yarını inşa eden parmaklarımızın ucuna takılan o tüm yıkıcı darbelerden her şeyi korumakmış.

Ve ben bu yolda ne yaşadysam bu ülkeyi uzun yıllar önceden hissetmiş gibi yaşırdım. Ne yaşadysam çok uzak yerlerden görür gibi yaşırdım. Düşlediğim hep bu ülkeydi, hissettiğim tek... Yangınların kıyısında yanarken, zulümlerden geçerken,

ağır kanamalar altında hayatta kalmaya çalışırken, hissettiğim, düşündüğüm ve düşlediğim hep bu ülkeydi.

Ve işte bir kez daha yollardaydım. Barut kokusundan yıpranmış ayaklarımı da onarak bir kez daha yürüyecektim kıyısında tüm yolların... Evet, Kobanê artık özgür bir şehirdi. Kendi sesine kavuşan ve aydınlık içinde sabaha ve huzura uyanan mutlu bir şehir...

Barbarlığın pençesinden kendi yazgısını kurtaran bir şehrin en aydınlık hallerinden geçerken, onun için savaştığım, di-rendiğim, koştüğüm tüm günleri anarak ilerliyordum. Kendi anlamıyla hayatla buluşan bir şehrin mutluluğuyla düştüm bir kez daha yollara. Bizim olan, biz kokan o yollara vurduğum adımlarımı. Özgür adımlar özgür yollarda olmalıydı hem.

Aynı yerdeydim yine. Dicle Nehri'nin kıyılarında... O gün günlerden şubatı. 2016'ydı.

Devrimin geleceği adına dağ patikasından inerken o an yaşadığım duyguları tekrar yaşamaya başlamıştım. Sanki zamandı, sanki yeri-ydi. Öyleydi ya, her duygunun bir yeri ve bir de zamanı varmış.

Sınırlara baktım tekrar, nöbetçi kulübelerine, sessiz bir şekilde akıp giden Dicle'nin hallerine.

Baktım uzunca, umutça ve hasretçe. Adımlarım yine aynı anlam içinde üç parçaya bölünmüş sınırların ortasındaydı. Bir adım ilerisi Başur, iki adım gerisi Rojava, üç adım sonra Kuzey ve toplamında Kürdistan...

Oturdum biraz, derin bir nefes aldım. Sınır ışıklarının derinliğine daldım. Düşündüm sonra kendim hariç her şey. Kobanê'yi düşündüm biraz, Miştenur Tepesi'ni ve Seyid'i ve onun yaptığı yemeği... Ama yemediği... Düşündüm Diyar'ı, Şervan'ı, Botan'ı ve Dilgeş'i. Zehra'nın direnişini düşündüm, yaralıları sırtında taşıyan doktorları, şehitlerimizi yıkayan anneleri ve Sırrın Buğday Ambarının çatısında unuttuğumuz Mamoste'yi... Boşluk-taki generali ve kafaları kopartılan askerlerini düşündüm. Keşke o an Kobanê halkının merhametine sığınsaymış diye geçirdim içimden.

Düşündüm kavgamızı, savaşımızı, direnişimizi... Kobanê ha düştü ha düşecek diyen zihniyeti de düşündüm. Onun o zavallı, çaresiz, o yenilmiş hallerini. Düşmeyen şehrin çocuklarını,

aydınlık için, umut için çocuklarını düşündüm sonra. Hepsini de güzeldiler, masumdular, şirindiler.

Meğer o şehir, hayatımızın anlamıymış. Seslerimizi, umutlarımızı, düşlerimizi ve adımlarımızı büyüten, anlamıyla ruhumuzu aydınlatan o şehir, hayatımızın anlamıymış meğer. Bizler anlam için savaşmıştık. Kendimiz için, değerlerimiz için... Apaydın bir gelecekte tüm halklarla birlikte kardeşçe, hakça yaşayabilmek için savaşmıştık. Bize benzeyen tüm duygular için, biz kolan tüm kavramlar, tüm kuramlar için. Umutların düşlediği her yeri güzelleştirmek için savaşmıştık. En çok halklar için, halkların kardeşliği ve dostluğu için.

Biliyorum, sizler de savaşacaksınız, direneceksiniz. Saçlarınıza, parmaklarınıza, düşlerinize zulüm dayatanlara karşı sizler de isyana kalkacaksınız. Masumları, iyilikleri, mavilikleri, insanlığa ait tüm değerleri aşağılamak ve yok etmek isteyenlere karşı sizler de bizim gibi karşı koyacak, öfkelenip onların adım attığı her yerde direneceksiniz. Biliyorum, sizler de bizim gibi, halkların geleceği için, halkların kardeşlik ve barış içinde yaşamaları sağlamak için büyük bir umutla ne yapmalıyız, nasıl yapmalıyız diye kendinizi kavgaya hazırlayacaksınız.

Biliyorum, koşacaksınız, düşmekte olan anlamlarınızı korumak, onları barbarların öldürücü darbelerinden kurtarmak için koşacaksınız. Düşeceksiniz belki ama tekrar ayağa kalkacaksınız, sonra güvenli adımlarla bir kez daha koşacaksınız. Çünkü şehriniz anlamlarınızdır sizin. Koşacaksınız, bunu biliyorum. Biri size neden koşuyorsunuz diye sorduğunda, eminim sizin de aklınıza Kobanê gelecek. Dilbirin, Cudi, Sarya gelecek aklınıza. Ve koşacaksınız, umutla, düşle ve anlamca...

...

Sessizdi Dicle... Kıyısında oturmuş düşünüyordum yaşadıklarımı, savaşmıştıklarını, konuştuklarını ve konuşamadıklarını. Her bir gününü düşündüm kavgamın... Benimle birlikte savaşan, yaralanan tüm yol arkadaşlarımı, onların düşlerini, umutlarını düşündüm. Gidenleri, kalanları...

Mutlu bir ülke yaratmak uğruna karşıdan karşıya geçen tüm adımlar, kendisi için çizilen tüm yollardan derin bir inançla geçebilmeyi kafasına koymuşsa, her engeli de aşacaktı.

Ne olursa olsun, tehlike, pusu ve ölümler... Kendisine ayrılan bir vakti devrim yolunda harcayan her adım, darbe almadan ve düşmeden mutlaka karşıya geçebilecekti. Bu bir yazgı ya da bir ihtimal değildi. Bu bir hakikatti. Yaşamın, devrimin ve mutlu bir ülke yaratmanın hakikati...

Her şey hazırды, kayık, gece ve adımlar... Aradan dört yıl geçmişti. Değişen hiçbir şey yoktu. Sesler, gece ve yıldızlar aynıydı. Sınırdaki yüzler, nöbetçi kulübelerinde elleri titreyen askerler ve korkuları, aynıydı. Değişen sadece zamandı. Çoğalan, azalan ve hallerden hallere geçen bir tek zamandı.

Kurye arkadaşlar son hazırlıklarını yapıyorlardı. Herkes kendi çantasını sırtına almaya çalışıyordu. Sırtlarına aldıkları çantalarından hep aynı şeyler oluyordu genelde. Ekmek, şemsiye ve fazladan mermi...

-Eğer hazırsanız hareket edebiliriz.

-Evet, sanırım hazırız.

-Kayık sağlamdır. Rahat bir şekilde karşıya geçebiliriz. Sadece bu tarafa oturmanız yeterli...

-Hepsi bu kadar mı?

-Evet, sınırlar güvenli, üstelik dalgalar da sessiz. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum.

-Evet, ama Serdem olsaydı dakikalarca bizleri uyaracaktı. Hareket etmeyin, ne olursa olsun hareket etmeyin derdi muhakkak.

-Evet, o profesyonel bir kuryeydi. İşini çok seviyordu.

-Onu göremedim. Sanırım başka alanlara gitmiş olmalı.

-Evet, en son Cudi'ye gitmişti.

-Peki, şimdi nerede?

-Serdem şehit düştü. Cudi'de...

Adımlar bir yolun başlangıcına sabitlenirken bile kaybedilen canların haberlerini alıyorduk ansızın. En canlı haliyle süren bir devrimin içineydik nitekim. Devrim her gün geliyordu. Savaş ve direniş her yerde vardı. Kürdistan'ın genelinde hiç bitmeyen bir savaşın bir direnişi de vardı. Direnirken can verenlerimiz oluyordu, olacaktı. Bu savaşın ve devrimin koşuluordu. Özgürlüğün bir bedeliydi bu.

Aklımda yitirdiğimiz tüm güzel canları düşünerek ilerlemeye çalışıyordum. Her şey geride kalmıştı, geldiğim gibi, bıraktığım gibi... Bir kez daha sınırların arasından geçiyordum. Bir dağ yolculuğuna uzanıp giden o patikada yine aynı anlamlarla ilerliyordum.

Sınırlara bakıyordum. Bize ait sınırlarımıza... Düşünce-mizde bir olan, bir parça olan o sınırlarımıza... Konuşuyorlardı kendi aralarında. Birbirlerine bakıp bir şeyler anlatıyorlardı. Sınırların da dilleri vardı çünkü.

Onların arasından geçerken, bir gün onların kendi aralarında ne konuştuklarını anlayabileceğime inanıyorum. Bir gün dönüp bana bakacaklarını, benimle konuşacaklarını hissediyorum...

Sanırım bunun için yıllarca bekleyebilirim. Beklemek, param parça edilmiş sınırların içinden geçmekten daha iyidir çünkü, daha iyidir.

Onlar,

anlaman hakikatine ulaşmak için
canlarını ortaya koydular.

Hesapsız, sualsiz ve hiç kaygılanmadan...

Ve bizler, onsuz geçen yılları telafi edecek umutlar arıyoruz hâlâ...

Hayatımızdaki her şey bir eksiklikten ibaretti, bir yarım-
lıktan ibaretti, ufak bir parçadan ibaretti, ta ki onu tanıyana ka-
dar...

Kıyamet de kopsa, karanlık hükmetse de tüm yüzlere, sa-
vaş olağanca dağıtsa da barutun kokusunu, son söz hep fedainin-
dir.

Ardından nice insan yetiştirdi, kendisine benzer.

Bütün bir kuşak tıpkı onun gibi, güzelce. Adını taşıyan her-
kes; büyüyecek, savaşıacak, direnecek, gülecek, düşecek, ayağa
kalkacak. Herkes onun gibi, mutlaka koşacak aydınlığa, içindey-
ken bile en karanlığın...

Adını duyan boyun eğmiyor gaddarlığa, barbarlığa...

Adını duyan büsbütün başkaldırıya, isyana, direnişe geç-
mekte. Duyuyor musun Seyid? Adını duyan koşuyor aydınlığa,
iyiliğe ve apaydınlık bir birlikteliğe...

Direniş günlüklerinde bilmem kaç yüzyıl aydınlığın peşine
düştü o. Kaç mor zamanlı karanlıklardan geçti, kaç yırtık yamalı
patikaları bıraktı ardından... Sonu olmayan o umut arayışımızda,
sen hep var ol ey direnen. Var ol ki, bir yanımız umut, bir yanımız
aydınlık olsun hep.

Dost doğru eğildi direnişe. Tuttu ellerini, sınırsız. Ne za-
man saçları üşüdü, eğildi daha da. Eğildi umuda. Tuttu hepimizin
ellerinden, avuçlarından... Bir düş penceresinde, yanı başında
barut. Bakarken bizlere gülüyordu hala. Fotoğraftakine benzer
candan bir gülümsemeyle...

Belki de aydınlık aynı zamanda buydu: Diğer insanın kır-
gınlıklarını, acılarını, ölümlerini, yanmışlıklarını kendininmiş
gibi hissetmek... Çünkü Diyar Bagok hissediyordu tüm bunları. O
yüzden bir tek kendi- sine değil, onun yanında nefes alan herkes

için koşmuştu ölüme. Aydınlık için, o herkese ait olan aydınlık için, koşmuştu ölüme.

Tek bir devrimcinin yokluğu, mahvolmuş bir şehirden daha çok can yakabilmesi tuhaftı. Onun yarattığı boşluğun etkisinden suspus olmuş bir şehrin ne duruma düştüğünü görmüş-tüm ben. Karanlıktan daha beter bir sessizliğin içinde her şey ve herkes lal, bir o kadar kayıptı.

Nujiyan bir keresinde bizlere hiçbir aydınlığın bedel verilmeden kazanılmadığını söylemişti ve haklıydı.

Barut hafiften ısıtıyordu gözleri ama henüz yakmıyordu bedeni. Berrak ve mavi gökyüzünde henüz ölmeyen bulutlar da vardı. Göz kirpiklerine değen bu savaşta, Mekteba Reş'in civarlarında tek başına kaldığının farkındaydı O. Usulca sarıldı silahına. Son mermisine kadar savaştı.

Nasıl savaştığını da varın siz düşünün.

Hiçbir arzum yok, aydınlığı bu şehre getirmek dışında, di-yordu sürekli. İsteddiği, hayal ettiği, umut ettiği tek şey şehrin aydınlığıydı.

Vurulduğu, can verdiği bundandı. Gerisi can bahşetme, gerisi koskoca bir fedailik...

Rengarenk kanatları olanlar, az ötede savaşıyor yoldaşlarına özgür'lük getirir.

Direniş, kırık cam parçalarına rağmen gözlerini düşmanın adımlarına kilitlenmiş bu savaşçı kadını çok sevmişti. Yırtık ve ucu sivri bir sabahtan sıyrılan bu savaşçı kadın, enkazlar altında dağılan saçlarını toplayarak direnişe layık olabilmenin savaşını da veriyordu. Nitekim her anı savaştı Sarina'nın... Günü, gecesi ve büsbütün ömrü...

Aydınlığın o paha biçilmez kutsallığına sahip olan bir savaşçı, başkasının içinde olduğu karanlığa da dokunur. Ve karanlığın hükmü altında yaşayan herkese bir aydınlık bahşeder. Bedeli ne olursa olsun, bir aydınlık armağan eder, karanlığı her an kusana, kusanlara...

Devrimci olurken devrim yapmayı, düşerken kanamayı, karanlıkta kaybolmayı göze almıştım ben. Savaşta anladığım buydu benim. Yarım yamalak bir koşucusu değildim ben bu yolun, ben bu devrimin, ben bu davanın... Olacaksa bir devrim tamı

tamına olmalıydı. Bedeli can vermek olsa da, sonunda bir aydınlığı kucaklayacak bir kuşak bırakıyorum geriye. Bu benim hayalim, bu benim tek mutluluğum...

Savaşın dayattığı nefessizliğin arasından sıyrılıp, küçük umut çekirdeklerini bulabilecek çok az savaşçı vardı o şehirde.

Şehrin aydınlığa kavuşması yolunda binlerce kez öldüğünü gördüm. Bir umut kıyısında yaşasın diye geride kalanlar, barut kokusunun dağıldığı her yerde binlerce kez nefessiz kaldığını gördüm. Bu onun son vurulması değildi çünkü. Sırtında onlarca yaranın izleri vardı. Merminin, barutun, kırık ve keskin cam parçalarının izleri...

Yaşatmak ve özgür yaşamak için ölmek...

Kimse değil, barbarlık değil, karanlık değil, önce o, önce Dilbirin kucakladı o hasret kaldığımız aydınlığın parmaklarından... Gözlerini gökyüzüne dikerek el sallıyordu maviliğin o cennet kokan bulutlarına. Önce o, önce Dilbirin koşmuştu özgürlüğün o sınırları olmayan ülkesine.

Özgürlüğün o sınırları olmayan ülkesine koşabilmenin tek koşulu, ruhunda ve parmaklarında koskoca bir umudu taşıyabilmektir. Umut denince aklımıza hep Zagros geliyordu. Umuda bu kadar bağlı bir savaşçının karşısında barbarlığın zafer kazanması düşünülemezdi zaten.

Onlarca mermi iziyle yaşamaya ve direnmeye çalışan bir devrimciye aynısından onlarca mermiyi bir kez daha fırlatmaya çalışmak nasıl bir barbarlıktı?

Eğer bir savaşta aydınlığın gerçek temsilcilerini tanımak istiyorsak güçlünün karşısında savaşan kadınların kanatlarına bakmamız gerekecek. Kanatlarında özgürlüğü kanatlandıran her kimse odur masum olan, odur özgür olan, odur haklı olan... Savaş ve savaşta haklı olanı tanımak için Ruken'e bakmak yeterli.

Gerçekten, içinden gelerek gülümsemek... Bir meydan okumadır düşmana, barbarlığa, karanlığa...

Aydınlığın o masum görüntüsüne sözüm olsun ki, karanlığın o zehirli havasını içime çekmemek için savaştım. O insanların, o şehrin, o tarihin masmavi bir aydınlığa ihtiyacı vardı çünkü. Aydınlığımız için savaşmak zorundaydım. Hem bu gezegende birileri aydınlığa sahip çıkmalıydı.

Bağışla bizi, eğer yokluğunun baharına ara sıra bir sonbahar damlasını karıştırıyorsak, evet bağışla...

Yaşam; ancak birbirlerine benzeyen kadınların direnişinde anlam bulur...

Çünkü gidenin geride bıraktığı yokluk geride kalanın hikayesidir. Ve hikayeler geride kalanlara aittir. Yokluğunun bu buz soğuğu tarafında kalanlar olarak, hikayemizi hep sıcak tutacağız. Budur asıl savaşımız...

O şehirde, o kırıntıların arasında can çekişen bir dünyası vardı onun. Hem insan kendi dünyası için savaşmaz mıydı?

Artık Sarya özgür...

Mem û Zin de şahit senin davana. Tüm dengbêjlerin söylediği sensin. Ağıt sensin, eyhok sensin, heyranok sensin...

Bir yanımız kırılmadan, bir başka yanımız onarılmıyordu oysa.

Bir eli, savaşta karanlık yutan çocukların saçlarını okşuyor, öbür eli, o karanlığı dayatan düşmanla savaşıyordu.

Gökyüzü maviliğinde neye ulaşacağını bilmiyorum ama şüphesiz ulaşılacak bir yer var ki varlığımın tamamı o yöne doğru akıyor, aydınlığın özgürlüğüne doğru...

Daha ağırdır savaşın yükü. Omuz kırılır, göz düşer, parmaklar kısalır. Ama ruh, ruh büyür her dem. Büyüyen bir ruhun kıyısında tutunmak daha güzeldir. Yaşamaya, aydınlığa, iyiliğe tutunmak daha güzeldir. Çemşit'in haykırdığı, söylediği buydu.

Direnişin Öfkesi

Ve Daha

Yüzlercesi...

Direnişin Şehrinden İzler

Kendi kayıp seslerine ulaşan şehirlerin kırık ve yıkık yerleri de olurdu. Bu da direnişin bir parçasıydı. Yani ayakta kalmanın, yani başarmanın, yani özgürlüğün bir parçası...

Masîro Feraşîn

